

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Hainin Oyunu'nun New York Times çoksatın yazarı

JENNIFER A. NIELSEN

DÜZENBAZIN KALBI

YABANCI

DÜZENBAZIN KALBİ İHANETLE DOLUDUR

Olden Hançeri'ni ele geçiren Kestra, Lord Endrick'i yok etmeye yeminliydi fakat düşmanını fazla küçümsemişti. Onun hamlesini kolayca savuşturan Endrick, hançerin ellerinden kayıp gitmesinin acısını Kestra'nın anılarını silip onu kölesi hâline getirerek çıkaracaktı.

Vasilolan'ın durumunun ciddiyetinden habersiz olan Simon, onu kurtarabilmek için büyüye başvurmayı reddediyordu. Savaş kapılarına dayandığında, kimseye güvenmeyen Koraklar ve Halderianların arasından sağ çıkmak ve hakkı olduğunu düşünmediği bir unvanın ağırlığını taşımak zorunda kalacaktı.

Eğer hayatta kalmak istiyorlarsa, Simon ve Kestra'nın tek şansı birbirlerine tekrar güvenmek ve anılarına tutunmaktı. Peki paramparça bir kalp iyileşebilir miydi?

“Her sayfada artan gerilimiyle, son kitaba doğru nefes kesen bir yolculuk.” —*Booklist*

Çeviren: Deniz Arı

www.yabanciyyayinlari.com

YABANCI

9 786257 973700

@ /yabanciyyayinlari

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

HAINİN OYUNU

İÇİN YAPILAN ÖVGÜLER

“2018’in en çok beklenen genç fantastik romanlarından biri.” —*Bustle*

“*Hainin Oyunu* cesur bir kadın kahraman, bir parça yasak aşk ve pek çok ters köşe içeren entrika dolu bir macera sunuyor.”

—*Shelf Awareness*

“Onu tuzağa düşürmeyi amaçlayan komploları bozarak kendi hikâyesinin kontrolünü ele almakta ısrarcı bir kadınla tanışacaksınız.” —*RT Book Reviews*

“Nielsen, hikâye boyunca gerilimi belirli bir seviyede tutarken bir yandan da okuru savunmasız yakalamak konusunda müthiş bir iş çıkarmış. En zor beğenen okurlar bile tatmin olacak.”

—*School Library Journal*

“Kestra benim için tüm zamanların en müthiş kahramanlarından biri. Bir parça büyüyle okuru tamamen ele geçiren bir efsaneye; ilgi çekici bir üçleme için mükemmel bir başlangıca imza atılmış.”

—*Buried Under Books*

JENNIFER A. NIELSEN

New York Times çoksatan listesine girmiş pek çok fantastik romana imza atan Nielsen, eşi ve üç çocuğuyla Kuzey Utah'ta bir dağın eteklerinde yaşıyor. Yağmurlu günlerin kokusunu, sıcak çikolatayı ve eski kitapları seviyor. Boş zamanlarında panikleyip boş zamanlarında yapması gereken şeyleri hatırlamaya çalışıyor.

JENNIESEN.COM

1. KİTAP

3. KİTAP

Kapak İllustrasyonu © Billelis, 2018

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://kitapyolu.com> - Kapak Tasarımı: Christopher Stengel

DÜZENBAZIN KALBI

Düzenbazın Kalbi
Özgün Adı | *Deceiver's Heart*
Jennifer A. Nielsen

Yabancı Yayınları | 351

Yayın Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Elif Nihan Akbaş, Ece Çavuşlu
Düzeltili | Ece Yücesoy
Kapak Uygulama ve Grafik | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Şubat 2021, İstanbul
ISBN: 978-625-7973-70-0

Türkçe Çeviri © Deniz Arı, 2021
© Yabancı Yayınları, 2021
© Jennifer A. Nielsen, 2019

Sertifika No: 46603

Bu eser Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

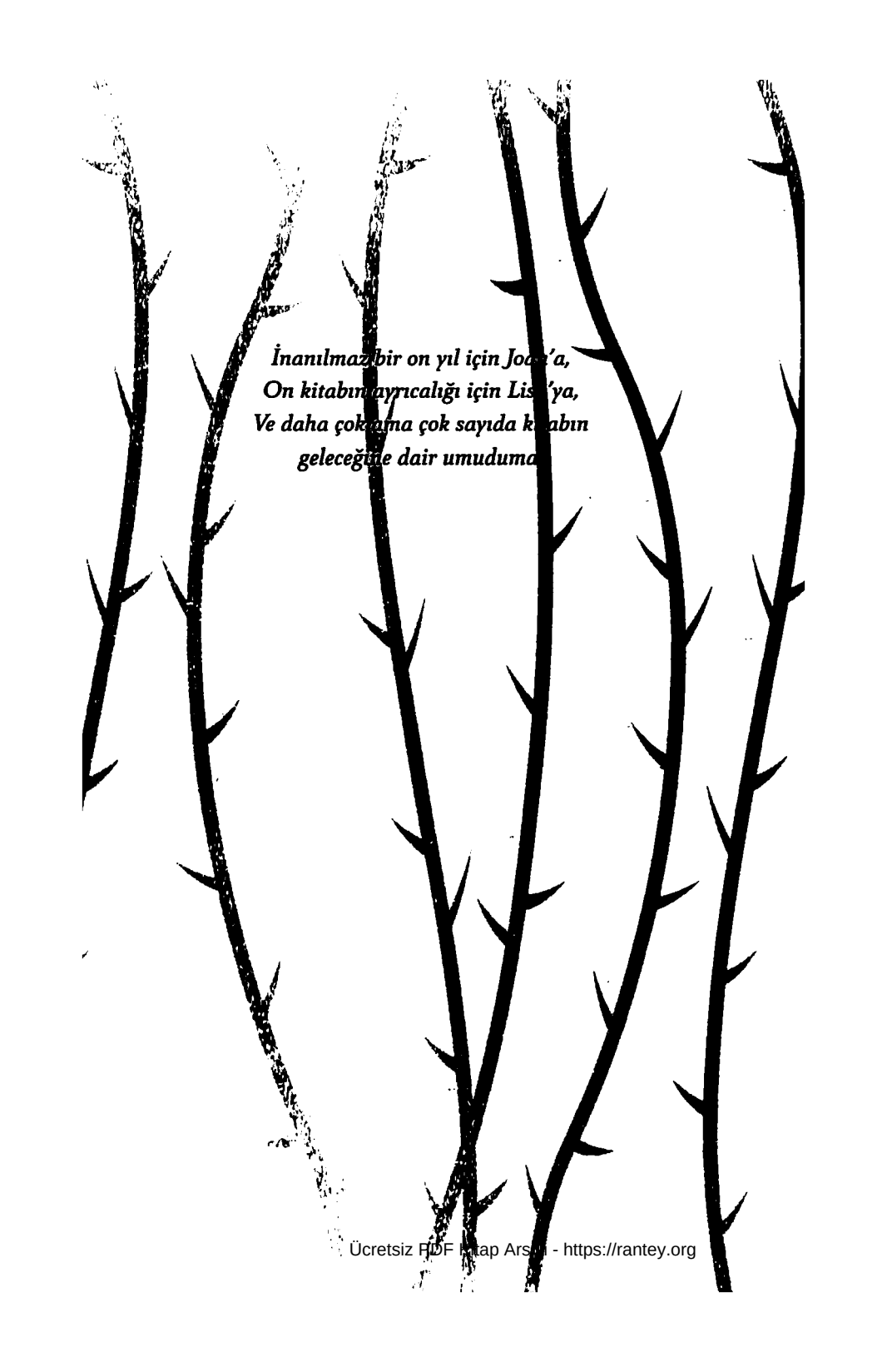
Yabancı™ Penguin Kitap-Kaser Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com – info@yabanci yayinlari.com – www.ilknotka.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeyirburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 48625

JENNIFER A. NIELSEN

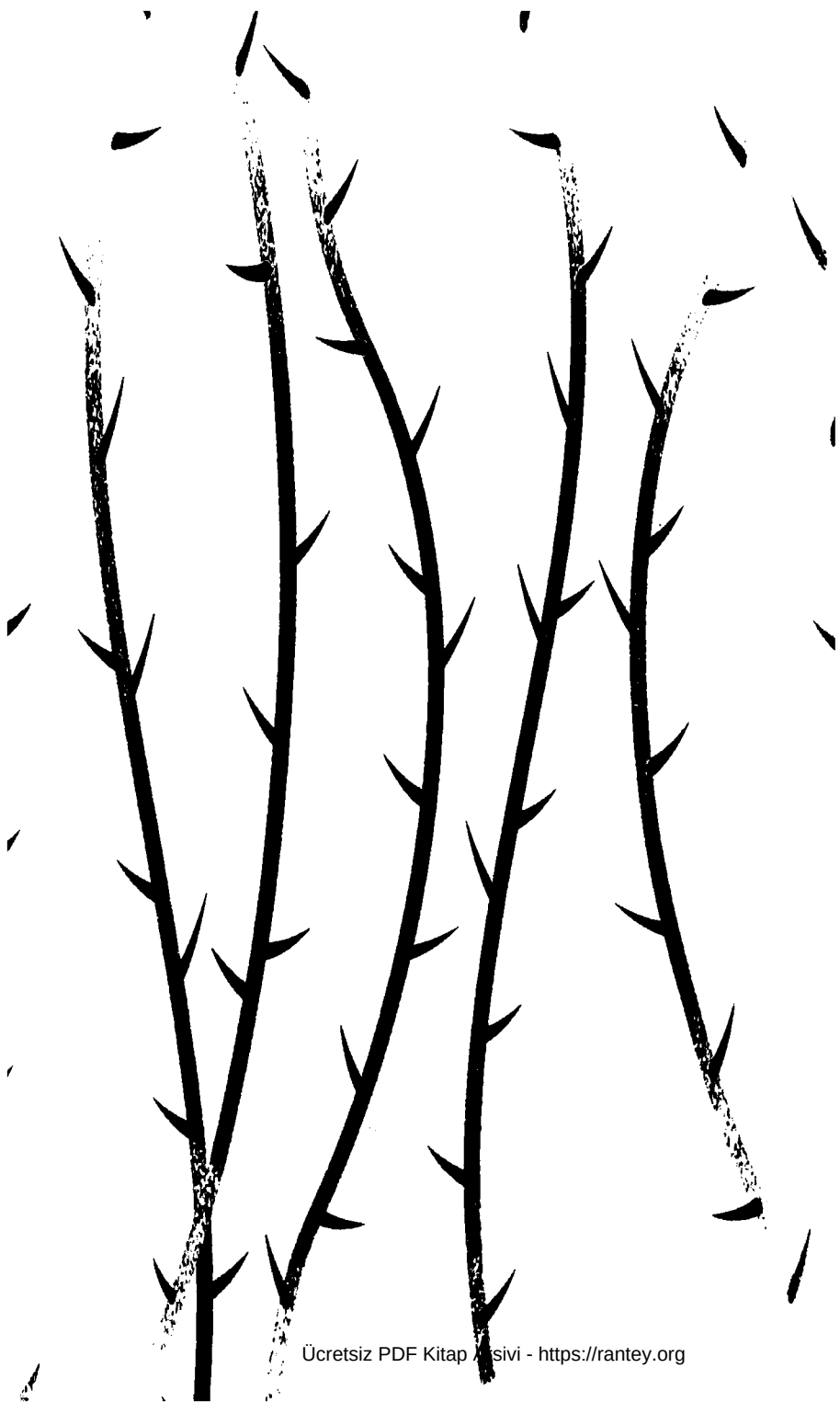
DÜZENBAZIN KALBI

Çeviren
Deniz Arı

*İnanılmaz bir on yıl için Joak'a,
On kitabın ayrıcalığı için Lis'e ya,
Ve daha çokuma çok sayıda kitabın
geleceğine dair umuduma*

*Dönektir düzenbazın kalbi.
Kendi tutkularının esiri.
Kendi kaderinin mahkûmu.
İntikam için çarpar,
Yahut macera için,
Veya aşk,
Ya da bir düşmanı öldürmek için.*

• BİR •

K E S T R A

Nefes almaya bile zar zor cesaret ederek ve Lord Endrick'in ona iyice yaklaşıp kadar varlığımdan haberdar olmamasını umarak ilerledim. Beni buraya o çağır-mıştı, yani onu hazırlıksız yakalamam mümkün de-ğildi ama taht odasında Kızıl Taht'a doğru ilerlerken her hareketimi izlemesini de istemiyordum.

Kızıl Taht yakutlar ve çeşitli taşlarla süslü, muazzam derecede gösterişliydi ve son bin yıl boyunca güç sahibi olan çeşitli Antora aileleri tarafından sahiplenilmişti. Ama asla bir yabancı tarafından değil. Asla Lord Endrick kadar kötü biri tarafından değil.

Lord Endrick ortalama bir Antoralıdan bir baş daha uzundu ve iri yapılı bir adamdı. Bugün Hükümdarlık subaylarının siyah üniformasını giymişti ve üstü aslında kazanmadığı madalyalarla ve Dallisor ailesinden ele geçirdiği pozisyonunu belli eden, onu bir kral olarak taçlandıran yeşil renkte işaretlerle doluydu. Halkın kar-şısındaiken gerçek doğasını gizlemek için bir maske takardı ama kendi sarayında o maskeyi pek kullanmazdı. Onun yüzüne bak-mak zorunda olmaktan nefret ediyordum. Kendi insanlarına karşı işlediği her cinayetle birlikte teni grileşmiş, yüzündeki çizgiler de derinleşmişti ve artık insandan ziyade bir canavarı andıran bir gö-rünüşü vardı.

Bu tür düşünceler yapmam gereken işi biraz daha kolaylaştırıyordu. Yürümeye devam ettim. Kalbim az sonra olup biteceklerin beklentisi ile sıkışmıştı.

Endrick, baş danışmanı, sırdaşı ve on altı yıllık hayatım boyunca babamış gibi yapan Sör Henry'yle yakın bir görüşme içindeydi. Sör Henry, artık gerçeklerden haberdar olduğumu henüz bilmiyordu ve her şey sona erene kadar da ona söylemeye niyetli değildim.

Şansım yaver giderse, her şey birkaç saniye sonra sona erecekti.

Olden Hançeri her zamanki yerinde, sağ baldırıma sarılı jartiyere iliştirilmiş hâldeydi. Ama bugün özellikle bel çevresinde sadece tek bir kuşağı olan bir etek giymiştim, böylece ihtiyacım olduğunda silaha kolayca ulaşabilecektim. Nabzım hızlanmış ve bedenim de fazlasıyla gergindi. Yavaşlamam ve nefes almam gerekiyordu. Düşünmeye devam etmeliydim.

"Kestra, kızım, geç kaldın." Sör Henry beni azarlama fırsatını asla kaçırmazdı ama en büyük hayal kırıklığını ben Lord Endrick'i öldürdükten sonra yaşayacağını tahmin ediyordum. *Eğer* onu öldürebilsem tabii. Bunu başarmam gerekiyordu.

Uygun bir şekilde eğilerek tahtı selamladım ve Olden Hançeri'nin kabzasının doğru yerde olup olmadığını kontrol etmek için çaktırmadan elimi baldırımda gezdirdim. Yerindeydi. Güzel.

"Gecikmemi bağışlayın." Ses tonum özellikle dikbaşlıydı. Aptalca kışkırtıcı. "Aslında hiç gelmemiş olmayı dilerdim."

"Kestra!"

Lord Endrick sessizlik komutuyla elini kaldırdı ve sonra bana doğrulmamı işaret etti. Dediği gibi yaptım.

"Lav Çayırıları'ndan döndüğünden beri sıradışı bir ısrarcılıkla saygısızlık yapmaya devam ediyorsun," dedi.

Başımı arkaya attım. "Saygısızlığın benim için çok da sıradışı olmadığını biliyor olmalısınız. Lav Çayırıları'na gönderilmemin sebebi de bu değil miydi zaten?"

"Seni uslandıracığını düşünmüştük, daha fazla saygısızlık için cesaretlendireceğini değil," dedi Sör Henry. "Biz..."

Birden durdu ve kralın, lafının bölünmesinden hoşlanmadığını açıkça hatırlatan yakıcı bakışları karşısında ânında başını öne eğdi. Bundan biraz keyif aldım. Hayatım boyunca Sör Henry'nin kimse-nin karşısında sus pus olduğuna şahit olmamıştım.

Ardından Lord Endrick devam etti, "Gençlerde saygısızlık bir noktaya kadar görmezden gelinebilir. İnsanın büyüklerine karşı başkaldırması doğal. Ama bu saygısızlığın burada son bulacak, genç Dallisor. Birkaç gün önce ortadan kaybolduğunda, senin için planlanan bir evlilik vardı. Sör Basil evliliği yine de gerçekleştirmek istediğini ifade etti. Senden sadece insanların karşısına çıkıp onu kocan olarak kabul edeceğine dair bir söz vermeni istiyorum."

Bana cesaret vermesini umarak sırtımı dikleştirdim. "Bunu yapmayacağım."

Lord Endrick elini uzattı ve göğsüme çarpan bir büyü gücü ciğerlerimdeki havanın boşalmasına ve bedenimin geriye doğru savrulmasına sebep oldu. Bu, canımı tahmin ettiğimden fazla yakmıştı ama yine de yapmam gerekiyordu. Lord Endrick'i daha yakınımı çekmeli, Sör Henry'den uzaklaştırmalıyım. Bir de çaktırmadan eteğimin altına ulaşabileceğim bir pozisyonda olmam gerekiyordu.

"Ayağa kalk, kızım!" diye seslendi Sör Henry. Bu emrinin Lord Endrick'e daha fazla saygı göstermem gerektiğine mi yoksa ayağa kalkmazsam Lord Endrick'in bana daha kötüsünü yapacağına dair bir uyarı mı olduğundan emin değildim.

Ne olursa olsun bu emrine uyamazdım. Henüz değil. "Ayağa kalkarsam bana yine aynısını yapar!"

Endrick'in sesi karardı. "Kalkmazsan da evliliği kabul edene kadar işler senin için çok daha kötüye gider."

"Bana kalırsa, evliliğin kendisi bile sizin bana yapabileceğiniz herhangi bir şeyden çok daha kötü." Normalde tavrım sadece dikbaşlılık olarak değerlendirilebilirdi ama bu durumda söylediğim şey gerçekten de doğrudu. Endrick, Basil'e evlilik gecesinde beni öldürmeyi zorla kabul ettirmişti ve son birkaç gündür yaptığımız özel konuşmalarda Basil'in kendisi de bunu doğrulamıştı.

Ama Lord Endrick sözlerimi hoş karşılamadı. Ayağa kalktı, pelerinini omzundan çıkardı ve Kızıl Taht'tan aşağı uzanan basamakları hızla indi. "Diz çök!"

O sırada çoktan Olden Hançeri'ni jartiyerimden çıkarmıştım. Şimdi elimde duruyordu ve eteğimin bir parçasını hançeri gizleyecek şekilde elimin çevresine dolamıştım. Dizlerimin üzerinde durdum.

İşte o an gelmişti. Onu öldüreceğim an. Zamanlamamın mükemmel olması gerekiyordu. Hançer karnına saplanana kadar hiçbir şey anlamamalı, hiçbir şeyden şüphelenmemeliydi.

Lord Endrick sağ elini kaldırdı ve bir hizmetkâr elinde bir kavrayış eldiveniyle koşarak onu kralının avucuna ilaştirdi. Kavrayış eldiveni, Endrick'in büyüyle yapacağı herhangi bir şeyi daha da güçlü bir hâle getirecekti. Cezalandırmasının daha hafif bir versiyonuna daha önce maruz kalmıştım ve o bile berbat bir deneyimdi.

Sör Henry oturduğu yerden kalkmadı ki bu pek yaptığı bir şey değildi. Normalde cezalandırmaları o gerçekleştirirdi ve bunu yapmadığı zamanlarda da Endrick'in cezalandırmasını yakından seyretmekten keyif alırdı. Ama belki de o acınası, kurumuş kalbinin bir yerlerinde bana karşı bir parça şefkat vardı.

Ya öyleydi ya da sadece birkaç dakika sonra tekrar tırmanmak zorunda kalacağı basamakları inmeye üşenmişti. Evet, muhtemelen sebebi buydu.

Başımı eğdim ve Olden Hançeri'ni sıkıca kavradım. Endrick'in ayak sesleri arkamdan yaklaşıyordu. Sanki işkenceyi uzatmak istercesine, kasıtlı olarak ağır ağır yürüyor gibiydi. Belki de gerçekten öyle yapıyordu.

Sonunda dokunulmaz bir gölge gibi, ölümün kendisi gibi arkamda durduğunu hissettim. Ensemi güzelce kavrayabilmek için saçlarımı ayırdı ama o bunu yaparken ben de ayağa fırlayarak elimde hançerle hızla döndüm ve karnında derin bir yara açtım.

"Hayırlı!" Sör Henry işte şimdi elinde kılıcıyla basamaklardan koşturmaya başlamıştı.

Bu defa çok daha iyi hedefleyerek ters yöne doğru bir darbe savurdum. Hançeri Endrick'in göğsüne doğru indirirken kolumu kavradı ve kavrayış eldiveniyle tüm vücuduma bir acı dalgasının yayılmasına sebep oldu. Yaralı olmasaydı bu büyüsü muhtemelen kalbimi durdururdu.

Nefes nefese yere yığıldım. Endrick tepeme dikildi ve bir yandan elini yarasına bastırırken, "Vasilolan, bir Dallisor kızı mı? O hançeri nereden buldun sen?" diye bağırdı.

Konuşamadım, kelimeleri bir araya getiremedim. Ama sendeleyerek ayağa kalktım ve aramıza biraz mesafe koydum. Sör Henry ise ileri atılmaya davrandı ama Endrick bir elini kaldırarak ona geride durmasını işaret etti.

"Nereden bulduğumun bir önemi yok," dedim. "Hançer artık bana ait ve onunla seni öldüreceğim."

"Bunu yapamayacaksın," dedi Endrick. "Ama onu şimdi bana verirsen, belki yaşamana izin verebilirim."

Sadece bir aptal böylesi bir yalana inanabilirdi. Hançeri tekrar kaldırdım ve bana doğru bir adım atarsa saldırıya geçmeye hazırlandım. Bunu yapmasını umuyordum ve bu sefer çok daha iyi bir darbe indirecektim.

"Gel de al o zaman," dedim.

Bu defa Lord Endrick büyüsünü üstüme gönderdi ve bunu yapmamın mümkün olduğunu bilmesem de, içgüdüsel olarak hançeri ileri uzatıp büyüsünü bloke ettim. Büyü ona doğru geri sekti ve ayaklarının yerden kesilmesine sebep oldu. Kudretli Hükümdarlık Lordu mermer zemine yığılmış sıradan biri hâline geldi. Demek ki tüm söylenenlere rağmen hâlâ ölümlü biriydi, bunu artık anlamıştım. Ona yaklaşmaya davrandım ama ânında doğruldu ve beni taht odasının en uzaktaki pencerelerine savuracak kadar güçlü bir büyü fırlattı. Gözümün önünde siyah noktalar uçuşurken hançeri kullanarak pencerenin camını kırdım ve dışarı atladım.

Normalde, karla kaplı yere düşmem oldukça uzun sürebilir ve soğukla sertleşmiş ağaç dalları ölümüne yol açabilirdi. Ne var ki

işler yolunda gitmezse diye önceden planladığım kaçış yolumdu bu ve ağaçların üst tarafındaki dalların arasına dün akşam Basil'le birlikte gerdiğimiz bir hamağın üstüne düştüm.

Düşüş ölümüne yol açmasa bile, Lord Endrick neredeyse bunu başarmıştı ve bilincimi açık tutmak için çabalamam gerekiyordu. Fazla vaktim yoktu. Yukarıdan Demirkalplere beni canlı yakalamalarının emredildiğini işittim.

Hamağa bağlı ip merdiveni kavrayacak kadar gücüm olmadığı için bedenimi sallayarak hamağı ters çevirdim. Basil saklandığı yerden adımı fısıldadı ve düşüşümü yavaşlatmak için altıma doğru koşturdu. Bu noktada artık kutlamalara başlamış olacağımızdan emin olduğumdan, ona buraya gelmemesini söylemiştim. Şimdiyse onu karşımda görmek son derece rahatlatıcıydı.

Dünya garip bir açıyla savrulmuşçasına başım dönerken, belimdeki kuşağı Olden Hançeri'nin çevresine doladım ve onu Basil'in eline uzattım.

"Al onu."

Basil dediğimi yaptı ve "Önce sana yardım etmeme izin ver!" dedi.

"Zamanında uzaklaşmam mümkün değil ama sen hançeri koruma altına alabilirsin. Sağ kalmazsam, hançeri Koraklara geri götürmelisin. Şimdi git ve onu kimsenin aklına gelmeyecek bir yere sakla. Benim bile." Özellikle benim.

Basil'in kaçmayı başarıp başaramadığını görecektense kadar uzun süre ayık kalamadım. Bildiğim tek şey, benim kaçamamış olduğumdu. Demirkalpler adımı haykırarak etrafımı sarmaya başlamıştı bile.

Gözlerim kapandı ve bir daha asla açılmayacaklarından korktum. Başarısız olmuştum.

• İKİ •

K E S T R A

“Kestral”

Birinin adımı seslenmesiyle gözlerimi kırpıştı-
rarak açtım. Sesi duymuştum ama söylediklerini
anlayamıyordum.

“Neredeyim ben?”

“Babanın yanmdasın.”

“Darrow?”

Bunu söylemekle hata yaptığımı anlamam uzun sürmedi. Göz-
lerimi açtığımda Sör Henry’yi dudaklarını sıkmış hâlde karşımdaki
bir koltukta otururken buldum.

“Eski hizmetkârın Darrow, Hükümdarlık’a karşı işlediği suçlara
yaraşır bir şekilde öldü.” Henry’nin bu düz ve duygusuz ses tonu
ancak yüzlerce insanın infazını emretmiş bir adamdan gelebilirdi
zaten. “Ve cezası daimi olacak.”

“Daimi ceza mı?” Savaş sırasında Herruh Ormanı’nda öldürü-
lenlerin kaderiydi bu. Yarı-yaşar bir hâlde hiç dinlenmeden son-
suza dek dolaşıp durmak. Başımı iki yana salladım. “Darrow, Hü-
kümdarlık saldırısı sırasında bir binanın altında can verdi. Bunu
gözlerimle gördüm.”

Henry gülümsedi ve midem altüst oldu. “O patlamadan önce
Darrow’u yakaladık ve şu anda içinde bulunduğun bu odaya getir-
dik. Lav Çayırıları’ndaki eğitimin hakkında tartışmayı pek akıl kârı

olmayacak şekilde reddetti. Lord Endrick'e onu Herruh Ormanı'na gönderip orada dolaşan diğer... mahkûmlara katılmasını emretmekten başka seçenek bırakmadı."

Gözlerime yaşlar doldu ama Henry elini koluma koydu. "Gerçek babanı özlüyorsun demek, ne kadar acıklı. Seninle işimiz bittiğinde ona katılma şansına erişeceğinden şüphem yok."

Bunun kısa süre sonra gerçekleşeceğini tahmin ediyordum. Kollarım ve bacaklarım, oturtulduğum koltuğa iplerle bağlanmıştı. Bu küçük ve karanlık odada, ikimizin oturduğu koltuklar dışında bulunan tek eşya bir masaydı ve tek ışık kaynağımız da masanın üstündeki bir berraktaşı.

Titremeye başladım. Bu odada masum erkekler ile kadınların dudaklarından itiraflar alınmış, aralarındaki en güçlülerin bile iradesi muma çevrilmişti. Burada başıma her ne gelecekte, berbat bir deneyim olacaktı ama asıl cezam sonrasında verilecekti. Daimi ceza.

Arkamdaki kapı açıldı ve bedenime vuran soğukla ürperdim. İçeri kimin girdiğini biliyordum. "Kız hazır mı?" diye sordu Endrick. Henry yüzüme bile bakmadan kralına yer vermek için koltuktan kalktı ama bu hareketi görmezden gelindi.

Endrick, bunun yerine, o derin çizgilerle dolu yüzüyle aniden önüme geçti. İrkilerek başımı geri çektim ve başıma gelebileceklerden duyduğum dehşet hissine ek olarak, çenemi tutup başımı bir o yana bir bu yana çevirdiğinde neredeyse kusacak gibi oldum.

"Kötü bir kaza geçirdin," dedi Lord Endrick. "Kale penceresinden aşağı düştün."

Kaza değildi. Onu öldürmekte başarısız olduktan sonra kaçma girişimimdi ve ikimiz de bunun farkındaydık. Gözlerim onu Olden Hançeri ile yaraladığım noktaya gitti ve herhangi bir sargı bezi göremeyince hayal kırıklığına uğradım.

Demek kendini iyileştirme gücü de vardı. Sonraki Vasılolan'ın bundan haberdar olması iyi olurdu. Keşke ben de bilseydim.

Endrick alnımdaki saçları sanki bana karşı nefretten daha sıcak

herhangi bir his duyabilirmiş gibi nazikçe geriye ittirdi. Kullandığı eline bir kavrayış eldiveninin takılı olduğunu fark ettim ve içimdeki panik duygusu yükseldi. Dokunuşundan uzak durmaya çabaladım ama bağlarım buna izin vermedi.

“Olden Hançeri’ni kullanmayı nasıl başardın?” diye sordu. “Bir Dallisor’un ona dokunamamış olması gerekirdi.”

Hiçbir şey söylememeye kararlı bir şekilde dudaklarımı sıktım çünkü ağzımı açarsam, korkudan ona her şeyi açıkça anlatabilirdim. Cevap vermeyeceğimi anladığında, “O bir evlatlık, lordum. Belki de Halderian kanındandır,” dedi Sör Henry.

Tam olarak belirtmek gerekirse, yarı Halderian’dım. Ve yarı Endrean. Yani Lord Endrick’le aynı kandan. Ancak benim büyü gücüm yoktu.

“Olden Hançeri nerede?” Endrick’in sesi o kadar sakindi ki sinirlerimin daha da gerilmesine sebep oldu. Bacaklarım şimdiden titremeye başlamıştı.

Yapabildiğim tek şey, “Bilmiyorum,” diye mırıldanmaktı.

Endrick gözlerini Sör Henry’ye çevirdi ve o da, “Yalan söylüyor olsa bunu anlardım,” dedi.

Endrick’in yüzünde neredeyse takdir dolu bir ifade belirdi. “Onun, senin bile bilmediğin bir yere gizlenmesini sağladın demek, oldukça akıllıca. Peki, söyle bana, çocuğum, bu sırrı bilen kişi kim?”

Gözümden bir damla yaş kurtuldu ve aklımda mümkün olan her türlü yalan varken, ağzımdan sadece gerçekler döküldü. “Hançer Korakların eline gidecek.”

“Ne kadar da anlamlı. Zaten o Korak delikanlısının da hançeri bulması için Woodcourt’a girmesine yardımcı olmuştun. Adı neydi?”

Gözlerimi tekrar ileri çevirdim. Simon’ın ya da Woodcourt’a gelen bir diğer Korak olan Trina’nın adını söylememeye kararlıydım. Babam ve Endrick, Trina’dan haberdar gibi görünmüyorlardı.

“Korakların seni bize ihanet etmeye zorladığını biliyoruz,” diye devam etti Endrick. “Ve şimdi biz de aynı şekilde karşılık vereceğiz.”

Başımı iki yana salladım. “Önce beni öldürmeniz gerekecek.”

Endrick sesimdeki titremeyi fark edince gülümsedi. “Bunu tercih etmem. Vasılolan olarak bana o kadar önemsiz bir tehdit oluşturuyorsun ki seni hayatta tutmayı tercih ederim.”

“Bu kadar önemsizsem, Korakları durdurmaya da gücüm yetmez.”

“Sen durduramayabilirsin ama ben yapabilirim. Şunu iyi anla, hayatım, bu noktadan itibaren kazanabileceğin herhangi bir seçenek, herhangi bir yol yok senin için.” Kavrayış eldiveni boynumda buzdan bir iz bırakarak aşağı doğru indi ve kalbimin üstünde durdu. “Korku içindesin. Ama buna gerek yok. Kaderinde seni bekleyen en kötü şeyler gerçekleşti zaten.”

Kalbim göğsümün içinde sıkışır gibi oldu ve nefes alışım zorlaştı. “Ne demek istiyorsun?”

“Demirkalpler hakkında ne biliyorsun?”

Soluklarım keskinleşti. “Bunu yapmış olamazsın.”

“Hizmetkârlarımdan bazıları güvenilir değil, bu yüzden sadakatlerini güvence altına almak için kendime özgü yöntemlerim var.” Elini göğsüme bastırdı ve kalbim daha da sıkıştı, nefes almam neredeyse imkânsız hâle gelmişti. “Kalplerinden bir parçayı alıp saklıyorum. Bu sayede sadakatsizliklerini hissedebiliyorum ve gerekli görürsem, hainin kalbini avucumun içinde patlatmaktan çekinmiyorum.”

O anda yapmakta olduğu şey de buydu. Kalbimi öylesine sıkıyordu ki görüşüm bulanmaya başlamıştı. Bacaklarımla kollarıma yayılan acı dalgasına, görüşüme inen karanlık eşlik ediyordu. Zar zor aldığım bir nefesle sordum, “Beni neden şimdi öldürmüyorsun?”

“Koraklara geri döneceksin, hayatım. Ama bu defa benim hizmetimde olacaksın.”

Sonunda kalbimi serbest bıraktı ve bayılmamaya çalışırken gözlerimden yaşlar döküldü. “Onları nasıl bulacağımı bile bilmiyorum.”

“Onlar seni bulacaktır. İşini kolaylaştırmak için düğününü bile bundan iki gün sonrasına aldım ve o sersem Basil’in Highwyn’den Koraklara gizlice bir ulak göndermesine izin verdim. Aralarına kabul ederken seni bir kuzu olarak görecekle ama sen aslında benim kurdum olacaksın.”

“Olmayacağım.”

“Olacaksın.” Bana kavrayış eldiveninin üstüne iliştirilmiş bir taş gösterdi. Taş minik bir inci gibi görünüyordu ama Endrick’in yüzü gibi griydi ve çizgilerle doluydu. “Bu, benim sana düğün hediyem, hayatım. Korakların yanındayken gördüğün ve içtiğin her şeyi kaydedecek. Bu taş bana geri döndüğünde, Olden Hançeri’ni bulmak için gereken her türlü bilgi de elimde olacak. Sonra da onları yok edeceğim.”

Başta bunları neden bana açıkça anlattığından emin olamadım. Ama sonra kavrayış eldiveni alnıma geri döndü ve bedenimi sarsan bir korku dalgasıyla birden anlayıverdim. “Bu konuşmaya dair anılarımı mı alacaksın benden?”

Endrick güldü. “Hayır, hayatım. Bundan çok daha fazlasını alacağım.” Parmakları genişçe açıldı ve sonra başımın iki yanına ve üst tarafına bastırdı. “Senden istediğim her şeyi alacağım. Darrow’u, Lav Çayırıları’nda geçirdiğin o üç seneyi, kılıç eğitimi; hepsini alıp yerine bir Hükümdarlık kızına yaraşır fikirlerle dolu anılar yerleştireceğim.”

Ona engel olmaya çalışarak kıvrandım ama büyüünün çoktan geçmişimi kurcalamaya başladığını, silmeye hazır hâlde düşüncele-rime sızdığını hissedebiliyordum. Ben daha güçlü bir şekilde karşı koydukça, Endrick de kalbimi daha güçlü sıktı. “Lütfen yapma bunu!”

“Çoktan yapmaya başladım bile.” Parmaklarını hâlâ alnıma bastırmış hâldeyken, odanın bir köşesinde duran adama doğru başıyla işaret etti. “Bu adam baban Sör Henry ve seni çok seviyor, sen de onu seviyorsun. Bir babaya dair her anında bu adam var, doğru değil mi?”

Şimdi biraz daha sakinleşmiş hâlde babama bakarak gülümse-
dim. “Elbette öyle.”

Gözlerim Endrick’e geri döndüğünde, “Seni Olden Hançeri’ne ulaştırıp Vasılo’lan olmanı sağlayan her türlü anıyı, seni Korak isya-
nıyla ilişkilendiren her şeyi unutacaksın.”

Korak isyanını duymuştum. Kabadayılar, hırsızlar ve yalancılar-
dan oluşan bir gruptu bu ve neyse ki benimle hiçbir bağlantıları
yoktu.

Endrick devam etti: “Ben senin kralınım ve bana boyun eğecek,
her emrime uyacak ve her koşulda bana hizmet edeceksin.”

“Emriniz nedir, lordum?” Bu sözüm onu memnun etmiş gibiydi.

Lord Endrick parmaklarının konumunu değiştirdi ve zihnimde
bir şeylerin –belki de bir büyü’nün– yerinden oynadığını hissederek
keskin bir nefes aldım. “Sadece tek bir emrin var, hayatım ve bunu
kalbinin derinlerine gömüyorum. Harekete geçme zamanı gelene
kadar sözlerimi bile hatırlamayacaksın ama hatırladığın zaman da
bu emre uyman gerektiğinden şüphelenmeyeceksin.”

“Yapmam gereken nedir?”

Endrick gülümsedi ve ardından göğsümün içinden çımdiklen-
mişim gibi hissettim. “Son derece ilgimi çeken bir söylenti duydum.
Seni Woodcourt’a getiren o Korak gencini bul ve onu öldür. Başarı-
lı olmak için yedi günün var. Başarısız olursan, ölen sen olacaksın.”

“Baş üstüne, lordum.” İtaat etmeye hevesli bir şekilde başımı
salladım. Babam bile yüzüme endişeli bir bakış attı. Sadece bir an
için, bana neden böyle baktığını merak ettim.

Lord Endrick elini alnımda gezdirmeye başlamıştı ve her ovuş-
turuşunda kendimi giderek daha yorgun hissettim. “Şimdi uyu.
Uyandığında kendini Kestra Dallisor olarak bulacaksın. Antora
için tek bir anlamın olacak, o da emirlerimi yerine getirmek. Sen
bana aitsin, çocuğum. Hükümdarlık’a ait bir silahsın sen.”

Gözlerim çoktan ağırlaşmıştı. Sözleri uzanabileceğim ama asla
tutamayacağım minik bulut parçaları gibi zihnimde uçtu.

“Ya başarısız olursa?” diye sordu babam.

“Başarıya ulaşmamı garantileyecek başka bir casusum daha var.”

Sözleri kulağıma önemli geldi; sanki bir şekilde bunu önemsiyor olmam gerekirmiş gibi hissettim. Ama önemsememiştim. Hiç bir şeyin önemi yoktu.

Buna rağmen, benden alınmadan önce kalbimin uzanıp kurtarmaya çalıştığı son bir düşünceyle içimde bir kıvılcım parlayıp söndü.

Simon’ı kurtar.

Bu sözler benliğimde bir an için parlayıp yankılandı ve sonra kayboldu.

Simon’ın kim olduğunu ve neden kurtarılmaya ihtiyacı olduğunu bilmiyordum.

Sonra o isim de hafızamdan silinip gitti.

“Emirlerinize uyacağınızı nasıl biliyorsunuz?” dedi babam, benim çoktan uykuya daldığımı düşünerek.

“Çünkü Antoralılar basit zekâlı insanlar. Uyandığında sadece kalmasına izin verdiğim anılarını ve çaldıklarımın yerine yerleştirdiğim yeni anıları hatırlayacak. Bizim tarafımızda olacak.”

Onun tarafında olacaktım. Uykuya dalmadan önceki son düşüncem buydu. Uyandığımda kendimi onun hizmetinde, kafesinden serbest bırakılmış bir kurt olarak bulacaktım.

Bunu reddedersem beni öldürecekti.

Çünkü ben artık Demirkalplerden biriydim.

• ÜÇ •

S I M O N

Onu ilk defa pazar meydanında gördüm. Burası onu bulmayı bekleyebileceğim son yerdi ama daha da şaşırtıcı olan, aklındaki en önemli şey o akşam yemekte kırmızı mı yoksa mavi mi giyse daha iyi olur diye düşünmekmiş gibi, etrafındakilerle şakalaşıp gülüşerek, dertsiz tasasız, hatta hedefsiz bir hâlde o tezgâhtan bu tezgâha dolaşmasıydı. Tanıdığım Kestra Dallisor’dan o kadar farklı görünüyordu ki gördüğüm kişinin gerçekten o olup olmadığını anlamak için iyice yakınına sokuldum.

Bu *gerçekten* de oydu. Aynı siyah saçlar, aynı gülümseme. Aynı çekici gözler.

Aynıydı ama aynı değildi de.

Uzun saçları özenle örülüp kurdelelerle süslenmişti; çevresinde dolanırken Kestra’nın bir sonraki isteğini daha o düşünmeden önce öngörüp gerçekleştirmek için birbirleriyle rekabet eden dört kızıdan biri örmüş olmalıydı. Üstündeki uzun gri pelerini ve altındaki yeşil elbiseyi daha önce görmemiştim ve Olden Hançeri’nin eteğinin altında, baldırındaki jartiyere gizlenmiş olup olmadığını merak ettim. Baldırında her zaman bir silah bulundururdu ve Olden Hançeri’ni sahiplendiğinden beri onu yanından hiç ayırmamıştı.

Hançer, Lord Endrick’i öldürebilecek tek silahtı ve o silahı kullanabilecek tek kişi de Kestra’ydı.

Endrick'e sadık bir şekilde hizmet eden ailesindeki yerinden feragat etmesinin üstünden henüz iki hafta bile geçmemişken benim itirazlarıma rağmen buraya, Antora'nın başkenti Highwyn'e geri dönmüştü. Kralı öldürmek için buradaydı.

Eğer planı hâlâ buysa, o zaman neden pazar meydanındaydı ve neden elbiseleri üstüne tutarak arkalarında dans ediyordu? Neden nedimelerine sürekli bir şeyler fısıldıyor ve kahkahalara boğulmalarına sebep oluyordu?

Belli ki planı değişmişti. Oysa ben ata binebilecek duruma gelmez Antora'nın güney ucundan buraya hemen gelmiştim. Neredeyse hiç uyumamış, sadece etraftan bulduklarımı yiyerek yol almıştım ve aklımdaki tek şey onun güvenliği olmuştu. Şimdi onu sağ salım karşımda görmek güzeldi. Onu görmek harikaydı ama yine de bir şeyler yanlışmış gibi geliyordu.

Muhafızlarının, alışılmamış bir dikkatle onu izleyen iri kıyım iki adamın dikkatini çekmemeye özen göstererek ona doğru ilerledim. Bu adamları tanı mıyordum ama Sör Henry'nin şehirdeki her Hükümdarlık âşığına beni özenle tarif edip, yakalanmam karşılığında hatırı sayılır bir ödül sunacağını belirttiğinden hiç şüphem yoktu.

Yakalanmam –ve infazım– hızlı, acı dolu ve kamuya açık bir şekilde gerçekleştirilirdi. Sadece Kestra'nın kaçırılması yüzünden değil, aynı zamanda bir Korak, dolayısıyla da isyanın bir parçası olduğum için.

Aslında, *eskiden* Korak'tım. Şimdiyse kendi başımaydım. Yine de Kestra'nın görevini tamamlamasına yardım etmeye adanmıştım kendimi. Kestra'ya adanmıştım. Bir yerlerde baş başa konuşmamız gerekiyordu. Ama burada değil.

Artık Kestra'yla aramda bir tezgâh kalmıştı. Tüccarlar, müşteriler ve iki lokma bir şeyler çalabilme hayali kuran üstü başı perişan birkaç çocuktan oluşan kalabalıkta gözlerim sadece Kestra'yı görüyordu. Onu görmek, haftalardır susamışken dudağıma değen ilk su damlası gibi, kararmış dünyamda beliren ilk gün ışığı gibiydi.

Bakışlarımdaki yoğunluk onun da dikkatini çekmiş olmalıydı ki gözlerimiz buluştu ve ilk başta beni tanıdığını sandım ama sonra gözlerini kırpıştırarak hemen bakışlarını kaçırdı, huzursuz olduğu açıktı. Sonra da hizmetkârlarına yüksek sesle artık ayrılma zamanının geldiğini ilan etti.

Bu garip tepkisinden dolayı meraklanarak onları takip ettim. Normalde onun da beni burada gördüğüne, en az benim onu görmeme şaşırdığım kadar şaşırmış olması gerekirdi ama yüzünde herhangi bir şaşkınlık, heyecan, rahatlama veya ilgi ifadesi görememiştim.

Hatta hiçbir anlamlı ifade görememiştim. Bana bakışı, açık bir pencereden dışarı bakan birinin bakışıyla aynıydı.

Kestra artık pazar meydanının sınırına yaklaşmıştı ve yol kenarında durmuş, muhtemelen arabasını bekliyordu. Onunla bir şekilde konuşacaksak, bunu şimdi yapmalıydık. Onu hizmetkârlarından ayırmam gerekiyordu. Dikkatlerini dağıtacak büyük bir numaraya ihtiyacım vardı.

Yanına varana kadar aklıma bir şeyler geleceğini umarak ona doğru ilerledim. Ama o sırada biri koluma girdi ve beni geriye doğru çekerken başka biri de kulağıma, “Hayır, Simon,” diye fısıldadı.

Yüzümü çevirdiğimde karşımda Trina’yı, Kestra’yı Olden Hançeri’ni ele geçirmeye zorladığımız orijinal planımıza dahil olan diğer Korak’ı buldum. Trina başından beri Kestra’dan nefret ediyordu. Şu anda karşımda görmek istediğim son kişi de oydu.

Kolumu kavrayan kişi de eski bir dostum ve yine bir Korak olan Gabe’di. Veya belki de artık dostum sayılmazdı. Trina’yla birlikte buradaysa ve benim tarafımda değil, karşımda yer almayı seçmişse, dostum değildi.

Kolumu kurtardım ve kaşlarımı çatarak onlara baktım. “Burada ne işiniz var sizin?”

“Asıl *senin* ne işin var?” diye terslendi Trina. “Hepdiyarlar’dan ayrılmadan önce Tenger bu işi bize bırakmanı söylemişti!”

“Sen de ona hâlâ güvendiğimi mi sanıyorsun? Sana güvendiğimi mi düşünüyorsun?” Koraklar için ettiğim yeminlerin, Yüzbaşı Tenger’in önce beni daha sonra da Kestra’yı öldürmeye çalışmasından sonra gözümde hiçbir değeri kalmamıştı.

“Bana güveniyorsun,” dedi Gabe, hafif bir tebessümle.

“Koraklara güvenmiyorum. Tenger’in size vermiş olabileceği herhangi bir emre de güvenmiyorum.” Gözlerimi Trina’ya çevirdim. “Vasilolan olduğunu sanmıştın ama aslında...”

“Bunu hatırlatmana ihtiyacım yok,” diye parladı Trina. “Ama şimdilik umurumuzda olan tek şey Olden Hançeri’nin hâlâ Kestra’da olduğundan ve onu Lord Endrick’e karşı kullanmaya hazır olduğundan emin olmak. Bu iki sorunun cevabı da kesin değil.”

O esnada Kestra artık arabasına biniyordu. Etraftaki birkaç Hükümdarlık âşığına el salladı ve onları o akşam tekrar göreceğini söyledikten sonra nedimeleriyle kıkırdaştı. Kestra ne zamandan beri kıkırdaşıyordu ki? Hem bu akşam ne olacaktı?

“Böylece çekip gitmesine izin vermekle aptallık ediyoruz,” dedim.

“Hazırda başka bir planımız var,” dedi Trina. “Sana söylemeye çalıştığımız da buydu; her şey çoktan ayarlandı.”

“Ama sen plana dahil değilsin,” dedi Gabe. “Üzgünüm, Simon ama Koraklardan ayrıldın ve bu bizim görevimiz. Neden dahil olmak istediğini anlıyorum, Kestra’ya karşı hislerin...”

“Bunun hislerimle bir alakası yok,” dedim. “Olden Hançeri konusunda ben de en az sizin kadar endişeliyim.”

“Buraya gelme sebebin Kestra,” dedi Trina düz bir sesle. “Objektif değilsin ve bu da güvenilir olmadığın anlamına geliyor. Ama onu bu akşam Highwyn’dan dışarı çıkaracağız. Sana söz veriyorum.”

Soru sormaya ve planın bir parçası olmak konusunda ısrar etmeye hazırlandım ama sonra arkamızdaki pazar meydanından tezahürat sesleri yükseldi. Alkış seslerini takip ederek taşlı yolları takırdatan at nallarına ulaştım ve karşımda Sör Basil’i buldum. İnsanlara el sallıyor ve kendisine yöneltilen ilgiyi aç bir süngerin suyu kucaklaması gibi kucaklıyordu.

Gabe atlara yol vermek için kenara çekilirken beni de yolun dışına doğru ittirdi. Basil bizim farkımıza varmadı.

Neden buradaydı ve neden böyle zafer kazanmış gibi dolaşıyordu? Kestra'nın planı Sör Basil'le evlenmeyi reddedip Lord Endrick'i onu huzuruna çağırmaya zorlamaktı. Basil çoktan Reddengard'a geri dönmüş ve hevesle babasının başka bir güçlü aileden onunla evlenecek bir kurban ayarlamasını bekliyor olmalıydı.

Ama hâlâ buradaydı. Bu da Kestra'nın planının bir şekilde başarısızlığa uğradığına işaret ediyordu.

Bu da hâlâ bir düğünün söz konusu olduğu anlamına geliyordu. *Bu akşam* gerçekleşecek olan buydu.

Sıkıttığım dişlerimin arasından, "Kestra'yı Highwyn'den tam olarak ne zaman çıkarmayı planlıyordunuz? Evlendikten önce mi yoksa sonra mı?" diye sordum.

Trina iç geçirdi. "Simon..."

"Günün geri kalanında etrafında ona eşlik eden pek çok kişiyle birlikte olacak," dedi Gabe. "Tek seçeneğimiz o yalnız kalana... hemen hemen yalnız kalana kadar beklemek."

Elim içgüdüsel bir tepkiyle kılıcıma gitti. Bu durumda düğün sonrasını kastediyorlardı ve bu tamamen kabul edilemez bir şeydi.

Ben kılıcımı kaldırıana kadar Trina bana doğru ilerlemişti. "İşimize karışma, Simon!"

Karışmak mı? Elbette ki karışacaktım.

Gabe beni sakinleştirmeye çalışarak ellerini havaya kaldırdı. "Kendine bir bak, Simon. Tam da bu yüzden bu akşam her şeyden uzak durman gerekiyor; hem bizim hem de Kestra'nın güvenliği için."

"Sizinle geliyorum."

"Nasıl? Highwyn'deki bütün muhafızlar seni arıyor. Eğer yakalanırsan planımız da yerle bir olur ve bu durumda Kestra'nın sonu da ölüm olacaktır."

Derin bir nefes aldım. "O zaman bana planınızdan bahsedin."

Trina başını iki yana salladı. "Bilmen gereken tek şey Kestra'yı hayatta ve Olden Hançeri'ni de güvende tutacağımız."

“Düğüne engel olacak mısınız?”

Trina ve Gabe bir an birbirlerine baktılar. Bilmem gereken tek şey de *buydu*. Durmam için seslenmelerine aldırmadan hızlı adımlarla oradan uzaklaştım.

Kendi planımı kendim kuracaktım.

• DÖRT •

K E S T R A

Bu akşamın sonunda, artık evli bir kadın olacaktım. Bu düşünce son bir saat içinde mideme en az yüz defa kramp girmesine sebep olmuştu. Bundan daha absürt bir düşünce olabilir miydi?

Kendimi kimsenin karısı olabilecek yaşta hissetmiyordum; hele de Sör Basil'in karısı olup Antora'nın güneyindeki ülkesi Reddengrad'ın müstakbel kraliçesi rolünü üstlenecek yaşta. Hayatımı neredeyse hiç tanımadığım bir adama adamanın düşüncesi bile kolay değildi.

"Geç kaldınız, leydim. Sizi pazara gitmemeniz konusunda uyar mıştım." Hizmetimde yeni olmasına rağmen, nedimem Imri Stout daha şimdiden benden usanmış gibi görünüyordu. Bu pek de şaşırtıcı bir durum değildi. Imri komşu ülkemiz Brill'den gelmişti ve Brill halkı kendilerini batı diyarlarındaki herkesten daha üstün görmeye alışkındı. Yani kendini birden Hükümdarlık hizmetinde bulmuş olmak bile onun için kavraması güç bir gerçek olmalıydı.

Imri saçımı yaparken ben de sırtımı dikleştirdim. Sırtıma uzanan bukleleri minik çiçekler ve kurdelelerle taçlandırdı. Ardından kollarımı ileri uzattım ve diğer nedimelerimin gümüşten bir gelinliği üstüme geçirmelerine izin verdim. Omzu biraz düşük, uzun yenleri avucuma kadar uzanan, bedeni dar bir gelinlikti ve etrafımda döndüğüm zaman minik parıltılarla ışıldıyordu.

“Biraz heyecan göstermenizin zamanı geldi, leydim,” diye azarladı Imri beni. Bunu bir iltifat gibi söylemesine rağmen, yüz ifadesi hâlâ bana karşı duyduğu hoşnutsuzluğu yansıtıyordu.

Ona bakarak gülümsedim. “Benim yerimde kim olsa bu akşam için heyecan duyardı.”

Ben duymazdım. En iyi ihtimalle, evliliğin sadece düşüncesi bile beni dehşet içinde bırakmaya yetiyordu. Babam bana Sör Basil’in son derece iyi bir koca olacağı konusunda garanti vermişti ama ben onu hayal kırıklığına uğratabacak bir eş olacağımı biliyordum. Burada olmamın tek sebebi, kralımın emirlerinin bu yönde olmasıydı; başka bir şey değil.

“Artık Reddengrad’ın prensesi olacağınıza göre, biraz daha ağırbaşlı olmanız gerekecek,” dedi Imri. “Bir prenses ülkenin sorunlarını öylesine gülüp geçiştiremez.”

“Belki de haklısın.” Ona bakıp gülümsedim. “Ama gülmezsem, ülkenin sorunları tartışılırken nasıl uyanık kalabilirim ki?”

Bunlar boş laflardı. Gülüşüm sadece bir maske, birkaç gün önce kale penceresinden düştükten sonra aldığım yaraları düşünmemi sağlayan bir araçtı. Lord Endrick müdahale etmemiş olsaydı, çoktan hayatımı kaybetmiş olacaktım. Ama düşüşümle birlikte anılarımda boşluklar meydana gelmişti ve bu boşluklardan bazıları asla yüksek sesle ifade edemeyeceğim kadar önemliydi. İnsanlar Hükümdarlık kızlarından birinin böylesine hasar görmüş olduğunu anlarsa, Hükümdarlık’ın kendisinin de kusurlu olup olmadığını sorgulamaya başlayabilirdi.

“Ciddiye aldığınız hiçbir şey yok mu sizin?” diye sordu Imri, iç geçirerek.

Başımı geri savurup kıkırdadım. “Hayat bir dizi şakadan başka nedir ki? Ya bu şakalara güleriz ya da o şakaların malzemesi hâline geliriz.”

Lord Endrick’in tebriklerini sunmak üzere içeri girmeye hazırlandığını ve benim dışımdaki herkesin dışarı çıkmasının emredildiğini bildiren bir habercinin kapıda belirmesiyle sohbetimiz bölündü.

Imri'nin gözleri bir an için endişeye benzer bir ışıltıyla parladı ki kralın bizi varlığıyla şereflendirmesi karşısında bu saçma derecede komik bir tepkiydi. Odam aceleyle boşaltılırken ben de tevazuyla dizlerimin üstüne çöktüm.

"Olduğun yerde kal," dedi Endrick içeri girdiğinde. İçimden beklemedik bir korku dalgası geçti ve böylesine sadakatsiz bir his duyduğum için kendimi azarladım. Lord Endrick her zaman bana alışılmamış derecede kibar davranmıştı. Halkın karşısına çıktığı zamanlarda kullandığı maskesi yüzündeydi ama bunu gerekli görmemiş olmasını dilerdim. Antora'yı yönetmenin yüküyle cildi grileşmiş ve derin çizgilerle dolmuş olabilirdi ama insanlar onun gerçekte kim olduğunu görürse, onlar adına ne kadar çok şeyi feda etmiş olduğunu da anlarlardı.

"Bu akşam evlenmeye kararlı mısınız?" diye sordu.

"Evet, lordum. Babamın ayarladığı ve sizin de emrettiğiniz gibi."

"Bunu duyduğuma memnun oldum."

Ellerini enseme hissettim ve boynuma bir kolye iliştiirdiğini fark ettim. İşini bitirdiğinde başımı kaldırdım ve ucundan, üstü derin çizgilerle dolu gri bir incinin sarktığı gümüş zincirli bir kolyeyle karşılaştım. Kolye görüldüğünden daha ağırdı ve içimden bir sarstının geçmesine sebep oldu ama bu his hızla ortadan kayboldu.

"Bu benim sana düğün hediyem," dedi Endrick. "Kralın olarak, bunu asla boynundan çıkarmamanı emre diyorum."

Asla oldukça uzun bir süre ydi ama başımı saygıyla öne eğdim. "Düğünde bulunacak mısınız, lordum?"

"Korkarım ki hayır. Dinlenmem ve Mavi Mağaralar'da gücümü yeniden toplamam gerekiyor. Zor bir hafta oldu."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Zorluklara yol açan kişi uygun bir şekilde cezalandırılmıştır diye umuyorum."

Bir anlık sessizlikten sonra, "Cezalandırıldığına seni temin edebilirim," dedi.

Beni alnımdan öptükten sonra ayrıldı ve birkaç dakika içinde nedimelerim Woodcourt'taki düğün öncesi kutlamasına doğru

bana eşlik etmek üzere içeri doluştu. Antora'daki tüm Dallisor fertlerinin bu kutlamaya katılması şart koşulmuştu ve Hükümdarlık içinde daha fazla güç sahibi olmayı arzulayan tüm sadık kullar da arka odaya doluşacak ve bundan minnettar olacaktı. Mideme şimdiden kramplar girmeye başlamıştı.

Habercinin içeridekilere, "Hükümdarlık'ın sadık kulları, Sör Henry Dallisor sevgili kızının düğününden önceki bu kutlamaya katıldığınız için hepinize teşekkürlerini sunmak istiyor," dediğini duyana kadar balo salonunun kapısında bekledim.

Ellerim beklenmedik bir şekilde titremeye başladı ve kimsenin fark etmemesini umarak onları eteğimin kıvrımları arasına sakladım. Bu elbette ki heyecandan ve müstakbel kocam –adı neydi?– hah, Basil'i görecektir olma beklentisinden dolayı olmalıydı. Gelinler hep böyle mi hissedirdi acaba? Dehşet içinde?

Evet, her gelin böyle hissediyor olmalıydı.

Yine de belli ki kimsenin karısı olmaya hazır değildim.

Bunu istemiyordum.

Imri koluma dokundu. "Endişelenmeyin, leydim. Her şey yolunda gidecek."

Ona gülümsedim ve başımı dikleştirdim. "Elbette."

"Her şeyin yolunda gitmesi" deyiminin bir evlilik bağlamında ne ifade ettiğinden emin değildim ama en azından ulaşılabilir bir hedef gibi görünüyordu. Basil'le evlenecektim ve "her şey yolunda" gidecekti. Onun yanında yıllar ve yıllar ve yıllar boyunca, her şey hep yolunda.

Haberci devam etti, "Lütfen, kızı Leydi Kestra Dallisor'u karşılarken Sör Henry'ye sizler de eşlik ediniz. Leydi Kestra Dallisor bu akşamın sonunda, Kral Albert'in oğlu ve Reddengrad tahtının vârisi, Beşinci Sör Basil'in karısı olacak."

Kalabalıktan coşkulu alkış sesleri yükseldi ve nedimelerim beni neredeyse ittirerek balo salonuna soktu. Basil podyuma yürüdü, bana saygı dolu bir şekilde eğilerek selam verdi ve sonra kollarını belime dolayıp dudaklarıma bir öpücük kondurarak beni şaşırttı.

Bu elbette ki ilk öpüşmemiz değildi ama bu seferki öncekinden daha tutkuluydu. Sanki kalabalığın heyecanı ona da bulaşmış veya aramızdaki aşkı kalabalığa ilan etmek istermiş gibi. Yani aramızda var olduğu varsayılan aşkı. Babam bu duyguların zamanla ortaya çıkacağı konusunda beni temin etmiş, annemle ikisine de aynı şeyin olduğunu söylemişti. Anneme dair anılarım, düşüşümle birlikte kaybettiğime en çok üzüldüklerimdi ve sadece bu yüzden bile onu daha çok özlememe sebep oluyordu. Basil beni öptükten sonra geri çekildi ama bir kolunu belime dolamış tutarken diğer eliyle kalabalığı selamladı ve bir başka tezahürat sesinin yükselmesine sebep oldu.

Ancak o zaman kutlamaya gelenlere bakabilme fırsatı buldum. Bana bakıp gülümserken ve başlarını beni onaylarmış gibi sallarken bir yandan da kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Herkes tam olarak bir düğün öncesi partisinde nasıl olunursa öyle görünüyordu.

Odanın gerisindeki bir muhafız dışında. Başlığının siperi inikti ve başını da eğik tutuyordu, bu yüzden suratını göremiyordum ama görmeme de gerek yoktu. Her iki eli yumruk hâlini almıştı ve kendi baldırını dövmekle meşguldü. Kızgındı. Fırsatını yakaladığım anda babamla konuşup onu görevinden aldırمام gerekecekti.

Basil artık bedenime yapışık bir aksesuar hâlini almışken, birlikte odanın içinde dolanıp misafirleri selamlayarak iyi dileklerini kabul etmeye başladık. Her birine tek tek gülümsedim ve benden beklenen sözler mırıldanıp Basil belimi her sıkışında kedi gibi onun bedenine sokuldum.

Ama odanın arka tarafındaki muhafız aklımdan çıkmıyordu. Farklı pozisyonlardan, yüzünün farklı kısımlarını yakaladım. Çenesini sıkışı. Dudaklarını sımsıkı birbirine bastırışı. Bir ara gözlerini bile yakaladım ve bu sadece kısa bir an sürse de dik dik bana baktığını anlamama yetmişti.

Bana mı bakıyordu? Dikkati neden benim üstümde olsundu ki? Kısmen gizlenmiş gözlerinin üstümdeki ağırlığını resmen hissedebiliyordum ve bu his her geçen saniye daha da artıyordu. Ama onun apar topar dışarı atılmasına sebep olarak partinin havasını

kaçırmak da istemedim. Düğünün başlamasına sadece birkaç dakika kalmıştı zaten.

Gerçekten de son birkaç misafire de merhaba dedikten sonra haberci tekrar salona seslendi; “Hükümdarlık’ın sadık kulları, malikânenin kuzey tarafındaki alanda bir düğün çadırı hazırlandı. Nişanlı çiftimiz de kısa bir süre sonra bu çadırdaki yerlerini alacak.”

“Benimle gel, aşkım.” Basil elimi tuttu ve beni balo salonundan bahçelere doğru sürükledi. “Üşüyor musun?”

Serin bir rüzgâr elbisemin aralıklarından içeri doluyordu. Babam bana güçlü olmanın, hava sıcaklıklarına karşı da direnç sahibi olmaya yardımcı olduğunu öğretmişti. Bunun nasıl mümkün olabileceğini bilmiyordum ama sadece bu düşünce yüzünden başımı olumsuz anlamda iki yana salladım.

Bahçelerin o anda içinde bulunduğumuz kısmında fazla ışık yoktu; Woodcourt’taki berraktaşların çoğu misafirlerin düğün takına doğru ilerleyeceği yürüyüş yolunu aydınlatmak için kullanılmıştı. Karanlık gecenin Basil’in işine geldiğini düşündüm. Gözlerinde hınzır ve romantik bir parıltı vardı.

Bahçelerin bir köşesinde durduk. Arkamızda, biçimlendirilmiş uzun çalı çitler, önümüzde ise yoğun çalılıklar duruyordu. Bir an için çalılar arasında bir gölgenin oynadığını gördüğümü sandım ama sonra sert bir rüzgâr çalıların kıpırdanmasına yol açtı ve gördüğümü sandığım şeyin sadece gerilmiş sinirlerimden kaynaklı olduğunu anladım.

Basil belime sarıldı ve beni kendine doğru çekti. Uzun bir süre yüzümü inceledikten sonra, “Benimle evlenmek istiyor musun, Kestra?” diye sordu.

“Elbette.” Düğünümüze birkaç dakika kalmışken başka ne diyebilirdim ki? Kalbimin neredeyse boğazımda attığını ve daha şimdiden bahçelerin içinde üç uygun kaçış yolu belirlemiş olduğumu mu söyleyecektim?

“Bu akşam beklediğinden farklı giderse, bunun kendi iyiliğin için olduğuna inanacak mısın?”

Ne garip bir soruydu bu. Sırıttım. “Bu bir sürpriz mi yoksa bir sorunla mı ilgili?”

“Sorun değil, sadece... planlarda bir değişiklik.”

Elleri omuzlarıma yükselirken gözlerimin içine bakmaya devam etti. Başımı kaldırdım ve beni öpmesine izin verdim. Benim için belli ki güçlü duygular besliyordu ve bir an neden sadece onun için değil, hiçbir şey için güçlü hisler duymadığımı merak ettim.

Benimle ilgili ters giden bir şeyler olduğu kesindi ama bunu kendime bile açıklayamıyorken, ona nasıl anlatabilirdim ki?

Bu yüzden ben de hissettiğimden daha tutkulu bir şekilde onu öptüm. Tüm evlilik boyunca bu şekilde rol yapabileceğimden şüpheliydim ama en azından evlenene kadar, yani önümüzdeki bir saat boyunca bunu becerebilirdim.

Basil ikinci bir öpücük kondukmaya davrandı ama bir öksürük sesi ve ardından gelen birkaç sözcük onu engelledi. “Reddeng-rad’dan size bir mesaj geldi, Sör Basil. Haberci ön kapıda bekliyor.”

Bu balo salonundaki o öfkeli muhafızdı ve yüz siperi hâlâ inik olmasına rağmen, pek de sakinleşmemiş olduğu belliydi. Basil ona cevap verirken dönüp bakmadı bile. “Haberci biraz beklemek zorunda kalacak.”

Ama muhafız bir adım öne çıktı. “Haberci, babanızdan acil bir mesaj getirdiğini söyledi. Bu evlilikle ilgili verdiğiniz bir sözle ilgiliymiş.”

Basil’in gözleri büyüdü ve sanki canını yakmışım gibi elimi aniden bıraktı. “Beni affet, Kestra ama habercinin yanına gitmeliyim.”

“Ben de seninle gelebilirim,” diye teklif ettim.

“Hayır!” Basil’in ses tonu değişmişti. İçinde bir tür panik duygusu baş göstermişti ve sebebini anlayamamıştım. Evliliğimizle alakalı ne gibi bir söz vermişti ki?

Basil muhafıza doğru işaret etti. “Ben dönene kadar burada, leydinin yanında bekler misin? Birkaç dakikadan uzun sürmeyeceğine eminim.”

“Hayır...” Ben daha tam olarak itiraz bile edememişken Basil hızla uzaklaştı.

Beni bu muhafızla yalnız bırakarak hem de. Muhafız başlığını çıkardı ve yüzünü açıkça görebildim. Yeterince yakışıklı bir adamdı ve benimki kadar siyah saçları taranmamış ve kısa kesilmişti; bana bakan o kahverengi gözleri o kadar yoğun bir ifadeyle doluydu ki gözlerimi gözlerinden ayırmayı başaramadım. Beni izlerken, içinde öfkenin dışında başka duygular yükselmeye başlamış gibiydi. Neydi bu? Bir beklenti? Umut?

Neyin umudu?

Benden bir şey söylememi bekliyorsa, hayal kırıklığına uğrayacaktı. Yakındaki sardunyalara ondan daha fazla ilgi gösteriyordum gibi yüzümü diğer tarafa çevirdim.

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra başını yana eğdi. “Beni tanıyor musun, Kes?”

“Tanımalı mıyım?”

Gözlerini kırptırdı ve tekrar denedi. “Beni tanıyor musun?”

Aynı cevabı tekrarlamaya istekli olmadığımı belirten buz gibi bir bakış atmakla yetindim.

Kısık sesle bir şeyler homurdandıktan sonra, “Sevgilin Basil’in bahsettiği, planlardaki o değişiklik benim,” dedi.

“O benim sevgilim değil.” Muhafız bir kaşını kaldırıncaya hızla ekledim. “O benim *biricik* sevgilim demek istedim, elbette.” Sonra devam ettim, “Planlardaki değişiklik nedir?”

“Benimle gelmelisin.” Ben tereddüt edince, “Her şey yolunda, senin... sevgilinin bundan haberi var,” diye ekledi.

Elimi kaldırarak ona doğru salladım. “Yanımdan ayrıl, yoksa seni ihbar edeceğim.”

Ama muhafız bana bir adım daha yaklaştı. “Senin muhafızın olarak buradayım, leydim. Lütfen bana güven.”

Başımı hayır dercesine iki yana salladım. “Seni balo salonundayken gördüm. Neden o kadar öfkeliydin?” Bunun bir önemi ol-

duğundan değil ama Basil'in hızla döneceğini umarak zaman kazanmaya çalışıyordum.

Muhafız bana elini uzattı. İkimizi de bahçelerden dışarı götürmek konusunda belli ki sabırsızlık içindeydi. "Öfkem sadece sana zarar vermek isteyenlere yöneliktir."

Ama elini kabul etmedim. Bu genç adamla hiçbir yere gitmeyecektim.

"Kestra?" Bu seslenen Basil'di.

Ona cevap vermeye yeltendim ama muhafız kolumu kavradı ve beni kendine doğru çekti. Basil köşeyi döndü ve muhafızı gördüğü anda donup kaldı. "Simon?" diye geveledi. Bu adamı tanıyor muydu? Basil tehdit oluşturmadığını belirtircesine ellerini havaya kaldırdı. "Erken gelmişsin. Dügün sadece birkaç dakika sonra."

Simon sadece bir anlığına tereddüt etti ve ben de bunu fark ettim. Sonra, "Şimdi ayrılması gerekiyor," dedi.

Dişlerimi sıktım. "Bu adam doğruyu mu söylüyor yani?"

Basil sanki kolumu okşaması her şeyi daha iyi hâle getirecekmiş gibi bana doğru uzandı. "Onunla git, aşkım. Ben seni daha sonra bulurum."

"Bulamayacaksın," dedi Simon.

Tereddüt etme sırası şimdi Basil'e gelmişti. "Koraklarla mısın yoksa değil misin, Simon?"

"Koraklar mı?" Kulaklarıma inanamıyordum. Basil aileme isyan eden bir grupla işbirliği içinde miydi? Kolumu kurtarmaya çalıştım ama Simon beni daha sıkı tuttu ve diğer eliyle bir bıçak çıkardı.

Biz oradan ayrılırken Basil de başını iki yana salladı. "Boyunu aşan işlere kalkışıyorsun, Simon."

Bu asinin bir bıçağı vardı ve beni tutsak almıştı. Yani üçümüz arasından boyunu aşan bir işe karışmış biri varsa, o da bendim. Ama Simon beni bahçelerden dışarı doğru sürüklerken Basil arkamızdan, "Yakında tekrar görüşeceğiz, aşkım!" diye seslendi.

Simon kaşlarını çatı ve daha hızlı yürümem için beni ittirdi.

Woodcourt'a doğru yabancı birinin haberdar olmaması gereken bir rota izliyordu. Bunun mutlaka bir açıklaması olmalıydı.

"Bir arabaya ihtiyacım var. Hayvanların sırtında oturamam ben" –Simon'ın gözlerinin içine baktım– "veya hayvanların yanında."

Muhafız üniformasını çıkardı ve altındaki dikişleri atmış, yırtıklarla dolu sivil kıyafetlerini gözler önüne serdi. Bu adamın cebinde iki metelik bile olması beni şoka uğrattı.

Yüzünü tekrar bana döndü. "Artık yalnızız, Kes. Kim olduğumu biliyor musun?"

"Davranışlarına bakarak bir aptal olduğunu anlayabiliyorum sadece."

"Haklı olduğuna şüphem yok," dedi, gece ayazı kadar soğuk bir sesle. "Şimdi ata bin yoksa seni arkamızdan sürükletirim."

"Sen muhafız falan değilsin." Atın dizginlerine uzandım. "Benden bir düşman olarak bahsettiğine göre muhafız olamazsın."

Simon sinirle dilini şaklattı. "Şu anda tek arkadaşın benim, leydim." Bunu dedikten sonra eyerde arkama geçti ve o pis kollarını belimin iki yanından geçirip dizginleri eline aldıktan sonra atımızı gecenin karanlığına doğru sürdü.

Beni bildiğim tek yuvadan uzağa, neredeyse hiç bilmediğim başka bir dünyaya doğru götürüyordu. Bu adamın niyeti neyse ve her nereye gidiyorsak, hayatım boyunca hiç bu kadar büyük bir korku içinde olmamıştım.

• BEŞ •

S I M O N

Woodcourt'tan ayrılmamızın üzerinden on beş dakika geçmişti ve zihnim hâlâ olup bitenlere anlam vermeye çalışmakla meşguldü.

Basil plan için erken geldiğimi söylemişti. Trina ile Gabe'in bahsettiği planı mı kastediyordu? Artık beraber mi çalışıyorlardı? Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

Beni daha çok endişelendirence Kestra'nın beni tanımıyormuş gibi durmasıydı. Bu belli ki Lord Endrick'in işiydi ama buna rağmen Kestra'nın zihninde ve anılarında yol açtığı hasarın boyutunu kestirebilmem mümkün değildi. Bildiğim tek şey, Kestra'nın anılarından beni de söküp atmış olduğu ve bununla birlikte bana karşı hissettiği, en az benimkiler kadar derin olduğunu düşündüğüm duygularının da elinden alınmış olduğuydu.

Onları silip atmıştı.

Beni silip atmıştı.

Bahçede Basil'i öpüşü veya Basil'in onu öpmesine izin veriş kalbimin parçalanmasına sebep olmuştu. Sadece duygusuz bir muhafız, Korak planının isimsiz bir parçası rolünü ne kadar sürdürebileceğimden emin değildim. İçgüdülerim sadece ona sarılıp gerçekte ona karşı hissettiğim duygulardan bahsetmem için beni zorlarken, bu rolü *nasıl* oynayacağımdan bile emin değildim. Endrick onun zihnine her ne yaptıysa, çok daha kötüsünü de benim kalbime yapmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Belimdeki kolunu gevşetebilir misin?” diye sordu Kestra. “Nefes almak hoşuma gider.”

“Konuşabiliyorsan nefes alabiliyorsun demektir.”

Burnundan soluyarak güldü ve sonra, “Adın Simon mı?” diye sordu.

“Simon Hatch. Daha önce karşılaşmıştık.”

Daha önce karşılaşmıştık. Daha önce birlikte dövüştük. Birbirimize sarılmış, dünyada ikimizden başkasının var olmadığı anlar paylaşmıştık. Her öpüşmemizin ayrıntılarını, elinin elime her dokunuşunu ve avucumun içindeki yanağının yumuşaklığını son derece iyi hatırlıyordum.

Buna rağmen, bana sanki bir yabancıymışım gibi bakıyordu. Veya daha da kötüsü, sanki bir düşmanmışım gibi.

Atı yavaşlatarak eşkin gitmeye başladım ve “Eteğini sağ baldırından yukarı sıyrman gerek,” dedim.

Hızla geriye döndüğünde gözleri alev alevdi. “Öyle bir şey yapmayacağım!”

“Dediğimi yap yoksa üstünü aramak zorunda kalırım. Aranma konusundaki hislerini çok iyi biliyorum, o yüzden dediğimi yapmanı tavsiye ederim.”

Kestra ofladıkten sonra çok kısa bir an için eteğini kaldırdı ama altında bir jartiyer veya silah olmadığını görmeme yetmişti. Sonra ben sormamış olsam bile sol baldırı için de aynı işlemi uyguladı ve sonuç yine aynıydı. Üstünde bir bıçak bulmuş olmayı dilerdim. En azından tanıdığım ve dövüş her zaman hazır olan gerçek Kestra’ya dair bir iz bulmuş olurum. Ama bu, aynı zamanda çok daha önemli bir soruyu da beraberinde getiriyordu.

Olden Hançeri neredeydi?

“Fidye peşindeysen babam sana istediğini verecektir,” dedi Kestra, düşüncelerimi bölerek.

“Fidye istemiyorum.” Ama bu sözlerinin, benzer bir durumda olduğumuz son sefer sarf ettiği sözlerin tam olarak zıddı olduğunu da aklıma not ettim.

“O zaman beni bir şeyden kurtarıyor olduğunu sanıyor olmalısın,” diye devam etti Kestra. “Nedir bu?” Ben cevap vermeyince devam etti. “Bir Dallisor olmanın getirdiği lüksten mi mesela? Veya Lord Endrick’e hizmet etmenin sağladığı korunmadan mı? Belki de Basil’le bir ömür boyu mutluluktan? Beni kurtarmaya çalıştığın şey bu mu, Simon?”

Gerçeği söylememek için dilimi ısırđım. Bu söylediği sözlere gerçekten de inanıyor olamazdı, elbette ki... Ya da belki gerçekten inanıyordu. Lord Endrick, aklından bazı anıları silmekten fazlasını yapmış olmalıydı. Ya o anıların yerine mutluluğun tek kaynağının kendisine hizmet etmek olduğu inanişını yerleştirdiyse?

Ve Kestra buna gerçekten inanıyorsa, onu başka türlüşüne nasıl ikna edebilirdim ki? Aslında Dallisor kanına sahip olmadığını, Lord Endrick gibi yarı Endrean ve yarı Halderian olduğunu, yani Dallisorlara düşman bir klanın kanını taşıdığını ona nasıl söyleyebilirdim? Lord Endrick’in bu evliliği ancak Basil’in onu düğün gecesi öldürmeyi kabul etmesi üzerine planladığına onu asla ikna edemezdim. Öngördüğü o hayat boyu mutluluk, sadece gece yarısına kadar sürebilirdi.

Kestra sonraki yarım saati beni Lord Endrick’in ordularının çoktan peşimizde olduğu ve oropodların beni canlı canlı yiyeceği, ayrıca sağ kurtulmayı başarırsam kargaların beni parça pinçik edeceği şekilde bir ağaca asılacağım konularında uyarmakla geçirdi. Bir noktada onu dinlemeyi bıraktım.

Tehditlerine rağmen, Highwyn sınırlarında biri başkenti ziyarette gelenleri karşılayan diğeri ise ayrılanları selamlayan iki dev heykelin, Bekçiler’in altından geçtikten sonra daha rahat nefes almaya başladım. Bu noktadan sonra doğuya dönerek kıyıya olabildiğince yakın bir şekilde yol almayı planlıyordum. Bu rota bizi içinde saklanabileceğimiz çok sayıda mağaranın bulunduğu bir bölgeye götürecekti ve Kestra’nın anılarını nasıl geri alacağımızı düşünmek için bolca vaktim olacaktı.

Tabii *eğer* bunun bir yolu varsa. Güneşi karartma ihtimalim, Lord Endrick'in büyüünü bozma ihtimalimden daha yüksekti.

Bekçiler hâlâ görüş alanımızdayken, ilk sorun karşıma çıkmıştı bile. Ama ne var ki bu sorun beklediğim türden değildi.

Yüzbaşı Tenger, yanında tanımadığım bir kızla atının üstünde oturmuş bizi bekliyordu. Kızın doğal olarak kıpkırmızı dudakları, benimkinden koyu renkte bir cildi ve nereden geldiğini ânında açık eden, neredeyse şeffaf derecede beyaz saçları vardı. Doğudaki komşu ülkeden, Brill'den geliyordu. Brill halkı genelde içlerine kapanık bir millettir ve kendi ülkelerinin sınırları dışına pek çıkmazlardı. Bu kuralın istinasıysa tam karşımda duruyordu ve bir elinde atılmaya hazır bir disk oku, diğer elindeyse bir tetikli kılıç vardı. Yanındaki Tenger öfkeden delirmiş gibi görünüyordu.

Güzel. Çünkü ben ona karşı daha öfkeliydim.

Atımı durdurdum ve Kestra'ya sıkıca sarıldım. Kestra'nın solukları, Tenger'in onu kurtarmaya mı çalıştığını yoksa asıl tehdidin o mu olduğuna karar vermeye çalışıyormuş gibi hızlanmıştı.

Ben bu sorunun cevabını biliyordum. Tenger kesinlikle ikimiz için de gerçek bir tehdit oluşturunuyordu.

"Bu yolda olacağımı nereden tahmin ettin?" diye sordum.

"Highwyn'den dışarı uzanan yol boyunca konuşlandırılmış pek çok yandaşımız var." Tenger'in sesi zaten genelde ciddi bir tondaydı ama şimdi sesindeki soğukluk o ciddiyeti bile aratıyordu. "Sana bu akşamki planlara müdahale etmemen söylenmişti."

"Evet ama artık senden emir almıyorum," diye yanıtladım.

Kestra öne doğru eğildi. "Lütfen efendim, *eğer* onurlu bir adamsanız, beni babama geri ulaştırırsınız."

Tenger gülümsedi ve atından indi. Kestra'nın yanına yürüyerek elini tuttu. "Sevgili genç leydim. Ben Yüzbaşı Tenger. Korak isyanının komutanıyım. Bu akşam çektiğiniz tüm sıkıntılar için en içten özürlerimi sunarım. Benimle gelerseniz, her şeyin yoluna girmesini sağlayacağız."

Kestra attan inmeye davrandı ama belini daha sıkı kavradım. “O senin iyiliğini düşünen bir arkadaşın değil,” diye uyardım.

“Sen öyle misin yani?” Bu sorusunu mideme indirdiği dirseğiyle sonlandırdı. “Beni atının peşinden sürüklemekle tehdit ettin!”

Tenger güldü ve bu seferki gülüşü içtendi. “İşte hatırladığım Simon bu! Koraklara geri dön, bana tekrar bağlılık yemini et. Sana ihtiyacım var.”

Başımı iki yana salladım ve ona bakmayı reddettim. Bunun yerine gözlerimi Brilli kızla göğsüme nişanladığı disk okunun üstünde tuttum.

“Bize katılmayacaksan, bir sorunumuz var demektir,” diye devam etti Tenger. “Leydi Dallisor’la birlikte çekip gitmene izin veremeyeceğim çok açık. Onu bize teslim etmeyi reddedersen, seni burada öldürmek zorunda kalacağım.” Bakışları karardı. “Emin ol bunu yaparım, Simon. Bunu sen de gayet iyi biliyorsun.”

Biliyordum. O sırada Tenger’le dövüşmeyi göze alamayacağımın da farkındaydım. Üstüme atılan diskten kaçınmayı başarsam bile, ki bu şüpheliydi, Kestra’nın vurulması riskini göze alamazdım.

Sıktığım dişlerimin arasından, “Amacımızdan şaştığımı gerçekten düşünüyorsan, yeminimi de kabul etmeyeceksindir,” dedim.

“Sana asla önceki kadar güvenmeyeceğim, bu doğru.” Tenger elini kısa kesilmiş sakalında gezdirdi. “Bizi ilk seferinde terk ettiğin için fazladan bir bedel ödemen gerekecek.” Gözleri kılıcıma indi.

“Hayır.” Kılıcım pazarlığa konu olamazdı.

“İyi o zaman.” Tenger iki parmağını kaldırdı ve yanındaki kıza işaret vermeye hazırlandı. “Bu Wynnnow. Yakın zamanda gönüllü olarak aramıza katıldı. Brill halkından olduğunu anlamışsındır yani nişan alma konusundaki yeteneğine güvenebilirsiniz. Ama seni vurmak için Kestra’yı da gözden çıkarmak zorunda kalır mı dersin?”

Kestra’ya sıkıca sarıldım. Onu bir hedef hâline getirmek için değil, Tenger’in yanındayken çok daha büyük bir tehlike içinde olacağını bildiğim için.

Tenger daha önce Kestra’yı öldürmeye çalışmıştı ve bu, onun Va-

sılolan olduğunun ortaya çıkmasından önceydi. Vasılolan olduktan sonraysa Tenger onu destekleyeceğine söz vermiş olsa da aslında bu rolde Trina'yı görmek istediğini biliyordum. Wynnnow'a bizi vurmasını emretmemesinin tek sebebi, o anda Olden Hançeri'nin nerede olduğu konusunda kimsenin bir bilgisinin olmamasıydı. Muhtemelen Kestra'nın kendisi bile hançerin nerede olduğunu bilmiyordu.

"Tercihini yap," dedi Tenger. "Yeteri kadar oyalandın!" Wynnnow okunu kaldırdı. Artık sadece atış emrini bekliyordu.

"Kılıcımı al ve yeminimi kabul et." Bu sözleri söylemekten nefret ediyordum ama başka seçeneğim de yoktu. "Koraklara döneceğim ve emirlerini yerine getireceğim. Önceki gibi. Ama Kestra benim yanımda kalacak."

Tenger kılıcımı teslim almak için elini uzattı ve ben de istediği gibi yaptım. Bıçağım hâlâ üstümdeydi ama kılıcımın önemi çok daha büyüktü. Tenger'in kılıcımın öneminden haberi olup olmadığını merak ettim.

"Emirlerime uymayı kabul ettiysen, ilk testin şu," dedi Tenger. "Kestra'yı bırak. Yola, yanından kaçmak için çabalamayacağı bir başkasıyla devam edecek."

Sırtımı dikleştirdim. "Sen mi? Çünkü eğer o..."

"Ben değil." Yaklaşan atların sesi kulağıma çalındı ve birkaç saniye sonra Gabe ile Trina yolun gerisindeki bir kıvrımdan belirdi. Hiç beklenmedik bir şekilde, Basil de yanlarındaydı.

Kestra arkamdan rahatlamayla dolu keskin bir nefes verdi. Bıçağımı Basil'in üstüne fırlatmayı ve bedeninin önce sivri ucuyla buluşmasını istedim. Tenger bunu muhtemelen yeminimin ihlali olarak değerlendirirdi. Gerçekten umurumda değildi.

"Kestra yola sevgilisiyle devam edecek," dedi Tenger.

Basil gülümsedi ve bir kış pelerinini Kestra'ya uzattı. Kestra pelerini minnetle kabul etti. Yenilmiş ve aniden kusacak gibi hissederek Kestra'yı serbest bıraktım. Hayalimde fırlattığım o bıçak sanki Basil'e değil de kalbime saplanmış gibi hissediyordum.

Veya belki de saplanmış olmasını istiyordum.

Tekrar bir Korak'tım. Artık güvenmediğim ve bir daha bana hiç güvenmeyecek bir yüzbaşıya hizmet etmeye yemin etmiştim.

Ona kılıcımı teslim etmiştim. Bir zamanlar hayatım pahasına korumaya söz verdiğim kılıcımı.

Kestra'nın gözlerinde, bir zamanlar sadece bana yönelttiği o duygu dolu bakış vardı ama bu kez Basil'e bakıyordu. Bana bakışlarındaysa korku ve nefret vardı. İçten içe benimle bir daha asla konuşmak zorunda kalmamayı dilediğini hissedebiliyordum.

Ama pes etmeye hiç niyetim yoktu. Kestra ve ben kesinlikle tekrar konuşacaktık.

• ALTI •

K E S T R A

Basil elimi tuttu ve beni atının üstüne çekti. “İyi misin? Seni incitmemiştir umarım?”

Bir cevap vermek yerine, ona dik dik baktım. “Onların esiri miyiz yoksa misafiri mi?”

Basil omzunu silkti. “Dürüst olmak gerekirse, Kestra, emin değilim. Belki ikisi de.”

“Peki, bunları sen mi planladın?”

“Lütfen, sadece bana güven.” Basil’in söylediği tek şey bu oldu ve bu da beni teselli etmeye yetecek bir açıklama sayılmazdı.

Basil’in yanındaki iki Korak da en az Simon kadar gençti. Kızın saçları, arkasından tek bir örgü hâlinde sarkıyordu ve biniş kıyafetleri içindeydi. Diğeriyse yakışıklıca bir gençti ve artık Yüzbaşı Tenger olarak tanıdığım adama hitaben konuştu.

“Demirkalpler şehirden uzaklaşırken bizi görmüş olabilir.”

Tenger atını öne doğru sürdü. “O zaman gidelim.”

Bir saat kadar onu takip ettikten sonra Tenger güvenle at sürmeye devam edemeyecek kadar karanlık olduğunu söyledi ve bizi kuzey kıyılarındaki bazı mağaralara doğru yönlendirdi. Basil ve ben bir mağaranın en dibine doğru ittirildik –ki bu hiç hoşuma gitmemişti– ve diğerleri de mağaranın girişine yerleşti. Bize bir çift yer yatağı verildi. Kendimi yorgun hissetmiyordum ama diğer herkes yattığı için ben de aynısını yapmak zorunda kaldım.

“Bu mağara terador bitkisiyle dolu,” diye seslendi yakışıklı Korak. “Kendini aç hisseden olursa diye söylüyorum; beni dikkatle dinleyin. Bir tane yerseniz, tüm gece rahatsızlık duyarsınız. İki tane yerseniz, ölmek için yalvaracak hâle gelirsiniz. Üç tane yerseniz de bu arzunuz gerçek olur.”

Minik yapraklı, sapından çıkan minik beyaz çiçeklerle süslü bir bitki hemen yakınımdaydı. Terador bitkisi. Yakışıklı Korak’ın uyarısına herkes inilideyerek cevap verdi ama o sadece, “Sizi uyarmadığımı söylemeyin,” demekle yetindi.

Arkamda duran Basil koluma dokundu ve bana olan bitenlere dair bir açıklama yapmaya yeltendi ama yattığım yerde sırtımı dönerek ondan uzaklaştım. Sadece kızgın olduğumdan değil, konuşmakta olan Korakların sözlerini duymak istediğim için.

Son derece kısık sesle konuşuyorlardı ve bu yüzden her şeyi açıkça işitemiyordum. Ama Simon ve Basil’le birlikte gelen iki Korak’ın bir tartışma içinde olduğu açıktı.

“...karışmamanı söylemiştik,” dedi kız.

“...bu her şeyi daha karmaşık hâle getiriyor,” dedi diğer Korak.

“Kestra sizin umurunuzda değil.” Simon’ın sözlerini gayet net duydum. “Umurunuzda olan tek şey onun üstlendiği görev.”

“Sense o görevi unuttun.” Kız ardından başka bir şeyler daha söyledi ama bir atın kişnemesi yüzünden ne dediğini işitemedim.

Basil uyanık olduğumu tahmin etmiş olmalıydı çünkü üstüme doğru eğildi ve kulağıma fısıldadı, “Önümüzdeki birkaç gün kafa karıştırıcı olabilir ama...”

“Bahsettikleri bu görev de nedir?” diye sordum, herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Koraklar ânında sessizliğe büründü ve Basil’in cevap vermesini bekledi. Basil’in yapabildiği tek açıklama, “Eve dönene kadar sağ kalma görevinden bahsediyorlar, aşkım,” demek oldu.

Karanlıkta biri sinirle burnundan soluyarak güldü. Muhtemelen Simon’dı. Ben sadece yattığım yerde döndüm ve Basil bana

böylesine yarım ağız bir açıklama yaptığı için, onu kandırmış olmanın vicdan azabından kurtularak uyuyor gibi yapmaya koyuldum. Daha sonra aynı soruyu bir başkasına sorabilirdim. Tabii buradaki herhangi birinin bana gerçeği söyleyeceğine güvenebilirim.

Üç Korak tartışmaya devam ederken ben de isimlerini ezberledim. Kızın adı Trina'ydı ve tartışmanın büyük kısmı onunla Simon arasındaydı. Diğer gencin adıysa Gabe'di. Onun arabulucu kişiliğe sahip biri olduğunu fark etmiştim ve yaşadıkları her ânı bize karşı mücadele etmeye adanmış olan Koraklar arasında bu garip bir nitelikti. Belli ki Simon'la arkadaşlar ve buna rağmen aralarında bir anlaşmazlık yaşanmıştı. Simon'la Trina da bir zamanlar arkadaşlarım gibi duruyordu. Ama artık değil.

Sonunda Tenger hepsine susmasını emretti ve ilk nöbet görevini Simon'a verdi. Simon'ın ara sıra attığı voltanın sesi dışında, mağara sessizliğe büründü. Simon sonunda yürümeyi kestiğinde riske girip nerede olduğuna bakmak için gözümü açtım. Mağara girişinde, neredeyse hiç kıpırdamadan duruyordu ve karanlık olmasına rağmen gözlerinin üstümde olduğundan neredeyse emindim.

Başımı tekrar indirdim ve uyuyana kadar kıpırdamadan yattım.

WYNNOW BU TARAFa doğru gelen oropodlar gördüğünü haykıarak herkesi uyandırdığında şafak daha yeni sökmüştü. "Acele edin! Ben geride kalıp elimden geldiğince binicileri okla indirmeye çalışacağım."

Hayatımda kimsenin Koraklar kadar hızlı hareket ettiğini görmemiştim. Geceden kalan eşyaları yerden toplayıp atlarına atlamaları kısacık bir an sürdü. Basil beni de atına aldı ve Tenger'in arkasından son hızla atıldık.

Yola vardığımız sırada arkaya doğru baktım ve güçlü oropod bacakları tarafından havaya savrulan toz bulutunu gördüm. Bu hızla ilerlemeye devam ederlerse çok uzağa kaçabileceğimizden şüpheliydim.

“Nehre doğru yönelin!” diye bağırdı Tenger.

Bu akıllıca bir karardı. Çünkü toprak üstünde ne kadar hızlı olurlarsa olsunlar, oropodlar yüzme kabiliyetinden yoksundu. Özellikle de ilerideki Uzunparmak Nehri gibi zorlu bir akıntıda. Oldukça geniş ve derin bir nehirdi bu ve normalde onu geçmeye çalışması için insanın deli olması gerekirdi. Ne var ki nehrin kıyısına vardığımızda Tenger ânında atıyla nehre atladı ve akıntı onu nehirden aşağı doğru sürükler ve atı da yüzmeye çabalarken dizginlere sıkı sıkı tutundu.

“Onları takip etme,” dedim Basil’e. “Ben yüzemem.”

“Tabii ki yüzebilirsin,” diye cevapladı Basil. “Hem bizim de nehre atlamamız gerekiyor.”

Birkaç saniye sonra biz de sudaydık. Suyun soğukluğuyla keskin bir nefes verdim ama Basil yakında güvende olacağımız konusunda beni temin etti. Güvendedik de. Ta ki sular göğsüme yükselinceye dek. Ben daha herhangi bir şey yapamadan, akıntı eteğimi kavradı ve beni Basil’in kollarından aşağı çekti.

Basil yardım için diğerlerine seslendi ve herkes adımı haykırmaya başladı ama başım suya bir girip bir çıkarken akıntıyla sürüklenmeye devam ettim. Nehirdeki bir kıvrıma yaklaşırken nefes almak için çabalıyor ve her seferinde çokça su yutarken bir yandan da eteğimin ağırlığıyla giderek dibe çekiliyordum.

Birkaç dakika içinde Basil ve Koraklar görüş alanımdan uzaklaşmıştı. Yardım da öyle. Başımı çevirdiğimde Herruh Ormanı’nın karamış ve ölü ağaçlarına doğru sürüklenmekte olduğumu gördüm ve kalbim sıkıştı. Önceden duyduğum korku yerini artık kesinlikle öleceğime dair bir dehşet duygusuna bıraktı. Burası lanetli topraklardı ve Lord Endrick’e sadık olan kimse bu ağaçların arasından canlı çıkamamıştı. Hiçbir zaman.

Ormanın sınırında, bedenim suyun içine doğru sarkan bir kayalığa çarptı ve özellikle sağ bacağıma büyük bir acı dalgası yayıldı. Etrafımda dönerek çaresizce kayaya tutunmaya çalıştım. Kayalık kaygandı ve suratıma nehir suyu vuruyordu ama bir şekilde minik

bir girinti bularak parmaklarımı içine sokmayı başardım. Su buz gibiydi ama titrememin nedeni bu muydu yoksa hayatım tamamen bu kayaya tutunuşuma bağlı olduğu için miydi emin değildim.

Tutunmam ve daha fazla sürüklenmemem gerekiyordu. Ölülerin gözü üstümdeydi. Bunu en az kalbimin göğsümü dövmeke olduğunu bildiğim kadar iyi biliyordum. Hükümdarlık'ın bir kızı ellerinin hemen altındaydı. Beni ele geçirmek, ölüler için Lord Endrick'e karşı oldukça tatmin edici bir zafer olacaktı.

Nehrin gürültüsü ve zihnimde daha iyi tutunmamı bağırان seslerin üstünden bir atın yaklaşmakta olduğunu işittiğimi sandım. Sanırım biri de adımları haykırıyordu. Bakmaya çalıştım ama kaya görüş alanımı kapatmıştı.

Zaten bir önemi yoktu artık çünkü suyun altındaki görünmez eller eteğimi kavrayıp beni aşağı çekmeye niyetliydi. Beni kayadan koparıp nehrin dibine indirdiler ve orada tutmaya çabaladılar. Bunlar, ölülerin ruhlarıydı ve nehrin yüzeyine çıkmak için ne kadar gayret edersem edeyim, mücadeleyi onlar kazanıyordu.

Yarı-yaşar ruhların soğuk elleri beni her yerimden kavramıştı ve sanki beni nehrin dibine en hızlı kimin indireceğine dair kendi aralarında bir yarışa girmiş gibilerdi. Bulutumsu yüzler öfkeli ve yabani gözlerle etrafımda dolanıyor, beni boğmaya yelteniyordu. Son nefesim de ciğerlerimden boşalıp gitti ve içime hava yerine su çektim. Tekrar serbest kalmaya çabaladım ama artık akıntı içinde o kadar hırpalanmış hâldeydim ki yukarının neresi olduğunu bile kestiremiyordum. Kestirebilseydim de fark etmezdi. Beni tekrar aşağı çekerlerdi.

Bu ölümdü.

Ölümden bile daha kötüsüydü.

Sonra ruhlar birden, belirdikleri kadar büyük bir hızla, sanki püskürtülmüşçesine ortadan kayboldu. Sadece biri dışında. Bana garip bir şekilde tanıdık gelen bir varlık dışında. Herhangi bir ses duymadım ve bulanık sular içinde herhangi bir şey görmedim ama nehrin yüzeyine doğru itildiğimin farkındaydım.

Hiçliğin içinde bir kol belirdi ve yukarıdan uzanarak belimi kavradı. Önce şaşırmış ve kafam karışık bir hâlde mücadele ettim. Birkaç saniye sonra başım su üstüne çıktı ama hâlâ nefes alamıyordum.

“Karşı koymayı bırak ve sana yardım etmeme izin ver!” Bu Simon’ın sesiydi. Bir eliyle beni tutmuş, diğer eliyle ise atına tutunmuştu.

Ona karşı koymaya çalışmıyordum. Sadece nefes almaya, hâlâ çevremde dolaşarak boğazıma sarılmaya çalışan ruhlardan kaçmaya ihtiyacım vardı. Açık havada bile boğulurken deli gibi çırpındım.

Simon atını kıyıya doğru yüzmeye yönlendirdi ve sular sığlaştığında beni eyerinin üstüne doğru çekti. Sıkı tutunmamı söyleyerek derhal atını topukladı.

Ormanın sınırından çıkar çıkmaz güneş yüzüme vurdu ve suyun altına girdiğimden beri ilk nefesimi içime çektim. Yuttuğum sularla öğürdüm ve sonra tekrar içime çekebildiğim kadar hava çektim. Biraz daha sakinleştiğimde, olup bitenlere dair bir işaret görebilmek için başımı çevirip geriye, ölü ormana doğru bir bakış attım.

“Her şey yolunda,” dedi Simon, ormana bakışımı yanlış yorumlayarak. “Yeterince uzaklaştık.” Atı yolun kenarında durdurdu ve eyerden inmeme yardım etti. Yakındaki bir kayanın dibine çöküp nefesimi düzene sokmaya çabaladım.

“Sana neden saldırdılar?” diye sordu.

“Lord Endrick’e sadık herkese saldırırlar,” diye cevapladım, böylesine açık bir ayrıntıyı nasıl gözden kaçırmış olabileceğine anlam veremedim. “Beni suyun altına çektiler.”

“Evet. İlk başta. Ama sonra bir şey seni yukarı itirdi. Yoksa sana asla erişemezdim. O neydi?”

Ormandaki ruhlardan biri benim yaşamamı istemişti ve buna bir açıklama getirmem mümkün değildi. Getirebilsem bile bunu ona anlatmazdım.

“Buraya daha önce de gelmiştin, Kes. O zaman içeri girmene izin vermişlerdi.”

Bunu yapacak gücüm olsaydı, kahkahayı patlatırdım. "Bu im-kânsız! Ben bir Dallisor'um!"

Bana baktı ve yüzündeki ifade değişti. "Haklısın. Sen bir Dallisor'sun," dedi, sanki bu yeni bir bilgiymiş gibi.

"Sen de bu sabah pazarda beni izleyen gençsin," dedim, sonunda bunu hatırlayarak. "Bana düşkünlüğünün sebebi nedir bilmiyorum ama açık olacağım, ne ilgine ne de arkadaşlığına ihtiyacım var."

Dilini şaklattı, yani onu başarılı bir şekilde gıcık etmiş olduğunu anladım. "Hazırsan diğerlerinin yanına dönelim ve Sevgili Basil'inin seni tekrar ölmeye bırakmayacağını umalım."

"O bir kazaydı."

"Bu seferlik," diye homurdandı. Ya da en azından öyle söylediğini sandım. Sonra bıçağını çekerek üstüme öyle bir hızla atıldı ki korkuyla ayağa fırladım ve donup kaldım. Sonra amacının elbisemden sarkan fazla kumaşları kesmek olduğunu idrak ettim. Eteğimin uçlarını elinde topladı ve bıçağıyla kestikten sonra nehre fırlattı. Kumaş parçalarının yavaşça su altına gömülerek uzaklaşmasını seyrederken ürperdim. Simon olmasaydı, ben de onların kaderini paylaşmış olacaktım.

"Her şey yolunda," dedi gerginliğini fark edince. "Artık güvendesin."

"İkimiz de güvende olmadığımızı biliyoruz."

Uzun bir süre cevap vermeden sadece yüzüme baktı ve sonra grubun yanına dönmek için beni çekerek atın eyerine oturttu.

Basil beni görünce yüksek sesle rahat bir nefes verdi ve hevesle atını üstümüze doğru sürdü. "Aşkım, seni sağ salım gördüğüme çok sevindim."

"Onu geri mi getirdin?" Tenger bizi karşısında gördüğüne şaşırmıştı.

Simon başını geriye attı. "Emrin böyle değil miydi?"

Tenger eyerinde öne doğru eğildi. "Emrin böyle değil miydi?.." Sonra bekledi.

“Efendim.” Simon sesinde acı bir tınıyla tamamladı cümleyi. “Emrin böyle değil miydi, *efendim*?”

Sonra ben izlerken Simon, Gabe’in yanına yürüdü ve alçak sesle bir şeyler konuştular. Simon’ın öfkeli olduğu belliydi ve gözleri sık sık bana çevriliyordu. Ona kısa süre önce söylediğim söze rağmen, kendimi onu izlemekten alıkoyamadım. Beni aşına olduğum her şeyden koparıp aldığı için ondan nefret ediyordum ama onda bana tanıdık gelen bir şeyler de vardı. Bu ne kadar anlamsız gelse de onu daha iyi anlamak istiyordum.

Hayır. Eğer bu olaydan sağ çıkmak istiyorsam, onu daha iyi anlamak *zorundaydım*. Bana bir esir muamelesi yapan, benimle düşmanıymışım gibi konuşan ve sanki kalbinde bir yere sahipmişim gibi gözlerinde böylesine yoğun bir arzuyla bana bakan bu genci daha iyi tanımam gerekiyordu.

• YEDİ •

SIMON

Kestra hakkında en azından bir gerçeği kabullenmeye sonunda hazırdım: Ona karşı hislerim asla kayıtsızlık veya sakinlik derecesinde olamayacaktı. Beni ya sinirimin son noktasına ulaştırıyor ya da sırf onu görebilmek için bir uçurumun kenarında durmaya yetecek denli bir tutkuya sürüklüyordu. Ondan ayrı olmak berbat bir histi ama bu kadar yakın dururken ona yaklaşmamak tam bir işkenceydi. Gülümsemesini her gördüğümde kalbim tekliyor ve bana ayağının altındaki çamurmuşum gibi baktığı her seferinde ruhum parçalanıyordu. Benim esirim olduğunu sanıyordu ama aslında ben onun esiriydim. Onun bana karşı oluşturduğu tehdit, benim ona karşı oluşturabileceğim herhangi bir tehditten çok daha büyüktü.

Diğerlerinin yanına döndükten sonra Kestra'yı Basil'e teslim etmemin tek sebebi kokusunu, varlığını ve içinde köklü bir şeyleri değiştiren o trajik hissi duymadan nefes alabilmeye ihtiyaç duymamdı. Tanıdığım Kestra artık yoktu ve belki de bir daha hiç dönmeyecekti. Herruh Ormanı'nda olup bitenler de bunun kanıtıydı. O artık gerçek bir Dallisor'du.

Tenger, oropodların artık peşimizde olmadığı konusunda bize güvence verdikten sonra hepimizi güneye yönlendirdi. Kurukermer'e doğru gittiğimizi sanıyordum. Koraklarm orada Yalnız ağaç olarak bilinen gizli bir kampı vardı ve bu isim yerüstü göz önüne

alınırsa oldukça yerinde bir isimdi. Yerüstünden bakıldığında gözle görülebilen şey sadece minik çatlaklar olsa da bu bölgede yerin altı devasa tünellerle doluydu. Bu bizim en eski ve en büyük, aynı zamanda bir gün gerekli olursa diye en iyi savunulan kampımızdı. Hükümdarlık şimdiye kadar bu kampı bulmayı başaramamıştı.

Atımı Tenger'in yanına doğru sürdüm. "O oropodlardan fazla kolay kurtulmadık mı sence? Hükümdarlık asla bu şekilde pes etmez."

"Katılıyorum. İleride bir tuzak kurmuş olabilirler." Tenger iç geçirdi. "Liderlik için iyi bir akla sahipsin, Simon. Seni kaybetmiş olmamız üzücü."

"Yeniden yemin ettim. Sana kılıcımı verdim ve emrettiğin gibi Kestra'yı da geri getirdim. Şimdi, bana planından bahset."

Tenger çıkıkladı. "Bu kadar kolay cevap alabileceğine inanıyor olamazsın."

Bir kaşımı kaldırdım ama sinirimi belli etmemeye çalıştım. "Onu o nehirde çıkarmak hiç de kolay değildi."

"Bunu sana verdiğim emirler yüzünden yapmadın. Olden Hançeri'ni korumak amacıyla bile yapmadın."

"Ama sonuçta yaptım. Olden Hançeri'nin nerede olduğunu biliyor muyuz... yüzbaşım?"

Tenger bana yandan bir bakış attı. "Daha önce söylediğim gibi, Hatch, aramıza tekrar kabul edilmen kolay olmayacak. Normalde benden sonraki lider sen olacaktın, savaşta hayatımı kaybedersem isyanın devam etmesi için umudum sendin. Ama şimdi... sadece bir su taşıyıcısın. Bana yemeğimi getiren ve tabaklarımı yıkayan kişinin ve Kestra'nın yakınında kalmak istiyorsan, beni ikna edene kadar her şeyi gülümseyerek yapacaksın."

"Öğrenmek istediğim..."

Tenger başını geri attı. "Bir şey mi dedin?"

Dizginleri kavrayan elimi sıktım. "Emredersiniz, yüzbaşım."

"O zaman şimdi atını geride tut. Benim yanımda at sürmeye hakkın yok."

Atımı yavaşlattım ve patikanın yan tarafına geçtim. “Evet, efendim. Başüstüne, Yüzbaşı Tenger.”

Evet, efendim çünkü gülümseyecek ve emirlerini yerine getirecek, ne yapmam gerekiyorsa onu yapacaktım. Ama sadece kılıcımı geri alana ve Kestra’yı eski hâline getirene kadar. Tabii eğer bunlar mümkünse.

Trina ve Gabe yanımdan geçinceye kadar bekledim. Gabe bana özür dilermiş gibi gülümsedi ve Trina da adımı homurdandı. Ardından Basil ile Kestra yanıma geldi. Basil, Kestra’yı kurtardığım için bana tekrar teşekkür etti. Kestra ise benden tarafa bile bakmadı.

Ben de herkesin arkasından devam ettim ve gözlerimi Kestra’dan başka her yerde tutmaya çalıştım. Etrafı nasıl dikkatle incelediğini ve atını şefkatle okşadığını görmeme konusunda acınası bir iş çıkardım. Parmaklarını nasıl da bir zamanlar sürekli bir silahın varlığını hissetmeye alışkın olduğu baldırında gezdirdiğini görmezden gelmeye gayret ettim.

Beni onun bu kadar yakınında tutmak ve aynı zamanda ondan bu kadar uzağa göndermek, Tenger’in hayal edebileceğinden daha büyük bir cezaydı. Aştığımız her kilometre, içimde aynı oranda büyük yaraların açılmasına sebep oluyordu. Tenger’in de bunun farkında olduğundan emindim.

Yalnızızağaç Kampı’na akşamın erken saatlerinde vardık. Hepimiz acıkmıştık, yol yorgunuyduk. Kurukemer, Antora’nın en kuru topraklarının bulunduğu yerdin ve kuzeyde düz ovalar, güneyde ise derin yarıklar yer alıyordu. İsyanın ilk günlerinde, Koraklar saklanmak için buraya kaçmıştı ve bu sırada bir yeraltı nehrine denk gelmiş, tavanında içeri temiz hava girmesini sağlayan doğal bacalar bulunan geniş mağaralar keşfetmişlerdi. Bu yüzden, Yalnızızağaç Kampı’nın yerüstünden tespit edilmesi oldukça zordu. İçeride neredeyse dört yüz insan, gerekli olursa uzun bir süre yaşayabilirdi. Çevredeki toprakların yabani oluşu ve aynı zamanda düşük bir nüfus, Hükümdarlık askerlerinin buradan neredeyse hiç geçmemesi gibi bir avantajı da beraberinde getiriyordu.

Tenger'i karşılamak için dışarı çıkan Korakların çoğunu şahsen tanıımıyordum ama genç bir ocuk atımla ilgilenmeyi teklif ederken yüzüme baktı ve gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Sen Simon Hatch'sin! Seninle ilgili bir şeyler duymuştuk."

Temkinle gülümsedim. "Benimle ilgili mi?"

"Olden Hançeri'ni bulma görevinden bahsediyorum. Annem yüzbaşının senin yaşında birine bu kadar güven duymasına şaşır-dığını söylemişti. Neredeyse... onun yaşındaki birine."

Ah. "Yüzbaşının ilk tercihi ben değildim."

"Belki. Ama sonuçta Hançer'i sen buldun."

Sonra da kaybettim. En azından benim için kayıptı artık. Ten-ger'in, Kestra'nın Hançer'le ne yaptığı konusunda bana söylediğin-den fazla bilgisi olduğuna emindim.

"şimdi ne olacak?" diye sordu Basil, Tenger'e.

"Herkesin uykuya ihtiyaı var. Sabah konuşuruz." Tenger bu-nunla birlikte Koraklara doğru başıyla işaret etti ve hepsi derhal disk oklarını çıkarıp benim, Kestra'nın ve Basil'in etrafını sardı. Emirlerini önceden almışlardı bile.

"zgnm," dedi Gabe bana. "Tenger bıçağını da teslim etmeni istiyor." Bıçağımı kınından çıkardım ve metalinden tutarak kab-zasını Gabe'e uzattım. Gabe bıçağı kemerine sıkıştırmadan önce kaşlarını çatarak bana baktı. "Neden böyle olması gerektiğini anlı-yorsun, değil mi?"

"Beni şu yere götür, yeter." İ geçirdim. "Uyuyabileceğim her-hangi bir yere."

Mağaralardan birinde, bu kampın lideri herhangi bir hüküm verene kadar esir alınmış Demirkalplerin tutulduğu hücreler yer alıyordu. Bu hücrelerin sınırı aşan Korakların disiplini için de ara sıra kullanıldığı olurdu.

Yani benim gibi.

Arkası kaya ve toprak, n tarafı parmaklıklı kapı ve aralarında yine bir parmaklıkla ayrılmış yan yana iki hücre mevcuttu. İtiraz

etmeden ilk hücreye girdim, Basil de peşimden geldi ama itiraz etmekten çekinmedi.

“Yüzbaşınızla özel olarak konuşmalıyım,” dedi Basil. “Anlaşmamız hakkında.”

“Yüzbaşı memnuniyetle seninle konuşacaktır... sabaha,” dedi Gabe, Basil’i benim de içinde bulunduğum hücreye iterek.

Kestra ise komşu hücreye yerleştirildi ve ardından her birimize birer yün battaniyeyle ortak kullanımımız için tek bir berraktaş verildi. Battaniyemi aldım ve omuzlarıma sardım, sonra mağara duvarına doğru yaslandım. Berraktaşı ısıtmamalarını umuyordum. İkisini de görmek gibi bir isteğim yoktu.

Ama Kestra taşı ânında ısıttı ve hücreler Basil’in parmaklıklara koşup ondan tekrar af dilemesini görebileceğim kadar aydınlandı. “Lütfen bana inan, aşkım. Bu anlaşmamızın bir parçası değildi. Bizi hücreye kapatmakla ilgili hiçbir şey söylememişlerdi.”

Kestra, Basil’in uzanabileceğinden öteye, hücrenin diğer tarafındaki parmaklıklara yaslandı. “Sen de bana hiçbir şey söylemedin zaten.”

Basil bana doğru garip bir bakış attı. Bu meselede kendi başına olduğunu söylemiş gibi bir kaşımı kaldırdım ve her şeyi eline yüzüne bulaştırmasını umdum.

“Dün akşam, her şey planlandığı gibi gitmediği takdirde bana güveneceğini söylemiştin,” dedi Basil.

“Evlilik yeminini unutmak veya gelinliğimin eteğine basmak gibi bir şeyden bahsettiğini düşünmüştüm. Beni kaçırması için pis bir Korak’la işbirliği yapacağını değil!” Kestra elini öfkeyle bana doğru salladı.

“İşbirliği içinde değiliz,” dedik Basil’le neredeyse aynı anda.

“Yani dün akşam beni ayrı ayrı kaçırmayı planladınız, öyle mi?” Kestra iç geçirdi. “İki kere kaçırıldım demek.”

Öne eğildim. “Teknik olarak, prenses, dün akşam üçüncü ve dördüncü kaçırılışındı ve bu bir tür rekor olmalı. Gerçi ikinci kaçırılışın daha çok kısa süreli bir alıkoyulma gibiydi, tam bir kaçırılma değil.”

Kestra duraksadı ve derin düşüncelere daldı. Hatırlamaya çalışıyordu. Ama ona baktığımı fark ettiği anda yüzünü başka yana çevirdi.

“Lütfen onu üzme,” dedi Basil.

“Beni üzme mi?” Kestra’nın yanakları al al oldu. “Onun söyleyebileceği herhangi bir şeyin, beni senin yaptığın şu anlaşmadan daha fazla üzebileceğini mi sanıyorsun gerçekten?”

“Hangi anlaşma?” diye sordum Basil’e. “Koraklarla yaptığın mı yoksa Lord Endrick’le yaptığın mı?”

Basil kıvranarak buna bir cevap vermeden önce, battaniyemi yüzüme doğru kaldırdım ve Basil’e laf sokmanın keyfiyle baş başa kaldım. Bana verdiği acıların yanında bu minik bir teselliydi ve kesinlikle bitkinliğimi boş verecek kadar önemli değildi. Bir hücrede bile olsam, güzel bir uykuyu ipe çekiyordum. En azından buradayken Kestra’nın güvenliği konusunda endişelenmek zorunda kalmayacaktım.

Uyandığımda Kestra ile Basil iki hücre arasındaki parmaklıklara yaslanmış hâldeydi ve hâlâ uyurlarken Basil’in eli Kestra’nın elinin üstünde duruyordu. Görünen o ki barışmışlardı. Benim için güne mükemmel bir başlangıçtı.

Basil benim kıpırdandığımı işitmiş olmalı ki gözlerini açtı. Beraktaş ısıtıktan sonra ayağa kalktı ve ona dik dik bakmama rağmen gelip yanıma oturdu. Sırtımı duvara yaslamış, ellerimi kaldırdığım dizlerimin üstüne koymuşken uzanıp ona bir yumruk atmak oldukça kolay olurdu; fırsatını bulduğum anda da bunu yaptıktan memnuniyet duyardım. Ama Basil kısık bir sesle, “Ona karşı duygularını biliyorum, Simon ve bu yüzden, bana dair duygularını da iyi biliyorum ama burada suçlu olan ben değilim. Bu anlaşmayı da Kestra’yı korumak için yaptım...”

“Kestra için yapmadın. Tenger’le anlaşmanın sebebi ülkeni korumak.”

“Evet, ülkemi korumak zorundayım! Bunun için özür dilemeyeceğim. Ama aynı zamanda Kestra’yı da Highwyn’den dışarı çıkarmam gerekiyordu.”

“Seninleyken hangi açıdan daha güvende peki?”

“Hâlâ hayatta olmasını bana borçlu! Kestra, Endrick’i öldürmeye çalıştı ama başarısız oldu ve esir edildi. Endrick ona sonrasında bir şey yaptı ve anılarını çarpıttı veya tamamen sildi – bilemiyorum. Her nedense, Endrick onu hayatta tutmayı seçti.”

Dilimi şaklattım. Bunlar doğruysa, sebebi Endrick’in Kestra’nın gerçek kimliğini biliyor olmasıydı. Vasılolan olma vasfını kızıdan alamayacağı için, kızı Vasılolan’dan ayırmayı planlamıştı.

Basil devam etti, “Gözlerinde küçük bir farkındalık ışığı gördüğüm zamanlar oldu ama o an hızla geçip gitti ve ardından Hükümdarlık’a olan sadakatini ilan edip hizmetkârlarıyla gülüşmeye devam etti. Bu Kestra ama birkaç gün önce olduğu kişi olmadığı çok açık. Artık Endrick’i öldürebilme yetisine sahip olmadığı da kesin.”

Benim çıkarımım da bu yöneydi. “Endrick onun anılarından ne kadarını aldı?” diye sordum.

“Kesin bir şey söyleyemem. Konu ne zaman geçmişine gelse, konuşmayı aniden bırakıyor. Tanıdığımız Kestra artık yok.”

“Bu doğru değil. Sadece anılarını geri almasını sağlamalıyız.”

“Denedim, Simon. Ama hiçbir şey işe yaramadı. Ben de bu yüzden Tenger’le temasa geçmeye karar verdim.”

“Neden o?” diye sordum. “Onca kişi arasından neden Koraklara başvurdun?”

Basil gözlerini indirdi. “Çünkü ikimizin de elinde diğerinin istediği bir şey var.”

Ondan bunu açıklamasını istemek üzereydim ki Gabe odaya girdi. Üstündeki kıyafetleri değiştirmişti ve bize biraz ekmek ile elma suyu getirmiş olduğuna göre sabah vakitlerinde olduğumuzu tahmin ettim.

“Sör Basil,” dedi. “Yüzbaşı Tenger sizi görmeye hazır. Ofisinde sizinle birlikte kahvaltı yapmak istiyor.”

Gabe’in gelişi Kestra’nın da uyanmasına sebep olmuştu ve gözlerini bir Basil’e bir bana çevirirken yüzünde ekşi bir ifade belirdi. Gabe kapının kilidini açtı ve bana yine özür dilermiş gibi gülüm-

sedi. Basil, Kestra'yla vedalaştıktan sonra odadan ayrıldı ve ikimizi baş başa bıraktı.

Kestra yere çöktü ve ekmeğini yemeye başladı. Ben benimkini çoktan unutmuştum bile.

“Sanırım başına gelenleri biliyorum...” diye lafa girdim.

“Hiçbir şey bildiğin yok.”

“Ya sen? Basil’in seni neden buraya getirdiğini biliyor musun? Ya da Korakların senden ne istediğini?”

Kestra’nın gözleri öfkeyle parladı. “*Sen* benden ne istiyorsun?”

O gözlerini kaçırana kadar bakışlarımı üstünden ayırmadım. Gerçekler içinde bir yerlerde kilit altına alınmış olsa bile, herhangi bir şeyi yapmak için tek sebebim hâline gelmiş olduğunu mutlaka hâlâ biliyor olmalıydı.

• SEKİZ •

K E S T R A

Basil'in gidişinden bir saat kadar sonra Trina geldi ve beni Yüzbaşı Tenger'in yanına götürmek istedi.

"Basil nerede?" Tenger'le buluşmasından geri dönmemişti. Ben de mi geri dönmeyecektim?

"Gidelim," dedi Trina, sorumu duymazdan gelerek.

Hücreden ayrılırken omzumun üzerinden geriye, Simon'a doğru baktım. Her zamanki gibi beni izliyordu ama bu sefer sanki düşüncelerimi okumuş gibi, bana her şeyin yolunda gideceğini söylemek istercesine başıyla bir işaret yaptı. Keşke ben de onun aklımdan geçenleri bilseydim.

Koridorda ilerlerken Trina'nın kaşları giderek daha da çatıldı. "Daha yeni tanıştık," dedim. "Bu öfkeni hak etmek için bu kadar kısa süre içinde ne yapmış olabilirim ki?"

Bir an için, üstüme yönelttiği dik bakışların içinde yürüdüğümüz dar tünelin çökmesine sebep olacağını düşündüm. "Dün akşamdan beri senden *daha fazla* nefret ediyorum, bu doğru. Ama bu duyguları uzunca bir süredir besliyorum."

Yüksek sesli bir kahkaha attım ve bu kahkaham Woodcourt'tayken attığım kahkahalarla aynı amaca hizmet ediyordu; korkularımı saklamaya. "Babam acınası yığınlar içindeki herhangi biri gibi sevilme tense, bir Dallisor olarak nefret edilmenin daha

iyi olduğunu söyler hep.” Ona bakarak göz kırptım. “İşte o acınası yığınlar içindekilerden biri sensin.”

“Koraklar Kızıl Taht’ı ele geçirip kraliyet sarayına yerleşince daha farklı düşünmeye başlayacaksınız.”

Omuzlarımı silktim. “Bir kokarca çiçekler arasında yaşayıp gidebilir ama bu onun güzel kokmasını sağlamaz.”

Trina durup gözlerini kapadı, yumruklarını da sıkışmış olduğunu fark ettim. Ama sonunda ellerini yavaşça gevşetti ve tek bir kelime daha etmeden yakındaki bir kapıyı açtı. Kapının ardındaki odada Wynnnow bizi bekliyordu. Trina’nın delici bakışlarından farklı olarak Wynnnow beni gülümseyerek karşıladı. “Sizinle tanışmaya can atıyordum, leydim.”

Wynnnow’un kibarlığını takdir etsem de yapmacık tevazusunu sorgulamaktan geri durmadım. Woodcourt’taki nedimem Imri Stout ve bütün diğer Brill halkı gibi Wynnnow da muhtemelen kendini herkesten üstün görüyordu. Brill halkı oldukça zeki, ayrıca işitme ve görme duyularının yanı sıra diğer algıları da çoğu Antoralıdan çok daha üstündü. Sıradışı uzunlukta bir ortalama yaşam süreleri vardı, yani Wynnnow benden bir ya da iki yaş daha genç duruyor olsa bile, aslında benim iki veya üç katım yaşında olabilirdi.

Bunların da ötesinde, Brill halkının büyüye kavuşma isteği herkes tarafından biliniyordu. Büyüye ulaşmayı başaramadıkları için, Hükümdarlık onların biliminsanlarının Endrick’in büyüünü —teknolojisi ve silahlarını— kopyalamaya çalıştığından şüpheleniyordu. Lord Endrick’in buna gösterdiği tolerans uzun yıllar devam etmeyecekti. Belki Wynnnow’un Korakların yanında yer almasının sebebi de buydu ve Endrick gözlerini Brill’e çevirmeden önce, Hükümdarlık’ın yok edilmesini istiyorlardı.

Trina benim Wynnnow’a soğukça karşılık verdiğimi görünce araya girdi. “Wynnnow herhangi bir Korak değil. Brill tahtının vârisi.”

“Annem, yani kraliçemiz, beni ülkemizi Hükümdarlık’ın olası bir istilasından korumakla görevlendirdi. Burada olmamın sebebi de bu,” dedi Wynnnow.

Bununla beni etkilemeyi amaçlıyorlarsa, hayal kırıklığına uğrayacaklardı. Wynnnow'un aileme ve kendi kralıma tehdit oluşturan misyonunu alkışlayacak değildim. "Lord Endrick'i öldürmeyi umuyorsan, gün ışığını bir kavanoza hapsetme şansının daha fazla olduğunu söylemeliyim. Yani imkânsız hedefliyorsun."

Trina ikimizin arasına girdi. "Senin için öyle olduğu zaten kanıtlandı."

Ben daha ne demek istediğini sormadan Wynnnow, Trina'ya ters bir bakış attı ve sonra bana silah deposu gibi görünen odanın iç tarafına doğru ilerlememi işaret etti. Duvarlara dizili sandıkların içi tetikli kılıçlar, normal kılıçlar ve disk oklarıyla doluydu ve buna ek olarak çarpışma sonrası toplanmış olması muhtemel birkaç Hükümdarlık silahı da mevcuttu.

Duvardaki bir kancaya, Trina'nın üstündekine benzer bir binici pantolonu asılmıştı. "Bu benim," diye açıkladı Trina. "Hemen hemen aynı bedende sayılırız ve böylece tekrar at sürmemiz gerekirse eyere yan oturmak zorunda kalmazsın."

Başımı iki yana salladım. "Kendi başıma hiç at sürmedim ben. Binici pantolonu bir işime yaramaz."

"Yine de etekten daha iyi olduğu kesin." Wynnnow odanın bir köşesine alelacele iştirilmiş gibi görünen ufak, ahşap duvarlı bölmeyi işaret etti. "Üstünü orada değiştirebilirsin."

"Şaka yapıyorsun." Sonra bunu kanıtlamak istercesine yüksek sesle güldüm. "İçerisi karanlık ve neredeyse tek kişinin bile zor sığacağı kadar küçük."

"Bu seni rahatsız mı etti?" Trina'nın sesinde bir şüphe tınısı vardı. "O kadar küçük bir odaya girmek yani?"

İnildedim. "Beni rahatsız etmiyor. Sadece son derece kullanışsız."

Trina burnundan soluyarak güldü ve Wynnnow da daha yumuşak bir sesle ekledi, "Kendi kendinize soyunup giyinmeyi biliyor musunuz, leydim?"

Sorusuna başımı iki yana sallayarak cevap verdim ve Wynnnow

sırtımdaki düğmeleri açtıktan sonra gerisini kendim yapabileceğim konusunda beni temin etti. Odaya girdim, içerisi neredeyse kendi etrafımda bile dönmeyeceğim kadar dardı. Yukarıdan hafif bir ışık vurması iyiydi ama üstümü değiştirmem yine de uzun zaman aldı ve Trina da çeşitli anlarda oflayıp poflayarak sabırsızlandığını açık etmekten çekinmedi.

“Eğer çevrendeki herkese hizmetkâr muamelesi yapmak gibi bir huyun olmasaydı, yardım etmeyi teklif edebilirdim,” dedi Trina.

“Çevremdeki çoğu insan zaten hizmetkâr,” dedim. “Neden onlara başka türlü davranayım ki?”

Trina, açık olarak duyabilseydim muhtemelen hakaret olarak kabul edeceğim bir şeyler mırıldandı. Ama o anda, açıklayamadığım sebeplerden dolayı içimde ani bir korku baş göstermişti. Duvarların üstüme geldiği, yeterince hava alamadığım ve sonsuza kadar bu minik alanda kısılı kalacağım hissine kapıldım. Bu da neydi böyle?

Gözlerimi kapayıp sakinleşmeye çabaladım ama burada kalmaya devam edersem güvende olmayacağım hissini güçlendirmekten başka bir işe yaramadı bu. Bunun sadece hayal gücümünden kaynaklandığını biliyordum ama bunun bir önemi yoktu. Dehşet içindeydim. Beceriksizce giyinmeye çabaladım ama bu da işlemin uzamasına sebep oldu ve gözlerimi her açığımda bu minik oda gözüme öncekinden daha da küçük görünüyordu. İçeride daha az hava olduğu da kesindi.

Üstümü değiştirmeyi tamamlamadan odadan dışarı fırladım. Nefes nefese kalmıştım ve kalbim göğsümde deli gibi atıyordu.

“Leydim?” Wynnnow’un kaşları endişeyle kalkmıştı. Beklediğim türden bir yüz ifadesiydi bu. Trina’nın şüphe dolu bakışına ise hiçbir şekilde anlam veremedim.

Trina bana doğru eğildi. “İçeride gerildin, değil mi?”

“Gerilmek mi? Hayır.” Bu basit kelime içimden esip geçen korku dalgasını tanımlamaya yetmezdi. Ama kendim bile neden böyle hissettiğimi mantıklı bir şekilde açıklayamıyorken, bunu onlara nasıl anlatabilirdim?

“Çıktığın anda yüzünü gördüm, sesindeki tınıyı duydum. Daha önce de dar alanlarda paniklediğine şahit olmuştum. Yine aynı şeyin olduğunu görebiliyorum.”

Artık biraz daha sakinleşmiştim ve kontrolü tekrar elime almam gerekiyordu. “Daha önce seninle hiç karşılaşmadık, Trina.”

Bana bakmaya devam ederken sanki yalanlar uyduran veya saçma hikâyeler anlatan benmişim gibi gözleri kısıldı. Bu kızı kaba olarak tanımlamak bile kibarlık olurdu ve muhtemelen babamın da hep dediği üzere, diğer tüm Koraklar gibi delinin tekiydi.

Wynnow, “Saçınızla ilgili yardıma ihtiyacınız olacak sanırım,” diyerek artan gerilime bir son verdi.

Yakındaki bir sandalyeye oturdum ve yüzümü Trina’dan başka yöne çevirdim. Wynnow geceleyin bir çalı süpürgesi hâlini almış saçlarımla uğraşırken, sabah Simon’ın sorduğu soruyu tekrarladım. “Koraklar benden ne istiyor?”

“Bunu Yüzbaşı Tenger açıklayacaktır,” dedi Trina.

Açıklayacağına şüphem yoktu ve muhtemelen söyleyeceği her şey yalan olacaktı. Çünkü Korakların hepsi birer yalancıydı.

“Simon bir Korak mı?” diye sordum.

“Kısa süre öncesine kadar öyleydi. Şimdi ise... göreceğiz,” dedi Trina.

“Neden ayrıldı?”

Trina iç geçirdi. “İşin gerçeği Simon... bir sorun hâline geldi.”

“Nasıl?”

Trina yürüdü ve doğrudan önümde durarak yüzüme baktı. “Dürüst olmak gerekirse, Kestra, sorun sensin. Henüz fark etmediysen söyleyeyim, Simon’ın sana karşı yoğun bir ilgisi var.”

Kaşlarımı çattım. “Evet, bunu fark ettim.”

Wynnow, “Artık kampta olduğumuza göre, Yüzbaşı buna bir son verilmesini sağlayacaktır,” diye araya girdi. Saçımı örmeyi bittirdi. “İşte bittil”

Trina kapıyı açtı. “Onu Tenger’e götürelim artık.”

Mağaranın koridoruna geri döndük ve döner dönmez de Basil’le karşılaştık. Basil’e dün akşam Simon’ın atıyla ilgilenen çocuk eşlik ediyordu. Basil, Tenger’le buluşmasının ardından öncekinden kötü hâlde görünmüyordu ve bu iç rahatlatıcıydı ama bana bakarken gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Pantolon mu giydin sen?”

“Binici pantolonu,” dedi Trina. “Buralarda çok daha pratik bir kıyafet.”

“Katılıyorum.” Basil sanki onun onayı aklımın ucundan geçiyormuş gibi yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi. “Her şeyi hallettim, aşkım. Kısa süre sonra sana tüm olan biteni açıklayacağım.”

Başımı kibarca salladım. Dün akşam Basil’le barışmamın tek sebebi Simon’ı kendimden uzak tutmaktı. Hayatımdaki neredeyse diğer her şey gibi, söylediklerimle hissettiklerim arasında çok fazla ortak nokta yoktu.

Wynnow, Basil’le birlikte ayrılırken Trina da beni koridorun diğer ucuna doğru götürdü ve az önce Basil’in çıktığı odanın kapısını açtı.

İlkel seviyedeki hücreler ve mağaraların kabaca yontulmuş duvarları göz önüne alınırsa, bu odanın içi beklediğimden çok daha iyi düzenlenmişti. Tenger’le aramda kocaman bir masa duruyordu ve üstüne Antora’nın ve komşu ülkelerin bir haritası oyulmuştu. Kayadan yontulmuş duvarlara çeşitli dönemlere ait askeri güçler, silah tasarımları ve çeşitli isimlerin boyandığı kurutulmuş deriden aksesuarlar asılmıştı. Bunları özellikle görmezden geldim. Ne kadar az şey bilirim, benim için o kadar güvenli olacaktı.

Ne var ki Yüzbaşı Tenger muhtemelen benden bilgi almak isteyecek ve hayal kırıklığına uğrayacaktı. Krallığımın içinde olup bitenler hakkında çok az bilgim vardı ve muhtemelen Woodcourt’taki en düşük seviye hizmetkârdan bile daha az sır biliyordum.

Ama ona değerli bir şeyler öneremeyecek olursam, benim esir olarak bir değerim olmadığı sonucuna varabilir miydi? Belki çoktan bu sonuca varmıştı ve beni bu odaya getirmekten çekinmemesinin sebebi de buydu.

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve gözlerimi Trina'ya çevirdim. "İçeri girmeyeceğim."

"Burada hepimiz dostuz." Buna inandığımı söyleyemezdim ama Trina başını kapıdan içeri uzattı ve Tenger'e, "Soyunma odasını sevmedi. Bunun dışında her hareketinde içten görünüyor," dedi.

Yüzümü ona çevirdim. Bir şekilde çok önemli bir bilgi paylaşmış gibi hissediyordum. Bunu aklıma not ettim ve kendime buradaki kimsenin beni bir daha böylesine panik içinde görmesine izin vermeyeceğime dair söz verdim.

Tenger gülümsedi ve beni karşılamak için ayağa kalktı. "Başlamadan önce seni doktorumuz Loelle'le tanıştırmama izin ver." Orta yaşlı bir kadın durduğu köşeden ayrıldı ve bana doğru yaklaştı. Basit bir diz altı eteğin üstüne pek çok ceple dolu bir pelerin geçirmişti ve saçları da tel bir boneyle toplanmıştı. Yüzündeki çizgiler nazik, hatta belki şefkatli biri olduğunu gösteriyordu ama bunun ona güvenmek için yeterli bir sebep olduğunu düşünmedim.

Loelle elindeki buharı tüten çayla dolu kupayı, aynı şekilde davetkâr bir koku yayan başka bir kupanın yanına koydu. Sonra bir adım öne çıktı. "Yakın zamanda bir kaza geçirdiğinizi duydum, Leydi Dallisor."

"Bir pencereden düştüm. Lord Endrick beni iyileştirmek için orada olmasaydı sağ kurtulamazdım."

"Ne kadar da... şanslısınız." O da kelimelerini en az benim kadar özenle seçmişti ama gerçekten de şansım sıradışı bir şekilde yaver gitmişti. Lord Endrick'in beni iyileştirmesi bile gücünün tükenmesine sebep olmuş olmalıydı. Belki de Mavi Mağaralar'da dinlenmeye çekilmesinin sebebi de buydu.

Loelle ikinci çay kupasını aldı ve bana doğru uzattı. "Dün akşam kaldığınız hücreler biraz soğuktu. Bu ısınmanıza yardımcı olacaktır."

Kupayı aldım ve içindeki koyu renkli sıvıya baktım. "Bu nedir?"

Loelle tekrar kendi kupasını eline aldı. "İçinde zararlı bir şey olsaydı, ben kendim içmezdim."

O kendi kupasını yudumlarken ben de sanki içeriğine dair bir ipucu alabilmişim gibi benimkini kokladım. Ama gerçekten üşümüş ve susamıştım, bu yüzden de tadına bakmak için ufak bir yudum aldım. Beklediğimden daha tatlıydı ama çok da lezzetliydi. O küçük yudumdan sonra hâlâ sağ olduğum için biraz daha içtim. Ve sonra biraz daha.

“İyileştikten sonra kaybettiğiniz anılarınız oldu mu?” diye sordu Loelle.

Bunu nereden bilebilirdi? Önemsiz bir konuymuş gibi gülümseyerek geçiştirmeye çalıştım. “Babam beni önemli bir şey unutmuş olduğum konusunda temin etti.”

“Zihniniz sıradan Antoralılarinki gibi değil. O anılarınızdan bazılarını geri kazanma ihtimaliniz var. Özellikle de şimdi.” Bakışları elimdeki kupaya kaydı.

Kupam neredeyse boşalmıştı. Gözlerimi kıstım. “O çayın içinde ne vardı?”

“Büyünün etkilerini azaltan birtakım şifalı otlar. Anılarınızı geri kazanmanıza yardımcı olacağını umuyorum ama bunun bir garantisi yok. Size bir zararı olmayacağına ise söz verebilirim.” Loelle bana bir adım daha yaklaştı ama ben geri çekildim. “Herruh Ormanı’nda da başınıza sıradışı bir olayın geldiği kulağıma çalındı,” diye ekledi Loelle.

Sırtım kaskatı kesildi. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Bir şey sizi suyun altına çekti. Ve sonra başka bir şey... veya biri sizi yukarı doğru itti. Bana daha fazlasını söyleyebilir misiniz?”

“Söyleyebileceğim tek şey, böyle bir şeyin hiç olmadığı.” Bu bir yalandı ama ona gerçeği anlatırsam bir açıklama yapmam gerekecekti oysa böyle bir açıklama yapacak durumda değildim.

Ben başka bir şey söylemeyince Loelle elini uzatıp hâlâ boynumda duran gri inciye dokundu. “Bu nedir?”

“Bir hediye.” Elini geri ittirmeye çalıştım ama Loelle inciyi tutan elini gevşetmedi.

“Lord Endrick’ten mi?” Loelle kolyeyi bir yana itti ve sonra

avucunu kalbimin üstüne koydu. Kısa bir an sonra kaşlarını çatarak Tenger'e baktı ve anlamadığım türden bir endişeyi sessizce ifade etti.

Tenger bir küfür savurdu ve sonra kolyeyi yakından incelemek için yanıma sokuldu. "Bu sözümona hediye hakkında ne biliyorsunuz?"

Omuzlarımı silktim ama göğsümde sanki sözlerimi dikkatle seçmem için uyarı niteliği taşıyan garip bir sızı hissetmiştim. "Bir düğün hediyesi. Hepsi bu."

Tenger, "Riski göze alamayız. Onu mağaralara göndermeliyiz," dedi Loelle'e bakarak.

"Hangi mağaralara?" diye sordum.

Merakla açılmış gözlerimi görünce, Tenger elimi okşadı ve sonra bıraktı. "Şimdilik bunu düşünerek canınızı sıkmayın." Başıyla verdiği bir işaretin ardından Loelle yanımdan ayrıldı ve Tenger, "Bana sorularınız olmalı," diye devam etti.

Bin tane sorum vardı ama hiçbirisi ilk sorum kadar önemli değildi. "Ne sorarsam sorayım, dürüstçe cevaplayacağınıza söz veriyormusunuz?"

"Elimden geldiği kadar dürüstçe. Lütfen oturun, leydim." Tenger önündeki bir sandalyeyi işaret etti ve bana dilimlenmiş ekmek ve elma dolu bir tepsi ikram etti. "Aç mısınız?"

Bir dilim ekmek aldım. Belki bu o çayın etkisini azaltmaya yardımcı olurdu çünkü Loelle'in beni kandırdığını düşünüyordum. Üstümde hiç büyü kullanılmamışken, bana büyü etkisini azaltan bir çay içirmesinin ne anlamı olabilirdi ki?

Ben yerken, Tenger de üstü Antora'yı çevreleyen ülkeleri gösteren masayı işaret etti. Özellikle Antora'nın güney sınırını baştan sona paylaşan Reddengrad'ı gösterdi.

"Sör Basil'in ülkesi savaşın eşiğinde," dedi.

Basil bana savaşla ilgili bir şey söylememiştii. "Kiminle savaş?"

Tenger kaşlarını çatı. "Kralınızla, leydim."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Lord Endrick, Reddengrad'a saldırmayı mı planlıyor?"

“Evet. Basil bizden ülkesini korumaya yardımcı olmamızı istedi ve biz de bu isteğini kabul ettik.”

“O zaman ölmeyi kabul ettiniz demektir. Lord Endrick ölümsüz ve sıradışı bir büyü gücü var. Ona karşı verilen her savaşın sonu yenilgi ve hüsrandır.”

“Bu sorunu çözmek için çalışıyoruz.” Tenger bir süre yüzümü inceledi. “Onu durdurmamızın bir yolunu biliyor olabileceğinizi umuyordum.”

Başımı iki yana salladım. “Bir yolu yok. Hem biliyor olsaydım bile size söylemezdim. Ben Hükümdarlık’a sadığım.” Göğsüm tekrar sıkıştı. “Neden buradayım?”

Tenger parmaklarını birbirine kenetledi. “Şimdilik, burada olmanızın tek sebebi Basil’in nişanlısı olmanız. Bize ulaşmak için Highwyn’den ayrılması gerekti ve sizi de geride bırakmak istemedi.”

Basil’e öfkem giderek artsa da gülümsedim. “Ne kadar da düşünceli davranmış.” Bir an durduktan sonra, “Simon sizin tarafınızda mı yoksa Hükümdarlık’a sadık biri mi?” diye sordum.

“Hükümdarlık’a sadık olmadığı kesin.” Tenger’in dudağının kenarı kıvrıldı. “Simon ve ben aynı taraftayız ama gerçek hedeflerinin ne olduğu konusunda artık emin değilim.”

“Sizin hedefiniz Lord Endrick’i öldürmek.” Göğsümdeki baskıyı azaltmasını umarak ayağa kalktım. “Eh, durum böyle madem, size tavsiyem bu akşam kendinizi bir ağaca asarak babamı zahmetten kurtarmanız. Beni esir aldınız ve bu yüzden üstünüze özellikle güçlü bir intikam duygusuyla gelecektir.”

“İnce tavsiyeniz için teşekkür ederim.” Tenger dalga geçmek için başını eğdi ama ben gerçekten de onu uyarmaya çalışmıştım. “Sizden tek istediğim şimdilik burada misafirimiz olarak kalmanız. Kurallarımıza uymayı kabul ettiğiniz sürece size bir zarar gelmeyecektir.”

“O hücrede kilitliyen, kurallara uymaktan başka bir seçeneğim var mı ki?”

“Siz bizim misafirimizsiniz, leydim. Sizi hücreye geri göndermeyeceğiz.” Tenger kapıyı açtı ve diğer tarafta Basil yanında Trina’yla beni bekliyordu. Basil’in yüzünde belli belirsiz bir tebessüm vardı ama yüzümdeki soğuk ifadeyi görmesiyle birlikte silinip gitti.

Trina durumun farkına vardıysa bile belli ki umurunda değildi. “Sizi odalarınıza götürüyüm,” dedi.

Koridorda ilerlerken Basil’in uzattığı elini tuttum. “Tenger açıkladı mı?” diye sordum.

Tenger bana istediğinden fazlasını söylememek için özenle seçtiği kelimelerle bir açıklama yapmıştı. Pek fazla bir şey öğrenememiştim ve onların benden çok daha fazlasını öğrenmiş olmasından endişe ediyordum.

“Açıkladı.” Ne kadar az şey söylersem o kadar iyiydi.

Basil belli bir rahatlamayla iç geçirdi. Bana doğru uzandı ama Simon içeri girip özellikle Basil’e doğru dirseğini genişçe açarak kabaca aramızdan geçince ayrılmak zorunda kaldık. Simon’m ardından Gabe de geldi ve Tenger onu susturana kadar yüksek sesle kıkırdamaktan geri durmadı.

Simon odanın içinde, kendini bir saldırıdan korumaya çalışır gibi bacaklarını iki yana açıp kollarını göğsünde kavuşturarak durdu ve Tenger’le yüzleşti. “Beni mi çağırıyorsunuz, *efendim*?”

Tenger başıyla Basil’e işaret etti. “Nişanlını odasına götür.”

“Peki, yüzbaşı,” dedi Basil ve kolunu omzuma attı.

Simon o hareketi kesinlikle fark etti. Çünkü kapı kapanmadan önce gördüğüm kadarıyla tekrar arkasına dönmüştü ve gözleri benim üstümdeydi.

• DOKUZ •

SIMON

O nu tekrar bulduğum o andan beri ilk kez, Kestra aklımdan geçen en önemli konu değildi. Basil'in ona sarılışını ve ben bunun farkına vardığımda gözlerinde beliren o zafer ifadesini görmüştüm ama Kestra'nın onun sarılışından nasıl kaçındığına da şahit olmuştum. Basil'in onu, pazarlık yaparken üste çıkmak için kullandığı bir araç olarak gördüğünün farkındaydı. Veya en azından ben farkında olduğunu umuyordum.

Ama Kestra'nın ona karşı koyuşunu seyretmeyi ne kadar istesem de Tenger karşımda durmuş bu ânın keyfini çıkarmakla meşguldü.

Ona yalvaracağımı falan mı sanıyordu? Beni tekrar kanadının altına alması için her şeyi yapacağımı ilan etmemi mi bekliyordu? Burada olmamın tek sebebi, başka seçeneğimin olmamasıydı ve o da bunun farkında olmayacak kadar aptal bir adam değildi.

Tenger cıkcıkladı. "O akşam kafana vurmak zorundaydım, Simon. Şahsi algılama."

"Evet, efendim." Gerçekte ne düşündüğümü söylersem bana sözlerimi yutturmaya çalışırdı. Hatta belki sağ elindeki kavrayış eldivenini kullanırdı. O eldiveni de arabasını ele geçirdiğimiz o gece Kestra'dan çalmıştı. Kestra'nın eldiveni hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. Ya da acaba o eldivenin ne olduğunu biliyor muydu?

Tenger devam etti. “Kabul etmeliyim ki gerçekten de Vasilolan’ın Trina olacağına inanmıştım. Hatta hâlâ Kestra onu önceden sahip lenmemiş olsaydı hançerin Trina’yı seçmiş olabileceğini düşünüyorum. Ve evet, Trina seçilmiş olsaydı, beni Halderianların kralı ve Endrick yenildikten sonra da Antora’nın müstakbel kralı ilan edecekti.”

“Evet, efendim.” Gözüme benden üç adım ileride, masasının hemen köşesindeki zeminde duran minik bir bıçak ilişti. Düşüğünü fark etmemiş olmalıydı.

Tenger başıyla, odanın arka tarafında dikilmiş olan Gabe’e bir işaret verdi. “Koridorda bekle.” Gabe ayrıldıktan sonra Tenger kendisini sanki benim ebeveynim olarak görüyormuş gibi hayal kırıklığıyla dolu bir şekilde iç geçirdi. “Eskiden arkadaştık, Simon. Bana saygı duyardın ve sadıktın.”

“Başıma bir taşla vurdunuz... efendim.”

“Ben sadece, o an bildiklerime dayanarak yapılması gerekeni yaptım. Antora’nın geleceğini kontrol altına almak için Koraklar arasından bir krala ihtiyacımız vardı.”

Ben sessiz kalırken Tenger de masasının arkasındaki bir yere doğru eğildi. Bu dikkat dağınıklığından faydalanarak ayağımı bıçağın üzerine koyabileceğim yere kadar yürüdüm. Tenger tekrar doğrulduğunda elinde kılıcımı tutuyordu ve onu masanın üstüne koydu. “O sırada, Halderianların zaten bir kralı olduğunu bilmiyordum.”

Kaslarım gerildi ama yüzümdeki ifadeden düşüncelerimi okumasına engel olmak için başımı eğik tuttum.

“Bir sonraki kralı seçmesi istendiğinde, Kestra’yla bakışmanızı görmediğimi mi sandın? Gerçeği benden önce anladığı için kendimden utanıyorum.”

“Sandığın gibi değ—”

“Bir Halderian kılıcı taşıdığını zaten biliyordum. Ama bunun o kılıç olabileceğini asla düşünmemiştim. Sonra Trina bana çantanda Kral Gareth’in yüzüğünü gördüğünü bildirdi. Gareth vâris olarak adını telaffuz etti mi?”

“Ben bir Halderian değilim.”

Tenger sırıttı. “Sorum bu değildi.” Ben sessiz kalınca, “Cevabı boş ver – bu iki eşya sendeyken, tacı sahiplenmek için başka bir şeye ihtiyacın yok. Yani sanırım asıl soru şu: Tacı *neden* sahiplenmedin?” diye devam etti.

“Sana bunun cevabını zaten verdim.”

“Halderian olmadığın için mi? Pek çok taht çok daha zayıf meşruiyet iddialarıyla ele geçirilmiştir. Ayrıca tacı sahiplenmemenin gerçek sebebinin bu olduğuna da inanmıyorum.”

Ağırlığımı diğer ayağıma verdim. “Beni buraya ne düşündüğümü anlamak için çağırmadınız. Benden istediğiniz nedir... efendim?”

“Gayet açık, Halderian tahtını sahiplenmeni istiyorum.”

Bu hiç de açık değildi. Bir tür ceza vermesini veya beni Kest-ra’dan olabildiğince uzakta tutacak bir göreve göndermesini ya da ondan merhamet dilenmemi istemesini beklemiştim. Bu olasılık ise hiç akılma gelmemişi.

“Tahtı sahiplenmemi mi? Neden?”

Tenger masa üstünde Antora ile Reddengard arasındaki sınırı belirleyen oymalara doğru işaret etti. Her iki ülkenin de batısındaki ufak bir alanda, kimse tarafından sahiplenilmemiş ve istenilmeyen, Hepdiyarlar adındaki bir bölge yer alıyordu ve burası çoğu Halderian’ın toplandığı bir tür sığınak niteliğindeydi.

Tenger parmağını Hepdiyarlar üstünde gezdirdi. “Eğer Endrick Reddengrad’ı alırsa, Halderianlar kapana kısılmış olacaklar. Endrick bir gün onların sayıca ne kadar arttığını ve nasıl bir refah seviyesine ulaştıklarını keşfedecek. Halderianlar sağ kalmak istiyorlarsa, Reddengrad’ın savunmasına yardım etmek zorundalar.”

Halderianların geçtiğimiz yıllar içinde sağ kalabilmiş olmaları bile bir mucizeydi. Hükümdarlık onlardan Sürülmüşler olarak bahsediyordu ve sadece ufak kolonilerin hayatta kaldığına ve her gün yaşam mücadelesi içinde olduklarına inanıyordu. Ama elbette yanılıyorlardı. Halderianların sayısı onların bildiğinden çok daha

fazlaydı ve Reddengrad'la yaptıkları ticaret sayesinde Hepdiyarlar'da giderek serpilen bir şehir kurmuşlardı. Endrick varlıklarını keşfederse, onlar daha herhangi bir savunma planı yapmadan Halderianları tek tek öldürürdü.

Zihnimde tüm parçalar bir anda yerine oturdu. Basil, Korakla-
rın Reddengrad savunmasına yardımcı olmasını istiyordu. Tenger
de Halderianları bu savaşa dahil etmek için benim yardımımı isti-
yordu.

“Hayır,” dedim.

Tenger bir kaşını kaldırdı. “Hayır mı?”

“Hayır, *efendim*. Tahtı sahiplenmeyeceğim. Sahiplensem bile, ilk
emrim Halderian ordusunu yenilgiye mahkûm oldukları bir savaşa
göndermek olmayacaktır. Çünkü Endrick yaşadığı sürece savaşın
sonu yenilgi ve siz de bunun farkındasınız!”

“Herkes bunun farkında,” diye parladı Tenger. “Ama Basil’le bir
anlaşma yapmam gerekiyordu ve onun şartları da bunlar.”

“Aksi hâlde Olden Hançeri’nin nerede olduğunu söylemeye-
cek.”

“Kestra’nın anıları geri gelse de Basil hançerin nerede olduğun-
dan Kestra’nın bile haberi olmadığını iddia ediyor. Kestra, Endri-
ck’le yaptığı son yüzleşmede işler yolunda gitmezse –ki artık bildi-
ğimiz üzere yolunda gitmedi– Basil’e hançeri saklaması talimatını
vermiş. Endrick’in ondan bilgi alamaması için. Ama Basil kendimi-
zi Reddengrad’ın savunmasına adamadığımız sürece hançerin ye-
rini söylemeyi reddediyor. Sana da bu yüzden ihtiyacım var, Simon.
Basil bize Olden Hançeri’nin yerini söyleyene kadar, Halderianları
da bu plana dahil etmene ihtiyacım var.”

“Ancak Kestra’nın anıları silinmişken, Hançer’in bulunmasının
bize bir faydası yok. Şimdiki hâliyle, Kestra’nın hançerin hangi ta-
rafını Endrick’e saptaması gerektiğini bildiğinden bile şüpheliyim.”

“Loelle ona anılarından bazılarını geri kazanmasına yardımcı
olabilecek tıbbi bir çay verdi. Kestra, nihayetinde bir Endrean zih-
nine sahip, böylece Endrick’in büyüüne karşı hızla iyileşme göste-

receğini umuyoruz. Ama bu, sorunlardan sadece biri.” Tenger derin bir nefes aldı. “Kestra’nın boynundaki kolye hakkında ne biliyordun?”

Kolyeyi görmüştüm ama sıradan bir Hükümdarlık aksesuarından farklı gelmemişti. Yine de Tenger’in böyle bir şey sorması beni endişelendirmişti ve muhtemelen bu endişenin haklı bir sebebi vardı.

“Endrick mi vermiş?”

“Kolyenin ucundaki taş, doğal bir taş değil. O taşı Endrick yaratmış olmalı. Üstelik Endrick öylesine hediyeler veren biri de değil, bunu vermesinin belli bir sebebi olmalı.”

Buna katılıyordum ve söz konusu Endrick iken her şey mümkündü. Kolye Kestra’nın anılarını etkiliyor veya davranışlarını kontrol altında tutuyor olabilir miydi? Belki onun düşüncelerini okuyordu veya bir başka kötücül işlevi vardı? “O kolyeden kurtulmak zorundayız,” dedim.

“Tabii Kestra’nın zarar görmesine sebep olmayacaksa,” dedi Tenger. “Ne olduğunu anlamadan o kolyeye dokunamayız.”

“Dokunmazsak da ne olduğunu anlayamayız,” dedim, baldırma bir yumruk indirerek.

“Loelle bana başka bir şeyin daha onayını verdi: Kestra artık bir Demirkalp,” diye devam etti Tenger.

Mideme kramp girdi ve yavaşça derin bir nefes aldıktan sonra, “Endrick onu kontrol mü ediyor?” diye geveledim.

“Tam olarak değil. Ama Endrick onunla ilgili bir farkındalığa sahip ve sözlerinde ya da hareketlerinde bir sadakatsizlik hissederse onu rahatça öldürebilir. Ama şu âna kadar öldürmedi, yani hâlâ onun üzerinden bir şeyler planlıyor olmalı.”

Demirkalplerin ne olduğunu iyi biliyordum ama biz onlarla savaşmaya alışkındık ve her zaman ya onlar ya da biz savaş meydanında can verirdik. Demirkalplerden birini normale döndürmeyi asla denememiştik. Bunun mümkün olup olmadığını bile bilmiyordum.

Tenger düşüncelerimi sezmiş olmalıydı. “Demirkalpler büyüyle yaratılır. Kestra’yı da büyüden başka bir şey iyileştirmeyecektir.”

Sanki haftalardır tuğladan bir duvarı tekmiyormuşum gibi, kaslarım iyice gerildi. Belki de yaptığım bir anlamda tam da buydu. “Bu durumda ne yapmamız gerekiyor? Endrick onun kontrolünü asla bırakmayacaktır ve bizim de onu buna zorlama imkânımız yok.”

“Evet, öyle bir imkânımız yok. Ayrıca anılarını da tamamen geri kazandıramayız. Endrick onun zihnini, Loelle’in her şeyi baştan yapılandırmasına imkân vermeyecek kadar çok dağıtmış.” Tenger ellerini kavuşturdu ve sesini alçalttı. “Ama bir planımız var.”

Aklındaki ilacın, derdin kendisinden bile daha kötü olduğunu sezerek gözlerimi kıstım. “Hayır, Tenger.”

“Onu tamamen iyileştirmenin tek yolunun ona büyü vermek düşünüyoruz. Onu Mavi Mağaralar’a götürmek zorundayız.”

Yüzeyin hemen altında kaynamakta olan öfkem bu sefer patladı. “Delirdin mi sen?”

Tenger bir kaşını kaldırdı. “Ne dedin sen?”

Sırtımı dikleştirdim ve sakinleşmek için derin bir nefes aldım. “Delirdiniz mi siz... efendim? Sadece bunun ona faydası olabileceğini *düşündüğünüz* için, Kestra’nın geleceğini riske mi atacaksınız?”

“Başka hiçbir şeyin ona yardımcı olmayacağını *biliyoruz* ve belki büyü ona iyi gelir.” Tenger benim taklit bile edemeyeceğim kadar sakince konuşuyordu. “Loelle’in de büyü gücü var. Yıllar içinde yüzlerce Korak’ı iyileştirebilmesini de büyüüne borçlu.”

Bu bir sürpriz değildi ama büyü gücüne sahip herhangi bir Endrean’ın zaman içinde mutlaka kötüye döneceğini de iyi biliyordum. Loelle de farklı değildi. Yozlaşmaya başladığına dair ilk işaretlerin ortaya çıkmasıyla birlikte kaderi de mühürlenmiş olacaktı.

“Ya tüm Endreanları öldürme emrinize ne oldu?” diye sordum.

“Kestra’nın bir istisna olduğu ortada.” Tenger normalden biraz daha uzun süren bir tereddüt yaşadı. “En azından görevini tamamlayana kadar.”

Kulaklarıma inanamayarak, sözlerini doğru anlayıp anlamadığımı iki defa düşündüm. "Peki Endrick öldükten sonra ne olacak?"

Tenger koltuğuna geri çöktü. Sadece ülkesinin iyiliğine hizmet etmeye uğraşan mantıklı bir lider gibi görünmeye çalışsa da bana sökmeydi. Aklındaki düşünceleri en az Endrick kadar cani biri olmadığına işaret edecek kadar haklı çıkarabilmesine imkân yoktu.

Tenger ellerini kavuşturdu ve "Kestra'ya olan hislerinden habersizim var ve belki Endrick onu değiştirmeden önce, o da sana benzer duygular besliyordu. Ama artık Endrick'in ordusunun bir parçası ve ona tamamen sadık bir Vasilolan. Onu geri kazanmanın tek yolu büyü," dedi.

Ellerim birer yumruk hâlini aldı. "Büyü onu yozlaştıracak!"

"Evet, zaman içinde öyle olacak. Eninde sonunda sana en az şimdiki kadar yabancı biri hâline gelecek. Ama görevini tamamlayabilmesinin başka bir yolu yok ve hislerine rağmen, Kestra'nın hayattaki tek amacı artık bu görev. Başka bir şey değil."

"O sadece Vasilolan değil, çok daha fazlası!"

Tenger ayağa fırlayarak haykırdı; "Hayır, Simon. O sadece Vasilolan! Bundan başka hiçbir şeyin önemi yok. Görevini tamamladığında Endrean büyüğü de son derece güçlü bir hâle gelecek. Endrick kadar tehlikeli birine dönüşmeden önce onu etkisiz hâle getirmemiz gerekecek!"

"Hayır!" Öfkeyle kolumu savurdum ve masanın üstündeki kâğıtların yere devrilmesine sebep oldum. Sanki sınırı aştığımı ancak fark etmiş gibi sessizce bir özür mırıldandım ama aslında sınırı aşma konusunda asıl adımı henüz atmamıştım bile. Yere eğilerek kâğıtları topladım, bir yandan da yerdeki bıçağı alarak kolumun iç tarafına gizledim.

O sırada Tenger'in kızgınlığı da biraz yatışmıştı. Daha sakin bir sesle, "Büyünün onu nasıl etkilediğini gördükten sonra, sen de benimle aynı fikirde olacaksın," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, efendim. Olmayacağım."

"Onun başına böyle bir şey gelmesini istediğimi mi sanıyorsun?"

İstemiyorum! Onun hayatta kalmasını sağlamanın bir yolunu bulmayı tercih ederim.”

“Eğer bu doğruysa, bana zaman verin ve...”

“Zaman sadece sahte anıların zihnine iyice yerleşmesine ve gerçek anıların daha da derinlere gömülmesine sebep olacaktır. Her geçen saat, daha iyiye değil, daha kötüye doğru gidiyor.” Derin bir nefes aldıktan sonra sesini alçalttı. “Benim zalim biri olduğumu düşündüğünü biliyorum ama sana sadece gerçekleri ifade ediyorum. Büyünün yardımı olmadan anılarından bazılarını geri kazanması söz konusu olabilir ama asla hepsini geri kazanamaz ve kalbini Endrick’in etkisinden kurtarabilecek tek şey de büyü. Bu gerçekleri değiştirmek için yapabileceğin hiçbir şey yok.”

Buna inanmak istemiyordum, inanmayacaktım. Ama Tenger yanılıyor olsa bile, doğru çözümü nasıl bulacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Tenger elini tekrar kılıcına attı. “Kestra hakkındaki kararım kesin. Şimdi, bana cevabını ver.”

Pek çok konuda hâlâ öfkeliydim, başımı iki yana salladım. “Taht üzerinde hak iddia etmeyeceğim.”

Tenger iç geçirdi ve sonra masanın üstündeki bir zili çaldı. Gabe kapıyı açtı. “Onu hücrelerine geri götür. Bana itaat etmeye hazır olmadığı sürece kendisine yemek de verilmeyecek.”

Gözlerimi Tenger’den ayırmadım. “Eğer ben senin inandığın kişiysem, o zaman bana herhangi bir emir vermeye de hakkın yok demektir.”

Tenger elini bir sineği kovalarmış gibi havada gezdirdi. “O kişi olmayı kabul etmiyorsan, o zaman hiçbir hakkın da yok demektir.”

Tek kelime daha etmeden elimi çevirerek bıçağı iyice gizledim ve Gabe’le birlikte dışarı çıktım.

• ON •

SIMON

Mağara tünellerinde ilerleyip bir köşeyi dönene kadar bekledikten sonra, Gabe'in kolunu kavradım ve bıçağı karnının yanına doğru bastırdım. Gabe hiç etkilenmemiş gibi başını eğip bıçağa baktı ve sonra bana bakarak gözlerini devirdi. "Ciddi misin sen, Hatch?"

"Kestra nerede?"

"Beni bıçaklayacağını sanmıyorum."

"Seni öldürmeyebilirim ama gerekirse canını yakmaktan çekinmem." Bu konuda ciddiydim.

"Ne zamandır arkadaşız biz?"

"Bunu neden yapmam gerektiğini anlayacağın kadar uzun zamandır." Kolunu bıraktım ve yüzünü yüzüme doğru çevirdim. "Lütfen, Gabe."

"Aşman gereken ben değilim. Bu kampta yüzün üstüne Korak var ve hepsi de Tenger'in emirlerine harfiyen uyacaktır."

"Bizi görmezlerse yapabilecekleri bir şey de olmaz."

"Peki Kestra'nın neden burada olduğunu düşündün mü hiç? O Vasılolan olduğu andan itibaren seninle paylaşabileceği bir geleceği de kalmadı, Simon." Bu sözleri beni derinden sarsmıştı ve bunu o da anlamış olmalıydı ki daha şefkatli bir tonla, "Kestra asla senin olamayacak," diye ekledi.

“Mesele bu değil.”

“Tam da bu.” Gabe’in sesi daha da yumuşadı. “Başka sebeplerin olsa bile, asıl konu bu.”

Öncekinden daha kararlı bir hareketle bıçağımı Gabe’in karnının yan tarafına iyice bastırdım. “Kestra nerede?”

Cevap vermek için ağzını açtı ama tam o sırada yukarıdan gelen bir patlama sesiyle birlikte yer sarsıldı ve başımıza toz toprak yağdı. Eğilerek kaçtık ve sözsüz bir anlaşma yapar gibi birbirimize baktık. Yalnız ağaç saldırı altındaydı.

Endişem sesime yansdı. “Gabe?”

Gabe bu defa pes etti ve tünelin ilerisini işaret etti. “Sağdaki son kapı.”

Minnetle omzunu sıvazladıktan sonra koridorda koşturmaya başladım. Gabe ise ters yöne doğru uzaklaştı. Mağaranın her tarafından Koraklar dışarı çıkmaya ve emirler yağdırarak depolardaki silahları dağıtmaya girişmişlerdi. Başka bir patlama olmamıştı, yani ilk patlama sadece bir uyarı olabilirdi ama yine de bu uyarıyı ciddiye almamız gerekiyordu.

Loelle koridorun uzak bir köşesinden belirdi. “Herkes odasına geri dönsün. Odalarınızda güvende olacaksınız. Yüzbaşının emirlerini bekleyin.”

Ama onu duyan varsa bile kimse sözlerine kulak asmadı. Bunun yerine birisi, “Hükümdarlık mı?” diye seslendi.

Yukarıdakilerden biri cevap verdi. “Hayır. Renkleri kahverengi ve mavi. Halderian renkleri.”

Halderianların kendilerini temsil eden renkleri açık açık giymiş olmaları bile son derece büyük bir önem taşıyordu. Çünkü bir Halderian olarak tanımlanmak, herhangi birini Hükümdarlık’m hedefi hâline getirmek için yeterliydi. Savaşı kaybettiklerinden beri organize olarak bir saldırı gerçekleştirmemişlerdi ve bizden de bir şikâyetleri olmamalıydı. İttifakımız resmî değildi ama Korakların ilk yıllarından beri güvenilir bir işbirliği olmuştu. Değişen neydi?

Kestra. Onun burada olduğunu biliyorlardı.

Halderianlar Kestra'nın Vasıloian olmasını pek de coşkuyla karşılamamışlardı ama yine de onu kabullendiklerini düşünmüştüm. En azından Halderianların o sıradaki lideri Thorne, Kestra'yı kesinlikle destekliyordu. Bu saldırıyı neden önlememişti? Hem Halderianlar, Kestra'nın burada olduğunu nereden öğrenmişti?

"Yüzbaşı!" Trina sessizliği bölerek bir merdivenden aşağı indi ve koridorda koşturarak yanımdan geçti. "Bir haberci gönderdiler. Cevap vermek için on dakikamız var."

Tenger ofisinden fırladı. Trina'nın dediklerini duymuş olmalıydı ki, "Mesaj nedir?" diye sordu.

Trina ona bir kâğıt parçası uzattı ve Tenger kâğıdı bir berraktaşın altında tutarak okudu, ardından yüzünü buruşturdu. "Kabul edilemez."

Onun arkasında duran Loelle kâğıtta yazılanları tahmin etmiş olmalıydı ki, "Kestra'yı güvenli bir yere götürmeliyiz, yüzbaşı," dedi.

"Katılıyorum." Tenger beni bulana kadar etrafına bakındı. "Halderianlarla konuşmak için benimle birlikte geliyorsun, Hatch. Biri Basil'i de bulsun. O da bizimle gelecek!"

"Kestra'yı ben getiririm," diye önerdi Loelle.

Ama Tenger başını iki yana salladı. "Senin yaralıları için hazırlık yapman gerekiyor. Ama elbette işin oraya varmamasını umuyorum."

"Bırakın ben gideyim," dedim. "Onu bu kamptaki herhangi birinden çok daha iyi korurum, bunu siz de biliyorsunuz!"

Tenger burnundan soluyarak güldü. "Sen benimle geleceksin ve sana verilen emirleri hatırlasan iyi edersin. Trina, Kestra neredeyse Basil de oradadır. Basil'i bana gönder ve sonra Kestra'nın yanında kal."

"Evet, efendim." Trina bana sanki bir tür zafer kazanmış gibi bir bakış attı. Belki de kazanmıştı.

Tenger beni merdiveni onun önünden tırmanmam için yönlendirdi ve yüzeye ulaştığımızda bir küfür savurarak, "Kılıcını da yanımızda getirmeliydim... ekselansları," dedi.

Birinin gidip kılıcı getirmesi için elini kaldırarak işaret vermeye yeltendi ama kolunu tuttum ve başımı iki yana salladım. "Daha önceki sözlerimde ciddiye dim. Bu insanlar üzerinde herhangi bir hak iddia edip o unvanı sahiplenmeyeceğim. Özellikle de bize saldırırlarken!"

"Sadece dikkatimizi çekmek istediler."

"Hayır. İstedikleri şey Kestra ve o patlama da öyle veya böyle, yanlarında Kestra olmadan buradan ayrılmayacakları konusunda bir uyarıydı. Okuduğun o mesajda yazan bu değil miydi?"

Tenger başıyla onayladı. "Kestra'yı alarak onu Hepdiyarlar'a geri götürmeyi talep ediyorlar. Hepimizin iyiliği için, onlara bir anlaşma önermek zorundayım."

"Ne anlaşması?"

O sırada Basil yüzünü yukarı uzattı. "Halderianlar mı?" diye sordu. "Onların bizim tarafımızda olduğunu sanıyordum."

"Ben de öyle sanıyordum." Tenger dudaklarını birbirine bastır dı ve ilerlemeye başladı. Ben sağından, Basil ise solundan onu takip ettik. Eğer pazarlık yapmak zorunda kalırsak, Kestra'ya karşılık Basil'i almalarını teklif edebileceğimizi düşündüm. Veya daha iyisi, Basil'i hiçbir karşılık beklemeden de onlara verebilirdik. Her koşulda, Kestra onlara birlikte buradan ayrılacak değildi. Ne olursa olsun.

Mavi ve kahverengi renkli kıyafetler giymiş, ellerinde aynı renkte bayraklarla yan yana duran altı adama doğru ilerledik. Adamların hemen önündeyse kalın deriden ceketler ve kürklü peler inler giyinmiş, tek omuzlarına, üstünde üç ince mavi çizgi bulunan kahverengi kuşaklar atmış on Halderian duruyordu. Gözlerim ben oradayken Woodcourt'ta casusluk yapmakta olan Gerald'ı buldu. Maviye çalan ten rengi yüzünden fark edilmesi kolay bir adamdı ve onun da gözleri benim üstümdeydi. Yüzündeki ciddi ifadeyi bir tür uyarı olarak algıladım. Gerald'ın yanında benim yaşlarımda bir kız vardı ve gözlerini bana kenetlemişti ama bakışlarından arkadaşça mı yoksa düşmanca mı hisler içinde olduğunu anlayamadım.

Hepsinin tam ortasında ise, belli ki komutayı elinde bulunduran bir adam duruyordu. Adam atından indi. Thorne değildi ama onu daha önce Kestra'nın Olden Hançeri'ni sahiplendiği sırada izleyiciler arasında görmüştüm. İri bir adamdı, saçları kısacık kesilmişti ve etrafta göğüs zırhı taşıyan tek kişiydi. Halderianlar kesinlikle varlıklarının bilinmesini istiyorlardı.

"Thorne'u görmeyi bekliyorduk," diye seslendi Yüzbaşı Tenger. "Burada değil mi?"

"Thorne bir meydan okuma sırasında liderliğini kaybetti," dedi atından inen adam. "Kestra Dallisor'un Vasılolan olması fikrine fazla sıcak bakıyordu. Ben Komutan Mindall."

"Kestra, Dallisor adını taşıyor olabilir ama Vasılolan olduğu gece sen de oradaydın mutlaka," dedi Tenger. "Kestra'da Dallisor kanı yok."

"Endrean kanı taşıyor ve bu daha da kötü," dedi Mindall. "Endrick'le aynı kandan."

"Kestra yarı Halderian," dedim. "Babası..."

"Evet. Ben de oradaydım, biliyorum!" Mindall bakışlarını Basil'e çevirdi. "Sen kimsin?"

"Kendisi Sör Basil, Reddengrad tahtının vârisi ve Kestra Dallisor'un müstakbel kocası," dedi Tenger.

Basil beklediğimden daha otoriter bir tonla, "Ticaret anlaşmalarımız Halderianları kurtardı ve en karanlık yıllarınızda size destek oldu. Bu kampa saldırmaya devam ederseniz, bizim tarafımızdan sağlanan tüm ayrıcalıklarınız son bulacaktır," dedi.

Mindall güldü. "Halderianların işçiliğinden Reddengrad'ın bizden daha çok kazanç sağladığı söylenebilir. Sizin ticaret anlaşmalarınıza ihtiyacımız yok. Antora'nın Kızıl Taht'ını geri almak niyetindeyiz."

"Kralınız olmadan mı?" Tenger bana baktı.

Mindall cevap vermeyince arkasında duran Gerald söz aldı. "Bu, çözülmeyi bekleyen bir detay sadece." Gerald'ın gözleri hâlâ benim üstümdeydi ama bu defa farkında değilmiş gibi yaptım.

“Halderianların istediği her neyse, ona ulaşmak için Kestra’nın hayatta olması gerek,” dedi Tenger.

“Hayır, yüzbaşı. Tam tersi. Yeni bir Vasilolan’a, Hançeri Halderianlar’ın iyiliği için kullanacağına güvendiğimiz birine ihtiyacımız var.”

Yeni bir Vasilolan’ın ortaya çıkmasının tek yolu Kestra’nın ölmüydü. Onlara Kestra’nın görevi hakkında hiçbir şey hatırlamadığını söylersek, doğru şeyi yaptıklarından iyice emin olacaktı. Onlara Olden Hançeri’nin yeniden kaybolduğunu ve yerini bilen tek kişinin Basil olduğunu söylersek de bu bilgiyi ondan zorla almaktan hiç çekinmeyeceklerdi.

“Peki, ya Kestra’yı size vermeyi reddedersek?” diye sordu Tenger. “Kıza ısınmaya başlamıştım. Onu öldürürseniz benim de keyfim kaçır.”

“Onu önümüzdeki beş dakika içinde bize teslim etmezseniz, bütün kampınızın ‘keyfi kaçacak.’” Mindall kolunu ileri doğru salladı ve sağında duran bir adam kare şeklindeki metal bir kutuyu havaya kaldırdı. Kutuya bir sürü metal tel sarılmıştı ve teller kampa doğru uzanıyordu. Daha çok patlayıcının yerleştirilmiş olduğunu ima eden bir gösteriydi bu.

“Bunu neden kabul edelim?” diye sordu Basil. “Onu neden ölüme gönderelim?”

Mindall gözünü bile kırpmadı. “Kendisi müstakbel eşiniz olduğundan size özürlerimi sunarım ama ya Endrean kanından herkesin ölmesi gerektiği konusundaki anlaşmamıza ne olacak? Olden Hançeri’ni bir Endrean’ın ellerine vermenin riskini siz de açıkça görüyor olmalısınız. Eğer Kestra başarılı olursa, sadece bir tiranı diğeriyle değiştirmiş olacağız.”

“Belki haklısındır.” Tenger bana bakarak gözlerini hafifçe kıstı, bu benim gayet iyi anladığım bir sessiz emirdi. Sesini yükselterek, “Git Kestra’yı getir, Simon,” dedi.

“Efendim! Yapmaya niyetlendikleri şey...”

“Bu kampı yok etmeye niyetliler. Koraklar ve Halderianlar müt-

tefiktir ve meşru kralları aksini söyleyene kadar, bizden istediklerini yapacağız.” Tekrar karşı çıkmaya yeltendim ama Tenger, “Basil, sen de onunla git. Emirlerimi tam olarak yerine getirdiğinden emin ol,” diye ekledi.

“Kızım Harlın de onlara eşlik edecek,” dedi Mindall ve daha önce gözlerini üstüme dikmiş olan kız atından indi. Uzun boylu ve kaslı bir kızdı; uzun kaşları vardı, kıvrıkcık siyah saçları kısa kesilmişti ve belinde duran kılıcı kullanma konusunda becerikli gibi görünüyordu.

Yüzümü buruşturdum ama başımı hafifçe eğerek kıza ve Basil’e beni izlemelerini işaret ettim. İkisikle bir arada olmaktan özellikle keyif aldığım söylenemezdi.

Yürürken bir yandan da ne yapmam gerektiğini düşünüp durdum. Hiçbir koşulda Kestra’yı Halderianlara teslim edemezdim ama Harlın de belli ki bunu garanti altına almak için yanımdaydı. O bana saldırmadığı sürece, bu kıza zarar verebilecek türden biri değildim ve onu rehin almaya çalışırsak, Yalnızagaç mağaralarının patlayıcılarla çökertilmesi riskini de göze almış olurduk.

Basil dudaklarını birbirine bastırıp gözlerinde cevaplayamayacağım sorularla dolu bir ifadeyle bana baktı. Ama bulabildiğim en iyi çözüm yolu ondan geçiyordu. Tabii *eğer* az sonra gerçekleştireceğimiz konuşmayı iyi çözümleyebilecek zekâya sahipse.

“Basil seni Kestra’ya götüreceksin,” dedim. “Ama o hâlâ kampın en gerisindeki hücrelerde. Ben de bu arada seninle birlikte dışarı çıkması için bir at hazırlayacağım.”

Harlın güldü. “Yani demek istiyorsun ki Basil beni birkaç dakikalığına oyalayacak, belki beni hücrelere kapatmaya çalışacak, sen de bu sırada Kestra’nın kaçmasına yardım edeceksin.”

İçimden bir küfür savurdum. Bu sırada Basil de pazarlık etmeye yeltendi. “Halderianlar Kestra’nın kılına bile zarar verirse, Reddengrad’ın gazabını üstünüze çekeceksiniz...”

“Reddengrad’ın gazabı mı? O da ne?” Harlın sanki yalnızca ikimizin anlayacağı bir şaka yapmış gibi dirseğiyle kolumu dürtük-

ledi. “Sizin kullandığınız şu sııklı silahları biz gerçek silahlarımızı elimize almadan önce eğitim için kullanıyoruz.” İkimiz de itiraz edmeden önce, bir kolunu benim koluma diğerini ise Basil’inkine geçirdi. “Beni iyi dinleyin çünkü ikiniz de gülünecek kadar Őeffafsınız. Halderianlar Vasılolan konusunda ikiye bölünmüş durumda. Yarisı ona bir Şans tanınmasını istiyor. Diğer yarisı ise onun ölmesini. Babam bu ikinci gruptan... ama ben değilim, o yüzden Şimdi ne yapacağımızı size söyleyeyim. Görüş alanlarının dışına çıktığımızda kılıcımı Simon’a vereceğim ve o beni rehin almış gibi yaparken Basil, niŐanlısını bu kamptan olabildiğince uzağa götürecek. Ardından Simon beni serbest bırakacak, ben de babama gidip Kestra’nın bizim yaklaŐtıđımızı görünce nasıl da kendi kendine kaçıp ortadan kaybolduğunu anlatıp ağlayacağım. Kamptayken Basil’le dvŐp onu yaraladığımı da söyleyeceğim... hem de o korkutucu sııklı silahına rağmen. Simon sen de benimle birlikte geri dönecek ve aynı hikâyeyi tekrarlayacaksın. Anlaştık mı?”

Aıkszllğ karşısında afallamış hâlde bir an için bakakaldım. Ama tekrar konuşmak için ağzını açtığında hızla söz aldım. “Anlaştık. Tek bir deđiŐiklikle; Basil’le ben yer deđiŐtireceđiz.” Basil’in buna itiraz etmemesine Şaşırdım.

Bunun yerine, “Sana gvenebileceğimizden nasıl emin olabiliriz?” diye sordu Basil.

“Eh, elbette emin olamazsınız.” Harlyn i geçirdi ve kılıcını kınından çıkararak Basil’e uzattı, dudaklarında muzaffer bir gülümsemeyle bana döndü. “Şüphe oyunları oldukça yorucu olabiliyor. Sence de öyle değil mi?”

Basil, Harlyn’in yanında beklerken ben de tünellerden içeri girdim. İlk durağım Tenger’in ofisiydi. Kılıcımı geri aldım. Ondan sonra Trina’nın Kestra’nın yanında bekçilik yapmaya bırakıldığı odaya geri döndüm.

Kapıyı açtım. “Kes—”

Ama ne Kestra ne de Trina içerideydi. Koridora geri döndüm ve yanımdan hızla geçen Gabe’in kolunu kavradım. “Kestra nerede?”

Gabe sağ tarafa doğru işaret etti. “Trina onu başlangıç odasına götürdü.”

Başlangıç odası yeraltındaki ahırımızın hemen yanındaydı ve yüzeye yaptığımız yolculuklar buradan başlardı. Trina’nın Kestra’yı oraya götürmesi için hiçbir sebebi yoktu. Sonra birden anlayıverdim. Ne kadar da aptalca davranmıştım!

“Trina Vasilolan olmak istiyor,” dedim Gabe’e, aslında bundan daha fazlası söz konusu olmasına rağmen. Trina Vasilolan olmayı hak ettiğine ve Kestra’nın onun kaderini çaldığına inanıyordu. Belki Trina, Kestra’nın ortadan kalkmasıyla birlikte bu boşluğu da doldurabileceğini düşünmüştü. Eğer bu doğruysa, Halderianların bizi burada bulabilmesinin arkasında da Trina olabilirdi. şimdi de Kestra’yı onlara teslim etmeye niyetliydi. Belki de başından beri planı tam olarak buydu.

“Ben Kestra’yı bulmaya gidiyorum,” dedim, başlangıç odasına doğru koşturmaya başlarken, “ama sen Halderianları burada durdurmak zorundasın!”

• ON BİR •

K E S T R A

Basil'le konuşmam umduğum kadar iyi gitmemiști ve yüzündeki yenik düşmüş ifade, yukarıdan yükselen patlama sesiyle daha da belirgin bir hâl aldı. Koridordaki biri Halderianlar'ın geldiğini haykırdı. Kalbim daha önceden hiç tanımadığım bir korkuyla hızla çarpmaya başladı. Geçmişimdeki hiçbir şey, beni bu türden bir yüzleşmeye hazırlamamıştı.

En azından geçmişimden hatırladığım hiçbir şey. Korakların doktoru Loelle anılarımla ilgili bir sorun yaşadığımı düşünüyor gibiydi. Evet, belki zihnimde ufak tefek boşluklar vardı ama şu anda ne yapmam gerektiğine işaret edebilecek kayıp anılarımla olmadığından da emindim.

Basil gözlerini ovuşturdu. Bu muhtemelen benim hakkımda düşüncelere daldığı son an olacaktı. "Halderianlar Korakların müttefiki diye biliyordum. Neden saldırıyorsunuz ki?"

"Benim yüzümden." Çenemi sıktım. "Bir Dallisor olduğum için."

Basil'in omuzları çöktü. "Hayır, Kestra. Sen..."

Kapı hızla açıldı ve Trina içeri daldı. "Basil, yukarıda bekleniyorsun. Tenger'in senin yardımına ihtiyacı var."

Basil başıyla onayladı, elime uzandı ve bir öpücük kondurduktan sonra, "Aramızdaki her şeyin düzelmesini sağlayacağım, söz veriyorum," dedi. Ardından tek kelime daha etmeden odadan çıktı.

Trina'nın gözleri panikle irileşmişti. "Senin için geldiler."

Yine. Benim için *yine* gelmişlerdi. Trina konuştuğu anda, aklımda beliren kelime işte bu olmuştu. Bunun sebebini anlayamadım.

Trina başını yana eğdi. "Hatırlıyor musun, Kestra?"

Elimle ağzımı örtmüş olduğumu fark ederek geriledim. "Neyi hatırlıyor muyum?"

Trina cevap vermek yerine mağara duvarındaki kancaya asılı bir çantayı işaret etti. "Çantayı hazırla. Soğuk bir gün olacak."

"Yanıma ne almalıyım?"

"İhtiyacımız olanların çoğunu ben zaten hazırladım bile ama bunu al." Trina bana bir kış pelerini fırlattı ve pelerini üstüme geçirip boynuma düğümledim. Bu sırada Trina yakındaki bir yatağın üstünden bir battaniye, bir ateş taşı ile bir kupa kaptı ve çantaya yerleştirmem için tek tek bana fırlattı. Sonra gözlerini odada gezdirdi ama alınabilecek fazla bir şey kalmamıştı. "Bu kadarı yeterli. Gidelim."

Onun arkasından odadan çıktım ve her yöne koşuşup duran Korak savaşçılarının altında neredeyse eziliyordum. Trina ise koşuşan adamların arasından rahatlıkla hareket ediyordu. "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordum. "Aklında sürekli savaşmak olan biri olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Edemiyor musun?" Sanki ikimizin anlayacağı bir şaka yapmış gibi bana bakarak gülümsedi. Bense cevap olarak sadece kaşlarımı çattım. Az önceki sözlerimde samimiydim.

O sırada artık yeraltı ahırlarına ulaşmıştık ve bir at çoktan üstüne binici çantaları yerleştirilmiş hâlde bizi hazır olarak bekliyordu. Trina topladığımız eşyaları at üstündeki çantalardan birine koydu ve sonra yuvarladığı battaniyeyi de atın eyerine ilaştirdi.

Eyer çantalarından birinin hemen üstünde bir bağlama kordonu duruyordu. Bu Lord Endrick'in buluşlarından biriydi. Kordonun bir ucu bir esirin bileğine bağlandığı takdirde, kordon sahibinin komutu olmadan asla çıkarılamazdı. Trina'da neden bu kordonlar-

dan birinin bulunduğunu bilmiyordum ve onu yanımda getiriyor olmasından da hoşlanmamıştım.

“Ben burada bekleyeceğim.” Endişeyle geriledim. “Tenger kamp-
ta kalmamı istemişti.”

“Kampta kalırsan Halderianlar seni bulur. Eyere kendi başına geçebilir misin?”

“Bunu daha önce hiç denemedim.”

Trina bir inilti koyuverdi ve tırmanmam için atı tutarak sakin-
leştirdi. Ardından kendisi de eyere tırmanmaya yeltendi ama tam o
anda Simon’ın, “Durun!” diyen sesi duyuldu.

Kılıcı elindeydi ve onu Trina’ya doğru kaldırmıştı. Yüzünde
ölümcül derecede ciddi bir ifade vardı ama Trina’nın yüzündeki
ifade de aynı derecede ciddiydi.

Trina ellerini havaya kaldırdı. “Onu güvenli bir yere götürüyö-
rum.”

“Gerile.”

Trina burnundan nefes vererek güldü. “Sizinle geleyim. Yardı-
mıma ihtiyacın var.”

“Hayır, yok.” Simon ilerledi ve kılıcını araya sokarak bizi Tri-
na’dan ayırdı. “Bizi takip etmeye de çalışma.”

“Bu iyi bir fikir değil, Simon. Başın belaya girecek.”

Simon sert bir kahkaha attı. “Ona şüphe yok. Ama sadece Ten-
ger bizi bulmayı başarır. Ve bunu başaramayacak.”

Attan inmeye yeltendim ama Simon bunu fark edince Trina’yı
bir kenara ittirdi ve sonra sıçrayarak eyere binip arkama geçti. Atın
dizginlerini şaklatarak yeraltı kampından yüzeye çıkan rampada
hızlandı.

Kollarının arasında kıvrandım. “Beni nereye götürüyorsun?”

Beni duyduysa bile verdiği tek cevap beni iyice kendine doğru
çekmek oldu. Kaslarının gerginliğini hissedebiliyor, ellerinin diz-
ginleri nasıl sıkıca tuttuğunu görebiliyordum. Öfkeliydi veya kor-
kuyordu. Bense her ikisini birden yaşıyordum.

Kamp görüş alanının dışında kalana kadar hızla at sürmeye devam ettik ve Simon sorularımı, tehditlerimi ve onu yavaşlatmak için aklıma gelen her türlü denemeyi duymazdan gelerek atı hızla sürmeye devam etti. Kamptan kaçışımızın ilk dakikaları, peşimi-ze düşmeye niyetlenecek herhangi biriyle aramıza en az bir saatlik mesafe koymuş olmalıydı. Kurukemer'in iyice içlerine doğru ilerlemiştik – tozlu kuru topraklar da bunu doğruluyordu. Buralarda çok fazla kişi bulunmazdı ve birileri varsa bile muhtemelen Hükümdarlık'a sadık kullar değildi. Kendi kurtuluşumu kendim yaratmam gerekiyordu. Ne şekilde olursa olsun.

Simon nihayet atı yavaşlatıp yürüme hızında ilerlemesine izin verdi. Dirseğimi geriye doğru savurdum. "Bu kadar yakınımda oturmak zorunda mısınız?"

"Evet."

Hiç eğlenmemiş bir hâlde gözlerimi devirdim. "Lütfen," dedim, ilerideki incecik bir çayı işaret ederek. "Biraz dinlenmeye ve su içmeye ihtiyacım var."

Doğru söylüyordum. Bu kuru topraklarda başka bir su kaynağına denk gelmemiz oldukça uzun zaman alabilirdi.

Simon, beni duymazdan geldiğini düşündüğüm birkaç saniye-ten sonra atı durdurdu. Önce kendisi indi, sonra da benim inme-yeye yardım etti. "Seni görebileceğim kadar yakında kal," dedi ve sonra atı su içmesi için çayın aşağı kısmına doğru götürdü.

Çayın yanında diz çöktüm ve bir kaya parçası bulana kadar et-rafa bakındım. Bir silah işlevi görebilecek kadar keskin bir kaya parçasıydı bu. Simon bu kayayı onun üstünde kullanacağıma muh-temelen inanmayacak ve belki de haklı olacaktı. Kullanıp kullan-mayacağımı ise birlikte keşfedecektik.

Kaya parçası elimdeyken, gözlerimi hızlıca etrafta gezdirdim. Çay ileride uzanan iki tepenin arasından bu tarafa doğru akıyordu. Saklanabileceğim bir yer göremedim ama eğer iyi bir başlangıç ya-pabilirsem, Simon'ı geride bırakmayı başarabilirdim.

Geriye baktığımda Simon'ın atın bacak ve toynaklarını incele-

mekle meşgul olduğunu gördüm. Beklediğim fırsat buydu. Derin bir nefes aldım ve sonra hızla koşmaya başladım. Ne var ki Simon belimi kavrayıp ikimizi de kumlu toprakların üstüne indirdiğinde daha bir arpa boyu bile yol almış değildim.

Beni tutan ellerinden kurtulmak için debelendim ve kaya parçasını elimden çekip almasından önce koluna hatırı sayılır bir yara açmayı bile başardım. Ardından üstüme eğildi ve omzunda asılı duran bağlayıcı kordonu eline aldı. Kordonun bir ucunu kendi bileğine doğru tuttu ve kordon ânında kıvrılarak bileğini kavradı.

“Buna cesaret edeyim deme sakın!” diye haykırdım.

Ama kolumu kaldırdı ve kordonun diğer ucunu uzatmasıyla birlikte kordon aynı şekilde bileğime sarıldı. Ancak bundan sonra beni bırakıp ayağa kalktı.

Kordonu çekiştirdim ve gevşememesi üzerine bileğimi kıvrarak kordonun içinden çıkarmaya çalıştım ama başarılı olamadım. Simon da kordonu çekiştirdi ve bunu yaptığı zaman kordonun onun bileğindeki ucunun genişlediğini gördüm. Kordon, sahibi olarak Simon’ı benimsemişti.

“Beni serbest bırak,” dedim elimden geldiğince kararlı bir sesle. “Bunu yapmaya hiç hakkın...”

“Hayır. Ama sorumluluklarım var.” Sesindeki sertlik bir parça yumuşasa da aciliyet tınısı hâlâ yerli yerindeydi. “Ben senin muhafızınım, Kestra ve nihai kararım, seni korumanın en iyi yolunun seni Koraklardan, Halderianlardan ve Lord Endrick’ten uzak tutmak olduğu yönünde.”

“Ben kendimi koruyabilirim.”

“Bir kaya parçasıyla mı?” Simon bıçağını kınından çıkardı ve bana uzattı. “Bunu kullan... eğer kullanabilirsen.”

Bir numara olduğundan kuşkulanarak elimi yavaşça uzattım ve bunu yaparken gözlerim avucumun içindeki bir yara izine takıldı. Haç şeklinde bir iz. Elimi yumruk yaparak geri çektim.

Simon gözlerini yumruk yaptığım elimden ayırmadan bıçağını kınına geri soktu. Sonra bir adım atarak yaklaştı ve elimi kavraya-

rak avucumu açtırdı. Başparmağını yaranın üstünde gezdirirken, “Sana bununla ilgili bir şeyler anlatabilirim,” dedi.

Yara izinin hikâyesini zaten biliyordum. “Küçük bir kızken bir defasında babamın bıçağını kullanmaya çalışmışım ve bu sırada elimi kesmişim.”

Simon başını iki yana salladı. “Öyle bir şey asla yaşanmadı, Kes. Bu sahte bir anı.”

“Yaşadıl O kadar korkmuştum ki o günden sonra bir daha asla elime silah almadım.”

“Kes...”

“Yaşadığımı iyi hatırlıyorum, Simon. Yalanlarını kendine sakla!”

Bana bakışında samimi bir hayal kırıklığı vardı. Muhtemelen ben onun elinden kaçıp kurtulduğumda yüzünde belirecek ifadenin yanında bir hiçti bu. Çünkü kaçıp kurtulma isteğim öncekinden daha da kuvvetliydi artık. Elime geçen ilk fırsatta bunu yapacaktım.

• ON İKİ •

SIMON

Saatlerce at sürdük ve beden temasımız ara sıra dirseğinin bana çarpmasından ibaretken, tüm bu süre boyunca benimle konuşması, neleri hatırlayıp hatırlamadığını anlamama yardımcı olması için ona yalvardım ama her talebimi sanki ben orada değilmişim gibi duymazdan gelmeye devam etti. Kestra'nın ruh hâliyle mükemmel bir uyum içinde olan, soğuk bir gündü ve fırtına bulutları ağır ağır toplanıyordu. Yağmur yaklaşıyordu ve eğer bu da Kestra'yla benim için bir başka işaretse, ne anlama geldiğini öğrenmek istemiyordum. En azından fırtına başlamadan önce sığınacak uygun bir yer bulmayı umut ediyordum.

Akşama doğru, rotamız büyük oranda, bölgeyi dik duvarlarla dolu bir labirent hâline getiren ve yarıklar olarak bilinen geniş çatlaklarla belirleniyordu. Eğer takip ediliyorsa, o çatlakların dibinden dolaşmadıkları sürece peşimizdekiler de bizimle aynı rotayı izlemek zorundaydı.

Bense arkamızda bir yerlerde olduklarını adım gibi biliyordum. Bir kez daha yakalanırsak, bu defa Tenger muhtemelen beni ânında öldürürdü. Ettiğim yemini bu şekilde ihlal etmem kabul edilemezdi. İkimiz için de artık geriye dönüş yoktu.

Kestra'yı konuşturma konusundaki başarısız bir teşebbüsün ardından yeni bir taktik denemeye karar verdim: Ona kendime dair bir hikâye anlatmak.

“Bir zamanlar sana çok benzeyen bir kızın muhafızlığını yapıyordum. En az senin kadar inatçıydı ama zamanla öğrendim ki bir şeyi ne kadar fazla umursuyorsa, inadı da o kadar artıyordu. Senin de ona benzediğini düşünüyorum.”

“Hayır,” dedi Kestra, aslında ne kadar inatçı olduğunu istemeden de olsa kanıtlayarak.

“Orası belli.” Güldüm ve bir an için bana dik dik baktığını hissettirdim ama gözlerimiz buluştuğunda gözlerini kırıştırdı ve yüzünü tekrar ileri çevirdi.

“Meraklı bir kızdı ve duygularını hep yoğun yaşardı. Her şeye öyle bir tutkuyla yaklaşırdı ki yanında olup da onun tutkusuna kapılmamak imkânsızdı.” Nefes alıp vermek aklıma sonradan gelen bir şeymiş gibi yavaşça nefes verdim. “Onun yanında olup da ona tutkuyla bağlanmamak imkânsızdı.”

Bu sözlerin ardından durdum ve bunları sadece onun için söylemediğimi fark ettim; sözlerimin altında yatan duyguları, istediğimden daha büyük bir yoğunlukla hissedebiliyordum. Kestra hemen önümdeydi ve o kadar yakınımdaydı ki baktığım her yerde, aldığım her nefeste o vardı. Ama Endrick’in büyüsünü etkisiz hâle getirmenin bir yolunu bulamazsam, onu sonsuza kadar kaybedebilirdim.

Biraz sonra Kestra, “O kıza ne oldu?” diye sordu.

Kısa bir süre duraksadım. Bu konuda dikkatli olmam gerekiyordu. “Lord Endrick’in pençesine düştü. Lord Endrick onu benden aldı.”

Bana doğru döndüğünden gözlerinin hafifçe ıslanmış olduğunu gördüm ama konuştuğunda sesinde bir titreme yoktu. “Eğer o kız isyanın bir parçasıysa, Lord Endrick Hükümdarlık’ı korumak için onu durdurmak zorunda kalmıştır.”

Muhtemelen farkında değildi ama oturduğu yerde rahatlatarak iyice bana doğru yaslandı ve zaten bu kadar yakınımda olmasından duyduğum acıyı bir işkence boyutuna taşıdı. “Bu, Lord Endrick’in ona ikinci saldırışıydı. İlkinde bedenine o kadar fazla acı çektirmiş-

ti ki zar zor hayata tutunabilmişti. Lord Endrick onun ensesine de bir takip topu bırakmıştı. O topu çıkardık ama geriye bir yara izi kaldı, muhtemelen hâlâ tam olarak iyileşmemiştir.”

“Yani Lord Endrick ikinci saldırısında onu öldürmemiş olsaydı yara izi hâlâ iyileşmemiş olurdu demek istiyorsun.”

Gözlerinin içine baktım. “Lord Endrick’in onu öldürdüğünü söylemedim. Sadece onu benden aldığını söyledim.”

Kestra sırtını tekrar dikleştirdi. “Kes şunu, Simon...”

“Onun anılarını çaldı ve aslında gerçek olmayan bir geçmişe inanmasını sağladı.”

“Ben o değilim...”

“Onun yıkanmasına ve saçlarını yapmasına yardımcı olan hizmetkârları var. Uyanık olduğu bir haftadan bu yana, elini kendi ensesine hiç götürmemiş olması oldukça muhtemel.”

“Ensemde bir yara izim yok benim.”

Elini tuttum. Geri çekmeye çalıştı ama ona izin vermedim, ardından elini ensesine doğru kaldırdım ve bana karşı koymayı bırakıp yara izini parmaklarının altında hissedinceye kadar elini orada tuttum. Nefes alışını aniden hızlandı ve yanağından bir damla yaş süzüldü.

“Buna ne sebep oldu?”

“Olaydan sonra bedeninin titremesi bir saatten fazla sürdü ve bundan kötüsünü bile yapmış olabilirdi. Trina ensedeki takip topunu keserek çıkardı ama bunu yapmak için derin bir yarık açması gerekti ve ardından o yarığı bir mumla kapattık.”

Doğrudan yüzüme bakabilecek şekilde geriye döndü ve bu sefer gözlerinde anlık bir tanıma pırıltısı belirdi. İçindeki gerçek Kestra’ya bir şekilde ulaşabildiysem, bu ânı iyi değerlendirmem gerekiyordu.

“Lord Endrick senin düşmanın, Kes.”

Fazla ileri gittiğimi hemen anladım ve sözlerimi geri alabilmeyi diledim. Kestra gözlerini sertçe kırıştırdı, o tanıma pırıltısı kayboldu ya da en azından beni böyle düşünmeye zorluyordu. “O, se-

nin düşmanın. Benimse kralım ve ben de ona hizmet etmek zorundayım.” Gözlerimin içine uzunca bakmak için tekrar başını çevirdi. “Hayır, ona hizmet etmek *istiyorum*.”

“Anıların olsun veya olmasın, bana bu kadar kötü bir adamın önünde nasıl diz çökebildiğini açıklar mısın?”

“Lütfen sus.” Sesindeki yoğunluk beni bu isteğine uymaya zorladı ama yine de gözlerindeki soru işaretini, ihtiyacı olan cevaplara ulaşmak için sorması gereken soruların bile farkında olmamanın getirdiği çaresizliği görebiliyordum. Korkuyu da.

Kalbimi sızlatacak kadar derin bir korkuydu bu. Bu mümkün olsa bile, korkusunun sebebinin ben olduğumu düşünmüyordum. Daha ziyade dünyasının nasıl da altüst olmuş olabileceğini düşündüm. Bir şeyler hatırlasa bile, bunu paylaşacak kadar güvenebileceği biri var mıydı ki? O kişi ben değildim ve sebeplerini de gayet iyi anlıyordum. Belki de biraz dinlenmeye ihtiyacımız vardı.

Birkaç dakika sonra, peşimizde birileri varsa bile atımızı gözlerden saklayacak kadar derin bir bayır sırtına denk geldik. Bayır sırtında güvende hissederek attan indik ve ben eyere iliştirilmiş çeşitli çantaları kontrol ederken, Kestra da oturdu ve Lord Endrick’in ona verdiği kolyeyi parmaklarının arasına aldı. O kolyenin aslında ne olduğunu bir kez daha merak ettim.

“Aç mısın?” diye sordum, dikkatini dağıtmayı umarak. “Bu çantalarından birine yiyecek bir şeyler koymuş muydunuz?”

“Çantaları Trina hazırladı ve hayır, aç değilim.”

“Güzel, tedarikimizi dikkatli kullanmak zorundayız.” Elime üst üste dizilmiş bir kâğıt destesi geldi ve en üstteki sayfanın güneşe karşı durduğu açıyla birlikte, bir şey dikkatimi çekti.

“Trina neden benden hoşlanmıyor?”

“Asıl soru neden değil, ne kadar hoşlanmadığı.” Boş kâğıt sayfasını güneşe doğru tuttum ve doğru açıyı yakalamaya çalıştım. Ardından aynı işlemi tekrarladım ve sonra parmaklarımla burnumu sıvazlarken iç geçirdim. “Bu çantaları Trina’nın hazırladığına emin misin?”

“Bana söylediği buydu.”

“O zaman bu kâğıt destesi ona ait olmalı. Son yazdığı yazının alttaki kâğıtta bıraktığı derin izi okuyabiliyorum.”

Kestra öne doğru eğildi. “Ne yazıyor?”

Keşke bu soruya böyle cevap vermek zorunda olmasaydım. “Halderianların Komutanı Mindall’a yazılmış bir mesaj. Seni nasıl bulabileceklerine dair talimatlar.”

Kestra bir an için konuşamadı ama sonunda sesini tekrar bulduğunda ancak, “Neden?” diye mırıldanabildi.

Kestra gözlerini tekrar bana çevirene kadar bekledim ve sonra, “Bu sabahki planı muhtemelen buydu. Halderianlar dikkatimizi dağıtmışken, Trina seninle birlikte Yalnız ağaç kampından ayrılmayı ve seni onlara kendisi teslim etmeyi planlamış olmalı.” Bunlara inanamayarak başımı iki yana salladım. “Bu kadar ileri gidebileceğini asla düşünemezdim.”

Yaklaşan at sesleri önce benim, ardından da Kestra’nın dikkatini çekti. Atımızın dizginlerini bir elime aldım, ardından bıçağımı kınından çekip diğer elimle de Kestra’yı kavrayarak bayır sırtına doğru çektişirdim.

“Bana zarar vermeyeceğini sanıyordum.”

“Eğer bulunursak, zarar vereceğim kişiler onlar olacak ama bunu yapmak istemiyorum.” Kurukemer’in bu kadar içlerinde yolculara veya tüccarlara rastlama olasılığımız çok yüksek değildi. Büyük ihtimalle Koraklar izimizi sürmüştü ve muhtemelen aralarında arkadaşlarım da vardı. İçimden durumun böyle olmaması için dua ettim.

Atlar yakınımdan geçene kadar bir dakika boyunca olduğumuz yerde bekledik. Konuşmakta olanlardan birinin, Wynnnow’un sesini ânında tanıdım.

“... gelmiş olabilecekleri tek yol bu değil,” dedi Wynnnow. “Dağlalım. Üçümüzün birden aynı yerde olmasının bir faydası yok.”

“Simon’m nereye gideceğini biliyorum ve rotası da bu olmalı.” Konuşan ikinci kişi Trina’ydı. “Onu bulmamamız için dua etsin. Tenger öfkeden deliye dönmüş hâlde.”

“Simon riskleri iyi biliyor,” dedi Gabe, partinin üçüncü üyesi. “Ama umurunda olan tek şey kız.”

Kestra gözlerimin içine baktı ve ben de aynı şekilde karşılık verdim. Ama Trina’nın konuşmasıyla birlikte gözlerini ânında yere indirdi. “Görevimizin ilk gecesinde bile Simon’ın önceliklerinin değişmeye başladığını anlamıştım. Onu o zaman görev dışı bırakmış olmalıydım. Bunlar benim suçum.”

Sohbete devam ettiler ama artık duyuş mesafesinin dışına çıkmışlardı. Kestra onların söylediği bir şeyden rahatsızlık duymuş gibi görünüyordu ama bunun sebebini bilemiyordum.

Buyurgan bir sesle, “Neden bahsettikleri hakkında bir fikrin var mı?” diye sordu.

“Evet.”

“Trina önceliklerinin değiştiğini söylerken ne demek istedi?”

“Ne demek istediğini iyi biliyorsun.”

Kestra başını iki yana salladı. “Aramızda bir tür bağlantı olduğunu düşünüyorsun ve bu bağlantının sana beni burada tutma hakkını verdiğini sanıyorsun. Ama aramızda bir şey yok, Simon. Kaza geçirmiş olayım veya olmayayım, bu türden bir şeyi asla unutamazdım...”

“Kaza falan geçirmedi, Kestra.” Öfkem iyiden iyiye kabarmış, sabrım da sınıra dayanmıştı. “O pencereden kendin atlادين ya da biri seni itti çünkü artık Hükümdarlık’ın bir numaralı düşmanısın. Ayrıca hayatının belli detaylarını öyle kendiliğinden unutmuş değilsin. Bu anılar Lord Endrick ve baba dediğın o berbat adam tarafından zihninden alındı! O senin...”

Yüzüme attığı bir tokatla beni susturdu. “Babam hakkında asla bu şekilde konuşma! O beni seviyor ve böyle bir şeye asla müsaade etmez...”

“O seni sevmiyor. Sana önem veriyormuş gibi yaptıysa, bunun tek sebebi Lord Endrick’in öyle emretmiş olmasıdır.”

Kestra başını tekrar iki yana salladı. O kadar öfkelenmişti ki her kelimeyi tükürürcesine savurdu. “Lord Endrick benim hayatı-

mı kurtardı! Senin bu ihanet dolu konuşmalarına daha fazla kulak verecek değilim! Beni derhal serbest bırakmanı talep ediyorum!”

“Bunu yapamam.”

“Eğer muhafızımsan, aynı zamanda hizmetkârımsın demektir. Emirlerime uymak zorundasın.”

“Şu andaki işim, seni kendinden korumak.”

Yüzünü tekrar karşıya çevirdi ama beni geren türden bir bakış atmayı da unutmadı. Artık basit bir öfkeye esir düşmüş değildi. Hesap yapıyordu.

Kestra bir plan oluşturmaya başlamıştı. Eğer eski Kestra’nın bir parçası bile hâlâ içinde bir yerlerdeyse, endişelenmem gerektiğinin farkındaydım.

• ON ÜÇ •

K E S T R A

Öğlenden sonranın kalanını Simon'ın bana söylediklerini anlamlandırmaya çalışarak geçirdim. Sözlerinde bir tür zalimlik vardı ama bunun sebebi bana yalan söyleyecek kadar zalim biri olması mıydı yoksa zalim olan gerçeğin kendisi miydi?

Simon da bu süre boyunca sessiz kalmıştı ve aklından neler geçtiğini merak ettim. Şüphesiz başka yalanlar uydurmakla meşguldü. Yalan söylediği kesindi çünkü Lord Endrick'in beni kandırmak için bir sebebi yoktu. Bunun dışında kalan hiçbir şey herhangi bir anlam ifade etmiyordu.

Simon sonunda ileriye işaret etti. “Şu yarığın dibine uzanan bir patika var. Oradan gidersek, gecenin ilerleyen saatlerinde Rutherevi'ne varırız.”

“Rutherevi mi?”

“Tanıdığım ve güvendiğim bir kadın tarafından işletilen küçük bir han.”

Gökyüzünü, öncekinden de belirgin bir şekilde kararmış olan bulutları işaret ettim. “Ya yağmur yağarsa?”

Simon başını kaldırıp yukarı baktı ve hayal kırıklığı yüzüne yansıdı. “Haklısın. Bu akşam burada kamp kuralım.”

Kayda değer bir fırtına altında bu tehlikeli topraklarda açık ha-

vada uuma fikri beni korkutuyordu. Ama yolculuk etme fikri uymaktan bile ürkütücüydü.

Patikanın hemen yanında bir tepe olarak nitelendirilebilecek büyüklükte bir höyük vardı. Aşağıdaki yarıklara bakan ufak bir mağara ise üstündeki kaya parçasıyla güzel bir koruma sunuyordu. Orayı Simon'a gösterdim ama o sadece başını iki yana salladı ve "Fazla göz önünde," dedi.

"Yağmur yağarsa mağara bize sığınak olur ve tepe de gece rüzgârını bizden uzak tutar." Gittikçe kararan gökyüzüne baktım. "Fırtına başlayınca kimse dışarıda dolanıp bizi aramayacaktır."

Simon bana katılmadığını söylemek istercesine dilini şaklattı ama yine de atımızı patikadan çıkardı. Ben mağaranın içindeki moloz ve kaya parçalarını temizlerken, Simon da eyerden battaniyelerimizi aldı ve mağaranın içine doğru fırlattı.

"Bir ateş taşı da almıştım," dedim.

"Ateş yakmayacağız." Simon bir su matarası çıkardı, bir yudum aldı ve sonra çantaya geri koydu. "Seni buraya kadar, herkese nerede olduğunu belirten bir işaret göndermek için getirmedim. Üşüdün mü?"

"Eğer üşüdüysen, sayın muhafızım, beni üşümekten koruyabilir misin?"

Simon alaycı bir sırıtişla baktı. "Koruyabilirim ama yanına o kadar sokulmamı isteyeceğinden şüpheliyim."

İstemiyordum. Simon atla ilgilenirken ben de bir battaniyenin üstüne oturdum ve bağdaş kurarak nefesimi düzenlemeye çalıştım. Bu uzun bir gece olacaktı.

Ayağımın hemen yanında beni Woodcourt'tan kaçırdıkları akşam Koraklarla uyuduğum o mağarada gördüğüm çiçekli bitkiden vardı. Gabe bu bitkiyi terador olarak adlandırmış ve zehirli olduğu konusunda uyarıda bulunmuştu.

Aklımda hemen bir plan belirmeye başladı. Doğrudan tüketilen üç yaprak ölümcüldü ama sadece iki yaprağı Simon'ın su matara-

sına atmayı başarabilirsem, kolayca kaçmama fırsat verecek kadar hasta olmasını sağlayabilirdim.

Ondan sora nereye nasıl gideceğim konusunda bir fikrim yoktu. Ama en azından artık bir planım vardı ve her şeyden önce burada olmamın tek suçlusunun o olduğunu hatırlayınca, yapmak üzere olduğum şey konusunda duyduğum ufacık suçluluk hissi de yok olmuştu.

Simon gelip karşıma oturduğunda yaprakları koparıp çizmemden içeri sokmayı ancak başarmıştım. Gözleri ciddi ve yoğun bir bakışla gözlerime kenetlendi ve karnımda bir karıncalanma, içimden yükselen bir sıcaklık hissettim. Açıklayamadığım bir şekilde ona doğru çekildiğimi daha fazla inkâr edemezdim ve bunu kesinlikle anlamlandıramıyordum ama ona karşı hissettiğim çekim, en az bileğimdeki kordon kadar gerçektir. Bu beni korkutuyordu ama buna rağmen kendimi onun bakışlarına karşılık vermekten alamadım.

Biraz sonra, "Daha önce söylediklerim için sana bir özür borçluyum. Bunu hak etmemiştin," dedi.

Cevap vermedim ve bakışlarını kaçıran ilk ben oldum.

Simon, "Çok sayıda farklı grup sana ulaşmak için mücadele ediyorsa, bunun bir sebebi var," diye devam etti.

"Ne fark eder ki?" Neşeden yoksun, alaycı bir şekilde güldüm. "Sebepleri her ne olursa olsun, yanılıyorlar. Benim hiçbir önemim, kayda değer bir niteliğim yok. Hatta benim hiçbir şeyim yok ve bunu anlamanı nasıl sağlayacağım konusunda bir fikrim de yok."

Başımı tekrar kaldırdığımda, yüzündeki ifadenin yumuşamış olduğunu gördüm. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

Gözlerindeki yumuşak bakışa veya sesindeki şefkate teslim olacak değildim. Başımı geriye atarak, "Ben neye inanırsam inanayım, sen veya bir başkası karşıma çıkıp yanıldığımı söyleyecek nasılsa," dedim.

"Çünkü *yanılıyorsun*, Kes. Kendini böylesine küçük görüyorsan, kesinlikle yanılıyorsun."

Bu konuşmadan kaçınmam gerekiyordu. Ondan kaçınmam gerekiyordu. Onun varlığıyla ilgili bir şey nabzımı düzensizleştiriyordu ve böyle devam etmesine izin veremezdim. Ama yürümeye başladığım anda Simon da ayağa kalktı ve bağlayıcı kordonu çekiştirerek beni durdurdu.

“Sana yardımcı olmaya çalışıyorum. Ama senin de bana yardımcı olman gerekiyor.” Simon aramızdaki mesafeyi kapadı. “Bana biraz olsun güvenebilir misin? Ben senin arkadaşınım, Kes.”

Gardımı indirmeden tekrar güldüm. “Bir Korak ve bir Dallisor arkadaşlığı mı? Canın yalan söylemek istediye bundan iyisini yapabilirsin.”

“Biz *gerçekten de* arkadaştık. Belki daha fazlası.”

“Ben Basil’i seviyorum.” Bunu neden söylemiştim? Basil’i sevdiğim falan yoktu. Üstelik o, hiçbir zaman kalbimin şimdi olduğu kadar hızla atmasına sebep olmamıştı.

Simon sözlerim karşısında gözünü bile kırpmadı. “Onu sevmiyorsun. Sadece onunla evlenmek konusundaki emre itaat ediyordun.”

Bana doğru bir adım attı ve ben de bir adım gerileyerek karşılık verdim. “Eğer gerçekten arkadaş olsaydık, bunu hatırlardım. Bana yakın olduğunda... nasıl hissettiğimi hatırlardım.”

Bana doğru bir adım daha attı ve bu defa gerilemeyi reddettim; içimde alevlenen ve göğsümü nefes bile alamayacağım kadar dolduran garip duyguları kabul etmeyi reddettim. Bu duygularla mücadele ettim, onları derinlere itmeyi veya inkâr etmeyi denedim ama ben uğraştıkça daha da güçlendiler.

Yanıma yaklaşırken hafif bir sesle, “Sana kendini nasıl hissettiyorum?” diye sordu.

“İğrenç.”

Bu doğru değildi. Gözlerinde beni en az bileğimizdeki bağlayıcı kordon kadar ona tutsak eden şiddetli bir parıltı vardı. Parmakları parmaklarıma değdiğinde sırtımdan bir ürperti dalgası geçti ama bunun sebebini açıklayamadım. Bildiğim tek şey bakışlarının

yavaşça dudaklarıma kaydıyordu ve kalbim atmayı tamamen bırakmıştı.

Sonra elini kaldırdı ve yanağımı avucunun içine aldı. Bana o kadar yakındı ki yüzüm neredeyse onun yüzüne değiyordu. Bedeni daha bile yakınımıdaydı sanki. Nefes almakta zorlanıyordum.

Bu tek düşünce içimde bir şeyleri tetikledi; bir duygudan ya da mantıktan daha derinlerde yatan bir şeyi. Bu bir aşinalık, uzansam da ulaşamayacağım bir anı gibiydi.

Bu da kalbimin daha önce hiç olmadığı kadar hızla atmasına sebep oldu. Bana ne oluyordu böyle?

“Daha önce de böyle durmuştuk, Kes. Başka bir yerde ama aynı bu pozisyonda. Hatırlıyor musun?”

Sesini bile zor duyuyordum. İçimde bir panik dalgası yükseliyordu. Saklanmak veya dövüşmek ya da göremediğim ama varlığını mutlak bir biçimde hissettiğim bu korkunç tehlikeden kaçmak istiyordum. Görünmez duvarlar çevremi sarmıştı ve nefes almama engel oluyordu. Neden nefes alamıyordum?

Güçlkle keskin bir nefes alarak Simon’ı ittirdim. Sonraki nefesimi almak için bile büyük bir çaba sarf etmem gerekti.

Simon bana bakarken gözleri endişeyle açılmıştı. “Sorun yok, Kes. Her şey yolunda.”

Bunu nasıl söyleyebilirdi? Hiçbir şey yolunda falan değildi! Neden bu kadar yakınım girmişti? Neden bana o şekilde bakmış ve böyle hissetmeme sebep olmuştu? Neden bunların hepsi içimde bir panik duygusunun yükselmesine neden oluyordu?

Simon anlayışla iç geçirerek, “Etrafına duvarlar örülmüş gibi hissettin. Kapana kısılmış gibi,” dedi.

Bu nasıl bilebilirdi?

Nefesim normale dönerken yüzüme, onun elinin az önce durduğu yerin yakınına dokundum. Bu ânı daha önce de yaşamıştım. İçimde bir yerlerde bunu gayet iyi biliyordum. Ama ne zaman?

“Bir şeyler hatırlıyorsun.”

“Hayır. Sadece beni korkuttun. Sen yakınımıdayken hissettiğim

bir şey varsa o da yıkanıp temizlenmek için duyduğum o tutkulu, yakıcı arzu. Bana bir daha asla bu kadar yaklaşma.”

Simon sözlerim karşısında irkildi ve bu da bana kendimi toplamam için gereken zamanı kazandırdı. Sonunda elini çantalardan birine atarak dışarı bir elma çıkardı. “Bunu sana verecek kadar yaklaşabilir miyim yoksa yerden yuvarlamamı mı istersin?”

“Bana su verebilirsin.” Bir plan yapmıştım ve suçluluk duygusundan, Simon’ın içimde uyandırdığı duygulardan bağımsız olarak bu plana sadık kalmalıydım. Sadece kaçmaya ihtiyacım vardı, sonrasında her şey yoluna girecekti.

Gülümsedi ve bana su matarasını uzattı. Birkaç yudum aldıktan sonra, “Elmadan başka yiyecek bir şey var mı?” diye sordum.

Aslında yemek yiyemeyecek kadar gergindim ama iki terador yaprağını su matarasına atabilmek için dikkatini dağıtmam gerekiyordu. Elinde ekmekle tekrar bana döndüğünde, iki yaprağı su matarasına atmış, üçüncü yaprağıysa daha sonra lazım olabilir diye çizmemin içine geri tıkmıştım.

Ben ekmeği yerken, su matarasını da Simon’a uzattım. “Sen de susamış olmalısın.”

Simon bir an için su matarasına baktı, sonra bakışlarını yüzüme çevirdi. “Daha iyi misin?”

“Yakında daha iyi olurum... diye umuyorum.” Bunu bir gülümsemeyle destekledim ama o kadar zoraki ve sahte bir gülümsemeydi ki gerçekleri tahmin ettiğinden neredeyse emindim.

Simon’ın berbat bir gece geçirmek üzere olduğuna şüphe yoktu. O hastalandığında, ona iyi gelebilecek şifalı bitkiler bulma bahanesiyle bağlayıcı kordonu bileğimden çıkarmasını isteyecektim. Şifalı bitkileri bulup gelecektim, o da sabaha tamamen iyileşmiş olacaktı ama ben artık burada olmayacaktım.

Şimdi yapmam gereken tek şey beklemektir.

Simon nihayet battaniyesine oturduğunda, “Ya ben haklıysam? Lord Endrick’in senin anılarını etkileyebilecek kadar güçlü olduğunu inkâr mı ediyorsun?” diye sordu.

Omuzlarımı silktim. “Gücünü inkâr etmiyorum ama reddettiğim şey bana zarar vermeye niyetlenmesi. Hayatımda tek bir gün bile ona karşı sadakatsizlik etmedim.”

“Ya ettiysen?”

İnledim. “O benim hayatımı kurtardı, Simon. Lord Endrick’in sarayında uyandığım o ânı, kendimi nasıl da zayıf ve bitkin hissettiğimi iyi hatırlıyorum. Benimle kişisel olarak ilgilendi ve düşmemin sonucunda ne gibi yaralar almış olabileceğimi anlamak için soru üstüne soru sordu.”

“Anılarının hangilerini silip hangilerini sahteleriyle değiştirmesi gerektiğini öğrenmek için sorular sordu yani. Onun etkisi altındayken ona neler söylediğini kim bilebilir?”

Yüzümdeki ifade karardı. “Hangi konuda ona neler söyleyebirdim ki?”

Simon sanki daha fazlasını söylemekten kaçınmak için dilini ısırmışçasına suskunlaştı. Bu iyiydi. Gücüne daha sonra ihtiyacı olacaktı.

İlk yağmur damlaları düşmeye başladığında, Simon elini karnının yanına bastırdı ve zayıf bir sesle, “Orada uyumaya çalışırsan ıslanacaksın. Yanıma gel, üstten sarkan kaya parçasının altına,” dedi.

“Bağlayıcı kordonu serbest bırakırsan gelirim.”

“Bunu yapamam.”

“Arkadaş olduğumuzu söylemiştin. O zaman bana arkadaşın mıydın gibi davran!”

Başını iki yana salladı. “Şu anki hâlimizle arkadaş değiliz, Kes. Ben senin muhafızınım, hepsi bu.”

“Hayır,” diye cevap verdim. “Sen beni kaçırın bir serserisin, hepsi bu.”

Bana karşılık vermeye yeltendi ama sonra keskin bir nefes alarak battaniyesinin üzerine uzandı. “Sen bilirsin.”

Yağmurdan korunmak için battaniyemi başımın üstüne kaldırdım ama gözlerimi kapamadım ve Simon’ın zar zor nefes alışını ve ara sıra çıkardığı acı dolu sesleri dinledim. Zehir işe yaramıştı.

“Ağzında metal tadı var mı?” diye sordu. “Belki de biz...”

“İyi geceler, Simon,” dedim. Sonra da yüksek sesle söyleyemeye cesaret edemediğim şeyleri sessizce içimden geçirdim: *Çok üzgünüm ama bunu yapmam gerekiyordu.*

• ON DÖRT •

S I M O N

S onraki birkaç saat içinde yağmur şiddetini artırdı ve parlak şimşeklerle gök gürültüsü de yağmura eşlik etmeye başladı. Doğrulduğum ve Kestra'yı dertop olmuş hâlde buldum, belli ki korkmuştu.

Ona yanıma, kaya parçasının altına gelmesini işaret ettim ama başını iki yana salladı. Bunu neden bir sorun hâline getirmeye çalışıyordu ki? Özellikle de kendimi giderek daha hasta hissettiğim bir gecede. Kemiklerim iyiden iyiye sızlar olmuş ve ağrı kollarımla bacaklarıma da yayılmıştı. Ateşimin çıktığından da emindim. Battaniyemin altından çıkmaya yeltendim ama Kestra bir elini havaya kaldırarak beni durdurdu ve sonra yanıma geldi. Bir sonraki şimşek çıktığında, yüzümü dikkatle incelediğini fark ettim ama hasta olduğumu anlamasını istemiyordum. Bunu kaçmak için bir fırsat olarak değerlendirirdi.

Zorla gülümsedim ve sonra onunkinden farklı olarak kuru kalmış battaniyemi omuzlarına sararak biraz ısınması için onu kendime doğru çektim. Eli önce göğsüme sonra da baldırıma değdi, elini kolunu nereye koyacağını bilemezmiş gibiydi. Elini avucumun içine aldığımda kendini geri çekmemesine şaşırdım. Tir tir titrediğini fark ettim. Veya belki de titreyen bendim. Başını omzuma yaslamışken, "İyi değilsin. Gidip senin için şifalı bitkiler bulmama izin ver," dedi.

Bunu yapabilmesi için bağlayıcı kordonu çözmem gerekiyordu ve bunu yaparsam da bir saat içinde bu kamptan olabildiğince uzaklaşmış olurdu. Fırtına ve peşindeki düşman listesi göz önüne alındığında, sabahı göremeyebilirdi.

Ateşim inmezse de ben sabahı göremeyebilirim.

“Yardım edin!”

Bir ses duyup duymadığımdan emin olamayarak sırtımı dikleştirdim. Kestra da oturduğu yerde doğrulmuştu ve endişeli bir ifadeyle bana bakıyordu.

Sonra sesi tekrar işittim. “Simon!” Bu seferki Trina’nın sesiydi ama ilk duyduğum ses başkasınındı.

Bir kez daha, daha yüksek bir ses geldi. “Yardım edin!” Bu Gabe’di.

Seslerin geldiği yana baktığımda, sorunun ne olduğunu tahmin ettim. Kampımızı görmüş ve yarığı diğer taraftan aşmaya çalışmış olmalıydı. Yağmurun bu kadar şiddetlenebileceğini ve tüm yağmur suyunun yarığın içine dolacağını tahmin etmemişlerdi. Yarığın içinde bir sel oluşmuştu ve Gabe de tam ortasında kapana kısılmıştı.

Elimi Kestra’ya uzattım. “Onu kurtarmak için yardımına ihtiyacım var.”

Bana karşı koyacağını düşünmüştüm ama ânında ayağa kalktı ve benimle birlikte yürümeye başladı. “Nasıl yardım edebilirim?”

Bundan emin değildim. Sonra Gabe’in tekrar seslenişi bana gitmem gereken yön konusunda bilgi verdi ve bir başka şimşek de etrafı görmeme yardımcı oldu. Yarığın diğer tarafını, Trina’nın dikkatimi çekmek için zıplayıp durduğu yeri işaret ettim. Elim sallayarak Trina’ya karşılık verdiğimde korktuğum gibi yarığın içini işaret etti. Bana doğru bir şeyler haykırdı ama sesi bir gök gürültüsünün altında kayboldu.

Yarıktan aşağı baktığımda Gabe’in yarığın duvarını yarıya kadar tırmanmış olduğunu gördüm. Açıkta kalmış bir ağaç köküne sımsı-

kı tutunmuştu, üstünden sel gibi su akıyordu. Kestra'yı nehirde yarı boğulmuş hâlde bulduğum o andan çok da farklı değildi.

Dün kendimi Kestra'yı sudan çekip alabilecek kadar güçlü hissediyordum. Ama şimdi aynı şeyi Gabe'e yapamazdım. Görüşüm bulanmaya başlamıştı; soğuk ve yağmurlu havaya rağmen ateş içinde yanıyordum.

Yarığın eşiğindeki sık bir çalılığı işaret ettim ve Kestra'ya, "Şunun arkasına geç ve iyi tutun. Seni bir çapa gibi kullanmam gerekiyor," dedim.

"Çapa gibi mi?"

Bağlayıcı kordonu bileğimden çıkardım ve sarmaya başladım. "Gabe'in ağırlığını yüklenmeye çalışacağım ama bunu yapamazsam o çalılığı sakın bırakma yoksa sen de aşağı uçarsın."

Kestra kaşlarını çattı. "Sana söylemem gereken bir şey var, Simon..."

"Bana bir şey olmaz, merak etme."

"Ama olacak. Ben..."

"Yerini al ve sıkı tutun. Acele et!" Kestra hazır olduğunu işaret eder etmez, Gabe'e seslenerek ipi tutmasını söyledim ve sonra ipi ona doğru fırlattım. İlk atışımda onu ıskaladım ama ipi tekrar topalayıp ikinci kez fırlattığımda Gabe onu yakalamayı başardı.

"Bileğine dola!" diye bağırdım.

Gabe başıyla onayladı ve kordonun ucunu bileğine geçirdi. Onu hemen çekmeye başladım ama ağaç kökünü bıraktığı anda doğrudan sel suyunun içine salınmıştı. Hasta hâlimle onu istediğim kadar güçlü çekemiyordum. Yarığın diğer tarafında, Trina tekrar bir şeyler haykırmaya başlamıştı ama dikkatimi ona verebilecek durumda değildim. O anda düşünebildiğim tek şey, ipi bir şekilde yukarı çekebilmektir.

Sonra kollarımdaki yükün hafiflediğini hissettim. Başta Gabe'in bir şekilde ipten kurtulduğunu sandım ama sonra başımı çevirdiğimde Kestra'nın yanıma geldiğini ve ipi çekmeme yardım etmeye başladığını gördüm. Bana bakarak başını salladı ve birlikte asılarak

ipi çekmeye devam ettik. Başım dönüyor ve Trina'nın haykırıları da diğer her şey gibi giderek bulanıklaşıyordu. Bu normal bir hastalıktan çok daha fenaydı. Ölüyordum.

Ölüyordum.

Kestra'nın akşam bana verdiği su yüzündendi. Garip bir tadı olduğunu düşünmüştüm ama deri su mataraları bazen suyun tadını garipleştirirdi. Ama yine de bugüne kadar hiç o türden bir tat almamıştım.

Kestra beni zehirlemişti.

Kestra'ya baktım ve o da kaşlarını çatarak bana baktı. Bana olup bitenlerden haberi vardı ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapmıyordu.

Gabe'in başı yarığın kenarından yükseldi. "Nerede kamp yaptığınızı fark ettik," dedi, kendini tamamen yukarı çektiğinde. "Geceleyin usulca baskın yapmayı ve her şeyi konuşarak halletmeyi düşünmüştük. Sizi tuzağa düşürmeye çalıştığım için başıma gelenleri de hak ettim sanırım."

Ona bir cevap vermeye yeltendim ama görüşüm tamamen kararıp bedenim toprağa yığılınca buna fırsat bulamadım.

• ON BEŞ •

K E S T R A

Simon yere yığıldığında, Trina yarığın diğer tarafından bir çığlık attı ve o çığlık kulaklarımda yankılanıp ruhumun buz kesmesine sebep oldu. Gabe hâlâ ciğerlerinden sel suyunu öğürüp atmaya çalışıyor olmasına rağmen hızla Simon'ın yanına eğildi.

"Ona ne oldu böyle?" diye sordu Gabe.

Bunun ne kadar kötü görüneceğini ve kulağa nasıl korkunç geleceğini biliyordum ama Simon beklediğimden çok daha kötü bir hâldeydi. Gabe'e doğruyu söylemek zorundaydım. "Ona sadece iki yaprak verdim ve suyun içinde seyrelettim. İki tanesinin birini sadece hasta edeceğini söylemiştin."

Gabe'in yüzünde beliren ifade korkuyla bir adım gerilememe sebep oldu. "İki yaprak... neyin iki yaprağı?" Kolumu kavradı ve beni Simon'ın yanına, yere doğru çekti. "Mağarada gördüğümüz o terador bitkisinden mi bahsediyorsun? Onlar genç bitkilerdi. Burada buldukların yıllardır olgunlaşmış bitkiler olabilir!"

Son yaprak hâlâ çizmemin içindeydi ve onu çıkarıp Gabe'e gösterdim. Gabe yaprağı çakan bir şimşeğe karşı tuttu ve yüzünde ölümcül bir ifade belirdi. "Su bu zehri daha da etkili hâle getirir, Kestra. Ne yaptın sen?"

"Niyetim bu değildi... ben asla..."

“Simon sana asla zarar vermezdi ama ben veririm. Kim olduğun veya Antora için ne yapman gerektiği umurumda bile değil. Eğer Simon tekrar ayağa kalkamazsa, sen de kalkamayacaksın.”

Birden dehşetle, “Yardım etmek için ne yapabilirim?” diye sordum.

Gabe etrafa bakınmaya başladı. “Ortası mavi olan mor bir çiçek bulmaya çalış. Adına arquin derler ve büyük kayaların yakınlarında yetişir. Şimdi git ve o çiçeği bul”

Ara sıra çakan şimşekler yokken çok fazla bir şey göremesem de dediği gibi yapmaya çalıştım. Bir yandan bakınırken, “Bu çiçeğin onu iyileştireceğini nereden biliyorsun?” diye sordum.

“İyileştirmeyecek ama zehrin etkisini yavaşlatacaktır. Tabii eğer çok geç kalmazsak.” Duraksayarak bana dik dik baktı. “Burada olsa Lord Endrick bu akşam seninle gurur duyardı. Bir Dallisor olarak ne kadar da iyi yetiştirilmişsin.”

Bu sözlerinden memnuniyet duymalıydım ama duymadım. Böyle bir Dallisor olmak istemiyordum. Simon ölürse sorumlusu ben mi olacaktım?

Elbette ben olacaktım ve bu bana kendimi berbat hissettiriyordu. Yol açtığım sorunu çözebilmeyi umarak arquini bulmak için etrafa bakınmaya devam ettim.

“Biraz buldum!” dedi Gabe bir sonraki şimşek çakışında. Bu sırada Trina’nın da artık yarığın diğer tarafında olmadığını fark ettim. Peki ya Wynnow nerelerdeydi? Onun da önceden Trina ile Gabe’in yanında olduğunu neredeyse unutmuştum. Gabe’e bunu sorduğumda sadece, “Sizi ararken ayrıldık,” diye yanıtladı.

Gabe arquinden birkaç yaprak kopardı ve ben Simon’ın ağzını açık tutarken o da yaprakları dilinin üstüne yerleştirdi.

Tüm hayatım boyunca bu kadar çaresiz hissetmemiştim ve bu yüzden kalbim de sızıyordu. “Çok üzgünüm,” diye geveledim.

“Evet, üzgün olman her şeyi düzeltir.” Gabe gözlerini devirdi. “Onu kampa taşımama yardım et. Sığınak yaptığınızı görmüştük.”

Ben Simon’ın bacaklarını tutarken Gabe de kollarını kavradı

ama kampla aramızdaki mesafe sanki öncekinden çok daha uzunmuş gibiydi. Oraya varır varmaz Simon'ı battaniyenin üstüne yatırdık ve yağmurdan korunması için onu kaya parçasının olabildiğince altına gelecek şekilde yerleştirdik.

"Hâlâ tepki vermiyor," dedi Gabe, Simon'm nabzını yoklayarak. "Bunu nasıl yapabildin?"

"Bir şeyler yapmam gerekiyordu!" Yerde duran bağlayıcı kordonu işaret ettim. "Beni tutsak etmişti."

"Seni Halderianların elinden kurtardı! Seni korumaya çalışıyor. Gerçek şu ki peşinde seni öldürmek isteyen çok sayıda insan var ve sağ kalmanı umursayan insanların sayısı çok az. Simon bunun için herkesten fazla mücadele ediyor ve sağ kalmak istiyorsan onun sözünü dinlemeye başlasan iyi olur."

Gözlerimi indirdim. "Onun için yapabileceğim başka bir şey olsaydı yapardım."

Gabe, Simon'ın çantasını omzundan aldı ve bana fırlattı. "İçine bir bak. Belki Loelle'den ilaç alıp çantasına koymuştur."

Ara sıra çakan şimşekler dışında hiçbir şey göremediğimden çantanın içini el yordamıyla kontrol ettim. Sargı olarak kullanılabilecek bir kumaş topu, bir başka bıçak, kurşun kalem, kâğıt ve çantanın en dibinde de kalın ve ağır bir yüzük vardı.

"İlaç yok," dedim Gabe'e. Gabe bir küfür savurdu ve küfre iliştiği adımı duyduğumdan da emin oldu.

Yağmurun altında oturdum ve sanki bana teselli verebilirmiş gibi çantayı göğsüme bastırdım. Gabe, Simon'la ilgilenmeye devam etti ama yapabileceği pek bir şey yoktu. Simon ya yaşayacak ya da ölecekti ve bunun verdiği suçluluk duygusuyla dehşet içinde ürperip durmaktan kendimi alıkoyamıyordum.

Gabe yüzüme bile bakmadan bana seslendi. "Git."

"Lütfen. Ben burada kalmayı..."

"Wynnow'un nerede olduğunu biliyorum ama Trina atlarımızla birlikte yarığın diğer tarafında. Sabaha buraya gelmiş olur. Simon konu sen olduğunda Trina'ya güvenmiyor ve eğer haklıysa,

hâlâ vaktin varken ayrılman senin için daha iyi olur. Ben Trina'ya kaçtığını söylerim."

"Hâlâ yardım edebilirim!"

"Sen hiç yardım etmiyorsun ki, Kestra. Sadece işleri iyice kötüleştiriyorsun. Sabaha hâlâ burada olursan, seni Trina'dan korumayacağım, anladın mı? Şimdi bu kamptan uzaklaş."

"Nereye gidebileceğimi bilmiyorum."

"Ben de bunu umursamıyorum. Sadece git."

Kaskatı kesilmiş hâlde başımla onayladım ve transa geçmiş gibi ayağa kalktım. Bunun gözlerimi açtığımda son bulacak o kâbuslardan biri olmasını diliyordum. Aklımda belli bir yön olmadan yürüdüm. Sadece yarıklardan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Sırılsıklam olmuştum ve soğuktan titriyordum ama bunların bile hayal meyal farkındaydım.

Her şeyden öte, kalbimde bir acı vardı. Ama böyle olmaması gerekirdi. Ben sadece kaçmak için gerekeni yapmış ve başarılı olmuştum. Şu anda sadece herkesin sandığından daha güçlü olduğumu kanıtladığım için değil, aynı zamanda dünyayı bir Korak'tan kurtarmış olduğum için de kutlama yapıyor olmalıydım.

Bir Dallisor olarak, hissetmem gereken buydu. Ama o anda istediğim tek şey Simon'ın bir şekilde sağ kalıp kalmadığını ve bunu neden yaptığımı anlayıp anlamadığını öğrenmekti.

Gerçi ben kendim bile anlamıyordum. Artık değil. Kendimden öğreniyordum.

Sonunda şimşekler dindi ve yağmur da yavaşladı. Sabah olduğunda Trina'nın beni araması ihtimaline karşın —ki mutlaka arayacaktı— saklanacak bir yer bulmalıydım. Ama önce biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı. Küçük bir ardıç ağacı buldum ve dibine oturarak sırtımı yasladım. İğne yapraklarından süzülerek üstüme düşen yağmur damlalarına aldırmadım bile. Gözlerimi kapadım ve bitkinlik, korku ve içimi yiyip bitiren türden bir suçluluk duygusuyla dökülme isteyen gözyaşlarıma kadar her şeyle mücadele ettim. Sonra da ağlarken uyuyakaldım.

O akşam rüyamda Lord Endrick'i gördüm. Ben altı veya yedi yaşlarında bir çocuktum ve Woodcourt'un bahçelerinde bir uğurböceğini kovalarken kazara Lord Endrick'in bacağına çarpıyordum. Koşup kaçmak istesem de korkudan oracıkta donakalıyordum.

Rüyamda, Lord Endrick yanıma diz çöktü ve uğurböceğine baktı. "Bu böceğin seni istediği yere doğru sürüklemesine neden izin veriyorsun? Bunun yerine, ona seni takip etmesini emret."

Söyledikleri bana komik geldi, ne var ki güldüğümde yüzünde öfkeli bir ifade belirdi ve bu da beni korkuttu. Krala zaten açık olan bir gerçeği söylemek için tüm cesaretimi toplayarak, "Bir böcek benim emirlerime uymaz ki," dedim.

"O zaman senden onu ezmeni istiyorum."

"Hayır!"

"Bana bak, sevgili çocuğum." Başımı kaldırıp ona baktım ve bunun için minik kalbimdeki tüm cesareti kullanmam gerekti. "Burası Hükümdarlık ve ben de onun kralıyım. Diğer herkes bizim için sadece birer böcektir. Ya bize itaat ederler ya da ezilirler." Sesi soğuk, zalim ve kibir doluydu. Henüz küçük bir çocuk olsam bile, benim varlığımın onun için bir böcekten daha fazla anlamı olmadığını kavramıştım.

Lord Endrick devam etti. "Gençliğimde, benim insanlarım dışlanmıştı. Diğer tüm Antoralılar bize şüpheyle ve korkuyla yaklaşırdı. Biz ise onlardan son derecede üstün olmamıza rağmen, dağlarda ve mağaralarda yaşırdık. Üstlerime dağlardan ayrılmama izin vermeleri için yalvardım. Özellikle de büyü gücüm ortaya çıkmadığı ve kusurlu biri olarak kabul edildiğim için. Ama bana izin vermediler. Sonra bir gün Halderian askerleri bizim bölgemizi istila etmeye başladı ve bizi Antora'dan tamamen sürmeye çalıştı. Sürgünü reddeden tek Endrean olarak ben onlara karşı koydum ve bu sırada güçlerimi keşfettim. Şimdiyse Halderianların yeni adı Sürülmüşler ve ben de kontrolü elimde tutuyorum." Gözlerini kıstı. "Sen de Hükümdarlık'ın bir parçasısın, çocuğum. Kendi dünyanı kontrol etmeyi öğren. O böceği ez."

Başımı iki yana salladım ama benden daha büyük bir şey, görünmez bir güç, elimi uğurböceğinin üstüne kapadı ve onu ezmeye hazırladı. Endrick'in büyüü.

"Kontrolün tadını bir kez aldın mı başka hiçbir şey seni tatmin etmeyecek," dedi Lord Endrick. "Şimdi, emrimi yerine getir."

Dişlerimi sıkarak parmaklarımı kıvırdım ve uğurböceğini avucumun içine aldım. Lord Endrick ona itaat edeceğimi düşünerek gülümsedi ama ben uğurböceğini tuttuğum gibi bahçenin derinliklerine, Lord Endrick'in gazabından korunabileceğini umduğum kadar uzağa fırlattım.

Lord Endrick kolunu uzattı ve aniden tüm bahçe alev aldı. Alevlerden kaçınarak geriledim ama Lord Endrick bileğimi yakaladı. "Bu ne cüret?" dedi.

"Leydi Kestra!" Bahçe duvarının arkasında, Woodcourt'ta çalışan genç bir hizmetkâr belirdi. "Anneniz sizi çağırıyor. Derhal yanına gitmeniz için beni gönderdi."

Lord Endrick bana dik dik baktıktan sonra bileğimi bıraktı. Bileğim kıpkırmızı olmuştu ve acıyordu. "Annene git, çocuğum. Bu derse başka bir gün devam edeceğiz. Seni unutmayacağım..."

Son sözlerinin ardından irkilerek uyandım ve sanki bu soğuk gecede değil de gerçekten bahçedeki o alevlerin yanındaymışım gibi ter içinde kalmıştım. Kalbim güm güm atıyordu ve birkaç dakika boyunca gerçekten de kusacağımı sandım. Çünkü içimde bir yerlerde, gördüğümün sadece bir rüya olmadığını biliyordum. Bunlar gerçekten yaşanmıştı.

O akşam gözlerimi bir daha kapamadım. Buna cesaret edemedim.

• ON ALTI •

K E S T R A

Gece karanlığı yavaşça yerini şafağa bıraktı ve bu ağacın dibinde öylece kıvrılıp kalmayı dilesem de bir şekilde önümdeki günle yüzleşmem gerektiğini biliyordum. Ayağa kalktım ve Simon'ın çantasını yanıma almış olduğumu ve hemen yanımda durduğunu fark ettim.

Kendi kendime kaşlarımı çattım ve salaklığıma kızdım. Onu öldürmem yetmezmiş gibi bir de en değer verdiği eşyalarını çalmıştım, öyle mi? O yüzük elime oldukça ağır gelmişti ve satılacak olsa pazarda iyi para getireceğini tahmin ettim. Yüzüğü çantadan çıkardım ve incelemeye başladım.

Dışarıdan bakıldığında basit bir altın yüzüktü ama iç tarafında bir yazı vardı. Yüzüğü yükselmekte olan güneşe doğru tuttum ve yazıyı okudum: "Kızıl Taht'a hürmetle elinizde."

Bu sıradan bir yüzük değildi. Ama bir şekilde Kızıl Taht'la bağlantılıysa, o zaman Simon'da ne işi vardı?

Yüzüğü çantaya geri attım ama Simon'ın defterinin sayfalarının arasına girdi. Kaybolmasını istemediğim için defteri dışarı çıkardım ve yüzük sayfaların arasından çantaya geri düşerken, defter de açıldı.

Sayfalardan birinde muhtemelen Simon'ın çizmiş olduğu bir resim dikkatimi çekti. O kadar iyi bir çizimdi ki kendimi ânında tanıdım. Ne var ki birkaç detayı yanlış resmetmişti. Gözlerim asla

onun betimlediği şekilde alev almış değildi ve yüzümde de asla o türden hınzır bir gülümseme olmamıştı.

Sayfayı çevirdim ve bana ait çok sayıda çizimle karşılaştım. Bazıları sadece gözlerimden ibaretken bazıları da yarıda bırakılmış eskizlerdi. Başka resimler de vardı ve seyahat ettiği yerlere veya hayal gücünde canlandığı şeylere ait gibi duruyorlardı. Ama tekrar ve tekrar, kalem bana geri dönmüştü. Tüm bunları beni Woodcourt'tan kaçırdığı iki gece öncesinden beri veya onu tanıdığım dört günde çizmiş olamazdı... Tabii onunla tanışmam gerçekten sadece dört gün öncesine dayanıyorsa.

Sayfaları tekrar gözden geçirdim ve kendimi Simon'ın resmettiği kızla kıyasladım. Elimde olmadan bana dün gece anlattığı ve sonrasında ben olduğumu iddia ettiği kızla ilgili söylediklerini hatırladım. Ona karşı güçlü duygular beslediğini de itiraf etmişti.

Bana karşı.

Bu resimler de bunun kanıtıydı. Resimdeki kıza karşı kayıtsız olan hiç kimse kalemini böylesine dikkatle ve detaylı bir şekilde konuşturmuş olamazdı.

Peki ya bu ateşli gözler ve hınzır gülüşüyle bakan resimdeki kızın da ona karşı duyguları varsa?

İçimde sıradan bir boşluk hissinden de kötü bir his baş gösterdi. Gözyaşlarımı elimin tersiyle silerek defteri çantaya koyup ağzını kapadım ve sonra Simon'ın yaptığı gibi onu omzuma astım. Çantayı ona geri vermek zorundaydım veya eğer... bunu yapmam artık imkânsızsa bile, emanetini Gabe'e verecektim. Belki Simon'ın Antora'da bir yerlerde ailesi veya onu merak eden birileri vardı. Bu eşyalar onların hakkıydı.

Simon'ın kampına geri dönmem, kaçmamdan on dakika daha uzun sürdü. Kampa yaklaştıkça bacaklarım da ağırlaştı çünkü düşüncelerim öncekinden daha ağırdı.

Aklımda diğer tüm sorulardan daha baskın bir soru vardı: Ya Simon haklıysa? Ya Lord Endrick gerçekten de anılarımı aldıysa?

Çünkü dün akşamki rüyamı düşündükçe bunun gerçek olduğu his-sine kapılıyordum.

Kampa yaklaştığımda Gabe'in tepe duvarına doğru yaslanmış olduğunu gördüm, uyuyakalmıştı. Simon'a son bir kez bakmak için parmaklarımın ucuna basarak Gabe'in yanından geçtim. Simon'ın yanağı çökmüş, saçları terden sıırsıklam olmuştu ve kirpikleri den-gesizce titreşiyordu.

Simon'ın yanına diz çöktüm ve elimi göğsüne koydum. Göğsü inip kalkıyordu ama çok güçlü değildi. Ne kadar da genç ve masum görünüyordu. Saçlarına yapışmış birkaç sonbahar yaprağını çekip aldım. Elim yanağının üstünde duraksadı.

Bu çocuğu önceden tanıyordum ve hatta ona karşı hisler mi bes-lemiştim? Endrick bunu biliyor muydu ve o anıları silmekten zevk mi almıştı? Eğer bunu gerçekten yaptıysa, benden daha neler almış ola-bilirdi? Dün akşam Gabe öfkeyle konuşurken Antora için yapmam gereken bir şeylerden bahsetmişti. Bu ne olabilirdi ki? Ve Simon beni bu sorumluluktan mı kurtarmaya çalışıyordu yoksa beni bu sorum-luluğu yerine getirebilmem için mi hayatta tutma çabasıındaydı?

Konu her neyse, birtakım cevaplar bulmaya ihtiyacım vardı ve bu cevapları Gabe'den alabileceğimi sanmıyordum. Simon hâlâ ha-yattaydı ve ben de çantasını ona geri getirmiştim. Bu kadarı yeterli olmalıydı.

Simon'ın bıçağı hâlâ belindeki kınındaydı. Dün o bıçağı bana vermek istemişti. Artık kendi başımın çaresine bakacaksam o bıça-ğa da ihtiyacım vardı. Elimden geldiği kadar sessizce bıçağı kınında tutan bağı çözdüm ve kabzasını elime aldım. Bunu yaptığım anda Simon'ın eli benimkinin üstüne kaydı.

Bir an nefessiz kaldım. Simon'ın nefes alışığı sanki rahatlamış gi-biydi ama gözleri açılmamıştı. Yanında olduğumun farkında olabi-lir miydi?

Diğer elimi tekrar yanağına götürdüm. Simon'ın yüzü tekrar ra-hatladı ve bıçağı tutan elimi serbest bıraktı. Topuklarımın üstünde dönerek uzaklaşmaya davrandım ama Simon öksürmeye başladı.

Gabe sese uyandı ve uyanır uyanmaz da beni gördü. Elimde bıçakla Simon'ın yanma çömelmiş hâlde.

"Hayır," dedim. "Sandığın gibi değil..."

Gabe üstüme atladı ve bıçağı elimden kaptı, ardından beni Simon'dan uzağa itekledi ve bir eliyle kolumu sıkıca kavradı. Bu karışıkta Simon'm kirpikleri titreşti ve bu defa gözleri açıldı.

"Ne..." diye geveledi ve sonra Gabe'i elinde bıçakla ve beni de neredeyse yere uzanmış hâldeyken gördü. "Ne yapıyorsun sen, Gabe?"

"Seni bıçaklamak üzereydi," dedi Gabe. "Dün akşam seni zehirlemesinin üstüne bir de bu."

Başımı iki yana salladım. "Bu doğru değil... Yani evet, dün akşam seni zehirledim. Ama az önce sana zarar vermeye çalışmıyordum."

"O zaman neden buradasın?" diye sordu Gabe.

Başımla Simon'ın yanma bırakmış olduğum çantayı işaret ettim. "Çantayı dün akşam yanlışlıkla yanımda götürmüşüm. Onu alıkoyamazdım, özellikle de..."

Simon'ın bana bakışını gördüğümde sesim kesildi. Yüzüğün iç tarafındaki yazıyı ve özellikle de o resimleri gördüğümü... o resimlerin bana dair hislerini nasıl da açık ettiğini bilmesini istemiyordum. Gabe'in bana dün akşam söylediklerini ya da anılarım konusunda şüpheye düşmeye başladığını bilmesini de istemiyordum. Onu ölümün pençesine sürüklediğim için özür dilemem saçma olacaktı. Herhangi birinin bu konuda özür *dileyebileceğinden* şüpheliydim.

"Onu bırak," diye mırıldandı Simon. "Lütfen, Gabe."

Gabe beni bıraktı ve ben de hemen elindeki bıçaktan uzaklaştım.

Simon bir an için gözlerini kapadıktan sonra tekrar açtı ve "Beni Rutherevi'ne götürün. Artık tek şansım orası."

"Rutherevi mi?"

"Kes'i de getirin."

Gabe başını iki yana salladı. "Kesinlikle olmaz. Yaptığı şeyden sonra bu imkânsız."

Gabe bir cevap bekledi ama Simon bilincini yine kaybetmişti.
“Yaşayacak mı?” diye sordum.

Gabe’in bakışları demiri bile eritebilirdi. “Eh, bilmiyorum. Ama sorman büyük bir incelik. Simon’ı atıma koyup olabildiğince hızlı yol alacağım. Ayak uyduramazsan seni arkada bırakmaktan çekinmem ve hâlâ arkamda olup olmadığını kontrol etmek için geriye dönüp bakmayacağım bile. Bu kadarına da sadece Simon istediği için razı geliyorum.”

Özgürlüğümü kazanmıştım ama Simon güvende değildi ve tekrar düzeldiğini görene kadar da içim rahat etmeyecekti.

Düzelmesi gerekiyordu. Düzelmeliydi. Çünkü iyileşmezse...

Gözlerime yaşlar doldu ve hızla eşyalarımızı toplayıp dün akşam Simon’la birlikte bindiğimiz atın üstüne yükledim.

Eğer Simon düzelmezse, Lord Endrick’in o rüyada benim olmamı istediği kişi hâline gelmiş olacaktım. Ve hatırlayabildiğim kadarıyla, hayatımda ilk defa, Hükümdarlık’tan olabildiğince uzakta olmak istiyordum.

• ON YEDİ •

K E S T R A

Gabe yardımımıla Simon'ı atının üstüne yatırdı. Bizi gören biri, Gabe'in bir ceset taşıdığını sanırdı. Simon eyerin üstüne yüzüstü serilmiş ve kolları başının üzerine düşmüştü.

"Ona öyle bakma," dedi Gabe bana, kaşlarını çatarak.

"Nasıl bakmayayım?"

"Bilinçsiz olmasıyla hiçbir alakan yokmuş gibi. Git ve atma bin."

Simon'ın atına bindim ve boynunu okşadıktan sonra Simon'ın yaptığı gibi dizginleri salladım. Önce hiçbir şey olmadı ama Gabe'in atı ilerlemeye başladığında benim atım da kendi kendine onu takip etti. Gabe geriye dönüp bana baktı ve sonra atını hızlandırdı. Neyse ki artık binicilik konusunda bir aşinalık hissetmeye başlamıştım. Bana o kadar doğal geldi ki sanki...

Sanki bunu daha önce defalarca yapmışım gibi.

Gabe'i görüş alanımda tutarak takip ederken bir yandan da bunu düşündüm. Gabe'le konuşmaya kalkarsam bana sorular soracağını biliyordum ve verdiğim her cevabı kendimi savunabileceğimden hızlı bir şekilde çarpıtacaktı.

Ama Simon ölürse kendimi savunabileceğim hiçbir şey yoktu. Bunu denemezdim bile.

Sorun şuydu ki benim de Gabe'e sorularım vardı. Atımı onun-

kinin yanına sürerek, “Trina kampa ulaştığında ne olacak?” diye sordum.

“Muhtemelen Wynnnow ve seni arayan diğer Koraklarla yeniden bir araya gelecektir. Bu da bize biraz zaman kazandırır.”

“Trina, Rutherevi’ni biliyor mu? Korakları oraya getirir mi?”

“Bilemiyorum. Aslında Simon’ı Koraklara götürüyor olmam gerekirdi. Loelle onu kurtarabilir ama her şey senin etrafında dönüyor, değil mi?”

“Onu Rutherevi’ne götürmeni Simon istedi, ben değil.”

“Çünkü orası senin için daha güvenli. Onun için değil” Gabe hızını artırdı ve sonra başını iki yana sallayıp tekrar yavaşladı. “Celia’yı hatırlıyor musun?”

Celia? Hayatımda o isimde birini tanımamıştım... hatırladığım kadarıyla.

“Bir süreliğine nedimeliğini yapmıştı. Sonra onu o kadar delirtti ki Koraklara katılmaya karar verdi. Bana bir keresinde senin varlığının, en küçük hücrene kadar inatçılıkla dolu olduğunu söylemişti. Çevrendeki herkes için bir problem olmayı bilerek tercih etmesen de onlara sorun çıkarmaktan başka bir seçeneğinin de olmadığını söylemişti. Kestra olmakla problem olmak arasında bir fark olmadığını söylemişti.”

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Hatta cevap verip vermemem gerektiğinden de emin değildim. O yüzden asıl sorumu değiştirerek tekrarladım. “Dün akşam bana Antora için yapmam gerekenin umurunda olmadığını söyledin. Antora için yapmam gereken şey nedir, Gabe?”

“Bu hâlinle bizim için yapabileceğin hiçbir şey yok. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama belki de dün seni Halderianların eline bıraksaydık daha iyi olacaktı.”

Atın dizginlerini geri çektim ve Gabe de arkasına bakmadan ilerledi. Beni incitmeyi istediye, bunu başarmıştı. Kaba olduğu için değil ama haklı olduğu için. Sözleri içime işlemiş ve kalan birkaç parça haysiyeti de kalbimden silip atmıştı.

Ne yapmam gerekiyordu? Gabe beni Halderianlara teslim etme fikrine sıcak bakıyorsa, Simon'ın güvende olduğunu anladığım anda kaçmam gerekliydi. Ama nereye? Eve dönme, Simon'a yaptıklarımın kutlanacağı bir yere dönme düşüncesi bile midemi bulandırıyordu.

Artık Kurukemer'den ayrılmak üzereydik. Önümüzde birkaç yarık daha vardı ama bunlar oldukça sığdı ve onlar da yerlerini yavaş yavaş ağaçlara, küçük çaylara ve tarlalara bırakmaya başlamıştı. Bu da yakında birkaç ev görebileceğimiz anlamına geliyordu. Belki düşüncelerimi toparlayana kadar beni evine kabul edecek birilerini bulabilirdim.

Dalgın bir şekilde, Endrick'in verdiği kolyeyle oynamaya başladım. Daha önce hiç buna benzer bir gri inci görmemiştim, yani oldukça fazla para ediyor olmalıydı. Etrafta Hükümdarlık'a sadık birilerini bulamayabilirdim ama politik düşüncelerini güzel bir rüşvet karşılığında değiştirebilecek çok sayıda Antoralı bulabileceğimden şüphem yoktu.

Ne var ki Lord Endrick bu kolyeyi her daim üstümde taşımamı emretmişti ve kralımın emirlerine asla karşı gelemezdim.

Ama... ya gelirsem?

Başımı tekrar kaldırdığımda Gabe'in oldukça uzaklaşmış olduğunu gördüm. Atım onun hızına ayak uydurana kadar dizginleri savurdum. İstedğim son şey daha fazla düşünmekti çünkü her sorum, beraberinde yüz soruyu daha getiriyordu ve bulabildiğim her cevap bana kendimi öncekinden daha boş ve çaresiz hissettiriyordu.

Gabe söz verdiği gibi hızla ilerledi ve günün çoğunda güneydoğuya doğru at sürmeye devam etti. Sadece bir kez durdu, o da atına bir gece önceki yağmurla iyice dolmuş bir kuyudan su içirmek için. Ona yetiştiğimde, Gabe çoktan atına binmiş ve tekrar yola çıkmıştı bile.

"Simon hâlâ hayatta mı?" diye seslendim arkasından. Gabe cevap vermeden atını sürmeye devam etti. Ben de Simon'ın hâlâ hayatta olduğunu umdum.

Duvarları en az diğerleri kadar dik ama o kadar yüksek olmayan birkaç yarık tarafından gizlenmiş tarlalarla dolu bir vadiye ulaştığımızda Gabe atını tekrar yavaşlattı. Uzakta sık ağaçlar arasına konuşlanmış minik bir çiftlik evi görünüyordu. Arkadaş canlısı, kahverengi benekli bir köpek bizi karşılamak üzere koşturdu ve bu sırada tavukların kaçışmasına sebep oldu. Buranın Rutherevi olduğunu tahmin ettim ama bu isim böylesine mütevazı bir yer için fazlasıyla heybetli bir isimdi.

Gabe daha atını bile durdurmadan içeri seslendi ve bir kadın evin içinden koşarak dışarı çıktı. Hızla Simon'a doğru koştu ve Gabe'in cevaplamaya yetişemeyeceği bir hızla sorular sormaya başladı. Gabe atından indi ve Simon'ı da indirdi, sonra onu evin içine taşıdı.

Ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Simon, Gabe'e beni buraya getirmesini söylemişti ve Gabe de bunu yapmıştı. Davetsizce içeri girmeyi göze alamazdım. Kapıyı açıp, Simon'ı neredeyse öldüren o kişi olduğumu söyleyip üstüne de çay ve kurabiye ikram edilmesini bekleyecek değildim. Ama buradan gitmeyi de göze alamazdım. Gidebileceğim başka hiçbir yer yoktu.

Atımı çit kazığına bağladım ve saatler gibi gelen bir süre boyunca öylece bekledim. Kadının köpeği bu sürenin çoğunda bana bakıp durdu ve gerçekte nasıl biri olduğumu sezip de kendini muhafızlık etmeye mi adadı acaba diye merak ettim. Güneş batmaya ve akşam serinliği bastırmaya başlamıştı. Soğuk bir gece olacaktı ve ben de geceyi dışarıda geçirmek zorunda kalabilirdim.

Gabe kamptaki battaniyelerimizi Simon'ı eyere koyarken altını yumuşatmak için kullanmıştı. Yanımda bir ateş taşı vardı ama gerçekten de doğal olarak sorunlara yol açan biriysen, başlattığım ufak bir ateş muhtemelen eve sıçrar ve sadece Simon'ın değil, içeride onunla ilgilenen kadının ve Gabe'in de işini bitirirdi. Ateş taşını eyer çantasının içinde bıraktım ve ısınmak için kollarımı kendime sardım.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve Gabe kapıda belirdi. Benden başka her yere bakarak, "İçeri girebilirsin," dedi.

"Simon nasıl?" Cevabından ne kadar korkarsam korkayım, bu

soruyu sormak için kıvranıyordum. Gelen cevapsa pek teselli edecek cinsten değildi.

“Bilmiyorum. Tillie gece boyunca onu gözlememiz gerektiğini söylüyor.”

“Yardım edebilirim.”

“Simon’a gereğinden fazla yardım ettin zaten. İçeri gir, evi soğutuyorsun.”

Sonunda içeri doğru bir adım attım ama ben de Gabe’e bakmaktan kaçındım. “Tillie. Bu hana bakan kadının adı mı bu?”

“Kestra sen misin?” daha önceden gördüğüm kadın bir köşeden belirdi ve ellerini belindeki sade önlüğe kuruladıktan sonra bana sarılmak üzere kollarını açtı. Saçlarına bir bone takılıydı ve yanakları al aldı. Gözleri şefkat ve anlayış doluydu. “Dışarıda olduğunu bilseydim seni daha önce içeri almasını söyledim.” Bana sıkıca sarıldı ve kollarım bedenimin iki yanında sıkışıp kaldığı için o beni bırakana kadar kıpırdayamadan bekledim. “Tanrı aşkına, yavrucuğum, kemiklerindeki soğuğu ben bile hissedebiliyorum. Yıkanıp ısınabileceğin bir odam var.”

“Simon...”

Tillie’nin gözleri küçük evin gerisindeki bir odaya çevrildi. “Onun için yapabileceğim her şeyi yaptım. Şimdi dinlenmeye ihtiyacı var.”

“Onu görebilir miyim?”

“Hayır,” dedi Gabe, tartışmaya yer bırakmayan bir sesle. Sonra sesini yumuşatarak Tillie’ye döndü. “Ben Simon’ın yanında kalırım.”

Tillie başıyla onayladı ve sonra beni bir köşesinde pirinçten ufak bir küvetin durduğu bir odaya götürdü. “Alıştığın kadar şatafatlı olmayabilir ve seninle ilgilenebilecek kimse de yok ama kızımın temiz elbiselerinden biri sana uyar sanırım. Ateşin üstünde bir miktar su var. Banyoya başlayabileceğin kadar ısınmıştır.”

Başımı iki yana salladım. “İzin ver, Simon’la ilgilenmene yardımcı olayım. Banyoya ihtiyacım yok.”

Tillie gülümsedi. “Var, yavrucuğum. Hepinizin var. Bazılarınızın

kendine bakma düzeyi göz önüne alınırsa, Korakların hastalıktan kırılmaması bile bir mucize.”

“Ben Korak değilim. Bir Dallisor’um ve eve döndüğümde babamın seni ödüllendireceğinden emin...”

“Bana söylendiği kadarıyla Dallisor da değilsin. Ayrıca bana verebileceğin en büyük ödül, Hükümdarlık’ın benim burada yaşadığımdan asla haberdar olmamasını sağlamak. Şimdi, banyonu hazırlayalım.”

Tillie oda içinde bir oraya bir buraya gidip gelerek küveti doldurdu ve saçıyla vücudum için sabunlar çıkardı. Ben kıpırdamadan sabunlara bakarken Tillie, “Su buz kesmeden önce banyonu bitirirsen daha fazla keyif alırsın,” dedi. Sonra kapıyı arkasından kapadı ve beni yalnız bıraktı.

Yaptığım ilk şey Lord Endrick’in kolyesini çözmek oldu – sabun yüzünden zarar görmesini istemiyordum. Ama kolyeyi boynumdan çıkarır çıkarmaz, dizlerimin üzerine çökmeme neden olan bir acı dalgası yayıldı bedenime. Kolyeyi elimden düşürdüm ve kalbim sıkışırken nefes alamadan öylece kalakaldım.

İçimde bir yerlerde sanki bir ses şöyle diyordu: *Sen bana aitsin, çocuğum. Hükümdarlık’a ait bir silahsın sen.* Bu gerçek bir ses değil de geçmişimden gelen bir yankı gibiydi. Bu sözleri daha önce de işitmiştim.

Yerdeki kolyeyi alarak göğsüme bastırdım. Acı dinmedi ama biraz daha azalmıştı ve biraz çabayla kolyeyi tekrar boynuma geçirmeyi başardım. Sonra bacaklarımı karnıma doğru çektim ve titremem geçene kadar öylece oturdum.

Simon haklıydı – bu sıradan bir kolye değildi. Bir gücü ve amacı vardı ve ben de onun esiriydim. Ama kolyenin kendisi, onu üstümden çıkarmanın sonuçlarının yarısı kadar bile dehşete düşürmüyordu beni. Lord Endrick bu kolyeyi her daim üstümde taşımamı emretmişti. Ona itaatsizlik ettiğimde, sanki kalbimi yumruğu arasına aldığı ve ben nefes alamayacak hâle gelene kadar sıkıldığını hissetmiştim.

Bunun tek bir açıklaması olabilirdi. Kalp şeklindeki bu gri inci, Lord Endrick'in bana yaptığı şeyin bir sembolüydü. Artık her şey daha çok anlam kazanmıştı.

Ben bir Demirkalp'tim.

İçimde bir öfke alev aldı. Tüm hayatım boyunca Endrick'e sadık olmuş, her dileğini yerine getirmiştım ama o, bunun karşılığında kalbimin her atışı üstünde kontrol sahibi olmayı seçmişti. Neden?

Simon muhtemelen bu sorunun cevabını biliyordu ve ben de onun benim için yaptığı her şeye, Endrick'in benim kalbime yaptığı şeyin aynısıyla cevap vermiştim.

Kralımdan daha iyi değildim. Onu bir canı olarak nitelendirirsem, kendimi daha farklı görebilir miydim?

Sonunda bir şekilde küvetin içine girdim. Su, üstümdeki terle karışık tozu ve kiri temizledi belki ama içimdeki yaraya hiçbir etkisi olmadı. Banyo yaparken, Simon'a yaptığım kötülük için, Lord Endrick'in bana yaptığı şey için ve ona itaat etmezsem yapabilecekleri için sürekli gözyaşı döktüm. Tabii bir de belli ki Antora için yapmam gereken bir şey olduğundan ağladım. Beni Lord Endrick'e itaatsizlik etmeye zorlayacak türden bir şey.

Eğer bunu yerine getirirsem, ona itaatsizlik eden Demirkalplere daha önce defalarca yaptığı şeyi bana da yapacaktı. Hainlere asla merhamet göstermezdi.

Giyinmeye başladığımda, yapabileceğim tek bir şeyin kaldığına karar verdim. Koraklardan uzağa kaçmalıyım. Çünkü yanlarında kalırsam ya Endrick'in silahı olacaktım ya da bir sonraki kurbanı.

• ON SEKİZ •

SIMON

Gözlerimi gecenin bir saatinde, pek tanımadığım bir odada açtım. Benim uyanmamla birlikte köşede duran biri de kıpırdandı.

“Simon?” Bu, Gabe’in sesiydi.

Biri alnıma nemli bir bez yerleştirdi ve bana konuşmamamı söyledi. Bu sesi de tanıyordum: Tillie. Demek Gabe, ondan istediğimi yapmıştı. Rutherevi’ndeydim.

Dudaklarıma bir su bardağı dayandı ve ben de birkaç yudum aldım.

“Bunda zehir yok.” Gabe bunun komik olduğunu düşünüyorsa yanılıyordu. Su biraz daha iyi hissetmemi sağladı ama ağzımdaki berbat metal tadı hâlâ geçmemişti.

“Seni neredeyse kaybediyorduk.” Konuşan Tillie’ydi ama görüşüm bulanık olduğu için görmekte sıkıntı yaşıyordum. “Kestra sana o üçüncü yaprağı da vermiş olsaydı veya bu kadar güçlü olmasaydın... Ama en kötüsünü geride bıraktığını düşünüyorum.”

“O...” Öksürdüm ve kuruyan boğazımı ıslatmak için bir yudum daha su aldım. “O nerede şimdi?”

“Arkadaki odada,” dedi Gabe. “Banyo yapmak için kapıyı kapadı ve ondan sonra hiç çıkmadı.”

“Git onu bul.”

“Uyuyordur.”

“Git onu bul, Gabe.”

Gabe homurdandı ama odadan ayrıldı.

Tillie alnımdaki bezi çevirdi ve sonra yüzüme doğru eğildi. “Vasilolan o mu? Antora’yı kurtaracak olan kız?” Ben cevap vermeyince devam etti. “Gabe onun başına gelenlere dair ne düşündüğünü zü anlattı. Anılarını ona geri kazandırabilecek misiniz?”

Başımı iki yana salladım ve Kestra’ya yardımcı olamamanın ağırlığı üstüme çöktü. “Doktorumuz o sadece Antoralı olmadığı için zihninin kendi kendini iyileştirme şansının yüksek olduğuna inanıyor. Aynı zamanda yardımcı olması gereken bir çay da içirdi.” Yumruğumu yatağa indirdim. “Ama ben henüz bir fark göremedim.”

“Belki biraz daha zamana ihtiyacı vardır.”

“Belki. Ama anıları sorunlardan sadece biri.” Dinlendirmek için gözlerimi kapadım, sonra devam ettim. “Onu geri getiremiyorum, Tillie. Önceki gibi olmuyor.”

“Şimdi de pek getirmiş sayılmazsın.” Gabe, bileğinde bağlayıcı kordon bulunan Kestra’yı kapıdan içeri itti. “Onu dışarıda, bir atı eyerlerken buldum.”

Kestra’nın gözlerinin içine baktım ama hızla bakışlarını kaçırdı. Gabe’in Kestra’ya kızgın olduğu açıktı ama ben hafifçe gülümse-dim. Kaçıp gitmeye çalışmak eski Kestra’nın yapacağı türden bir davranıştı.

Yakındaki bir iskemleyi işaret ettim ve ona, “Yanımda kalır mısın?” diye sordum.

Gabe burnundan soludu. “Ciddi misin sen?”

“Ona daha fazla zarar vermeyeceğim,” dedi Kestra.

“Daha fazla ne *yapabilirsin* ki zaten?” Gabe yüzünü bana çevirdi. “O kalıyorsa ben de kalıyorum.”

“O zaman ben gideyim,” dedi Tillie, hemen yürümeye başlayarak. “Odayı daha fazla kalabalıklaştırmanın anlamı yok.” Kısa bir süre sonra, Kestra köşedeki iskemleye oturdu ama gözlerimin içine bakmaktan hâlâ kaçınıyordu.

“Bağlayıcı kordonu çöz,” dedim Gabe’e.

Gabe iç geçirdi ama istediğini yaptı ve sonra odanın diğer köşesine geçti. Bıçağını çekip elinde tuttuğunu fark ettim. Kestra'nın da bunun farkında olmasını istediğine şüphem yoktu.

"Gabe seni az önce bulduğunda," dedim Kestra'ya, "nereye gidiyordun?"

"Bilmiyorum."

"Kes..."

"Gerçeği öğrenmem gerekiyor."

"Simon sana gerçeği söyledi zaten," dedi Gabe ona. "Ben de söyledim ama buna inanmayı reddediyorsun."

Kestra yakındaki bir pencereyi işaret etti. "Dışarının günlük güneşlik olduğunu söylersem, bana ne derdin?"

Gabe omuzlarını silkti. "Gece olduğu çok açık."

"Ya sana ısrarla yanılıyor olduğunu söyler ve aklını kaçırdığını çünkü güneşin her zamanki kadar parlak bir şekilde ışıldadığını söylersem?"

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Gabe. "Sana anlatmaya çalıştığımız da bu. Ama aynı şeyi *hepimiz* söylüyoruz. Eğer güneşi gördüğünü iddia eden pek çok insan arasında gece olduğunu düşünen tek kişi ben olsaydım, o zaman yanılıyor olup olmadığımı da sorgulardım."

"Peki, ben yanılıyorsam, o zaman gerçeği sizden uzakta, güven içinde keşfetmem daha iyi değil mi?"

"Gerçeği mi istiyorsun?" Gabe öne eğildi ve sesini yükseltti. "Gerçek şu, Kestra, etrafındaki insanların başına korkunç şeyler geliyor. Sadece iki hafta önce Yüzbaşı Tenger'le bir odadaydın ve esirlerimizden birinin hayatı adına pazarlık yapıyordun. Darrow adında bir adam."

Kestra omuzlarını silkti. "O adı hiç duymadım."

"Ama duydun. Son üç yıldır sana bakan kişi oydu. Aile evinden sürüldüğün üç yıl boyunca."

Kestra başını iki yana salladı. "Bu bir yalan! Evde babamla geçirdiğim günlere dair pek çok anım var."

“Bunları kafana Endrick yerleştirdi. Son üç yıldır sen gerçek babanın yanındaydın. Darrow’un yanındaydın.”

Yattığım yerden Kestra’nın parmaklarının titremeye başladığını fark ettim. “Daha fazlasını söyleme,” diye fısıldadı.

Gabe başını bana doğru salladı. “Anlat ona, Simon.”

Derin bir nefes aldım ve Kestra yüzünü bana çevirdiğinde konuşmaya başladım. “Darrow hizmetinde üç sene geçirdi ve seni silah kullanma, at sürme ve dövüşme konularında eğitti. Seni geleceğini bildiği bu hayata hazırladı. O sırada sen onu sadece sadık bir hizmetkârın sanıyordun. İki hafta kadar önce, aslında gerçek baban olduğunu öğrendin.”

Kestra’nın sesi titredi. “Peki şimdi?”

Sonraki kısmı söylemek kolay olmadı. “Bir Hükümdarlık saldırısı sırasında hayatını kaybetti.”

Kestra gözlerini Gabe’e çevirdi ve Gabe de söylediğimi başıyla tasdik etti. Kestra gözlerini kapadı ve “Lav Çayırı’nda olduğum bir anı hatırlıyorum. Bacağımı kesmiştim ve babam –Sör Henry– beni bulup eve geri taşımıştı.”

“Seni bulan Darrow’dı.”

“Hayır!” diye bağırdı Kestra. “Hayır, o ânı sanki daha dün yaşamışım gibi zihnimde canlandırabiliyorum! Bana zihnimde gördüğüm, hissettiğim ve adım kadar iyi bildiğim, hatırladığım şeylerin gerçek olmadığını söyleme sakın!”

Odaya ağır bir sessizlik çöktü. Sonra Gabe alaycı bir şekilde gülümsedi. “Simon’ı öldürmeye çalıştığın yetmiyormuş gibi bir de ona bağırarak zorunda mısın?”

Kestra keskin birkaç nefes aldı ve sonra kollarını göğsünde kavuşturarak tekrar oturdu.

Farklı bir taktik izlemeye karar verdim. “Gabe’le birlikte beni kampa götürmenizden sonra, bazen cevap veremesem de bilincim sürekli kapalı değildi. Eyer çantamı karıştırdın.”

“Evet.”

“Eyer çantamı *çaldı*,” dedi Gabe.

“Çalmadım!” diye itiraz etti Kestra. “Gabe beni kamptan gönderdi ve aklım başımdan öyle gitmişti ki çantanın yanımda olduğunu fark etmemiştim. Ama ertesi sabah onu geri getirdim.”

İçindeki ateşi görmekten memnuniyet duyarak gülümsedim. “Çantamı neden geri getirdin?”

Kestra duraksadı ve dudaklarını birbirine bastırdı. Kendine ait sebepleri vardı ama bunları paylaşmak istemiyordu. Belki de Gabe de odada olduğu içindi. Ya da belki sadece benimle paylaşmak istemiyordu.

“Simon yorulmaya başladı,” dedi Gabe. “Bırakalım da uyusun.”

Gözlerimin kapanmış olduğunu fark etmemiştim ama Gabe haklıydı. Bitkindim.

“Yanında kalmama izin ver,” dedi Kestra. “Bir şeye ihtiyacı olursa, ben onunla ilgilenirim.”

“Sana güvenmiyorum,” dedi Gabe.

“Ama ben ona güveniyorum,” diye mırıldandım. “Bizi yalnız bırak, Gabe.”

Gabe ayağa kalktı ve bizi gece boyunca defalarca kontrol edeceğinden şüphem olmasa da odadan ayrıldı.

Kestra bana kolyesi hakkında bir şeyler söylemeye başladı ama ben ne dediğini anlayamadan uykuya daldım. Bu hiç iyi olmadı. Sanırım önemli bir şeyler anlatmaya çalışmıştı.

• ON DOKUZ •

K E S T R A

Gecenin bir vakti gözlerimi açtığımda nefes nefeseydim ve gözlerimden yaşlar dökülüyordu. İrkilerek doğruldum.

“Sadece bir rüyaydı,” diye fısıldadım kendimi teselli etmeye çalışarak ama bir işe yaramadı çünkü öyle olmadığını biliyordum.

Rüyamda Herruh Ormanı’na geri dönmüştüm ve tekrar o nehirde boğuluyordum. Benden yirmi yaş büyük, yakışıklı bir adam belirdi ve bana az sonra yardım geleceğini söyledi. Sonra adam birden yaralandı ve görünmez bir güç tarafından geri çekildi. Adamı tekrar bulduğumda, ona hayatını kurtaracağıma söz verdim. Ama dediğimi yapamadan, adam patlayan bir binanın altında kaldı.

Darrow’du. Darrow’u hatırlıyordum.

Babamı.

Göğsümden bir hıçkırık sesi yükseldi. Tek bir anı içinde babamı bulmuş, onu sevmiş ve tekrar kaybetmiştim.

Ses çıkarmamaya çalışarak ağzımı elimle kapadım ama bu da nefessiz kalarak öksürmeme sebep oldu ve sonra karanlığın içinde Simon’ın sesinin yükseldiğini duydum.

“Kes? İyi misin?”

Odadaki tek mum da ben uyurken yanıp bitmişti ve buna se-

vinmiştim. Sesimi elimden geldiğince düzgün tutmaya çalışarak, “İyiymi. Uyumaya devam et,” dedim.

“İyi değilsin. Seni duyabiliyorum...”

“Bir şeyim yok.”

Simon başka bir şey söylemedi ama eli uzandı ve bir şekilde benim elimi buldu. Parmaklarımı hafifçe sıktıktan sonra uykuya daldı ve elini geri çekmedi. Başparmağımı avucunun içinde gezdirdim ve yavaşça parmaklarımı elinin etrafına sardım.

Bu sırada Darrow’la ilgili bütün anılarımı tekrar hatırlamaya çalışıyordum ama tüm çabama rağmen ulaşabildiğim tek şey beni gerçekten çok sevdiğine dair bir histi. Bu hissi Sör Henry’den asla almamış olduğumu da fark ettim. Darrow’un kaderi, gerçek babam olmasının bir sonucuydu. Bunu da anlamıştım.

Gabe daha önce söylediklerinde haklıydı. Etrafımdaki insanların başına korkunç şeyler geliyordu. Bunları nasıl durdurabileceğim konusunda da bir fikrim yoktu.

Simon kıpırdandı ve ben de kalkıp yatağının yanına oturdum. Onunla bir geçmişimiz olduğu doğruysa, o geçmişe dair minik bir ayrıntı yakalayabilmek istiyordum. Bunu sadece ikimiz açısından önemli olduğu için değil, ben pencereden düştükten sonra Lord Endrick’in hayatımı kurtarmamış olduğunu kanıtlayacağı için de istiyordum.

Belki Lord Endrick bana da Herruh Ormanı’nda dolaşan ruhlarla yaptığı şeyi yapmıştı: Bana hayatımı sürdürebileceğim kadar anı bırakmış ama hayatı yaşamayı anlamlı kılacak anılarımı elimden almıştı.

Odanın dışından bir ses geldi ve kapının hemen arkasındaki ayak seslerini duymamla birlikte hızla iskemleme geri döndüm. İstediğim son şey Gabe’in içeri gelerek beni bir kez daha Simon’a saldırmakla suçlamasıydı. Sonunda ayak sesleri kesildi ve etraf yine sessizliğe büründü.

Simon ile Darrow’a ilişkin düşünceler ve kaybettiğimin bile farkında olmadığım şeylere dair sorularla uyuyakaldım. Neyse ki rüya

görmedim. Zihnim zaten uğraşmakta olduğu sorunlardan daha fazlasını kaldıramazdı.

Şafak sökerken Tillie beni uyandırdı. Koluma dokunarak, "Acıkmış olmalısın, yavrucuğum," dedi.

Hem de tarif edemeyeceğim kadar çok acıkmıştım. Simon'ın ya-
tağına baktım ama Simon orada değildi.

"Kendini yatalak gibi hissetmekten daraldığını söyleyerek bir saat kadar önce kalktı. Gabe'le birlikte bir şeyler yiyorlar ve ben de onlar her şeyi bitirmeden önce sana da bir şeyler yeme fırsatı vermek istedim."

Gülümsedim ve onu öndeki odaya doğru takip ettim. Odadaki masanın üstünde ufak ekmekler, yumurta ve pastırma duruyordu. Simon beni görünce ayağa kalktı ve Gabe de isteksizce onu taklit etti. Gabe'in bana olan kızgınlığını anlıyordum. En iyi arkadaşını neredeyse öldürecektim.

Simon ayakları üstünde çok sağlam duruyor sayılmazdı ve gözlerinin altı da halkalarla doluydu. Ama gülümsemeyi başardı ve oturmam için bir iskemleyi geriye doğru çekti. Tillie'nin önüme koyduğu yumurta ve ev yapımı sosis dolu tabağa ânında saldırdım. Dün tüm gün ağzıma hiçbir şey koymamıştım, ondan önceki gün de çok az şey yemiştım.

"Burada güzel bir hanın var," dedim iki lokma arasında. "Ama aynı anda çok sayıda misafir ağırlayabileceğini sanmam."

Kahvaltımı sevdiğimi gören Tillie'nin dudakları memnuniyetle yukarı kıvrıldı. "Doğru. Ama ihtiyacı olan birine her zaman bir odam vardır."

"Sana bunun için ödeme yapamam."

"Ona ödeme olarak kolyeyi ver," diye homurdandı Gabe. "Oldukça değerli olsa gerek."

Hayatım kadar değerliydi ama Gabe bunu bilmiyordu.

"Ödemeyi çalışarak da yapabilirsin." Tillie ne tür işler yapabileceğimi düşünürken kaşlarını çattı. "Burada yapılması gereken ufak

tefek işler var ve Simon'ın da iyileşmek için en azından bir gün daha kalması iyi olur."

Tillie ile Simon'ın ciddi bir ifadeyle bakıştıklarını fark ettim ve sebebini merak ettim. Tillie'nin söylemediği bir şeyler vardı ama ne olduğunu tahmin edebiliyordum. Simon Korakların hâlâ peşimizde olduğunu biliyordu. Tillie'ye burada bir gün daha saklanıp saklanamayacağımızı çoktan sormuş olmalıydı.

"Senin için ne yapabiliriz?" diye sordu Gabe.

Tillie işe onunla başladı. "Kış yaklaşıyor ve daha fazla et depolamam lazım. Elinde oldukça kaliteli bir disk okun olduğunu fark ettim..."

"Ve bu akşam döndüğümde, bütün bir sene boyunca yiyebileceğinden daha fazla etin olacak," dedi Gabe, ayağa kalkarak.

Gabe'le Simon arasında bir başka imalı bakışma geçti. Artık buna sinir olmaya başlamıştım. Gabe aslında etrafta gözcülük yapıp Korakların gelmesi ihtimaline karşı bizi uyarmak üzere dışarı gönderiliyordu. Akşam döndüğünde elinde avladığı hayvanlar olabiliirdi de olmayabiliirdi de. Ayrılmasının sebebi avlanmak değildi. Benden başka ne gizliyorlardı?

Tillie gözlerini bana çevirdi. "Ev işleriyle ilgili pek deneyimin olmadığını tahmin ediyorum."

"Olmasa bile, öğrenebilirim."

Tillie başıyla onayladı. "Simon sana öğretebilir. Eskiden bir hizmetkârı, biliyorsun."

Dün akşam Lord Endrick ve uğurböceğiyle ilgili gördüğüm rüyayı hatırladım. Beni kurtaran o çocuk Simon mıydı?

"İyi misin, Kes?"

Gözlerimi kırıştırdım ve Simon'ın dikkatle yüzüme baktığını fark ettim. Adımı kaç defa söylemişti acaba? Gözlerindeki sessiz soruyu görmezden geldim ve kahvaltıma geri döndüm. Yemeyi bitirdiğimde Tillie tabakları topladı ve o ortalığı toparlarken Simon'la ikimizi de yumurta toplamaya gönderdi.

Yumurtaları toplarken, bir tavuk yüzünden irkildiğim için Simon

benimle dalga geçti ve ben de ona bir yumurta fırlatarak karşılık verdim. Yumurta onu kıl payı ıskaladı. İçeri döndüğümüzde Tillie'nin bize verdiği sonraki iş yerleri süpürmek oldu. Ben süpürme işini yanlış yapıyor olmalıydım ki Simon doğru süpürme hareketlerini göstermek için arkama geçerek kollarını kollarımın üstüne koydu. Derse ihtiyacım yoktu —doğru hareketleri kısa sürede kendim de keşfedebilirdim— ama Simon'ın kollarının yakınımda olmasından da yakınmadım. Bir noktada ona bir soru sormak için yüzümü geriye çevirdim ve bu sayede kendimizi yüz yüze bulduk. İkimizin de kıpırdamadığı bir andan sonra Simon gülümsedi ve “Sen düşüncelerini paylaşırsan, ben de benimkileri paylaşıyorum,” dedi.

“Ben senin düşüncelerini zaten biliyorum,” diye takıldım, ondan uzaklaşarak. Uzaklaşmıştım çünkü kendi düşüncelerimin de farkındaydım.

Tillie başını kapıdan içeri uzattı. “Bitirdiyseniz, yoğurmanız gereken bir ekmek hamurum var.”

Simon beni mutfığa doğru takip etti ve masanın üstünde kocaman bir ekmek hamuru bulduk. Simon ellerini hamura daldırdı ve evirip çevirip yoğurmaya başladı.

“Bu şekilde mi?” dedim, ona katılarak.

“Bunu yanlış yapmana imkân yok.”

“Emin misin?” diye gülümsedim hınzırca. “Unun bir kısmı hamura hiç karışmamış.”

Simon etrafa bakındı. “Nerede?”

Burnuna bir parça un çaldım. “İşte burada!”

Simon güldü ve daha büyük miktarda unu eline alarak yüzüme doğru üfledi. “Sorun yok, hallettim bile!”

Bu meydan okumayı kabul ederek un kavanozuna uzandım. Son gülen olmak için günün geri kalanını yerleri süpürerek geçirmeyi çoktan göze almıştım. Ama Simon kavanozun diğer tarafından tuttu ve çekti. Kavanozu bırakmadım, bu yüzden onun çekmesiyle birlikte dengemi kaybettim. Tam düşeceğim sırada kolu belime dolandı ve beni ayakta tuttu. Bana sarılmıştı. Kendimizi bir-

den tekrar aynı pozisyonda bulmuştuk. Bu defa aramızda süpürge değil, bir un kavanozu vardı. Üstelik bu defa, ikimizin de aklımızdaki düşünceler konusunda şüphesi yoktu.

Aslında yalnızca birkaç saniye öylece durmuş olsak da sanki saatler geçmişti. Simon muhtemelen gergindi. Fazla hızlı davranırsa kaçacağımdan endişeleniyordu. Belki de kaçırdım. Belki de kaçmalıyım.

Ama kaçmak, içimden geçen bu duyguların gerçek olup olmadığı sorusuna bir cevap bulmama yaramayacaktı. Benimse bu cevabı öğrenmem gerekiyordu. Bu beni dile getiremeyeceğim kadar dehşete düşürse de, o cevapları öğrenmek istiyordum.

Eğer Simon'a bu denli yakın olmaktan duyduğum heyecan dolu o gerginlik, ona daha fazla yaklaşma isteği ve ona karşı giderek artan ilgim – eğer bu duyguların hepsi gerçekse, o zaman hayatıma dair diğer her şey bir yalandan ibaretti.

Eğer öyleyse, gerçekte kim olduğumu bilmiyordum.

Bunun gerçek olmasına izin veremezdim.

Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirerek kavanozu bıraktım ve sonra parmaklarımı içine daldırarak ona bir parça daha un fırlattım. Güldü ve beni bıraktı, ortalığı nasıl da darmadağın ettiğime dair bir yorum yaptı.

Darmadağın mı? Evet, bu aklımdan geçen karmakarışık düşünceleri son derece iyi tanımlıyordu.

Simon için hislerim her neyse, sadece tek ve anlaşılır bir düşünceye odaklanamıyordum çünkü söz konusu o olduğunda, aklımda sadece tek bir düşünce bile olmuyordu. Beni delirtiyor, ilgimi çekiyor ve aklımdan çıkmak bilmiyordu. Ondan nefret mi ediyordum yoksa ondan hoşlanıyor muydum? Bir zamanlar onu seviyor olabilir miydim? Ona daha fazla yaklaşmanın düşüncesi bile beni korkutuyordu ama ondan ayrı geçirdiğim dakikalarda da kendimi kollarında olmanın nasıl bir his olduğunu merak ederken buluyordum. Buna rağmen, bir yanımda daha şimdiden onu öldürmeye çalışmıştı bile.

Simon tekrar gülümseyerek gözlerimin içine baktı. Ben de aynı şekilde karşılık verdim ve tüm düşüncelerim arasında en önde giden odaklandım. Ya beni öpmesine izin verirsem?

Anılarımın geri gelmesini tetikler miydi? Peki tetiklerse, ben buna nasıl tepki verecektim?

Endrick anlar mıydı? Bunu sadakatsizlik olarak değerlendirir miydi?

Bu riski göze alamazdım.

O sırada Tillie elleri belinde içeri girdi. "Bu kadar oyun yeter! Ekmeği ben bitiririm. Siz gidip bana su getirin. Başka bir felakete yol açmadan kuyuya kadar gidebileceğinizi umuyorum, Simon."

Simon bana göz kırptı. "Bilgin olsun diye söylüyorum, o başlattı."

"O zaman Kestra'yı eskisinden de çok seviyorum." Tillie elimize bir çift kova tutuşturdu ve bizi kapıdan dışarı kışkıkladı.

"Tillie harika bir kadın," dedim yürürken. "Burada tek başına yaşarken ve Hükümdarlık için hiçbir değeri yokken nasıl bu kadar mutlu olabiliyor?"

"Mutlu olmasının sebebi Hükümdarlık'la bir alakası olmaması zaten," dedi Simon. "Hem yalnız da değil. Kısa süre önce Antora'nın batısındaki Koraklara katılan bir kızı var. Ben de elimden geldiğince ziyarete geliyorum. Yıllar içinde edindiği pek çok arkadaşı da aynı şekilde ziyaret ediyor." Simon iki kovayı da tek eline aldı ve sonra diğer elini bana uzattı. "Kuyuya inen yol dik bir yokuş. Sana yardım etmeme izin ver."

Başta bunun elimi tutmak için uygun bir bahane olduğunu düşündüm ama tepeden inmeye başladığımızda gerçekten de dik bir yokuş olduğunu görerek teklifini kabul ettim. Simon beni tepenin dibine kadar indirdi ve sonra ilk kovayı tulumbanın altına koyarak su çekmeye koyuldu.

"İki gün önce sana Basil'i sevdiğimi söylemiştim," dedim.

Simon tulumbayı bıraktı ve samimiyetle kaşlarını çatı. "Seviyor musun?"

“Hayır. Beni Yalnızagaç Kampı’ndan kaçırmadan önce, ona onunla evlenmeyeceğimi söyledim.”

“Değişen ne?”

“Hiçbir şey. Sadece artık rol yapmak istemedim.”

Simon bir an yüzümü inceledi ve sonra, “Belki de kendini korumak için o rolü üstlenmen gerekti. Ya da belki beni koruduğunu düşünüyordun,” dedi.

Karnımda bir kıpırdaşma oldu. “Seni hatırlamıyorum, Simon. Bizimle ilgili tarif ettiğin tüm o anlar, duygular... Onlar senin aklında, benim değil.”

“Ben sana sadece gerçekleri söyledim.”

“Benim hiçbir gerçeğim yok. Gerçeğim olmadığından güven duygum da yok.”

Simon bir adım yaklaştı ve nefesim boğazımda takılı kaldı. “Bana güvenilebilir misin?”

Ağzım aniden kurumuştu ve kalbimde uyuşuk bir çimdiklenme hissi vardı. Tereddüt ettim. Sorusuna duymak istediği cevabı vermeyi çok istiyordum ama bunu yapamazdım.

“Konuş benimle, lütfen,” diye ekledi Simon.

Bu imkânsızdı – bunu neden anlayamıyordu? “Lord Endrick’e karşı mücadele ediyorsun. Ben de onun emirlerini yerine getirmeye yeminliyim.”

“Ne zamandan beri?”

“Kendimi...” Tereddüt ettim.

“Hatırlayabildiğin kadar uzun süredir mi? Onun emirlerine uymak zorunda değilsin.” Başını eğip, kolyemle oynayan elime baktı. O kolyeyi gösterene kadar bunu yaptığımın farkında bile değildim. “O kolye nedir gerçekten? Sana ne yapıyor?”

Başımı iki yana salladım ve kolyeyi bıraktım. Kolye her ne olursa olsun, emin olduğum tek bir şey vardı. “Onun emirlerine uymak zorundayım, Simon. Gerçekten.”

• YİRMİ •

SIMON

Kestra ona yaklaşmama izin verdi ta ki elimi kolyeye uzatıncaya kadar. Sonra ânında geriledi ve gözlerindeki ifade köşeye sıkışmış bir hayvanı andırıyordu.

“Kolyeye yakından bakmama izin ver. Sana geri vereceğime söz veriyorum.” Ellerimi boynuna attım ve kolyenin başına dokundum ama bunu yaptığım anda beni geri ittirdi. Kesik kesik ve sık sık nefes almaya başlamıştı.

“Hayır, Simon.”

“Kolyeyi çıkarmak istemiyor musun? Yoksa buna o mu izin vermiyor? Hangisi?”

“Bunun bir önemi yok. Kolye boynumda kalmak zorunda.”

“Yoksa ne olur?”

Gözlerine yaşlar doldu ama başını iki yana salladı. Ondan uzakta durmaya devam ettim. Sonunda, “Bu sorunun cevabını bir zamanlar biliyorsam bile şimdi aklımda değil,” dedi.

“Ama bazı anıların geri geliyor, doğru mu?”

“Geliyor olsalar bile onlara güvenemem.” Kestra gözlerini özellikle başka yana çevirdi. “Aklımda olanlardan bazıları gerçek değil ve aradaki farkı her zaman bilemiyorum.”

“Sahte anılar mı?”

“Belki.”

Ona doğru bir adım atarak, “Ya bu tek bir an dışında her şeyi bir yana koyarsan? Şu anda olup bitenler gerçek. Şimdilik bu kadarı yeterli olamaz mı? Diğer her şeyi boş ver ve baştan başla,” dedim.

Dudaklarında utangaç bir gülümseme belirdi. “Seninle birlikte mi?”

Ona doğru bir adım daha attım ve yere kadar eğilerek selam verdim. “İyi günler, leydim. Adım Simon Hatch.”

Gülümsemesi genişledi ve kibarca diz çökerek beni selamladı. “Ben de Kestra.”

“Soyadınız yok mu?”

Bir süre düşündü. “Hayır.”

Bana elini uzattı. Gözlerimi ondan ayırmadan elini tutup öptüm. Sonrasında elini bırakmadım ve o da geri çekmedi.

Sanki düşüncelerimi okumaya çalışıyormuş gibi dikkatle yüzümü inceliyordu ve ben de buna dünden razıydım. “Bir şeyleri ateşleyeceğini umarak eski bir anıyı tekrar canlandırmaya mı çalışıyorsun?” diye sordu.

Ona doğru bir adım daha yaklaştım. “Seninle birlikte yeni bir anı yaratmaya çalışıyorum. Ayrıca evet, kesinlikle bunun bir şeyleri ateşleyeceğini umuyorum.”

Dudaklarını ısırır ve dillendirmedığım önerimi aklında evirip çevirirken gözlerinin içinin güldüğünü gördüm. Bir tutam saçını kulağının arkasına ittirdim ve elimi bir süre başının yanında tuttum. Sonra parmaklarım ensesine doğru uzandı ve yüzündeki gülümseme, tıpkı eski Kestra’nın yapacağı türden bir kalkana, endişeli bir ifadeye dönüştü. En azından bu konuda hâlâ tutarlıydı.

Bir adım geri çekildi ve aslında kirli olmayan eteğini silkeledi. Belli ki dikkat dağıtmaya çalışıyordu. “Tillie bizi merak etmiştir. Suyunu götürsek iyi olur.”

İsteksizce su doldurma işine geri döndüm. Sonra Kestra, bir elimle onun elini tutabilmem için kovalardan birini taşımakta ısrarcı oldu. Yine de tepenin başına benden önce ulaştı ve o kadar

hızlı yürüyordu ki düzlüğe çıktığımızda koşup koşmayacağını merak ettim. Onu gerdiğim için kendimi tekmeleyebilirdim. Belki de bir daha asla ulaşamayacağım türden bir ânın içine etmiştim.

Döndüğümüzde Tillie ekmeği çoktan fırına vermişti ve hep beraber akşam yemeği için sebze toplamak üzere bahçeye çıktık.

"Gabe'den bir haber yok mu?" diye sordum.

"Henüz yok. Bunun avlanmakta başarılı olduğuna işaret ettiğini umalım." Tillie konuşurken gülümsedi ama sırı Kestra'yı endişelendirmemek içindi. Tillie'nin de Gabe için en az benim kadar endişelendiğini biliyordum.

Kestra bizi dinlerken başını yana doğru eğdi ve Gabe'in dışarılarda dolanmasının gerçek sebebinden şüphelenip şüphelenmediğini merak ettim. Eğer şüphelendiyse bile sesini çıkarmadı ve bahçedeki işine devam etti.

Hep beraber bir saate yakın çalıştıktan sonra yemeği hazırlamak üzere içeri girdik. Yemek hazır olduğunda Tillie masanın bir ucuna oturdu ve Kestra ile ben de yan yana oturduk.

"Tatlı kalbi huzur içinde uyusun, kocam hep yanımda otururdu. Tıpkı siz ikiniz gibi." Tillie'nin gülümsemesi soldu. "Uzun yıllar önce öldü. Yıkım Savaşı'nda bir askerdi."

"Çok üzgünüm," dedi Kestra. "Hangi tarafta..."

"Dallisorların tarafında değil," dedim.

"Ah... elbette."

Tillie fırından yeni çıkmış sıcak ekmeği Kestra'ya uzattı. "Hâlâ Antora'nın savaştan önce nasıl bir yer olduğunu hatırlayan benim gibi çok kişi var. Bu topraklar asla uzun bir barış döneminin keyfinin sürüldüğü bir yer olmadı. Ya Dallisorlar Halderianlarla savaşırdı ya da Halderianlar Dallisorlarla. Ben iki aileden de değilim, bu sayede çoğunlukla savaşların dışında kalmayı başardık. Ta ki Endrick, Dallisorlarla ittifak kurana kadar. İşte o zaman savaşma zamanının geldiğini anladık. Onun saltanatı son bulana kadar da savaşmaya devam edeceğiz."

Kestra gözlerini indirdi ama bir şey söylemedi.

Tillie'nin anlamış olması gerekirdi ama konuşmaya devam etti.
"Ya sen, hayatım?"

Kestra başını hızla kaldırdı. Gözleri alev alevdi, sesinde de bir panik tınısı vardı. "Bana bu şekilde seslenme... 'hayatım' deme."

Tillie iki büklüm oldu. "Ah, özür dilerim. Ben..."

Kestra'nın ellerinin titrediğini fark ettim. "Kes?"

Bana baktığında yüzündeki ifade kafa karışıklığıyla kararmıştı. Sanki aklı başka bir yerlerdeydi. Endişelendiğini fark etti ve derin bir nefes aldı. Tekrar konuştuğunda sesi yumuşamıştı. "Sorun değil. Kötü bir niyetin olduğunu düşünmüyorum. Bence..." Parmakları kolyesini yokladı, sonra hızla elini indirdi. "Ne sormuştun?"

Tillie boğazını temizledi ve sözlerini daha büyük bir dikkatle seçti. "Lord Endrick'e karşı savaşmaya niyetli olup olmadığını sormak istiyordum. Simon'a yaptığını düşünürsek, isyan için değerli bir müttefik olabilirsin."

Kestra az önce rahatsız olduysa, şimdi daha da kötü bir ruh hâline bürünmüştü. Tillie iyi niyetle konuşmuş olsa bile Kestra bir o yana bir bu yana bakınıyordu ve eğer yerde bir delik açılverse, memnuniyetle içine atlayacağını tahmin ediyordum.

Hemen konuyu değiştirdim. "Yemekten sonra belki Kestra sana temizlik için yardım edebilir ve ben de ateş için odun kırarım."

"Çok iyi olur." Tillie, Kestra'ya bakarak gülümsedi. "Ne kadar da güzel bir kızsın sen. Gözlerine baktığımda orada mutluluk görmek isterim."

"Bu güzel bir dilek ama..."

Tillie başıyla bana doğru işaret etti. "Fark etmemiş olabilirsin ama Simon yetenekli bir sanatçı. Daha önce senin resimlerini yapmıştı. O resimlerde gözlerinde bir hayat ışıltısı vardı ve bakışların tutku ve neşeyle doluydu. Belki bir gün o resimleri sana gösterir."

"Resimleri gördüm." Kestra bana kaçamak bir bakış attıktan sonra telaşla yemeğine döndü. "Ama gözlerimi yanlış resmetmiş. O ben değilim. En azından artık."

Yemeğin kalanı boyunca bu sözlerini kalbimde tuttum ve bakış-

larını tabağından ayırmadığını fark ettim. Benden mi yoksa kendi düşüncelerinden mi kaçmaya çalıştığından emin değildim. Her iki koşulda da, doğruluğundan emin olduğu birkaç düşüncesini kilit altında tutuyor ve herhangi birinin ulaşabileceği mesafenin ötesinde gizliyordu.

Odun kırmaktan döndüğümde, Tillie bir koltuğa oturmuş örgü örüyor ve Kestra da odanın ortasındaki kürklü haliya çökmüş, elindeki kitabı okurmuş gibi yapıyordu. Gerçekten okumadığı belliydi çünkü ben şömineyi yaktığım süre boyunca tek bir sayfa bile çevirmemiş ve gözlerini de benden ayırmamıştı.

İşimi bitirdiğimde Kestra'nın karşısına oturdum. Ona aklını kuralayan şey her ne ise rahatça düşünebileceği bir zaman vermeye çalıştım. Odayı sıcak tutmak için ara sıra ateşe bir iki odun attım.

Bir ara ayağa kalktım ve Tillie'nin koltuğunun boş olduğunu fark ettim. Bize bir şey söylemeden yatağa geçmiş olmalıydı. Şimdi içeride Kes'le yalnızdık. Kes baş başa olduğumuzun farkında mıydı? Şöminenin yanında oturmuş, son birkaç saattir ara vermeden yapmış olduğu gibi alevleri izliyordu.

Yanına oturdum. Ellerimiz neredeyse yan yanaydı. Elini benimkinin yanına doğru uzatıp uzatmayacağını merak ettim ama bunu yapmadı. Belki orada olduğumun bile farkına varamayacak kadar derin düşünceler içindeydi. Birkaç dakika sonra konuşmaya başladı.

"Düşünüyordum da..." Sessizleşti ve sonra tekrar denedi. "Hayır. Haklı olduğunu biliyorum. Lord Endrick anılarıma bir şey yaptı. Zihnimde çok fazla boşluk, çok fazla tutarsızlık var."

Bir şey söylemedim. Henüz zamanı değildi. Bunu kendi kendine çözmesi gerekiyordu.

Tekrar konuşmadan önce birkaç dakika daha geçti. Sonunda konuştuğunda sesi öncekinden daha alçaktı. "Galiba ben bir Demirkalp oldum. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?"

Biliyordum ve bu beni dehşete düşürdü. "Bunun bir çözümü olmalı."

“Ne gibi?” Ben bir cevap vermeyince gözleri kısıldı. “Sadece dilemekle bir çözüm ortaya koyamazsın.”

Tereddüt ettim ve cevabımı daha ağzımdan çıkmadan çok önce bildiğini anladım. “Hayır.” Sonra hızla ekledim, “Ama bir yolunu bulana kadar pes etmeyeceğim.”

“O zaman asla pes etmeyeceksin ve asla başarılı olamayacaksın.” Gözlerindeki parıltı üzüntüyle soldu. “Endrick kontrolü asla bana geri geri vermeyecektir. İkimiz de bunu iyi biliyoruz.”

Hayır, vermeyecekti.

Uzun ve kasvetli bir dakikanın ardından, “Bana bunu neden yaptı, Simon? Ben önemli biri değilim,” dedi.

“Bundan daha yanlış bir şey söyleyemezdin. Keşke bilseydin...”

Gözlerimiz buluştu ve nefes alışım hızlandı. Tekrar kavuşmamızdan bu yana ilk defa bakışlarında bir ateş, içimi kavuran türden bir çağrı vardı. Karşımda gerçek Kes duruyordu.

Sonra bakışlarını aşağı indirdi ve o an geçip gitti. “Ben onun düşmanı mıyım?”

“Öyle olduğunu düşünüyordur, evet.”

“O zaman beni neden öldürmedi?”

“Çünkü hayatını almaktansa anılarını almak daha güvenliydi.”

“Güvenli... onun için mi daha güvenli?” Derin bir nefes aldı ve kendi sorusunu cevapladı. “Çünkü ölürsem, yerimi bir başkası alacaktı.”

“Evet.”

Bunu özümsemesi bir süre aldı ama gerçeğe o kadar yakındı ki benim yapmam gereken tek şey sabırla beklemektir. Gerçeğe kendi başına ulaşmalıydı. Sonunda, “Sadece tek bir kişi onun için gerçek bir düşman olabilir çünkü ona sadece tek bir kişi gerçekten zarar verebilir,” dedi.

Kalbim göğsümde zonkluyordu. Kestra anlamıştı. Söylemek istemiyordu ama gerçeği anlamıştı.

Gözlerini kapadı ve başını iki yana salladı. “Etrafımdaki insanların fısıldaşmalarına kulak misafiri oldum. Onları dinlediğimin

farkında olmayan insanların konuşmalarını işittim. Korak kampındayken. Sonra burada Tillie'yle ve Gabe'le konuşmalarınız... Her seferinde aynı kelime. Bu bir tesadüf olamaz. Benden bahsediyorlar, değil mi?"

"Evet."

Kestra yutkundu. "Ben Vasilolan'ım."

Bir cevap talep eden gözlerini gözlerime dikene kadar sessizlik her yanı sardı. "Öylesin," diye fısıldadım.

Buna öylesine sakın bir tepki vermişti ki bu rolün ona yüklediği sorumlulukların farkında olup olmadığını merak ettim.

Ta ki, "Yapmayacağım," diyene kadar.

Kaşlarımı çattım. Bu bekleyebileceğim son şeydi. "Senden başka kimse yapamaz, Kes."

"Seni neredeyse öldürüyordum, Simon ve bunun verdiği acı, suçluluk duygusu beni delirtecekti. Ya Endrick'i öldürmekte başarılı olursam? O zaman ben de en az onun kadar kötü biri olmaz mıyım?"

"Başarılı olursan, onun kötülüğüne sonsuza kadar son vermiş olacaksın."

"Ne pahasına?" Sesi tizleşerek yükseldi. "Benden böyle bir şey istenmesi hiç adil değil."

"Evet, adil değil. Ama bunu reddedersen, Antora kaybedecek!"

"Bunu çoktan denemiş ve başaramamış olmalıyım. Bu yüzden anılarımı aldı ve bu yüzden boynumda bu kolyeyi taşıyorum. Eğer kalbimin bir parçasını aldıysa, onu istediği bir şeyi yerine getirmem için kullanacaktır. Belki de çoktan kullanmıştır ve ben bunun farkında bile değilimdir!"

Kalbim göğsümde sıkıştı. "Woodcourt'tan ayrıldığımızdan beri sana herhangi bir emir verdi mi?"

Kestra'nın gözlerine yaşlar doldu ve omuzunu silkerek, "Gerçekten bilmiyorum," diye fısıldadı. Sonra derin bir nefes aldı ve yüzündeki ifade karardı. "Gitmem gerek. Bunun bir parçası olmayı sürdüremem!"

Ben daha cevap veremeden ayağa fırladı ve kapıdan dışarı çıktı. Zehrin etkisini vücudumdan tam olarak atamamış ve tüm gün boyunca ağır işler yapmış olduğumdan peşine düşmekte yavaş kaldım. Dışarı çıktığım sırada Kestra çoktan koşarak uzaklaşmıştı.

Ay ışığı altında onu görmek zor olmadı ve ondan daha yavaş yürüyor olsam da nereye yöneldiğini gayet iyi biliyordum. Civardaki bir yarığın içinde bulunan dar bir aralığa doğru yönelmişti.

Neden bu yolu seçtiğini anlamıştım – beni orada atlatabileceğini düşünüyordu. Ama yanılmıştı. Çok uzağa gidemeden yarık bir çıkmazla son bulacaktı. Gidebileceği başka bir yer de yoktu.

Onu içeri doğru takip edebilirdim ve edecektim de. Ama artık benim tutsağım olamazdı. Onu Rutherevi'ne geri götürmemin tek yolu, kendisinin gelmek istemesiydi. Böylesine altüst olmuşken de bunu yapacağından emin değildim. Bu, gerçek Kestra'ya ulaşmak için son şansım olabilirdi.

• YİRMİ BİR •

K E S T R A

Simon'ın beni görmemesini ummuştum ama belli ki görmüştü. Hâlâ güçsüzdü ve ben de arayı epey açmıştım. Eğer acele edersem, o beni yakalamadan önce yarıktan dışarı kaçabilirdim.

Kendi kendime acı acı güldüm. Neden kaçacaktım? Kendi zihnimden ve güvenilmez düşüncelerimden kaçmam mümkün değildi. Hayatıma tekrar sızan anılardan kaçmam imkânsızdı.

Darrow. Babam.

Woodcourt'un bahçelerinde benimle dans eden annem.

Hayır, o beni sahiplenen annemdi ama gerçek annemin kim olduğu konusunda henüz bir fikrim yoktu.

Lord Endrick'in kötülüğünün sınırsızlığı – işlediği suçların sadece ufak bir kısmını hatırlıyor olsam da bu kadarı bile beni dehşete düşürmüştü. Benim hatırladığımdan çok daha fazlasını yapmış olduğuna şüphe yoktu. Böyle bir adama nasıl olup da boyun eğmiştim?

Üstelik bütün bunların yanı sıra bir de o soru vardı: Bu anılardan herhangi biri gerçek miydi?

Bir dakika sonra, bana bir kaçış yolu sunması gereken yarık üstü birkaç sarmaşıkla kaplı dik bir duvarla son buldu. Buradan öteye gidebilmem mümkün değildi.

Belki her anlamda daha öteye gitmem mümkün değildi. En azından bu kadarı artık açıktı.

“Benimle gel, Kes.” İrkilerek arkama döndüm. Simon’ın sadece birkaç adım arkamda durduğunun farkında değildim. “Daha önceki sözlerimde samimiydim. Her şeyi düzeltmenin bir yolunu bulacağız.”

“Beni düzeltemezsin!” diye parladım. “Kimse düzeltemez. Lütfen bunu kabullen artık.”

Gözlerini kaçırdı ama yenilgiyi kabullenerek yavaşça başını salladı. Ondan bunu isteyen ben olsam bile bu kadar çabuk kabullenmemesini tercih ederdim. Onun bir çözümün var olduğuna inandığını bilmek bile bana biraz olsun umut vermişti. Artık bu umut da yoktu.

Ağır bir sessizlik çöktü. Sonunda Simon belirgin bir isteksizlikle, “Bir ihtimal var. Tenger ve Loelle seni Mavi Mağaralar’a götürmek istiyor,” dedi.

Bana da buna benzer bir şey söylemişlerdi ama sebebinin anlamamıştım. “Bu çok anlamsız çünkü Mavi Mağaralar sadece...” Birden gerçeği idrak edince nefessiz kaldım. Ellerimin titremesine ve boğazımın düğümlenmesine neden olan bir gerçektir bu. Gözlerime yaşlar dolarken Simon’a bakarak başımı iki yana salladım.

“Tillie bana bir Dallisor olmadığımı söyledi. Loelle de zihnimin diğer Antoralılarinki gibi olmadığını söylemişti.”

Simon ciddiyetle başını salladı ve içim birden alev alev oldu. Ortaya çıkan her gerçek içimdeki ateşi daha da harlıyordu. Artık her şey anlam kazanmıştı.

Tenger’in neden Mavi Mağaralar’ın bana yardımcı olabileceğini düşündüğü. Gerçek annemin kim olabileceği. Benim nasıl Vasıllan olabildiğim.

Bunu daha önce nasıl anlayamamıştım?

Simon elimi tuttu ama kolumu geri çektim ve hızla onun yanından geçip gittim. “Bunu biliyor muydun? Bir Endrean olduğumu? Onun kanından olduğumu?”

Simon tereddütsüz peşimden geldi. “Yarı Endrean ve evet, biliyordum.”

“Bunu Endrick de biliyor mu?”

“İktidara geldiği sırada bütün Endreanları tek tek öldürdüğüne inanıyor, yani bunu bilmiyor olması muhtemel. Ama belki de sadece zamanını kolluyordur çünkü büyüye kavuşursan ve seni ondan sonra öldürürse, büyüü de eline geçirmiş olacak.”

“Sadece yarı Endreansam belki de büyü gücüm yoktur.”

“Belki.” Tekrar elimi tuttu ve bu defa yüzümü ona doğru çevirdim. “Büyü gücü edinebilirsin, anılarını geri alabilirsin ve belki” —diğer eliyle boynumdaki kolyeye dokundu— “bundan kurtulmayı da başarabilirsin. Ama bu cevabın bedeli yüksek olabilir.”

“Mağalar hayatımı kurtarabilir.”

“Veya onu yok edebilir.” Simon başını iki yana salladı. “Büyü kendini sorunlara bir çözüm olarak pazarlıyor ama sonrasında bir parazit hâlini alarak, evsahibini içindeki son iyilik zerresi de yok olana kadar sömürüyor.”

“Buna direnebilirim. Ben güçlüyüm...”

“Evet, öylesin. Yani büyü seni yozlaştırırsa, ne kadar tehlikeli biri hâline gelebileceğini bir düşün.”

“Peki ya bu, önceden olduğum kişi, resim defterindeki o kız, ağzından çıkan neredeyse her cümlede atıfta bulunduğun, birkaç saat önce öpmek istediğin o kıza dönüşebilmemin tek yoluysa? Eğer mağalara gitmezsem, ben hiç... biz hiç...” Derin bir nefes aldım. “Önceden aramızda ne varsa, bunu asla geriye alamayacağız.”

“Peki ya büyü gücüne kavuşursan? Bunun tüm sorunlarımızı çözeceğini ve serbestçe beraber olabileceğimizi mi sanıyorsun? Büyü gücüne sahip olursan, Kes, ikimiz için nasıl bir gelecek söz konusu olabilir?”

“Olamaz.” Bu sözlerin dudaklarımdan dökülmesinden nefret ediyordum ama yine de söylenmesi gerekiyordu. “İkimizin son bulunduğu nokta bu. Hayatımı kurtarmak için büyüye başvurmak bizi yok edecek. Eğer hepimizi kurtarmanın tek yolu olan büyüü reddedersem de Endrick beni yok edecek.”

Simon bir adım yaklaştı ve gözlerindeki üzüntü benim gözle-

rimdeki üzüntüyü yansıtıyordu. “Gelecek konusunda endişelenmeyi geleceğe bırakalım. Bu akşam burada beraberiz. Bu kadarı yetmez mi?”

Duygularımı bastırmayı denedim ama fena hâlde başarısız olarak keskin bir nefes aldım. Simon aramızdaki kısacık mesafeyi de aşip ellerini kollarımda gezdirmeye başladı ve içimde yeni duyguların uyanmasına sebep oldu.

“Baştan başlayalım,” dedi. “Bana hatırladığın bir anından bahset.”

Güvendiğim bir anım var mı diye düşünmeye başladım. Zihnimin Lord Endrick’in büyüsunü alt edebileceğini kanıtlama ihtiyacı duyuyordum. “Hatırladığım bazı şeyler var. Bölük pörçük anılar. Sanki bir yapbozun parçaları dağılmış gibi ve onları nasıl bir araya getirebileceğim konusunda hiçbir fikrim yok.”

“Bize dair bir şeyler hatırlıyor musun?”

Sırtımdan bir ürperti geçti. “Şu an bana sarılışın. Daha önce de bu şekilde durmuştuk.”

“Evet.” Gözlerindeki bir ifade kalbimin hızla atmasına sebep oldu. Bana neden böyle bakmak zorundaydı? Sanki ben hayatta var olan tek şeymişim gibi. Sanki birbirimizi zamanın başlangıcından beri tanıyormuşuz ama o anda ilk defa karşılaşmışız gibi.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan, “Seni, bazı yönlerini artık senden bile iyi tanıyorum. Uyandığımda ilk düşüncem sensin ve her akşam beni rüyalarım kadar takip ediyorsun,” dedi.

Midemde uçuşan kelekleri sakinleştirmek için acınası bir çabayla başımı iki yana salladım. “Bunları sadece laf olsun diye söylüyorsun. Doğru değil bu.”

Parmağını çenemde gezdirdi. “Çene kemiğinin tam olarak nerede kıvrıldığını biliyorum.” Sonra yanağımlı avucunun içine aldı. “Gözlerinin kahverengisi güneş ışığı altında ısınıyor ve ortaya minik yeşil noktacıklar çıkıyor. Sonra öfkelendiğinde, sağ kaşın sol kaşına göre daha fazla aşağı iniyor.”

Geri çekilmem gerektiğini biliyordum ama yapmadım. Başparmağının elmacıkkemiklerimin üstünde gezinmesi beni olduğum

yere çivilemişti ve kollarının arasında tutsak hâldeyken orada kalma, kendimi ona teslim etme riskine girersem sonuçlarının ne olacağını merak ettim.

“Bu çok tehlikeli,” dedim. “İmkânsızın hayalini kurmamalıyız.”

Tenime değen bir fısıltı kadar hafifçe yanağımı öptü. “Bir şey, ancak onun hayalini kurmaya başladığımızda mümkün olabilir.”

“Seni zehirledim ben!”

Simon başını geriye doğru çekti ve sıırttı. “Ben seni kaçırdıktan sonra. Ödeşmiş olduk.”

Gülümsedim ve endişelerimi bir yana bıraktım. Onun sevgi dolu dokunuşu ve gözlerinin çağrısı dışında her şeyi bir yana bıraktım. Eli belime kayınca ona doğru yaslandım ve midemdeki kelebeklerin uçuşmasına izin verdim. O kadar ki kendime nefes almayı hatırlatmam gerekti.

“Beni bir tehdit olarak görüyorsun ama gerçek şu ki sen benim için çok daha büyük bir tehlike oluşturunyorsun.”

“Hayır.”

“Öyle. Kalbim senin elinde.”

Güçlkle nefes alarak, “Ama buradayım. Senin kollarında,” dedim.

Gülümsedi ve gözlerinin köşesinde minik çizgiler belirdi. Bana daha da yaklaşmıştı. Veya belki de ben ona yaklaşmıştım.

Beni öpmesini istiyordum. Gözleriyle sık sık ifade ettiği duyguları dudaklarımda hissetmek, yüksek sözle söylemediklerini dokunuşundan anlayabilmek istiyordum. Birden, ona karşı hissettiğim bu duyguların gerçek olmasını istediğimi fark ettim.

Neredeyse otomatik olarak elim ensesine uzandı. Parmakları yanaklarıma değdi ve başımı kaldırıp gözlerinin içine bakmaya davet etti.

“Eğer istemiyorsan...” diye başladı.

“İstiyorum.” Onu öptüm. Temkinli, ürkek bir öpücük. Bundan sonra ne olacağını veya ne olması gerektiğini bilmiyordum. Bildiğim tek şey, öğrenmek istediğimdi.

Geriye çekilmeye davrandım ama gözlerindeki ifadeyi gördüm ve birden binlerce görünmez iplik beni ona doğru çekiyormuş gibi hissettim. Yüzü yüzüme bu kadar yakinken, gözleri gözlerimin içinde... bir şeyler arıyordu. Aradığı şeyi bulduğu zaman beni tekrar öptü ama bu seferki öpüşmemiz daha farklıydı. Ben onu ürkekçe öpmüşken onun beni öpüşü tutkuyla doluydu. Dudakları ani bir susuzlukla dudaklarıma yapışmıştı. Öpüşünü tüm bedenimde hissettim ve dokunuşunun yankıları ayak parmaklarıma kadar uzandı.

İçimde derinlerde duran bir şey onu hatırlamış olmalıydı —dudaklarının yumuşaklığını, yanağımda gezinen parmaklarının nasırlı uçlarını, deriyi andıran o kokusunu— çünkü içimdeki bu kargaşa, ona karşı hissettiğim açlık bir tür uyanış gibiydi. Sanki tekrar hayata dönmek gibi.

Nihayet ayrıldığımızda, parmakları yanaklarımda dolaşırken ben de gülümsedim. Kulağımın yanına bir öpücük kondururken, “Bunun mümkün olabileceğini asla düşünmemiştim. Özellikle bu maceraya ilk başladığımız günler göz önüne alınırsa,” diye fısıldadı.

Huzurla iç geçirdim. “Nasıl başlamıştık?”

Simon kıkırdayarak arkasına yaslandı. “Muhtemelen bunu unuttuğuna memnunsundur. Trina ve ben seni Olden Hançeri’ni bulmak için Woodcourt’a girmeye zorlamıştık.”

İçimde bir şeyler tetiklendi ve sanki aniden çakan bir şimşek gibi, istemediğim bir anı tekrar zihnimde belirdi. Hayır, bir anı değildi bu. Bir emirdi.

Kalbimin ilk çımdiklenmesiyle birlikte gözlerim ânında yaşlarla doldu. “Çok üzgünüm, Simon. Çok üzgünüm.”

Simon gözyaşlarını fark etti ve başparmağıyla yanağını sildi. “Zehirleme olayı için mi? Sorun yok. Neden yaptığını anlıyorum. Hem sonuçta kötü bir şey olmadı.”

Hayır, kötü bir şey olacaktı. Onunla o anda orada bulunmanın sonucu iyi olmayacaktı. Aslında aklımda var olduğunu bile bilmediğim bir soruyu, farkında olmadan cevaplamıştı. Ama şimdi

bu cevabı almışken, Lord Endrick'in o keskin sesiyle verdiği emri aklımdan uzaklaştıramıyordum: *Seni Woodcourt'a getiren o Korak gencini bul ve öldür. Başarısız olursan, ölen sen olacaksın.*

Bu sözler sıradan bir düşünce veya basit bir anıdan çok daha güçlü bir şekilde zihnimde patlayıvermişti. Simon'ın itirafı ile birlikte tetiklenmek üzere kalbimin derinlerine yerleştirilmiş bir emirdi bu. Lord Endrick'in beni hayatta bırakmasının, kalbimin bir parçasını almasının sebebi buydu. Woodcourt'un güvenliğini ihlal ettiği için Simon'dan intikam almak istemiş ve bunun için bana bir hafta süre tanımişti.

"Kaç gün geçti?" diye sordum. "Beni Woodcourt'tan kaçırdığından beri kaç gün geçti?"

Simon içinden bir şeyler mırıldandı ve parmaklarını kullanarak saydı. "Yedi. Neden?"

Boğuk bir inilti çıkardım ve başımı Simon'ın omzuna gömdüm. Kalbimdeki sıkışmayı hissederken yumruklarımı onun sırtına bastırdım. Göğsüm, kollarım ve bacaklarımdan acı dalgaları geçiyordu. Geriye çekildim ama Simon'ın ne kadar kötü durumda olduğumu veya neden bu hâlde olduğumu anlamasına izin veremezdim. Gerçeği biliyor olsa, hayatımı kurtarmak için kendisini feda ederdi. Bunu yapacağını biliyordum.

"Konuş benimle," dedi Simon. "Yedi günün önemi nedir?"

"Buradan hemen ayrılmak zorundasın. Korkunç bir şeyler olmak üzere."

"Ne?"

"Bilmiyorum." Kolunu kavradım ve onu itirmeye çalıştım. "Bilmiyorum ama gitmelisin. Lütfen!"

Endrick o anda ne yaptığımı hissetmiş olmalıydı çünkü kalbime saplanan acı dizlerimin üzerine çökmeme neden oldu. Emrine itaatsizlik ettiğimin farkındaydı.

Bunun da birtakım sonuçları olacaktı.

Bu düşünce ve bu isyanla birlikte, Endrick kalbimi öylesine bir güçle sıkışmış olmalıydı ki neredeyse kendimden geçiyordum. Simon

hızla üstüme eğildi. “Sana neler oluyor?” diye sordu. “Lütfen söyle bana!”

Simon’ı zar zor duyuyordum, zira Endrick’in emri zihnimde tekrar tekrar yankılanıyordu: *Seni Woodcourt’a getiren o Korak gencini bul ve öldür. Başarısız olursan, ölen sen olacaksın.*

“Hayır!” diye haykırdım. Ama sözlerimin bir önemi yoktu. İşittiğim şey geçmişimden bir yankıydı sadece. O âna kadar hatırlamaktan men edildiğim bir anıydı.

Simon acınası bir çaresizlik içinde ellerini havaya kaldırdı. “Sana nasıl yardım edebileceğimi söyle bana.”

“Edemezsin...” Doğru kelimeleri bulmak için çabaladım. “Beni Olden Hançeri’ni bulmaya zorlayan neden sen olmak zorundaydın? O kişi neden sensin, Simon?”

Simon bana doğru uzandı. Bir an nefessiz kaldım ve Simon’ın gözleri panikle açıldı. “Kolye mi?”

“Sensin. Sana tekrar zarar vermeyeceğim!”

“Neden bahsediyorsun sen? Dediklerini anlayamıyorum, Kestra.”

Güçlkle ayağa kalktım. “Seni incitmelerine izin vermeyeceğim.”

Sonra, yarığın dışında bir yerden bir köpek havlamaya başladı. Tillie’nin köpeği. Dikkatimi Rutherevi’ne çevirdim ve kimse bir şey söylemediği, içimde aniden beliren korkunun gözle görülür bir sebebi olmadığı hâlde birdenbire köpeğin neden havlamaya başladığını anlamıştım.

Koşabildiğim kadar hızlı bir şekilde yarıktan dışarı fırladım. Gözlerim evde hâlâ yanan birkaç ışık ve önlerinden geçen gölgeler dışında hiçbir şeyi görmüyordu. Kulaklarım köpeğin havlamaları ve oropodların tiz kişnemeleri dışında hiçbir şey işitmiyordu.

Hükümdarlık buradaydı.

Eğer eve önce ben ulaşırsam, onları yalnız olduğuma ikna etme şansım olabilirdi. Sonrasında başıma gelebileceklerin bir önemi yoktu. Benim kaderim çoktan mühürlenmişti.

Ne var ki eve ilk ulaşan ben olmadım. Tillie içeride, onlarla birlikteydi. Çok geç kalmıştım.

• YİRMİ İKİ •

SIMON

Ben daha koşmaya başladığını bile fark edemeden Kestra yarıktan çıkmıştı bile.

Köpek havlıyordu.

Normalde bu beni endişelendirmezdi ama Kestra'nın az önceki garip davranışlarından sonra bir şeylerin yanlış gittiğini anlamıştım. Zehirden dolayı hâlâ güçsüz olmama rağmen, bir şekilde içimde onun arkasından koşturacak gücü bulabildim.

Rutherevi'nin arka tarafı görüşüme girdi ve midem ânında altüst oldu. Üstü yeşil ve siyah işaretlerle dolu bir esir arabası evin yanına park etmişti. Toplamda sekiz oropod saydım. Kemiklerim dehşetle buz kesti. Hükümdarlık buradaydı.

"Hayır, hayır," diye soludum.

Eğer gelen Hükümdarlık'sa Kestra neden onlara doğru koşuyordu? Onlara şaldırmaya mı çalışacaktı?

Hayır, teslim olmayı amaçlıyordu.

Rutherevi'ne birkaç adım kalmışken sonunda onu yakalayabildim. Kollarımı beline doladım ve onu yere devirdikten sonra bir elimle ağzını kapayarak onu bir ağacın ardına, evin arkasındaki açık bir pencerenin neredeyse hemen altına doğru çekiştirdim. İçeride olup bitenleri buradan rahatça duyabiliyorduk.

"Bu senin son şansın, kadın!" diye bağırdı bir adam. "Kestra Dallisor ve oğlun nerede?"

Kestra şaşkınlıkla açılmış gözlerini gözlerime dikti ve az önce duyduklarını onaylamamı beklerken, askerin yanılıyor olduğunu umarak başını iki yana salladı. Ama ben başımla onayladım, daha şimdiden kalbimde açılan yaranın acısını hissedebiliyordum. Evet, Tillie benim annemdi.

Kestra ayağa kalkmaya davrandı ama bir kolumu beline dola-dım ve bacaklarını kendi bacaklarımla sardım. Bunu yaparken ke-sik kesik soluduğumu fark ettim.

Ne yapmam gerekiyordu?

Tillie askerlere yanıt verdi. "Burada yalnızım..." Sözleri acı dolu bir çığlıkla bölündü ve ben de irkildim. Ona ne yapmışlardı?

Kestra tekrar debelenince onu daha sıkı tuttum. Ama ellerim titriyordu ve ay ışığı altında görüşüm bulanmaya başlamıştı. Tüm hayatım boyunca, içimde büyümeye başlayan bu acı kadar canımı yakan başka hiçbir şey olmamıştı.

"Yeter," diye fısıldadım Kestra'nın kulağına, bunu ona yönelik mi yoksa askerlerin her ne yapıyorlarsa bunu yapmayı bırakmalarına dair bir dilek olarak mı söylediğimden emin değildim. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Üstümde sadece bıçağım vardı ve sekiz veya daha fazla Demirkalp askerini yenebilecek durumda değildim.

Kestra tekrar kaçmaya yeltendi ama içim un ufak olsa da onu tutmaya devam ettim.

"Leydi Kestra doğrudan Lord Endrick'ten emir almıştı," dedi bir Demirkalp. "Başarısız oldu ve bu yüzden Lordumuz cezasını çekmesi için onu geri çağırıyor."

Kestra donakaldı ve öpüşmemizin sonunda sergilediği garip davranışlar birden anlam kazandı. Bana zarar veremeyeceğini söy-lemişti. Aldığı emir bu olmalıydı ve itaatsizlik edeceği öngörülerek bu askerler de peşinden gönderilmişti. Ama onun burada olduğunu nasıl anlamışlardı?

"Ne tür bir canı emirlerini yerine getirmesi için on altı yaşındaki bir kızı kullanır?" Tillie'nin sorusu ani bir çığlık atmasına sebep olacak bir hareketle yanıtlandı.

Gözlerimden yaşlar dökülüyordu ama onu kurtarmak için içeri girersem ikimizi birden öldürür ve sonra da dışarıda Kestra'yı bulurlardı.

İçeri girmezsem de kendimi asla affetmezdim.

Kestra'nın kulağına, "En yakındaki ata git ve elinden geldiğince hızla buradan uzaklaş," diye fısıldadım.

Kestra başını iki yana salladı ama bu defa onu serbest bıraktım ve ayağa kalkarak bıçağımı çektim. Ben bunu yaptığım anda, asker de, "Onu senin yardımın olmadan buluruz o zaman," dedi.

Bir başka çığlık sesi yükseldi. Askerlerden birinin kılıcından çıkan kesme sesiyle sonlanan bir çığlıktı bu. Ardından annemin bedeninin yere devrilirken çıkardığı sesi işittim.

Dizlerimin üstüne çöktüm ve içimde patlayan duyguları çığlık atarak gökyüzüne haykırmak, eve koşmak ve içerideki herkese elimden gelenin en kötüsünü yapmak istiyordum. Elimde sadece bıçağım varken ve bedenim bu denli güçsüzken onların hepsini öldürme şansından yoksun olduğumun farkındaydım.

Kestra da yanımda diz çökmüştü ve belki o da ağlıyordu, belki ben sessizce ağlarken bana sarılmıştı, bilmiyordum. Gözlerimi çevirip ona bakabilecek durumda değildim.

Neredeyse nefessiz kalana kadar kederle ağladım ve bu üzüntüyü etrafımdaki herkese ve her şeye karşı bir öfkeye dönüştürdüm. Tam da böyle bir tehlikeye karşı gözcülük yapıyor olması gereken Gabe'e. Kestra'yı aramak için buraya gelen askerlere.

Kestra'ya.

Eğer koşarak çıkıp gitmemiş olsaydı ben de annemi savunmak üzere evde olurum. Eğer beni zehirlememiş olsaydı, evimi ve annemi savunmak zorunda bile kalmayacaktım. Eğer o Kestra değil de başka biri olsaydı, o askerler buraya asla gelmeyecekti. Her şey Kestra'nın suçuydu.

Hayır, benim suçumdu. Vasilolan'ın hayatını kendi annemin hayatından üstün tutmuştum.

Bunların gerçek olduğuna inanamıyordum.

Kestra'nın kolunu silkeleyerek kendimden uzaklaştırdım. Bana dokunmasını veya beni teselli etmesini istemiyordum. Onun yanımda olmasını, bana az önce neyi neden kaybettiğimi hatırlatmasını istemiyordum.

Aramıza çöken acı dolu, berbat sessizliğin ortasında, sonbahar yapraklarının ayaklar altındaki çıtırtısını duydum.

"Fazla değil ama işimizi görür!" Bu Gabe'in sesiydi. Avdan dönmüştü ve eve doğru sesleniyordu. Esir arabasının park edildiği ve oropodların beklediği noktadan değil de diğer taraftan geliyor olmalıydı. Gabe onları görmemişti ve evde onu bekleyenlerden habersizdi.

Kestra, Gabe'i uyarmak için ayağa kalkmaya çalıştı ama kolunu kavradım ve onu tekrar aşağı çektim. Yanaklarındaki yaşları parmaklarımın altında hissettim ve kendi yanaklarımı da sildim. Kestra onu tutan ellerimden kurtulmak için debelenmeye devam edince, "Buraya seni öldürmeye geldiler," diye fısıldadım.

"O zaman ellerine geçirmeleri gereken kişi de benim," diye fısıldadı. "Sen değilsin. Tillie ya da Gabe de değil."

Sıradaki Gabe'di.

Evden bir arbede sesi geldi ve bunu Gabe'in şaşkınlık dolu haykırışı izledi. Hazırlıksız yakalandığını ve askerlerin ona da saldırdığını anlamıştım.

"Kestra Dallisor'u arıyoruz," dedi askerlerden biri. "Seninle olduğundan haberimiz var."

"Öyleydi," dedi Gabe, hızla cevap vererek. "Ama bu sabah kaçtı." Bunu öylesine sert bir darbe izledi ki çıkan patırtıyı –ve Gabe'in inildemesini– olduğum yerden işitebildim. Kollarımın arasındaki Kestra da baştan ayağa ürperdi.

"Yalan!" dedi bir Demirkalp. "Bir daha yalan söylersen gerçek ceza neymiş görürsün."

Mideme yine önceki kadar berbat bir kramp girdi. Bıçağım yakınlarda bir yere düşmüştü. Karanlıkta elimle yoklayarak bulmaya çalıştım ama başarılı olamadım.

"Kestra Dallisor nerede?" diye sordu adamlardan biri.

“O burada değ– Ah!”

Ne yaptıklarından emin değildim ama çıkan sestem anladığım kadarıyla Gabe yere düşmüştü. Sonra onu tekmelemeye başladılar. Gabe her tekmede acıyla böğürdü veya çığlık attı. Demirkalplerin merhametsiz çizmelerini ben de ilk elden biliyordum.

“Bana bir bıçak verin,” dedi bir Demirkalp. “Ondan istediğimiz bilgiyi alacağım.”

Kestra tekrar debelendi. “Seni öldürürlerse,” diye fısıldadım, “Antora da sonsuza dek kaybedilir.”

Kestra başını iki yana salladı ve sözlerimin ona da anlamsız geldiğini anladım. Ama nefret de etsem, şu anda olup biten her şey *bu sözler* yüzünden de olsa, yine de gerçek oldukları inkâr edilemezdi.

“Kestra Dallisor nerede?” diye sordu asker.

Gabe tekrar haykırdı ve Kestra dikkatimin dağılmasından faydalanarak dirseğini göğsüme indirerek elimden kurtuldu. Onu tekrar yakalamaya çalışsam da çoktan ayağa fırlamış ve evin yanına doğru koşmaya başlamıştı bile.

Elimle yeri yoklayarak bıçağımı buldum ama daha ayağa kalkmamışken ön kapının gürültüyle açıldığını işittim. Kestra, “Kestra Dallisor benim. Asıl istediğiniz benim,” diye haykırdı.

Ağır ayak sesleri evin ön tarafına doğru ilerledi. Kestra’ya doğru.

“Leydi Dallisor.” Daha önceden de konuşan asker, onu kapıya veya duvara doğru itirmiş olmalıydı ki Kestra duyabileceğim kadar yüksek sesle haykırdı. “Lord Endrick kasıtlı itaatsizliğin için senden bir açıklama talep ediyor.”

Bunu başka bir haykırış sesi izledi ve sonra Gabe’in ellerinin bağlanmasına dair bir emir işittim. Demirkalplerden biri bilinçsiz bir adamın elleri bağlamakla neden uğraşmaları gerektiğini sorguladı.

“İkisini de yanımızda götürüyoruz,” dedi Demirkalp.

“İstediğiniz sadece benim,” dedi Kestra ve sonra belli ki Gabe’den bahsederek, “Onun size bir faydası yok,” diye ekledi.

“İçeri gelip hayatını riske attığına göre bu adamın belli ki bir

değeri var,” diye güldü Demirkalp. “Ondan faydalanmanın bir sürü yolunu bulacağımızdan şüphem yok.”

O sırada ön kapı tekrar açıldı ve ben de evin yan duvarına doğru geriledim. Saklandığım yerden, önce Gabe’in bedeninin esir arabasına taşınmasını sonra da Kestra’nın zorla içeri ittirilmesini izledim. Elleri önünde bağlanmıştı ve elbisesinin omzu da yırtıktı. Etrafına hiç bakınmadığını fark ettim ki bunu bilerek yapmış olmalıydı. Askerleri benim de dışarıda bir yerlerde olduğum konusunda uyandırmak istemiyordu.

Onu esir arabasına doğru yürütürlerken, Kestra önce irkilerek geriledi ama bir Demirkalp onu içeri ittirdi ve kapıyı arkasından kapadı. “Evet, leydim. Bize anlatacak çok şeyin var ve bülbül gibi şakıyacaksın.”

Önde oropodlar, arkada esir arabasıyla Rutherevi’nden uzaklaştılar. Saklandığım yerden çıktım ve Kestra’nın demir parmaklıklar arkasından bana baktığını fark ettim. Karanlıkta yüzünü açıkça göremiyordum, onun da benim yüzümü görüp göremediğini bilmiyordum ama acısını hissedebiliyordum ve o da benim içimden yükselen endişe, keder ve ümitsizlik dalgasını muhakkak hissediyor olmalıydı.

On dakikadan kısa bir süre içinde annemi kaybetmiş, en iyi arkadaşımın neredeyse son nefesini verecek kadar dövülmesine kulak misafiri olmuşum ve şimdi de Antora’nın son umudunun düşmanın kolları arasına geri götürülmesini izliyordum. Kestra’yı bekleyen kaderin farkındaydım. Düşüncesi bile kalbimde dipsiz bir delik açılmasına sebep oldu.

Hayatta önem verdiğim her şey on dakikada elimden alınmıştı. Durumu düzeltmek içinse elimden gelen hiçbir şey yoktu.

• YİRMİ ÜÇ •

K E S T R A

Arabayla uzaklaşırken, Simon'ın yüzündeki ifade kalbimi kırdı – zaten kırıktı, iyice paramparça oldu. Yüzündeki son ifade tiksintiden, nefretten bile daha kötüydü. Bana bakışı mutlak bir kayıtsızlıkla doluydu. O anda, sanki onun için bir hiç oluvermiştim.

Arabanın zeminine yığıldım ve Simon için, annesi için, yanımda hâlâ bilinçsiz yatan Gabe için ve belki de herkesin Dallisorlara atfettiği kadar bencil biri olmalıydım ki, kendim için ağladım. Beni her nereye götürüyorlarsa, dehşet içindeydim.

Gabe inledi ve benim tarafımdaki eli hafifçe titreşti ama uyanmadı. Onu kurtarma umuduyla kendimi feda etmiştim. Onu geride bırakabileceklerini düşünmekle nasıl da aptallık etmiştim. Ona önceden yaptıkları zalimliği düşündüğümde bundan sonra nasıl davranacaklarını tahmin bile etmek istemiyordum.

Tabii bana yapacaklarını da. Endrick'in emirlerinin zihnimde tekrarlandığını işitmiş ve itaat etmeyi reddetmiştim. Bunun birtakım sonuçları olacaktı. Kalbim şimdiden sıkılıyormuş gibiydi; sanki Endrick'in beni hayatta tutmasının tek sebebi, beni ölümden daha kötü bir şeyin bekliyor olmasıydı.

Gözyaşlarım tükendiğinde Gabe'in yanına diz çöktüm ve ellerim hâlâ bağlıyken ona doğru eğildim. "Gabe? Uyanman gerekiyor."

Gabe inleyerek kıpırdandı. Ama hepsi bu oldu.

“Gabel!” Yüzünün bir yanı Demirkalp ayağının darbesiyle şişmiş olduğu için sağlam olan diğer yanma hafifçe dokundum. “Lütfen uyan!”

Onu yeteri kadar dürttükten sonra Gabe nihayet inledi ve “Kes şunu. Uyandım artık,” dedi. Gözleri açıldı ve beni tanıyınca iyice büyüdü. “Kestra? Senin burada olmaman gerek! Nasıl buldular seni?”

“Teslim oldum.”

Kaşlarını çatarken dudaklarını da birbirine bastırdı. “Nasıl bu kadar aptal olabilirsin?”

“Hayatını kurtarmak için yaptım! Yoksa şimdiye kadar ölmüş olacaktın.”

“Buradaysam zaten ölmüş sayılırım. Simon nerede?”

“Hâlâ Rutherevi’nde.”

Gabe bir an gözlerini kapadı ve sonra daha yumuşak bir sesle konuştu. “İçeride neler olup bittiğinden haberi var mı?”

Tekrar kedere boğularak arkama yaslandım. “Biliyor. Evin arkasında beni saklamaya çalışıyordu.”

Gabe bunu bir süre düşündükten sonra, “Onun yanında kalmalıydın,” diye homurdandı.

“Bu bir şeyi değiştirmezdi.”

Gabe kafa karışıklığıyla bana baktı ve ben ona bir açıklama yapmayınca kendisi konuştu. “Bizi her nereye götürüyorlarsa, oraya ulaştığımızda bizi önemli biri karşılayacaktır. Gerçek kararlar verebilme otoritesine sahip biri. Senin Koraklar hakkında bildiğin her şeyi öğrenmeye çalışacaklardır...”

“Ki pek bir şey bildiğim söylenemez.”

“...ama bu sadece işbirliği yapıp yapmadığına dair bir test. O testin bir parçası da bana her ne yapacaklarsa, onu yaparken seni de izlemeye zorlamak ki bu ikimiz için de berbat bir deneyim olacak.”

“Hayır!”

Gabe bir dirseğinin üzerinde doğruldu, sonra inleyerek tekrar

uzandı. “Beni dinle. Eğer sahte anılarının hâlâ yerinde olduğunu düşünürlerse, hayatta kalma şansın olabilir. Bu yüzden iyi bir Dallisor gibi orada durup, bana ne yaparlarsa irkilmeden seyredeceksin. Çünkü bu testi geçmek zorundasın yoksa benden sonra sıra sana gelecektir.”

Gözlerimi indirdim. “Bu konuda çoktan başarısız oldum. Sıra bende.”

Pozisyonunu değiştirmeye çalışırken yüzünü buruşturdu. “Test neydi ki?”

“Bunun da bir önemi yok. Ama her şey sona ermeden önce senin adına pazarlık yapmayı deneyeceğim. Onlarla konuşmayı ancak seni serbest bırakırlarsa kabul edeceğim.”

Gabe dudağını büzüştürdü. “Dallisorlar pazarlık yapmaz, sadece alırlar. Söyleyebileceğin hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Onları senden istedikleri şeyi yapmaya çalıştığına ama bizim sana engel olduğumuza ikna et. Hükümdarlık seni sağ istiyor, Kestra. Onlara seni sağ bırakmaları için verebileceğin her türlü sebebi ver.”

“O sebepler ne olabilir bilmiyorum ki!”

“Eğer böyle söylersen seni Lord Endrick’e geri gönderirler, o da bu defa anılarından fazlasını alır. Seni sadece kalbinin atacağı kadar, başka bir Vasilolan’ın yerini almasına engel olacak şekilde hayatta tutar ama hayatını yaşamana asla izin vermez. Bu senin için ölümden bile daha kötü bir kader olur.”

Ellerim titremeye başladı ama içimde yükselen panik duygusunu yatıştırmayı umarak parmaklarımı birbirine doladım. “Onlara ne söyleyebileceğimi bilmiyorum ama bilseydim bile, ikna edici olabileceğimi sanmıyorum. Bunu yapamam.”

Gabe gözlerini tekrar kapadı ve bu defa hemen açmadı. Bilinci ni tekrar kaybettiğini düşündüm. Onu uyandırmak için tekrar elimi uzattım ama birden gözlerini açtı ve “Bir seçenek daha var. Ama çok riskli. Ceketimin cebinde turilla bitkisinin yaprakları duruyor.”

Burnumu kırıştırdım. “Hiç duymadım.”

“Bitkiler üzerine çok inceleme yaptım – sen Simon’ı zehirledi-

ğinde neler yapılması gerektiğini nereden biliyordum sanıyorsun? Neyse, turilla oldukça nadir bulunan bir bitki. Antora'da hiç yok. Bunu almak için Brill'e gitmem gerekti. Çok fazlasını çiğnemek insanı zehirleyerek öldürebilir ama doğru miktarda çiğnenirse sadece ölülmüş gibi görünmeni sağlar."

Başımı yana eğdim. "Yani bu yapraklar insanı ölümün eşiğine getiriyor, öyle mi?"

"Esas fikir bu. Kalp atışlarını neredeyse duyulmayacak kadar yavaşlatır ve beden bitkinin etkisi geçene kadar ciğerlerindeki nefesle beslenir. Etkisinin geçmesiye on beş dakikayı buluyor. Kendi boyutumda biri için tam olarak doğru miktarı bulmak adına haftalar boyunca çeşitli denemeler yaptım. Birkaç defa yanlış hesapladım ve Loelle beni ölümün eşiğinden döndürmek zorunda kaldı." Yüzünde kederli bir tebessüm belirdi. Ben kaşlarımı çatıp ona bakmaya devam edince, "Sonuçta mevzu şu ki araba durduğunda, Demirkalpler bizim ölmüş olduğumuza ikna olursa, kurtulma şansımız olabilir," diye ekledi.

"Ya bizi bulduktan hemen sonra gömerlerse?" Başımı yana eğdim. "Veya sadece on beş dakikamız varsa, kendimize geldiğimizde hâlâ yakınımızda olabilirler."

"Dediğim gibi, riski var."

"Eğer bu işe yaramazsa, başladığımız noktaya geri dönmüş oluruz. Başka bir plana ihtiyacımız var."

Gabe iç geçirdi. "Eh, tercih yapabileceğin uzun bir listem olmadığı için kusura bakma. A planımız var; ben ölene kadar işkence göreceğim ve sen de Lord Endrick'in asla ölmesine izin vermediği bir beden içinde boş bakışlı bir ruh hâline geleceksin. Ya da B planı; bize A planının gerçekleşmemesi için ufak bir şans verecek."

"Ufak?"

"Daha iyi bir fikrin yoksa." Gabe çenesini göğsüne doğru salladı. "Şuradaki cebe ulaşabilir misin? Bir yaprağın yarısına yakını senin için yeterli olur. Bense bir yaprağın tamamına yakını kullanmalıyım."

“Yakını mı? Bu bitkinin beni öldürme ihtimali var madem keşke daha kesin konuşabiliyor olsaydın.”

Gabe bana dik dik baktı. “Bu yaprağı almazsan Lord Endrick sana çok daha kötüsünü yapacak. Bu senin için yeteri kadar kesin mi?”

Ceket cebindeki yaprakları buldum ve birini Gabe’in eline verdim. O da başparmağı ile işaret parmağını kullanarak yaprağı istediği boyutta ikiye ayırdı. “Hükümdarlık kampının ilk işaretlerini gördüğümüzde çiğnemeye başlayacağız. Saat geç oldu. Çok yolumuzun kaldığını sanmıyorum.”

Araba ilerlemeye devam ederken yaprağı parmaklarımın arasında tuttum ve dalgın dalgın keskin kenarlarını parmaklayıp durdum. En azından bir saat geçti ve tüm bu süre boyunca çoğunlukla Simon’ı düşündüm ve o sırada ne yaptığını merak ettim. Annesinin cesediyle ilgilendiğini tahmin ediyordum ve belki de Tillie’yi kurtarmak istediğimde beni engellediği o arka bahçede bir mezar kazmakla meşguldü.

Gerçi Tillie’yi asla kurtaramazdım. Asıl trajedi de buydu.

Gabe’le ikimizin başımıza gelebilecekler beni korkutuyordu ama bu muhtemelen Simon’ın o sırada içinde bulunduğu ruh hâlinin yanına bile yaklaşamazdı.

Hükümdarlık kampının ilk ışıklarını gördüğümüzde, Gabe bana planı tekrar etti. Dinledim ve başımla onayladım. Gabe yaprağı ağzına attığında, ben de yaprağı ağzıma atarmış gibi yaptım. O kendinden geçene kadar bekledim ve sonra yaprağımı parmaklıkların arasından dışarı fırlattım.

Simon’a Vasıolan olarak rolümü tamamlayamayacağımı söylemiştim ama artık bu değişmişti.

Çünkü bir C planım vardı. Bu planda ilk işim onları Gabe’in ölmüş olduğuna ikna etmek, ardından Gabe uyandıktan sonra kaçabileceği şekilde ona zaman kazandırarak askerlerin dikkatini dağıtmaktı. Sonra da Lord Endrick’le bizzat görüşebilmek için ne yapmam gerekiyorsa onu yapacaktım. Endrick anılarımı benden al-

dıysa, o zaman benden geriye kalan her şeyi de kolayca yok edebileceği aşikârdı. Ama aynı zamanda anılarımı bana geri verebilecek tek kişi de oydu. Onu buna ikna etmek için elimde pazarlık yapabileceğim pek fazla kozum yoktu ama madem Vasilolan bendim, bir noktada Olden Hançeri'ni de elime geçirmiş olmalıydım.

Ona anılarıma karşılık Olden Hançeri'ni teklif edecektim. Böyle bir teklifi mutlaka kabul ederdi. Anılarımı bana geri verdikten sonra Olden Hançeri'ni bulup onu öldürecektim. Daha önce herhangi bir silah kullandığıma dair bir anım yoktu ama bunu yapmış olduğum açıktı ve zihnimin hatırlayamadığını kas hafızamın hatırlamasını umuyordum.

Bu planın başarıya ulaşma ihtimali muhtemelen çok yüksek değildi. Belki hiç şansı yoktu ama gerçekten Vasilolan'sam, en azından Lord Endrick'e karşı elimden geleni yapmalı ve bu sırada hayatımı –ve Antora'yı– kurtarmaya çalışmalıydım.

En azından böyle olmasını umuyordum. Araba yavaşlarken benim kampa getirildiğim ilan edildi ve çeşitli emirler yağdı.

Hayatımın en dehşet verici oyunu başlamak üzereydi.

• YİRMİ DÖRT •

SIMON

Yeni yağmış yağmurlarla yumuşamış toprakta Tillie için bir mezar kazmak beklediğim kadar uzun sürmedi. Rutherevi'nin bir han olarak işlev gördüğü günlerde misafirler onu Tillie olarak çağırırdı, bu yüzden ben de aynısını yapmaya alışmıştım. Şimdi onu sadece annem olarak düşünmek kolay değildi.

Ona dair anılarımın çoğu küçüklük zamanlarımdan kalmaydı; geceleri bana şarkı söyler, ufak çiftliğimizde küçük kız kardeşimle birlikte ona yardım ederken gündüzlerimi de heyecan dolu hikâyelerle doldururdu. Çiftlik işi yeterli gelmediğinde, ailemi doyurma görevi benim üstüme düşmüştü. Bir hizmetkâr olarak çalışmak için Woodcourt'a gitmiştim ve benim ayrıldığım akşam nasıl ağladığını hâlâ hatırlıyorum. O zamanlar kendimi olgunlaşmış olarak görüyordum ama şimdi geriye dönüp baktığımda anlıyorum ki aslında daha çok küçükmüşüm. Woodcourt'taki günlerimden sonra, Gareth beni himayesine almış ve öldüğü güne kadar yetiştirmişti. O zamanlar da elimden geldiğince Tillie'yi ziyarete gelir ve Gareth'in yanında çalışarak biriktirdiğim parayı ona getirirdim. Tillie'yi her zaman çok sevmiştim ama onu annem gibi hissetmeyeli yıllar olmuştu.

Az önce annemi toprağa vermiştim.

Çalışırken bir yandan da acıyı azalttığı varsayılan her türlü klişeyi aklımdan geçirmiştim ama hiçbirinin bir yardımı olmamıştı. Tillie'nin Kestra'nın hayatına mal olmaktansa kendi hayatını feda etmiş olmasının bir önemi yoktu. Kestra'nın onu kurtarmak için elimden kurtulmaya çalışmış olmasının veya benim onu serbest bırakmayı reddedişimin bir önemi yoktu. Hiçbir şeyin bir önemi yoktu çünkü hiçbir şey Kestra'yı buraya getirmemin doğurduğu suçluluk duygusundan daha baskın değildi.

Onun burada olduğunu nereden öğrenmişlerdi?

Ellerimi sımsıkı yumruk yaptım. Belki de Halderianlar, Kestra'nın Yalnızagaç Kampı'nda olduğunu nasıl öğrendiyse, onlar da öyle öğrenmişti.

Biz o patikada saklanmışken yanımızdan geçen Trina, benim nereye doğru gittiğimi söylemişti. Muhtemelen ona güvenmemek için bir sebebim olmadığı zamanlarda Rutherevi'nden bahsetmiştim. Ama yine de Trina'nın Halderianlara haber uçurduğuna inanmak bir derece mümkünken Hükümdarlık'a haber uçurarak bize ihanet ettiğine inanmak hiç kolay değildi.

Yaklaşan at seslerini duyduğumda mezarın yanında diz çökmüştüm. Gecenin bir yarısı olmuştu. Hükümdarlık beni bulmak için geri mi dönmüştü?

Küreği bir omzuma yasladım, artık kılıcım da belimdeydi. Gelen Hükümdarlık askerleriye, önüme çıkanların hepsini tek tek yere sermeye niyetliydim.

Evin ön tarafına doğru attığım ilk kaçamak bakışın bana pek bir faydası olmadı. Çok sayıda at gördüm ama sürücülerden çok azının elinde meşale vardı. Bu nedenle de yüzlerini görebilmem imkânsızdı. Belki de bu onlara saldırmamı kolaylaştırdı.

Evin önüne doğru atılarak küreğimi savurmaya davrandım ama Tenger'in, "Dur, Simon!" diye bağırmasıyla birlikte durdum.

Küreği derhal indirdim. Az sayıdaki meşale yere indirildiğinde gelenlerin yüzleri iyice aydınlandı. Tenger ve Basil, on iki kadar Korak'ın önünde duruyordu. Trina da Tenger'in diğer yanındaydı ve

Brill'den gelen diğerkadın, hâlâ çok iyi tanımadığım Wynnnow da Trina'nın yanında duruyordu. Loelle de onların yanındaydı. Diğerkorakların isimlerini bilmesem bile yüzlerini tanıyordum.

Basil eyerinde öne doğru eğildi. "Kestra nerede?"

Gözlerim Trina'ya döndü, yüzünde bir tepki görmeyi umuyordum. "Hükümdarlık gelip onu aldı – Gabe'i de."

Trina bir tepki verdi ama bu beklediğim türden bir tepki değildi. Gözlerinde samimi bir endişe ifadesi belirdi. Ama belki de bunun sebebi Gabe'in de Hükümdarlık'ın eline düşebileceğini tahmin etmemiş olmasıydı.

Tenger bir küfür savurdu. "Hükümdarlık hareketlerini gözlem altında tutuyorduk ve sekiz kilometre kadar geride bir esir arabasına rastladık."

"Kestra ve Gabe o arabadaydı."

"At binebilecek hâlde misin?" diye sordu Trina. "İyi görünmüyorsun, Simon."

Ona cevap vermem bir dakikamı aldı. At *binebilirim* ama bunu yapmak istemiyordum. Gerçekleşmeyeceği belli bir mutlu sona ulaşmak için çabalamaya devam etme isteğim kalmamıştı. Ama belki en azından kabullenebileceğim türden bir sona ulaşabilirdim. Bu son da Kestra ile Gabe'in Hükümdarlık kampında işkence görmesi olmayacaktı.

Küreği yere bıraktım. "Çantam içerde. Gidip alayım."

Eve doğru yürüdüm ama sonra bunun bu evi son görüşüm olup olmayacağını merak ederek kapı girişinde donakaldım. Keşke buraya daha sık gelmiş olsaydım. Woodcourt'tan sonra Gareth'in yanında yaşamak yerine buraya dönmüş olmalıydım. Kazandığım paranın tüm o yıllar boyunca annem ile kız kardeşimin karnını doyurduğu doğrudu ama artık bunun ne önemi vardı ki? Tenger benim Halderianların kralı olmamı istiyordu. Bense anneme hak ettiği türden bir oğul olmayı bile başaramamıştım.

Bir gün onu bulup bizzat açıklayabilmeyi umarak kız kardeşime bir not bıraktım, annemin sabah pişirdiği ekmekten kalanı paket-

ledim ve ona dair birkaç ufak hatırayı da topladıktan sonra aile evimizden ayrıldım. Benimse bu evde o kadar az anım vardı ki.

Ama en azından anılarım vardı, bendeydi.

Kestra'nın şu anda nasıl hissettiğini tahmin edebiliyordum. Son birkaç gündür başına gelenlere dair sorgulanacağı bir kampa doğru yoldaydı. Lord Endrick'in anılarını silip attığı kızla aynı kız olmadığına farkına varacaklardı. Kestra korkunç bir tehlikenin kucağındaydı ve ben de bunu unutmakla bencillik etmiştim.

Ben içerideyken biri atımı eyerlemişti ve bunu kimin yaptığını merak etmesem de Korakların tarafına doğru genel bir teşekkür mırıldandım. Sonra eyere geçtim ve Tenger'in gözlerini üstümde hissettim.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Evet."

"Gecenin bir yarısı elinde kürekle ne yapıyordun?"

Gözlerimi kapadım ve kendimi derin bir nefes almaya zorladım. "Vakit kaybediyoruz, Yüzbaşım."

Tenger dilini şaklattı ve bunu daha sonra tartışacağımıza dair bir şeyler mırıldandı —kesinlikle tartışmayacaktık— ve sonra atını sürmeye başladı. Ben de onu takip ettim ve birkaç dakika sonra Trina ile Wynnnow'un her iki yanıma geçmiş olduğunu fark ettim.

"Bu annenin evi," dedi Trina.

Ona doğru bir bakış attım. En azından Rutherevi'nden haberi olduğuna dair şüphelerimi doğrulamıştı.

Bakışımda sert bir ifade olmalıydı ki Trina irkilerek geriledi ve sonra, "Orada ne olup bitti? Hükümdarlık geldiğinde... Kürek..." Trina keskin bir nefes aldı. "Ah, Simon. Çok ama çok üzgünüm," dedi.

Onları buraya gönderdiğin için mi üzgünsün? diye sormak istedim ama bunun yerine dizginleri daha büyük bir güçle kavradım.

"Duyarsızlık etmek istemiyorum," dedi Wynnnow, "ama Kestra'nın Mavi Mağaralar'a neden gitmesi gerektiğini artık anlıyor olmalısın. Bu türden bir kötülüğe karşı başarıya ulaşma şansı olması için anılarını geri kazanması gerekiyor."

“Anıları zaten geri dönüyor!”

“Sorun sadece anıları değil,” dedi Trina. “Bir Demirkalp’ten Vasılolan olmaz. Ayrıca Endrick’le kendi kulvarında yüzleşebilmek için de büyüye ihtiyacı var.”

Trina’ya baktım. “Ya seçilen Vasılolan bir Endrean olmasaydı ve büyü gücünden mahrum olsaydı? Ya Kestra da senin gibi sadece bir Halderian olsaydı? Vasılolan sen olsaydın, sen de işe yaramaz mı olacaktın?”

Trina başını geriye attı. “Belki hançerin beni değil de Kestra’yı seçmesinin sebebi budur. Wynnnow haklı. Kestra’nın mağaralara gitmesi gerekiyor.”

“Hayır!” Bu konuda onlarla pazarlık edecek değildim.

“Bu karar sana ait değil!” dedi Trina.

“Size de ait değil. Eğer Kestra büyüyle ele geçirirse büyü onu değiştirecektir.”

“Mağaralar’a gitmezse de etkisiz bir Vasılolan olarak kalacak. Ama bunun da bir önemi yok; Kestra’nın kim olup olmayacağının kararı sana ait değil.”

Sözleri beni beklediğimden de fazla sarsmıştı. Özellikle de bitmek bilmeyen bu korkunç gecede. Sadece Kestra’ya yardımcı olmaya çalıştığımı söyleyerek kendimi savunmak istesem de belki Trina haklıydı ve Kestra’yı *kendi* istediğim yönde ilerlemeye zorluyordum. Ona bir defa bile ne yapmak istediğini sormamıştım.

Bencilliğim, kederim ve düşüncelerim arasında kaybolmuşken grubun en arkasına düştüm. İçimde bunlardan başka hiçbir şey kalmamıştı. Trina atını öne, Tenger’in yanına doğru sürdü. Muhtemelen söylediklerimi ona bildirecekti. Şimdi yan yana at sürmek zorunda kaldıkları için Basil, Wynnnow’la sohbete başladı. Kestra ona onunla evlenmeyeceğini söylediği için belki de daha şimdiden yanında Reddengrad’a götürebileceği yeni bir gelin arayışı içindeydi.

İlerledikçe giderek daha çok yorulmaya başladım ama Hükümdarlık kampı görüş alanımıza girdiğinde tüm yorgunluğumu unuttuverdim. Kurukemer’in doğusundaki bir vadiye konuşlanmış,

muhtemelen yeşil ve siyah renkte bayrakların belirmesiyle birlikte derhal terk edilmiş, tepenin dibindeki dağınık evlerin arasında duran geçici bir kamptı. Kamp rahatça gözlenip değerlendirilebilecek ama saldırması zor bir konumdaydı. Özellikle de sayımız bu kadar kısıtlıyken.

Tepenin yamacında, biraz yüksekte yer alan, bize iyi bir görüş açısı sağlayacak bir eve doğru ilerledik ve alelacele terk edilmiş olduğunu görmek bizi şaşırtmadı. Masada yarısı yenmiş yemekler duruyordu ve ben bir köşede surat asarken grubumuzdakilerin birkaçı bu yemekleri midelerine indirmekten çekinmedi.

“Brillliler bu evde işimize yarayabilecek tedarik malzemeleri bırakmış,” dedi Wynnow. “Tutkal, zehir, patlayıcılar...”

“Patlayıcılar. İşte istediğim bu.” Tenger o âna kadar kampı gözetlemekle ve en iyi kurtarma operasyonunu gerçekleştirmek için Basil ve Trina’yla fikir alışverişinde bulunmakla meşgul olmuştu. Ama şimdi tüm dikkati Wynnow’a çevrilmişti.

Wynnow başıyla onayladı ve sonra Tenger’in yanına, pencereye geçti. Brilllilere özgü o olağanüstü görüş yeteneğiyle kamptaki esir arabasını bulmayı başardı.

“Araba boş,” dedi Wynnow, “ama arabayı Kestra ile Gabe’i sorgulamaya niyetlendikleri yere yakın bir yere park etmiş olduklarını varsayarsak, o zaman yakınlardaki üç çadırdan birinde olmaları gayet mantıklı.”

“O çadırlara girip çıkan biri var mı?” diye sordu Tenger. “Ya da girişinde bekçilerin durduğu bir çadır görüyor musun?”

Wynnow tekrar baktı. “İlk sorunun cevabı hayır ama bir çadırın dikkatlice korunduğunu görebiliyorum.”

“O çadırda olabilirler,” dedi Tenger. “Önceliğimiz Kestra’yı kurtarmak ama Gabe’e de ulaşabilirsek, elbette onu da kurtarmayı denemeliyiz.”

“Öncelik Kestra’nın kolyesinde olmalı,” dedi Loelle. “O kolyenin asıl amacı her ne olursa olsun, Hükümdarlık’ın onu geri almasına müsaade edemeyiz.”

"Katılıyorum." Tenger yüzünü bana çevirdi. "Seni Kestra'nın kurtarılmasıyla görevlendiriyorum. Hepimiz arasından özellikle senin bunun için en büyük gayreti göstereceğini biliyorum. Özellikle de..." Sesi yumuşadı. "Özellikle de olan bitenden sonra. Trina bana anlattı."

"Trina çok konuşuyor," diye homurdandım ve ayağa kalktım. "Gidelim."

Tenger, Trina'yı ve grubun çoğunluğunu birkaç patlayıcıyla Demirkalpleri kendilerine doğru çekmek üzere kampın uzak bir ucuna götürecekti. Hugh adında iri bir Korak da bizimle gelecekti ve onun önceliği Gabe'i bulmaktı. Hugh rakiplerini tek bir yumrukla yere serip bayıltabilen iri bir adamdı ve bu yüzden onu Dev olarak çağırırdık. Wynnnow ile benim görevimizse Kestra'yı bulmaktı.

"Benim de gitmeme izin ver," dedi Basil, Tenger'e. "Oradaki benim nişanım."

"Eski nişanlın," dedim sert bir sesle.

Basil dudaklarını yalayarak, "Ben de onun güven içinde geri dönmesini en az senin kadar istiyorum," dedi.

"İyi. Ama kimsenin yoluna çıkma." Tenger gözlerini grupta gezdirdi. "Herkes hazır mı? İçeri ne kadar hızlı girip çıkarsak, başarı şansımız da o kadar yüksek olacaktır. Hızlı olup sert bir darbe indirelim ve arkadaşlarımızı kurtaralım."

Bıçağımı kınından çektim ve diğer elimi de kılıcımın üstünde tuttum. İçimden beşten sıfıra doğru saydıktan sonra, "Gidelim!" dedim.

• YİRMİ BEŞ •

K E S T R A

Gabe'in sadece ölü gibi görünmek için bir yaprak çiğ-nemiş olduğunu bilmeme rağmen, gerçekten de o kadar ölü gibi görünüyordu ki kazara yaprağın dozunu kaçırıp kaçırmadığından endişelendim. Bedeni esir arabasının yanına doğru serilmişti ve başı öne düşmüş, elleri iki yandan sarkmıştı, gözleri kapalıydı.

Esir arabası durup da etrafımız Demirkalplerle çevrildiğinde de Gabe hâlâ o pozisyondaydı.

"Ne oldu ona?" diye haykırdı bir adam, beni arabanın diğer yanına kaçmama yol açacak kadar korkutarak.

"Ona *yaptıklarınızdan* sonra kendine gelemedi." Cesaretimi elimden geldiğince toplayarak ekledim, "Sanırım öldü." Bu sözler dudaklarımdan dökülür dökülmez, göğsümde bir sıkışma hissettim. Endrick yalan söylediğimi sezmişti.

Araba kapısı açıldı ve tetikli kılıçlar bana doğrultulmuşken iki asker Gabe'in bedenini sürükleyerek yere serdi. Bana bu şekilde kılıç doğrultmaları komik ve saçmaydı. Çıplak ellerimle onlara karşı koyacağımı, *koyabileceğimi* mi sanıyorlardı? Adamlardan biri Gabe'in nabzını kontrol etti. Sonra başını kaldırıp başka bir askere baktı ve başını iki yana salladı.

"Cesedi atın gitsin," diye emretti bir başka asker.

Nereye ve ne amaçla atacaklarını sormak istedim. Ateşe veya bir mezara mı atılacaktı? Eğer durum buysa, araya girmem gerekecekti. Ama bunu yaparsam da Gabe için hâlâ endişelendiğimi belli edebilir ve bunun bir numaradan ibaret olduğundan şüphelenmelerine yol açabilirdim.

Bunun yerine, Gabe'i unutmalarını sağlamak için dikkat dağıtma planıma odaklandım. Bunu yapabiliyordum.

"Ben Kestra Dallisor'um," dedim, toplayabildiğim tüm cesaretimle. "Sör Henry Dallisor da benim..."

"Babanız burada," dedi bir asker bana, arabadan inmem için elini uzatarak. "Sizi almaya onun emirleriyle geldik."

"Bir esir arabasıyla mı?" Bunu gerçekten hakaret olarak almıştım. Beni bir esir gibi oradan oraya taşıdıklarına göre zaten bir esirdim.

"Kendi güvenliğiniz için, leydim. Tekrar kaçırılmanıza engel olmak için. Kaçırılma suçlarının popüler bir hedefi hâline gelmiş gibi görünüyorsunuz."

Simon ve Trina beni bir defa kaçırmıştı. Daha eskiden de Halderianlar tarafından kaçırılmıştım ki bunu artık hayal meyal hatırlayabiliyordum. Halderianlar beni neden kaçırmıştı acaba? Peki, ya iki gün önce Yalnızcağaç Kampı'na saldırdıklarında benden ne istiyorlardı?

"Babanız sizi görmek istiyor." Asker beni etrafı sekiz muhafız tarafından çevrilmiş bir çadıra götürdü. *O senin gerçek baban değil,* diye hatırlattım kendime.

Sör Henry bir köşesinde önceden ısıtılmış bir berraktaşın asılı durduğu bir odanın ortasında, bir çalışma masasına oturmuştu ve önünde bir Hükümdarlık tableti duruyordu. Başını kaldırdı ve pek de içten görünmeyen bir gülümseme takındı. Elbette ki içten değildi. Bu gülümseme Lord Endrick tarafından emredilmişti. Takip eden boş sözleri de öyle.

"Güvendesin. İçim rahatladı." Henry masasının önündeki bir iskemleyi işaret etti. "Lütfen otur."

Cezama dair konuşmalar, Simon'la ilgili emirleri yerine getirmeyi reddedişimin doğurduğu sonuçlar neredeydi? Sör Henry bu emirlere itaatsizlik ettiğimi biliyor muydu?

İsteğine uydum ve hissettiğim kadar gergin görünmemeye çalıştım. Kalbimin nasıl hızla çarptığını ve ayakta durmakta bile zorlandığımı anlarsa, anılarımın geri dönmeye başladığını da tahmin edebilirdi. Sör Henry'nin gerçekte bana ne ifade ettiği de dahil olmak üzere. Sadece bir yabancı. Daha fazlası değil.

Hayır, bir yabancı değil. Bir başka anı dalgası zihnime taşındı. Bir zamanlar ona asla baba diye hitap etmeyeceğimi söylemiştim.

"Zaten en başından beri bana baba demeni istememiştim," diye yanıtlamıştı.

Gözlerim dolmaya başladı. Gabe bana bu adama baba dememi söylemişti ama bunu yapamazdım. Benim babam Darrow'du. Darrow beni gerçekten sevmişti ve şu anda yüzüme bakan bu adam, gerçek babamın korkunç kaderinde rol oynamıştı.

Sör Henry sonunda yazmayı noktaladı ve başını kaldırdı. "İyi misin? O barbarlar seni incitmedi ya?"

"Hayır... efendim."

"Senin ortadan kaybolduğun akşam Basil de kayıplara karıştı. O da mı kaçırılmıştı?"

Nefes alışım hızlandı. Basil'den konuşacağımızı hiç düşünmemiştim. Hatta Basil aklıma bile gelmemişti. Ama şimdi bir yalan uydurmam gerekiyordu yoksa Reddengrad'ı Lord Endrick'in gazabına mahkûm edebilirdim.

"Evet. O hâlâ onların yanında."

"Şüphesiz ki aklını bir sürü yalanla dolduruyorlardır. O adamların hepsi birer yalancı, bunu biliyorsundur umarım, Kestra."

Asıl umduğu, o anda bildiklerimin yarısını bile bilmiyor olmamdı.

Bu tek düşünce zihnimi esir aldı. Babam tekrar konuşana kadar, ona bir yanıt vermediğimi bile fark etmemiştim. "Sana söyledikleri her şeyi bana anlatmalısın. Kısa süre önce geçirdiğin kazadan sonra, kafan iyice karışmış olabilir."

“Kafam karışık değil,” dedim, gözlerinin içine bakarak. Sadece aldığı emirler doğrultusunda babammış gibi yapan bu adamın gözlerinin içine bakarak. “Kim olduğumu biliyorum ve Lord Endrick’in neden anılarıma saldırdığının da farkındayım. Olden Hançeri’ni tekrar bulmak istiyorsa, kalbimi eski hâline getirirse iyi olur.”

Sör Henry’yi tokatlasam bile böyle öfke dolu, içgüdüsel bir tepki veremezdi. İskemlesini devirerek ayağa fırladı ve çalışma masasını da ileri doğru itti. İrkilerek iskemlemden fırladım ve çadır kapısına doğru sendeledim. Koşarak çıkmaya yeltendim ama bir asker önümde belirek beni tuttu ve içeri geri taşıyarak Sör Henry’nin ayaklarının dibine bıraktı.

“Kralından herhangi bir şey talep etmeye nasıl cesaret edersin?” diye hırladı Sör Henry. “Buraya gelmemin sebebi infazını yerine getirmektir, Kestra. Bunu da kolyeni boynundan çekip alarak yapabilirim.”

Kolyeyi korumak için avucumun içine aldım. “Bu kolye aslında nedir?”

Sör Henry’nin yüzü buz kesti. “Bu kralından gelen bir hediyeydi ve ona geri götürdüğümde de kralına *verilmiş* bir hediye olacak.”

“Bunu alırsan öleceğim. Sabahına da Koraklar ölümümün intikamını almak üzere yeni bir Vasilolan seçecek, her şey baştan başlayacak. Ama eğer Endrick anılarımı bana geri verirse, o zaman ona hâlâ bir faydam dokunabilir.”

O zaman ona gerçek bir tehdit oluşturabilecektim. Asıl amacım da buydu.

“Anılarına çoktan kavuşmuşsun gibi görünüyor. Bu nasıl mümkün olabilir?”

“Bunu Lord Endrick’in kendisine açıklayacağım. Başkasına değil.”

Sör Henry devam etti, “Emirlerine itaatsizlik ettikten sonra kralınla görüşme talebinde mi bulunuyorsun? Lord Endrick’in artık sana merhamet göstereceğini mi sanıyorsun?”

Bana merhamet göstermesini hiçbir zaman beklememiştim. Lord Endrick'in böyle bir kavramın varlığından haberdar olduğundan bile şüpheliydim.

Sessiz kalmam zerine Sr Henry arkamda duran askere talimat verdi. "Götür onu. Bildiği her şeyi öğren ve işini tamamladığında kolyeyi bana geri getir."

Kıvrınarak serbest kalmaya çalıştım ama asker eliyle ağzımı kapamadan önce ancak bir iki kelime etmeyi başarabilmiştim.

"Yeter!" Babam yle bir bağırdığı ki tüm kamp içeride olup bitenleri anlamış olmalıydı. Sonra benimle göz göze gelene kadar çömeldi. "şu anda bilmeye hakkın olan tek şey şu: Ben senin gerçek baban değilim ve bu da Lord Endrick'ten *bizzat* aldığım emirleri yerine getirmekten memnuniyet duyacağım anlamına geliyor." Askere dönerek, "Ne yapman gerektiğini biliyorsun," diye ekledi.

Ellerim hâlâ önümde bağlıyken asker beni çekerek ayağa kaldırdı ve çadırdan dışarı ittirdi. Kolumu sıkıca kavramıştı ve benim ayak uydurabileceğimden hızlı yürüyordu.

"Lord Endrick anılarımı benden aldı," dedim. "Benden zaten onun zihnime *bizzat* yerleştirdikleri dışında bir şey ğrenemeyeceksin."

"Göreceğiz."

"Kamama izin ver. Lord Endrick'e kendim ulaşabilirim. Ve Olden Hançeri'ni tekrar elime geçirdiğimde..."

Asker güldü. "*Eline* geçirdiğinde mi? Seninle işim bittiğinde o güzel ellerin herhangi bir şeyi tutmaktan aciz olacak."

"Ve sen de onu derhal bize teslim etmezsen ellerinden fazlasını kaybedeceksin," dedi bir ses.

Demirkalp askeri gerildi ve beni ânında bıraktı. Geriye çekildim ve Wynnw'un askerin arkasında durmuş, sırtına bir bıçak dayamış olduğunu gördüm. Basil de yanındaydı ve beni görünce rahatlayarak i geçirdi. Sonra kolumu tutup, "Gidelim," dedi.

"Simon nerede?" diye sordum. Koraklara nerede olduğumu Simon'dan başka kimse söylemiş olamazdı.

Basil beni aceleyle çekiştirirken kaşlarını çatı. “Yapamadı... Kestra. Simon gelemedi.”

Demirkalp askeri arkamızdan, “Mahkûm kaçıyor!” diye haykırdı.

Wynnow bize yetişmek için arkamızdan koşturuyordu ama geriye dönerek elindeki disk okunu askere fırlattı. Ardından bizi gören birkaç askere daha ok attı. İleride daha çok asker toplanmaya başlamıştı. Basil önüme geçti ve baltalı kargısını havaya kaldırdı. Bu silahı iyi kullanabiliyor olmasını umdum.

“Bu taraftan!” Wynnow elimi kavradı ama etrafımız sarılmadan önce fazla bir mesafe katedemedik. “Eğil,” diye bağırdı. “Bir planım var.”

Eğildim ve içgüdüsel olarak ellerimle başımı korumaya aldım. Etrafımızdaki askerlerden biri kolyemin farkına varmış olmalıydı ki birinin kolyeyi çekiştirdiğini hissettim. Kolye boynumdan kurtulduğu anda boğazım daralmaya başladı, tıpkı kalbimin daha önce sıkıştığı gibi sıkışarak beni nefes alabilmek için mücadele etmek zorunda bıraktı.

Neredeyse tam o anda, Wynnow etrafımızı saran herkesi geriye doğru fırlatan bir patlayıcıyı tetikledi. Savrulan insanlara kolyemi tutan asker de dahil olmalıydı ki kolyem birden ortadan kayboldu.

Acı içinde yere yığıldım ve ulaşabileceğim bir yerde olmadığını bildiğim hâlde çaresizce ellerimle kolyeyi arandım. Kampın diğer tarafından bir dizi patlama sesi yükselince Demirkalpler ve subaylar o tarafa koşturdu. Bazıları karanlıkta yanımızdan koşup gitmişti. Ama artık bunların hiçbir önemi yoktu. Yerde kendi nefesimle boğularak debeleniyor yatıyor ve kendimi etrafımdaki kargaşaya odaklanmaya zorluyordum.

Basil beni kaldırdı ve kollarının arasında taşıyarak koşmaya başladı. “Dayan,” dedi. “Seni buradan kurtaracağız.”

Kampın daha sakın bir köşesine vardığımızda, tekrar Simon’ın adını haykırdım ama sesim kendi kulağıma bile fazlasıyla zayıf gelmişti.

“Simon!” diye tekrarladı Basil, beni yere bırakırken.

Saniyeler içinde, Simon'ın başı üzerimde belirdi. Onu çok iyi göremiyordum ama gördüğüm kadarı bile kalbimden geriye kalanı kırmayı başardı. Simon'ın yüzünün her yanına keder yerleşmişti. Kırmızı gözlerinin altı torba torba olmuş ve omuzları görünmeyen bir ağırlığın altında çökmüştü.

“Kolyesi nerede?”

“Biri onu çekip çıkardı. Etrafımızı çevirmişlerdi.” Bu cevabı veren ses Basil'e ait gibiydi.

Onlara Gabe'den bahsetmeye, o kolyeyi geri almaya ihtiyacım olduğunu ve Sör Henry'nin burada olduğunu söylemeye çalıştım. Ağzımdan en azından tek bir kelime olsun çıkarmaya çalıştım ama başaramadım.

Simon bir küfür savurdu. “Onu Loelle'e ulaştırmalıyız. Ölüyor.”

“En hızlı binici benim.” Bu Wynnnow'un sesi idi. Sanırım.

Gözlerim kapanıyordu ve ölmemeye çalışıyordum ama Endrick'e karşı savaşmak da anlamsız gelmeye başlamıştı. Kaçınılmaz son önceden belliydi. Endrick her zaman galip gelirdi.

Basil beni tekrar kucağına aldı ve altımda zar zor hissettiğim bir atın üstüne yerleştirdi. Tamamen çaresizdim, aldığım her sığ nefes son nefesim olacağından emindim ve bir atın üstüne serilmiş hâldeydim.

“Dev hâlâ Gabe'i bulup dönmedi,” dedi Simon. “Loelle'e ulaşana kadar Kestra'yı hayatta tutmaya çalış.”

“Sana söz veriyorum,” dedi Wynnnow.

“Hayır,” diye mırıldandım. Hayır, Simon'ın Gabe'i bulmak için kampa gidip hayatını riske atmasını istemiyordum. Ama kimse beni duymadı.

Belki de bunların hiçbirinin önemi yoktu. Bundan sonra olacakları görecektim kadar yaşamayacaktım zaten.

• YİRMİ ALTI •

SIMON

Yarı baygın olduğu hâlde, beni görmek Kestra'nın acı çekmesine neden olmuştu ve bunun benim de canımı yakmadığını söylersem yalan olurdu. Annemin çılgınlığını işitmeden Kestra'nın yüzüne bakamıyordum. Belki bana baktığında o da aynı şeyi yaşıyordu. Gözlerinde gördüğüm şey suçluluk duygusu muydu yoksa kendi suçluluk duygumun bir yansıması mıydı? Rutherevi'ndeyken aldığım her kararın yanlış olduğu ortaya çıkmıştı.

Wynnow'un Kestra'nın neredeyse canı çekilmiş bedeniyle uzaklaşmasını izledim ve Loelle'e zamanında ulaşabilmesi için dua ettim. O zamana kadar hayatta kalabileceğinden veya Loelle'in onu böylesine güçlü bir büyüye rağmen hayatta tutabileceğinden emin değildim.

Onlar ayrıldıktan sonra Basil bana atımın dizginlerini uzattı. "Burada yapabileceğimiz her şeyi yaptık." Ben kıpırdamayınca, "Kestra için ben de endişeleniyorum ama yapmamız gereken işler var," dedi.

Bir cevap vermeden atıma bindim ve Basil de kendi atma bindi. Dev ve Gabe için buraya dönerlerse diye iki at bıraktık. Demirkalplerin bu kadar kısa sürede Kestra'ya yaptıkları göz önüne alınırsa, Gabe'in bir şansı olduğundan şüpheliydim.

Atlarımızı kampa sürdüğümüzde patlamalar çoktan sona ermiş-

ti ama bu, kampın tekrar düzene girmiş olduğu anlamına gelmiyordu. Rütbeli subaylar astlarına emirler yağdırıyordu ki onların da çoğu bu emirler ve hakaretlerden kaçınmak için saklanmakla meşguldü. Bu da sakın bir çadırın arka tarafındaki iki askere saldırmamız için iyi bir fırsattı.

Çaldığım üniforma üstüme tam oldu ama Basil'inki ona biraz küçük geldi. Başka koşullarda olsa gülerdim ama bu akşam ileri doğru bir adım atmak için bile tüm dikkatimi toplamam gerekiyordu.

Basil, Kestra'yı kamptan kaçırdığı sırada baltalı kargısını kaybetmiş olduğunu anlatmıştı. Şimdi de belindeki Demirkalp kılıcına bakıyordu. "Bu silah üzerine eğitim almadım," diye açıkladı.

"Basit bir silahtır," dedim kuru bir sesle. "Sivri ucunu batır yeter."

Atlarımıza geri döndük ve üstümüzdeki üniformalar ve gecenin karanlığı sayesinde Demirkalplerden sanılacağımızdan emindik. Hatta atımla doğrudan Sör Henry'nin yanından geçtiğim hâlde dönüp bana bakmadı bile.

Ne var ki ben onu kesinlikle görmüş ve hatta işitmiştim. "Bu yüzden kelleler uçurulacak," diye bağırdı Sör Henry. "Lord Endrick'e bilgi vermesi için bir haberci gönderdim bile. İntikamımızı Reddengrad'da alacağız!"

Basil gözlerini bana çevirdi. Hükümdarlık'm sonraki hedefi belli olmuştu.

Sör Henry'nin etrafındaki askerlerin çoğu bir adım geriledi. Sör Henry de bunun farkında vardı ve subaylarına bu saldırıda korkakça saklanan herkesi toplamalarını emretti. Sonra, "Kaç Korak'ın saldırdığını da öğrenmek istiyorum. Elli? Yüz?" diye ekledi.

On iki kişiydik. Üstelik dördümüz saldırıya katılmamıştık bile. Bu geçici bir Hükümdarlık kampıydı; aceleyle kurulmuştu, askerler bölgeye aşına değildi ve savunması da zayıf bir şekilde hazırlanmıştı. Ama bu yenilgi yine de Hükümdarlık için bir utanç kaynağıydı. Eğer bu sebepten dolayı bir karşı saldırı gerçekleştirilecekse, o

saldırıyı karşılamak için orada olmaya niyetliydim. Hükümdarlık'la görülecek bir hesabım vardı ve şimdi intikam listeme annem ve muhtemelen Gabe'in yanı sıra Kestra da eklenmişti.

Askerlere bizi aramaları emredildiğinde, biz de herkes gibi etrafa dağıldık ve arıyormuşuz gibi yaptık ama elimize geçen ilk fırsatta başka bir yöne doğru sıvıştık. Basil bana yettiğinde, "Gabe herhangi bir yerde olabilir. Tüm bu kargaşada onu bulmamız imkânsız," dedi.

"O zaman hazır buradayken onlara elimizden geldiğince çok hasar verelim," dedim.

Basil etrafı inceledi. "Ne yapabiliriz?"

Kestra'nın eyer çantasına koymuş olduğu ateş taşını ona fırlattım, sonra kendi ateş taşımı da çıkardım.

"Bir kaçış yolunu açık bırakmayı unutma," dedim. "Bir çadırı yakıp atımızla kampın diğer yanına gidecek ve kafalarını karıştıracğıız."

En yakındaki çadırla başladık. İçinde ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Basil çadırın bir köşesini yaktı ve ben de diğer köşesini tutuşturdum, sonra atlarımıza atladık ve arkamızdan alarm sesleri yükselirken uzaklaştık. Üç sıra aşağıda aynı işlemi tekrarladık ama bu sefer çadırın içindeki bir şey patlayıp atlarımızın ürkerek kaçmasına sebep olduğu için çok fazla uzaklaşamadık ve tüm bu kargaşanın ortasında yaya kalıverdik. Yangınlardan bizim sorumlu olduğumuzu anlamaları zor olmayacaktı.

"Durun orada!" diye emretti bir ses. Yüzümüzü çevirdiğimizde karşımızda genç ve deneyimsiz bir delikanlı bulduk. Neredeyse kolu kadar uzun bir tetikli kılıcı titreyen ellerle bize doğrultmuştu. Bu silahla bizi tehdit ediyor olabilirdi ama onu kullanmaya cesareti olduğundan şüpheliydim.

"Silahını indirirsen yaşamana izin veririz," dedim, adil bir uyarıyla.

"Silahımı indirirsem, Lord Endrick beni öldürür. Ben bir Demirkalp'im."

Zihnimde Kestra'nın cansızlaşan yüzü canlandı. Endrick onun emirlerine karşı geldiğini sezmişti —muhtemelen benimle ilgili bir emirdi bu— ve Kestra şimdi bunun bedelini ödüyordu. “Bizimle gel ve ona karşı savaşmamıza yardımcı ol,” dedim delikanlıya.

Dudaklarını ıslatarak teklifimi düşündü ki bunu yapacağını tahmin etmemiştim. Ama sonra, “Sizi üstlerime teslim etmek zorundayım,” dedi.

“Hayır, değilsin.” Arkasından yaklaşan Dev, o kocaman kolunu delikanlının boynuna doladı ve genç adam kısa süre içinde kendinden geçti. “İyi uykular,” diye fısıldadı ve sonra bize yanına yaklaşmamızı işaret etti.

Dev'i bir tepenin üstüne doğru takip ettik ve Gabe'i yarı baygın hâlde çalılıkların altında yatarken bulduk. Vücudu Rutherevi'nde ve muhtemelen kampta yediği dayanın izlerini taşıyordu. Onu buradan götürmek zorundaydık.

Dev yakınlarda iki at hazırlamıştı. Gabe'i atlardan birinin üstüne yerleştirdi ve “Ben koşabilirim. Ama Gabe'in vakti daralıyor,” dedi.

Basil, Gabe'le birlikte at sürerken, ben de kılıcımı çektim ve önümüze çıkan herkesi temizleme niyetiyle atımı önden sürdüm. Dev sözüne sadık kalarak arkamızdan koşturdu ve ona meydan okuyacak kadar aptal olan herkesi kolayca yere serdi. Birkaç dakika içinde terk edilmiş eve geri dönmüştük ve bıraktığımız iki at da hâlâ bizi bekliyordu. Dev atlardan daha iri olanına geçti ve sonra arkasından sürüklemek için diğer atın da dizginlerini tuttu.

Ona tekrar güvenmek zorunda kaldığıma kendim bile inanamayarak gözlerimi Basil'e çevirdim. “Bizi Loelle'e ulaştırabilir misin?”

Basil başıyla onayladı. “Ulaştırabilirim. Arkadaşının hayatını kurtaracağız.”

Aklımda son derece garip bir düşünceyle onu izlemeye başladım. Hiç beklenmedik bir şekilde, Basil de benim arkadaşım oluvermişti.

• YİRMİ YEDİ •

SIMON

Küçük bir kanyonun dibindeki pek de derin olmayan bir mağaraya vardığımızda Trina tek başına bizi bekliyordu. Güneş nihayet yükselmeye başlamıştı ve beni darmadağın eden bir gecenin bitişiini memnuniyetle karşılıyordum. Atımdan indim ve etrafa bakınarak grubun kalanını görmeye çalıştım. “Herkes nerede?”

Trina dudağını ısırdı. “Siz gelene kadar burada beklemeye gönüllü oldum.”

“Kestra?” Trina bana yüzünde boş bir ifadeyle bakınca içimde bir panik duygusu yükseldi. Ona doğru bir adım attım ve sesimi yükselttim. “Kestra ne durumda?”

Trina’nın gözleri Basil ile Dev’e çevrildi, sonra elindeki bir kâğıt parçasını bana uzattı. “Şunu aklından çıkarma ki bunu ben yazmadım.”

Kâğıdı aldım ve okumadan önce gruptan uzaklaştım. Daha ilk kelimelerle birlikte mideme kramplar girmeye başlamıştı bile.

Simon,

Eğer Kestra bu yolculuktan sağ çıkarsa, bu notu okuduğun sıralarda Mavi Mağaralar’da olacak. Mağaraları terk ettiğindeyse elinde büyü gücü ve Vasılolan olarak anıları olacak.

Bu yüzden, şu andan itibaren Kestra'yla aranda bulunan bağ artık geçmişte kalmış durumda.

Geçmişte bana yaptığın itaatsizliğine karşılık olarak, hayatını Halderianlara adayarak onların kralı olduğunu ilan edeceksin. Yoksa hayatını elinden alacağım. Ben Korakların komutanıyım ve eninde sonunda benim dediğim olacak.

Hükümdarlık orduları Reddengrad'a doğru yolda. Grubunuzun komutası Trina'da ve ben de mümkün olan en kısa sürede size katılacağım. Vardığımız zaman ya bir kralla el sıkışacağım ya da bir aptalın infazını gerçekleştireceğim. Tercih sana ait.

Yüzbaşın,

Grey Tenger

Kâğıdı buruşturup çalılara doğru fırlattım, bunu yaparken Trina'nın omuzlarının da benimki gibi çöktüğünü fark ettim.

"Simon..."

"Şimdi neden geride kalmaya gönüllü olduğunu anlıyorum. Notu okurken beni seyretmeye can atarak beklemiş olmalısın."

Trina, Dev'in yere yatırmaya çalıştığı Gabe'i işaret etti. "Kalmamın sebebi onunla ilgilenmek. Ayrıca senin de yardımına ihtiyacım var."

"Sana Basil yardım etsin. Ben..."

"Gabe senin en iyi dostun, Simon. Ya da öyleydi. Bana yardım et!"

Etrafımda olup biten her şeye karşı uyuşmuş bir hâlde, Trina'nın listelediği malzemeleri bulmak için eyer çantalarını karıştırdım ve onları Basil'e uzattım, Basil de Trina'ya taşıdı. Ardından Trina, Gabe'in gözle görülebilir yaralarını sargılarken, ben de Gabe'i sabit tuttum.

"En kötü yaralarının içeride olduğuna eminim," dedi Trina. "Birkaç saat burada bekleyip durumuna bir bakalım. Eğer biraz kendini toparlarsa onu Dev'le birlikte Loelle'e yollarız."

“Ben hemen götürebilirim.” Trina bunu teklif etmemin asıl sebebini son derece iyi biliyordu.

Ama başını iki yana salladı. “Bize verilen emir başka. Hepdiyarlar’a gidiyoruz.”

Elbette öyleydi. Kaşlarımı çatarak, “Tenger’in benim neden kral olmamı istediğini biliyor musun?” diye sordum. “Çünkü Komutan Mindall’ı parmağında oynatamıyor. Ama beni kontrol edebileceğine inanıyor!”

Trina tartışmaktan yorulduğu belli ederek iç geçirdi. “Geçtiğimiz birkaç hafta içinde ispatladığın bir şey varsa o da kimsenin seni kontrol edemeyeceği. Tahtı ister al ister alma, iki koşulda da Hükümdarlık Hepdiyarlar’a doğru yola çıktı ve ikimiz de Halderianlar için ne planladıklarını iyi biliyoruz. Onlara yardım etmeliyiz.”

En azından bu konuda haklıydı. Savaş kesinlikle Reddengrad’ın kapısında ve başkentlerine ulaşan en hızlı yol da doğrudan Hepdiyarlar’dan geçiyordu.

Bir kâğıdın buruşturulduğunu duydum ve dönüp baktığımda Basil’in Tenger’in bana bıraktığı notu elinde tuttuğunu gördüm. Notta yazanları okuduktan sonra bana bakarak kaşlarını çatı. “Trina haklı. Şu an önceliğimiz Hepdiyarlar.”

Kâğıdı elinden kaptım ve ceketimin cebine sokuşturdum. “Yani Kestra’yı kaderine terk edip Hepdiyarlar’a gitmek konusunda için rahat, öyle mi?”

“Tabii ki değil,” diye yanıtladı Basil. “Ama Halderianların savunması önceliğimiz olmak zorunda. Senin bunu herkesten iyi anlıyor olman gerek.”

Herkesten iyi.

Burnumdan nefes vererek atımın yanına geçtim ve onunla ilgilenmeye başladım. Ama aslında atımın yanına gelmemin gerçek sebebi bu değildi. Kestra’yı aklımdan çıkarmanın bir yolunu bulmak zorundaydım, belki de sonsuza kadar. Onu Tenger’in elinden kurtarmak için gösterdiğim tüm çabaya rağmen, sonunda kazanan

Tenger olmuştu. Kestra'yı elimden çekip almış ve böbürlenerek zaferini paylaşmak için de bu notu yazmıştı.

"Hâlâ vakit varken biraz uyusan iyi olur. Ben daha önce uyukladım, o yüzden birkaç saatliğine nöbeti alırım," dedi Trina.

Dev kampın diğer ucunda dinlenmeyi ve uyurken de bir gözünü belaya karşı açık tutmayı teklif etti. Bunu kelimenin tam anlamıyla kastettiğinden şüphem yoktu. Kampın diğer tarafında gözcülük yapmak üzere ben de yatağımı yere serdim ve Basil'in de yatağını yakınımıa sermesini izledim.

Gözlerimi kapadım, sırtımı Basil'e döndüm ve uyurmuş gibi yaptım.

"Kestra'yı gerçekten önemsiyorum," dedi Basil. "Ama ikimizin de şu anda onun için yapabileceği hiçbir şey yok. Bunun farkındasın, değil mi?"

"Uyumaya çalışıyorum, Basil."

"Şimdi onun yanında olan kız, Brill'den gelen. Ona güvenmiyorum."

Trina da kulak kabartmış olmalıydı. "Wynnow ona güvenmemene yol açabilecek hiçbir şey yapmadı," dedi.

"Bu şekilde düşünen sadece ben değilim. Doktorunuza, Loelle'e de sorabilirsiniz. O da Wynnow'a güvenmiyor."

"Loelle, Wynnow'dan *hoşlanmıyor* ve bu güvenmemekten farklı. Loelle, Brill'den gelen hiç kimseden hoşlanmaz."

"Biz de hoşlanmayız. Reddengrad'ın Brill'le resmî bir ilişkisinin olmamasının sebepleri var," diye devam etti Basil. "Kendilerini herkesten üstün gördükleri için gerekli durumlarda hiç suçluluk duymadan rahatça yalan söylemekten, kandırmaktan ve diğerlerini yok etmekten çekinmezler. En kötüsü de uzun ömürlü olmaları yüzünden oldukça sabırlıdırlar. Tahtlarının vârisini size göndermiş olmaları şüphe uyandırıcı değil mi sence?"

"Reddengrad da tahtın vârisini bize gönderdi." Geriye döndüm ve Basil'in gözlerime bakmasını bekledim. "Senin de sadakatinden şüphe etmeli miyiz?"

“Ben Kestra’nın hayatını kurtarmak için krallığıma riske attım!”

“O da minnettarlığını nişanınızı sonlandırarak ifade etti.” Başım dönüyor olmasına rağmen doğruldum. “Bu konuya bir son verelim artık, olur mu?”

Basil bir an yüzümü inceledi. “Önceki gecenin etkisini hâlâ üstünden atamadın mı?”

“Hayır.” Sırtımı dikleştirdim ve eğer kendimi kusacak gibi hissedersen, yüzümü Basil’e doğru çevirmeyi planladım. “Neden sordun?”

Basil gülümsedi ama yüzünü başka yana çevirdi. “Kestra beni hiç zehirlemedi. Hepsi bu.”

Hâlâ yakınıımızda durmuş bizi dinleyen Trina kıkırdadı. Neyse ki Gabe öksürmeye başladı ve Trina onunla ilgilenmek üzere uzaklaştı. Böylece Basil’le rahatça konuşabileceğimiz kadar yalnız kaldık.

“Nişanımızı neden attığını anlamıyorum,” dedi Basil. “Bana sadece kafasının karışık olduğunu söyledi.”

“Duygularında bir karışıklık yok. Anılarını kaybetmeden önce de senden duygusal bir beklentisi yoktu, şimdi de.”

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?” dedi Basil. “Sen yakınıımızda olduğun zamanlarda nasıl hareket ettiğinin, yalnızken de bana nasıl sabırla tahammül gösterdiğinin farkındayım. Kalbinin gerçekte nerede olduğunu iyi biliyorum. Ama,” diye hızla ekledi, “ona gerçekten değer veriyorum.”

Trina tekrar kamp içinde dolanmaya başlamıştı bu yüzden başımı eğdim ve sesimi de alçalttım. Bu konuşma şimdilik sadece Basil ile benim aramda kalmalıydı. “Eğer bu doğruysa, o zaman hâlâ yardıma ihtiyacı var. Mavi Mağaralar’dan ayrıldığında elinde büyü gücü olacak. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

Basil bunu düşünmek için bir süre durakladı ama sonunda parmaklarını saçlarında gezdirerek, “Bunu söylediğime inanamıyorum, Simon ama sanırım bu konuda aynı fikirdeyiz. Kestra’nın yardımımıza ihtiyacı var. İkimizin de yardımına,” dedi.

Uzandım ve elini sıktım, sonra nihayet ikimiz de biraz uyumak için tekrar uzandık. Tüm bitkinliğime rağmen, aklımda her yana uçuşan düşüncelerle gözüme uyku girmediydi.

Kestra'yı tekrar görürsem her şey farklı olacaktı. Büyü düşmanlarını çoğaltacak, dostlarını azaltacaktı ve bu ikisi arasında asla keskin bir çizgi olmayacaktı. Tenger bunun mükemmel bir örneğiydi. Onun büyü gücü edinmesini sağlayan bir arkadaş, bir gün onu aynı sebeple öldürecek olan bir düşman.

Daha da garibi, Basil'in az önce, Kestra'yı korumam için bana yardımcı olmayı kabul etmiş olmasıydı. Sonunda kendimizi fikir birliği içinde, aynı tarafta bulmuştuk.

Bu noktadan sonra, işler daha da karmaşık bir hâl alacaktı. Benim Hepdiyarlar'a gitmem gerekiyordu ve eğer mucize eseri de olsa Hükümdarlık'ın ilerleyişini durdurmayı başarabilirsek, belki gidip Kestra'yı tekrar görme şansını yakalayabilir ve aramızdaki her şeyin gerçekten sona erip ermediğini bizzat anlayabilirdim.

Ama bitmişti. Bunu şimdiden biliyordum.

Tenger, Kestra'yı Lord Endrick'in hayalini bile kuramayacağı bir şekilde mahvetmek üzereydi.

Hiçbir şey olmasa bile Kestra'yla ikimizi ayırmaya niyetliydi. Belki de sonsuza dek.

Bu da Tenger'in beni de mahvetmek üzere olduğu anlamına geliyordu.

• YİRMİ SEKİZ •

K E S T R A

Gece uyandığımda kendimi bir arabada buldum. Birileri içimdeki korkunç acının farkındaydı ve onu kalbimden mümkün olduğunca uzakta tutmaya çabalıyordu. Bunun bir faydası yoktu. Ölüyordum.

Konuşmaya çabaladım ve kendini Wynnnow olarak tanıtan biri bana bir su matarası uzattı. Wynnnow adında birini hatırlamıyordum. Susamış da değildim. Hiçbir şey değildim.

Araba durduğunda güneş iyice yükselmişti. Nerede olduğumu zu bilmesem bile, en azından bu kadarını anlayabiliyordum.

Bir adam Mavi Mağaralar'la ilgili bir şeyler söyledi. Daha önce de bir yerlerde buradan bahsedildiğini işitmiştim.

“Neden yavaşladık?” diye sordu, sesinden daha yaşlı olduğu izlenimi edindiğim bir kadın. “Vakti gittikçe daralıyor.”

Kum saati çoktan tükenmişti. Zaman benim için yoktu artık, o zaman neden mahvolmuş kalbim hâlâ atmaya devam ediyordu? Bir şey beni hayatta tutuyor olmalıydı. Kendimden başka bir şey.

Az önce konuşan kadın olmalıydı. Loelle? Bir şekilde, benimle bağlantı hâlinde olduğunu hissedebiliyordum. Beni hayatta tutmak için büyü kullanıyordu, tıpkı Lord Endrick'in beni öldürmek için büyü kullanması gibi.

“Hükümdarlık'ın yakınlarda olmadığından emin olmamız gere-

kiyor,” dedi adam. “İhtiyacımız olan son şey bir çarpışma – ya da daha kötüsü, Lord Endrick’i karşımızda bulmak.”

Lord Endrick. Adını duymak bile içimden yeni bir acı dalgasının geçmesine sebep oldu ve inledim. Artık ona karşı mücadele etmek istemiyordum. Kendi hayatımı kurtarmak için bile olsa, herhangi bir şeyle savaşmak istemiyordum.

“Acele et!” dedi Loelle.

“Ben bizi korurum,” dedi diğer kız. Ama cümlesini tamamlamadan önce içim geçti.

Tekrar kendime geldiğimde, bir çift kol beni arabadan çıkarmakla meşguldü ve sonra kolların sahibi koşmaya başladı. Nereye gidiyorsak, etrafımızdaki hava değişmeye başlamıştı. Daha acı ve buz gibi soğuktu. Titremeye başladım ve bir sesin, “Ters giden bir şeyler var,” dediğini hayal meyal işittim.

“Hayır,” dedi Loelle. “Sadece büyüü sezmeye başladı.”

“Yani uyanık mı?”

Sessizlik çöktü. Uyanık değildim ama uykuda da değildim. Sadece... var olma hâlindeydim.

“Onu bana ver,” dedi Loelle ve neredeyse cansız bedenim onun kollarına geçti. Loelle ağırlığım altında homurdandı ve kapalı gözlerimin arkasından, etrafımızı aydınlatan ışığın neredeyse yok olduğunu fark ettim.

“Neredeyiz?..” diye mırıldandım. Söylemeyi başarabildiğim tek şey bu oldu ve bu çaba bile aslında gereksizdi. Mavi Mağaralar’da olduğumuzu biliyordum. *Nerede* olduğumu biliyordum. Ona beni içeri götürmemesini söyleyebilmek istedim.

Ama birkaç adım sonra farklı hissetmeye başladım. Soğuk beni kucakladı ve koruyucu kalkını içine aldı. Etrafımda ve içimde doluşarak benim bir parçam hâline geldi. Daha rahat ve derin nefes alabildiğimi ve her nefeste biraz daha hayat dolduğumu fark ettim. Işık yavaşça karanlığı aydınlatmaya başladı. Ama bu, ölümün beyaz ışığı veya güneşin sarı ışığı değildi.

Mavi bir ışıktı bu.

Yaz günündeki bir gökyüzü gibi mavi. Veya Highwyn'in hemen kuzeyindeki Külsuyu Denizi gibi mavi. Başkent'in hemen dışındaki Bekçiler'in gözlerine yerleştirilmiş safirlerden daha sıcak bir mavi tonu.

Gözlerimi açtım ve kendimi ışık altında neredeyse turkuaz renginde görünen, siyah kayadan devasa bir mağaranın içinde buldum. Buradaki mavi tonlarının kaynağı neydi? Aklım bulanıktı ve düşünmekte zorlanıyordum.

"Korkma," diye fısıldadı Loelle. "Yanından ayrılmayacağım."

Beni nazikçe suya yatırdı ve saatlerdir ilk defa rahat bir nefes alabildim. Su serin, hatta soğuktu ama ben kendimi sıcak hissediyordum. Bunun da ötesinde, daha önce asla deneyimlemediğim şekilde hayatın içime dolduğunu hissettim. Kalbimi iyileştiriyor veya Endrick'in gücünden kurtararak onu bana geri veriyordu. Avucumu göğsüme yasladım ve kalp atışlarımın giderek güçlendiğini hissettim. Artık bir Demirkalp değildim.

"Ölmüş olmalıydım," diye fısıldadım ve sonra Loelle'e baktım. "Hayatımı kurtardın."

Loelle şefkatle gülümsedi. Belli ki Loelle'in bu sözleri ilk duyusu değildi ama benim bu sözleri gerçekte ne kadar yetersiz kaldıklarını fark ederek ilk söyleyişimdi.

"Bu mağaralardan öncekinden farklı biri olarak ayrılacaksın. Hayatta sana verilmiş bu ikinci şansla ne yapmayı planlıyorsun?" dedi Loelle.

Ona gülümsedim. "Umutlarım her zamankinden farklı değil. Ölmeden önceki son sözlerimin, sadece yaşadığımı ifade etmesini istiyorum."

Cevabımdan memnuniyet duyarak başıyla onayladı. "O zaman, artık başlasan iyi olur."

Loelle'in bakışını takip ederek gözlerimi suyun diğer tarafına, havuzu mavi bir parıltıyla saran ışığın derinlerdeki kaynağına doğru çevirdim.

Loelle birkaç dakika boyunca bu ışığı gözlemlememe izin verdi, sonra, "O ışık nedir?" diye sordum.

"Endrean büyüünün kaynağı. Bu suları dolduruyor. Seni de dolduruyor, Kestra."

İtiraz etmem gerektiğini, o anda beni değiştiren bu gücün korkunç sonuçlar doğuracağını söylemem gerektiğini biliyordum. Simon'ın beni buradan uzak tutmak için nasıl çabaladığını hatırlıyordum ama bu suların içinde uzanmışken, tek düşüncem Simon'ın aslında ne kadar yanıldığıydı. Bunun ne kadar güzel olduğunu, *büyünün* ne kadar güzel olduğunu gerçekten anlasaydı, burada bulunmanın benim için ne kadar doğru bir karar olduğunu da anlardı.

"Büyüyü istiyorum," dedim Loelle'e.

"Bunun için doğdun." Loelle elini suya soktu ve ıslak elini saçlarımda gezdirdi. "Güçlerini sahiplen. Sana ait olanı sahiplen."

"Ben sadece yarı Endrean'ım. Bu bir şeyi değiştirir mi?"

"Buraya bu sorunun cevabını bulmak için geldik," dedi. "Ama bedeninin büyüü tolere edemeyecek olsaydı, bu suların içine uzandığın anda hayatını kaybetmiş olurdun."

"Daha önce hiç olmadığım kadar hayattayım." Ona bakarak gülmüsedim. "Yüzmek istiyorum."

O da gülümseyerek karşılık verdi. "O zaman yüz, leydim."

Suya daldım ve serin suları havayı soluyabildiğim kadar rahatça soluyabildim. Büyü havanın yerini aldı. Hayatım hâline geldi. Su ciğerlerime ve damarlarıma doldu; beni değiştirmeye, dönüştürmeye ve tamamlamaya başladı. Yüzerek mavi ışığa daha da yaklaştıkça daha sıcak, daha tamamlanmış hissettim. Mavi parıltıyı aşarak ışığın kaynağına vardım, varlığı içinde ısınmaya devam ettim ta ki yüzerek uzaklaştığımda bile ışığın benimle geleceğini anlayana kadar. Çünkü ben ışıktım ve ışık da bendi.

Büyüyü aldığımı anladım.

Loelle'i bıraktığım yere yakın bir noktadan su üstüne çıktım ve üstüm tamamen kuruydu. Her zamankinden daha güçlü ve mükemmel bir tamamlanmışlık içindeydim.

Ellerimi incelemek için yüzümün önüne kaldırdım, bir avucuma bir elimin tersine baktım. Bedenimi yokladım ve herhangi bir değişiklik var mı diye kontrol ettim.

Loelle güldü. “Öncekinden farklı görünmüyorsun. Düşüncele-
rin ve hareketlerin de öncekinden farklı olmayacak. Ama aynı za-
manda her zaman olduğun kişi de olmayacaksın. Artık o hâlimden
çok daha fazlasısın. Ya da yapabileceklerinin hepsini tam olarak
kavradığında öyle olacaksın.”

“Öğrenmek istiyorum. Anlamak istiyorum.” Kollarımı havaya
kaldırdım ve büyü içimde akmaya devam ederken esnedim. Büyü-
nün içimde toplandığını, aktığı her yere güç aktardığını hissedebili-
yordum. Işık ve güç ve bilgi aktarıyordu. Bildiğimden haberdar bile
olmadığım şeyler fısıldıyordu.

Aniden geriye doğru sendeledim, bir elimi şakağıma götürdüm
ve keskin bir nefes verdim. Loelle ayağa kalktı. “Leydim?”

Tekrar nefes alabilmem birkaç saniye sürdü ama sadece hazır-
lıksız yakalanmış olduğum için. Dizlerimin üstüne çöktüm ve bana
neler olduğunu kavramaya çalıştım.

Anılar onları anlayıp konumlandırabileceğimden daha hızlı bir
şekilde zihnime geri dönüyordu. Sanki ardı ardına gözlerimin önü-
ne fırlatılan resimler gibi.

“Her şey yolunda.” Loelle elini bir annenin yapacağı gibi sevgiy-
le sırtımda gezdirdi. Belki de uzun zaman önce kendi annemin de
yapmış olduğu gibi.

Gözlerimi kapadım ama bu her şeyi daha kötüleştirdi. “Buna
engel olamıyorum, Loelle. Her şeyi aynı anda görmeye devam ede-
mem.”

Loelle’in eli sırtıma baskı yaptı ve nefes alışım tekrar düzeldi.
“Zamanla yavaşlayacaklar,” dedi. “Sonra da bir araya gelecekler.”

“Bazıları harika,” dedim, beni evlat edinen annemin, Lily’nin
beni ellerimden tutarak Woodcourt’un bahçelerinde döndürdüğü
bir anıyı izlerken. “Bazıları ise değil.” Gözlerimi kapamanın geçmi-
şimdeki en kötü anıları uzakta tutabilmek için yeterli olmasını di-

lerdim. Geçmişime dair bu kısa gözlemler ne kadar korkunç olursa olsun, onlardan kaçtığım anda yerlerini en güzel anılarım alıyordu. Anılardan birine takılı kalmayı ve daha derinine uzanmayı denedim ama o anının yerini hemen bir başkası aldı ve sonra bir başkası daha.

“Lütfen yardım et bana, Loelle!” Duygularım karmakarışık olurken başımda dönmeye başladı ve yere yığıldım.

Loelle yanımda diz çöktü ve ellerini yüzümün iki yanına koydu. Bu anıların hızını azaltmadı ama her ne yapıyorsa en azından benim bu anılara verdiğim tepkiyi bir parça dindirmişti.

“Kişinin kendi geçmişini tekrar yaşaması büyük bir cesaret ister,” dedi Loelle. “Ama sen anılarının tamamından ibaretsin. Kötü anıları görmezden gelmek, kendini o zorlu anıların sana öğrettiği her şeyden yoksun bırakmak anlamına gelir. Bunu yapabilirsin, Kestra.”

“Yapmak zorundayım.” Kolunu kavradım ve o da tekrar ayağa kalkmama yardımcı oldu. “Sana gördüklerimi anlatacağım. Sen anlattıklarına bir anlam verebilirsen, bunu ben de öğrenmek istiyorum. Kim olduğumu öğrenmek istiyorum.”

• YİRMİ DOKUZ •

SIMON

Trina uyanmamız için seslendiğinde gözlerim çoktan açılmıştı. Toplamda belki on dakika bile uyumamıştım ve başım zonkluyor, her zonklama sanki Kestra'nın adını haykırıyor ve bana sürekli muhtemelen artık Endrean mirasına kavuşmuş olduğunu hatırlatıyordu.

Eğer bu gerçekleşseyse, en azından Kestra hayatta olduğu için mutlu olmalıydım ve öyleydim de. Ama aynı zamanda kaderinin artık mühürlenmiş olduğunun da fazlasıyla farkındaydım. Karşısına çıkmayı bekleyen sorunları durdurmak için çok geç kalmış olabildim.

Atlarımızı eyerlemeye başlamışken Basil'e doğru baktım. "Reddengrad'a gitmeden önce Tenger'e Olden Hançeri'nin nerede olduğuna dair bir mesaj göndermelisin."

Ben daha sözümü tamamlayamadan Basil, sanki bu talebi zaten bekliyormuş gibi başını iki yana sallamaya başlamıştı. "Bunu ancak Halderianlar ülkeme savaşta yardımcı olmayı kabul ettiklerinde açıklayacağım. Bir dakika bile önce değil."

İşimi bırakıp ağzım açık ona bakakaldım. "Nasıl bu kadar inatçı olabilirsin? Kestra hayattaysa, hançeri geri almak zorunda."

"Asıl *sen* nasıl bu kadar inatçı olabiliyorsun?" diye yanıtladı Basil. "Anlaşmamızın tamamlanması için üstüne düşeni yapmayı reddediyorsun ve ayrıca..."

“Tenger’le birlikte aldığınız kararların benimle asla bir ilgisi olmadı!” diye bağırdım. “Sana hiçbir şey borçlu değilim!”

“Yeter!” Trina aramıza girdi ve daha sakın bir ses tonuyla Basil’e döndü. “Aldığımız emirler belli ve fazla vaktimiz yok. Dev iyileşmesi için Gabe’i Yalnızagaç Kampı’na götüreceksin. Üçümüzün de Hepdiyarlar’a doğru yola çıkması gerekiyor.”

Başımı iki yana salladım ve Basil’e olan kızgınlığımı Trina’ya aktardım. “Emirlerine uymayacağım, Trina. İhanetinden haberim varken asla!”

Trina’nın gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Neden bahsediyorsun sen?”

“Halderianlara bir mesaj gönderdin ve onlara o gün Kestra’nın nerede olduğunu sen söyledin. Bu yüzden saldırdılar!”

“Ben asla...”

“Defterindeki kalem izlerini buldum. Onlara yazdığın mesajı gördüm.”

Trina başını iki yana salladı. “O saldırıyı ben düzenlemedim, Simon.”

“O zaman nereden bildiklerini açıkla. O notu açıkla. Olden Hançeri’nden her bahsedilişinde neden kulak kesildiğini açıkla. Kestra ölürse, hançeri sahiplenmeye çalışan ilk kişi sen olacaksın!”

“Evet, olurum ve bu defa muhtemelen sahiplenirim de. Ama bunun bir önemi yok çünkü bildiğiniz kadarıyla, Kestra hâlâ hayatta.”

“Bu senin için nasıl da büyük bir hayal kırıklığı olmalı.”

Trina’nın sesi yumuşadı. “Tenger’in mesajının seni rahatsız ettiğini biliyorum. Özellikle de annenin...”

“Hükümdarlık’ı oraya gönderen de sen misin?”

Trina’nın üstüne yürüdüm ama Basil aramıza girdi. “Kes şunu, Simon. Trina neden öyle bir şey yap—”

“Kestra’nın ölmesini istiyor. Halderianlar bunu başaramadı, o yüzden o da Hükümdarlık’a başvurdu.” Yüzümü Trina’ya çevirdim. “Annemin evinin yerini bilen çok az kişi var – Gabe bile oraya gidene kadar bilmiyordu. Ama sen biliyordun.”

Trina'nın yüzü kıpkırmızı oldu. "Yani Hükümdarlık'la gerçekten işbirliği yapabileceğimi mi düşünüyorsun? Onlara herhangi bir şekilde yardımcı olacağımı mı sanıyorsun?"

"Belki de kendine Kestra'nın bir Demirkalp olduğunu ve gerçekte kim olduğunu hatırlayamadığını söylemişsindir. Yaptıklarını haklı göstermek için çok uğraşmadığına eminim."

"Ama ben hiçbir şey yapmadım. Kurukemer'de sizi ararken Gabe de sürekli yanımdaydı. Kestra'yı sağ salim bulmayı ne kadar istediğimi gayet iyi biliyor!"

"Biraz daha yüksek sesle tartışmaya devam ederseniz Hükümdarlık bizi duyacak," dedi Dev, çoktan eyerlenmiş ve yüklenmiş atıyla yaklaşarak. "Ben duydum bile." Derin bir nefes aldı. "Ve şunu söylememe izin verin. Dün akşam Hükümdarlık kampında Gabe'i ararken, çadırının yakınlarındaki bir subayın daha önce bir Korak ile işbirliği yapabileceklerini asla aklına bile getirmemiş olduğunu söylediğine kulak misafiri oldum."

"Bu herhangi biri olabilir." Trina'nın sesindeki titreme, aslında ne kadar gergin olduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

"Herhangi biri değil." Dev'in geniş omuzları çöktü ve Trina'nın gözlerine bakmaktan kaçındı. "Bir isim geçmedi ama o kadının sonunda istediği ödüle kavuşacağını söylediler."

Bu kadarı benim için yeterliydi. Gözlerimi Trina'ya çevirdim. "Evet?"

Trina tam karşıma geçti. "Asla Kestra'dan hoşlanırmış gibi yapmadım, Simon. Ve evet, Vasılo'nun o değil de ben olmasını dilerdim. Ama onu destekliyorum. Kestra'nın Olden Hançeri'ni geri alabilmesi için savaş vermeye ve yüzbaşının emirlerini yerine getirmeye devam ediyorum. Eğer yanlış giden bir şey olursa, Kestra Mavi Mağaralar'a asla ulaşamazsa, o zaman belki sonraki Vasılo'nun ben olabilirim. Sen de tıpkı benden Kestra'yı desteklememi istediğin gibi, bu sefer beni desteklemek zorunda kalırsın."

"Ya da onu gerçekten desteklediğin gibi desteklerim?"

Trina'nın eli kılıcına gitti ve bunu gördüğümünden emin oldu. "Birlikte Halderianlara gideceğiz. Ve oraya ulaştığımızda, seninle birlikte Komutan Mindall'ın önünde duracak ve ona Kestra'ya ihanet etmek adına herhangi bir şey yapıp yapmadığımı birlikte soracağız."

Gözlerimi kısıtım. "Halderianların Yalnızagaç Kampı'na saldırı-
dıkları gün, pazarlık etmek üzere bizimle yukarı çıktın mı?"

"Çıkmadığımı biliyorsun. Neden?"

"O zaman komutanlarının adının Mindall olduğunu nereden biliyorsun?" Yanıt vermesini bile beklemeden yatağıma alıp kıvrı-
dım ve eyer çantalarından birinin içine tıktım. "Yola çıkmaya hazır-
sanız, ben de hazırım."

SABAH HAVANIN SOĞUK olduğunu düşünmüştüm ama gün orta-
sında esmeye başlayan buz gibi rüzgârla kıyaslandığında sabahki
soğuk hiç kalırdı. Yine de şikâyet etmedim. Ruh hâlime son derece
uygun bir havaydı bu.

Dev ve Gabe, Yalnızagaç Kampı'na doğru yoldaydı. Bu da beni
Trina ve Basil'le yol almak zorunda bırakmıştı. Trina'yla konuşma-
dığım için, garip bir şekilde Basil'le konuşmak zorunda kalmıştım.
Sevdiğim veya güvendiğim bir klan olmayan Halderianlara doğru
ilerlerken, Basil atını benimkinin yanında sürmeye başladı.

"Kilometrelerdir ağzından tek bir kelime çıkmadı," dedi Basil.

"Ne dememi istersin?" diye yanıtladım.

"Tahtı neden sahiplenmek istemediğini açıklamayı istiyorum."

Ona yandan sert bir bakış attım. "Bu seni ilgilendirmesin."

"Reddengrad'ın savunmasına yardımcı olmaları için Halderian-
lara ihtiyacımız var. Tahtı sahiplenmeyi reddetmen beni yakından
ilgilendiriyor."

"Seni ilgilendiren ne?" diye sordu Trina, Basil'in diğer tarafına
geçerek. İkimiz de yanıt vermeyince, "Simon'm kral olmayı reddet-
mesinden mi bahsediyorsunuz? Çünkü onun kim olduğunu ilk an-
layan benim. Tenger'e söyleyen de benim," diye devam etti.

“Doğal olarak öğrenir öğrenmez birilerine söyledin tabii,” diye parladım. “Senin işin bu.”

Trina inledi. “Gerçekten dik kafalısın sen, Simon! Aklına bir fikir geldi mi onu bir daha asla sorgulamıyorsun, sadece her zaman haklı olduğunu varsayıyorsun! Eh, benim hakkımda yanılıyorsun ve Basil hakkında söylediğin hemen hemen her şeyde de yanılıyordun...”

“Benim hakkımda ne dedi ki?” diye sordu Basil.

“...ayrıca Halderian tahtını reddetme konusunda da yanılıyorsun. Onlara liderlik edecek iyi kalpli birine ihtiyaçları var, Simon.”

İçimden bir küfür savurdum. Benim kalbim iyi falan değildi. Artık değildi.

Trina devam etti. “Eğer bir gün Vasilolan ilan edilirse...”

“Kes hâlâ hayatta.”

Trina tekrar denedi. “Eğer bir gün Vasilolan ilan edilirse, bana kral olarak kimi seçtiğimi soracaklar...”

“Lafını bitirme sakın.”

“...ve ben de senin adını vereceğim. Sen istesen de istemesen de çantandaki o yüzük ve belindeki kılıçla ilgili gerçekleri inkâr etsen de umurumda değil. Eğer bir şekilde karar verme gücü benim elime geçerse, Halderianların kralı sen olacaksın.”

Ona dik bir bakış attım. “Bu tehdidini gerçekleştirirsen, o zaman ilk emrim önceki Vasilolan’a ihanet ettiğin için infaz edilmen olacak.”

Gülmeye başladı ama bir yandan ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışırken gülüşü hızla soldu. Ve ben kesinlikle ciddiydim.

Uzun bir sessizlikten sonra Basil tekrar konuştu. “Eh, siz Koraklar ne de eğlenceli insanlarsınız, değil mi? Reddengrad bu savaşı kazanırsa sizi zafer partisi için davet etmeyi unutmayacağız. Siz ikinizin herhangi bir kutlamadaki tüm keyfin içine edebileceğinizden hiç şüphem yok.” Ben bir şey söylemeyince, “Tahtı sahiplenmeni isterdim, Simon ve neden bunu yapmak istemediğini bir parça olsun anlamama yardımcı olabilecek hiçbir şey söylemedin şu âna

kadar. Ama yine de hâlâ yapman gereken işler var. Halderianları Reddengrad'ın yanında savaşılmaya ikna et yoksa Olden Hançeri'nin nerede olduğunu söylemeyeceğim," diye devam etti.

Burnumdan nefes vererek güldüm. Ona veya herhangi birine tahtı kabul etmeme sebeplerimi açıklama borcum yoktu. Halderianları savaşılmaya ikna etmek için elimden geleni yapacaktım ve Hükümdarlık kapıya dayanırsa kendim de savaşa katılacaktım. Ama hepsi buydu.

O akşam Hepdiyarlar'a giriş yapana kadar aramızda daha fazla bir konuşma geçmedi. Daha iki hafta kadar önce de buradaydım ve o sırada Kestra kollarımın arasında durmuş, aramıza hiçbir şey giremeyeceğini anlatmak istercesine yüzüme gülümseyerek bakıyordu. Bu anı artık benim lanetim olmuştu.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, "Sana bir anlam ifade eder mi bilmiyorum, Simon ama eğer onu tekrar görürsen muhtemelen hatırladığın kızla aynı olacaktır... büyük oranda," dedi Trina.

Bu bana bir anlam ifade etmemiş, sadece kendimi daha kötü hissetmeme sebep olmuştu. Trina daha sözlerini bitirmemişken, yirmiden fazla Halderian'dan oluşan bir grup, klan renkleri ve silahlarını sergileyerek bize doğru at sürdü. Kestra'yı Yalnızagaç'tan kaçırmama yardımcı olan Harlyn Mindall da gruba dahildi. Onun bize yardımcı olacağını umuyordum. Bunun dışında elimizde çok fazla kozumuz yoktu.

Basil bana doğru eğildi. "Halderianlar üzerinde herhangi bir tesirin varsa, şimdi bunu kullanmanın tam zamanı."

"Yok." Ama ağzımdan çıkan sözlerin kulağa aklımdakinden çok daha fazla diplomatik gelmesini umarak atımı Basil ile Trina'nın atlarının ortasında tuttum.

Komutan Mindall gruba önderlik ediyordu ve belli bir mesafeden bile bunun arkadaşça bir hoş geldin karşılaşması olmadığı belliydi. Mindall grubunu durdurmak için elini havaya kaldırdı ve bizi konuşabileceğimiz bir mesafede yüz yüze durmaya zorladı.

“Üç gün önce konuşmak için kampınıza geldik ve Vasilolan’ı daha iyi anlayabilmek konusunda hevesliydik. Ama bize yalan söylediniz.”

“Şu anda kim yalan söylüyor peki, Komutan Mindall?” diye yanıt verdim. “Konuşmaya gelmemiştiniz. Vasilolan için başka planlarınız vardı.”

Mindall’ın gülümsemesi soldu. “O bize karşı dönmeden önce yapılması gereken bir hamleydi bu ve zamanla onu karşımızda bulacağımızı sen de biliyorsun. Ama şimdilik, komutanınız bize yardım için geleceğinize söz vermişti ve işte buradasınız.”

Basil’e kaçamak bir bakış attım. Bana kaşlarını çatarak bakışına bakılacak olursa, çenemi kapalı tutmamı istiyordu. Mindall’a bir cevap vermeye yeltendiğimde, Basil başını yana eğerek söz aldı. “Hangi konuda yardıma ihtiyacınız var?”

Yüzünü Basil’e dönerken Mindall’ın duruşu da bir parça rahatladı. “Yakında ufak bir kamp kurduk. Bu akşam bizimle kalın ve yarın da sizi Nessel’e götürelim.”

Açıkça onu takip etmemizi ima ederek atını döndürdü. Hep beraber yol almaya başlamışken, Trina atını onunkinin yanına sürdü ve “Komutan, arkadaşlarım arasında bir yanlış anlaşılmaya açıklık getirebileceğinizi umuyordum,” dedi.

“Elimden gelirse.”

Trina bana yandan bir bakış attı. “Üç gün önce kampa geldiğinizde Kestra’nın orada olduğunu nereden biliyordunuz?”

Mindall soğuk bir kahkaha attı. “Kaynağımı açık edeceğime gerçekten inanıyor olamazsın.”

“Bu önemli. Bir Korak’tan Kestra’nın nerede olduğunu söyleyen bir mesaj mı aldınız?”

Mindall ona içten bir saygıyla başını eğerek cevap verdi. “Şu kadarını söyleyebilirim: Vasilolan’ın seçildiği o akşam, hançeri bir Dallisor’un ellerinde görünce aramızdan çok az kişi tezahüratta bulundu. Olden Hançeri’ni eline geçirmek için verdiği mücadele-

leyi takdir ediyoruz, Trina ve anneni de iyi hatırlıyoruz. *Eğer* sen bizimle iletişim kursaydın, çağrına yanıt verirdik.”

Mindall’ın bu imalı yanıtıyla Trina’nın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Ben ise ona buz gibi bir bakış attım. “Umut ettiğin inkâr bu muydu?”

“Beni dinle, Simon...”

“Hepdiyarlar’ı korumak için senin yanında savaşacağım ama bunu seninle herhangi bir şeyin aynı tarafında olduğumuza yorma hatasına düşme. Seninle hiçbir ilgim olsun istemiyorum.”

Trina cevap vermeye yeltendi ama sonra ağzını tekrar kapadı. Başka neyi inkâr ederse etsin, ikimiz de onun bir yanının Kest-ra’nın Mavi Mağaralar’a hiç ulaşamamış olmasını dilediğini bili-yorduk. Trina, Antora’nın Vasılolan’ı olma konusundaki hayalinden asla vazgeçmeyecekti.

Bense ona bir daha asla güvenemezdim.

• OTUZ •

K E S T R A

Loelle bana elinden gelen her anımı açıkladı ama bazıları minik detaylar, bazıları ise hayatımı değiştiren büyük olaylardan oluşan binlerce görüntü zihnimden akıp giderken, o bunların çok azından haberdardı.

Woodcourt'un koridorlarında koştuğumu ve Sör Henry tarafından azarlandığımı hatırlıyordum. O zamanlar bile onunla anlaşıyorlardık.

Beni evlat edinen ve canımdan çok sevdiğim annem Lily için ise bunun tam tersi söz konusuydu. Nedimesi ona Lord Endrick'in sarayındaki bir akşam yemeği için sıkıcı resmî kıyafetlerini giydirirken yatak odasında duvara yaslanmış, onu izlediğimi hatırlıyordum. Bana gülümsemişti ama gözlerinde açık bir endişe vardı.

O endişe gözlerine neredeyse yer etmişti zaten. Annem kendini Woodcourt'ta bir nevi esir gibi hissediyor olmalıydı.

Bazen benim de öyle hissettiğim zamanlar olmuştu. Bahçelerdeki ağaçlara tırmanmayı severdim ve Sör Henry subaylarıyla altımdan geçer, Lord Endrick'e destek olmak için planlar yaparken ben de bir ağaç dalı üstünde sessizce otururdum. Kraldan uzak durmayı çok erken yaşta öğrenmişim ama şimdi onun benden uzak durmayı dilediği günlerin gelmesini istiyordum.

Zihnime başka anılar da doldu, ne var ki gerçekleştikleri yılları veya mekânları ya da o sırada yanımda kimler olduğunu her zaman

söyleyemiyordum. Gerçek bir anım, Lord Endrick'in zihnime yerleştirdiği sahte bir fikirle zıtlıştığında da her zaman birini diğerinden ayırmakta başarılı olamıyordum.

Tek bir istisna dışında: Hükümdarlık'ın düşmanım olduğunu çok iyi biliyordum ve bunun tersini ima eden herhangi bir anım mutlaka sahteydi. Geri kalanlarsa zihnimin çaresizce üstüne yolculuk etmek istediği, dolup taşmakta olan bir nehir gibiydi ve bu nehir sadece en minik detayları dışarı sızdırıyordu.

"Kendine zaman tanı," diye teskin etti beni Loelle. "Üstesinden gelmeyi başaracaksın."

Keşke zaman benden yana olsaydı.

Loelle'le birlikte Mavi Mağaralar'da bir ya da iki saat geçirdiğimizi düşünüyordum ama sonunda mağaradan çıktığımızda güneş çoktan ufuktan göz kırpmaya başlamıştı. Geçmişimden gelen daha fazla anı yerine en azından yeni bir güne işaret eden güneşi seyretmekten keyif almıştım. "Çoktan sabah oldu demek?"

Loelle gülümsedi. "Mağaralara girdiğimizden beri tam bir gün ve bir gece geçti, leydim."

Kafa karışıklığı içinde yüzümü ona çevirdim. Bir kez bile aç veya yorgun hissetmemişken bu nasıl mümkün olabilirdi?

Tenger ve Wynnnow mağara girişinin yakınlarındaki ağaçlık bir alanda, ufak bir kamp ateşinin yanına oturmuştu. Sadece dört gece önce Simon'dan bir ateş yakmasını istediğimi hatırladım ama bunun güvenli olmayacağını söyleyerek isteğimi yerine getirmemişti. Onun yanındayken sıcacık olmam gerekse de o gece çok üşümüştüm. Şimdiyse kendimi sıcak hissediyordum ama beni kendi amaçları uğruna kullanmaya hevesli soğuk kalpli insanların yanındaydım.

Beni gördüklerinde ayağa kalktılar ve gözümün ucuyla, Loelle'in onlara oturmalarını işaret ettiğini gördüm ve buna minnettar oldum. Herhangi bir soruyla karşılaşmak istemiyordum ve başıma gelen, hâlâ gelmeye devam eden şeylerle ilgili yapabileceğim bir açıklama da yoktu. Mağaralardaki kadar güçlü olmasa da büyüünün damarlarımda aktığını hissedebiliyordum. Ama bu hissi düzgün bir

şekilde açıklayabilmem mümkün değildi ve bunun kendi büyümün gelişmesiyle mi alakalı olduğundan yoksa sadece mağaralardaki parılının bir yansıması mı olduğundan emin değildim. Loelle'e sorduğumda da bekleyip görmemiz gerektiği cevabını vermişti.

Bekle ve gör. Bu durumdan nefret ediyordum. Hep etmiştim.

Bu beni gülümsetti. Büyü bana ne yapmış olursa olsun, özümde bulunan sabırsızlığa baskın gelecek kadar güçlü değildi.

Wynnow beni kamp ateşinin yanına oturmaya davet etti ve haşlanmış yumurta ikram etti. Açlıktan ölüyor olmam gerektiğinin farkındaydım ama aç değildim. Büyü dışında hiçbir şeyin farkında değildim. Büyü kalbimin her atışıyla içimde dolaşıyordu. *Benim* kalbim; Lord Endrick'in kısıkcından kurtulmuş, özgür kalbim. Rahatça aldığım her nefes bana ondan geri aldığım özgürlüğümü hatırlatıyordu.

"Aç olup olmadığını ben anlarım," dedi Loelle sert bir sesle, Wynnow'a bana uzattığı yumurtaları geri çekmesini işaret ederek. "*Kestra benim* himayemde."

Wynnow sırtını dikleştirdi, yüzünde sinirli bir ifade belirdi. Ne var ki kamp ateşi çevresinde oturabileceğim tek yer, devrilmiş ağaç gövdesinin üstünde, onun yanıydı. Oturamla birlikte Loelle dudaklarını birbirine bastırdı ve Wynnow bunu açıkça kendi adına bir zafer emaresi olarak değerlendirdi.

"İştahın yakında geri döner," diye açıkladı Loelle, aslında ne kadar sinirli olduğunu bilsem de sakinmiş gibi görünmeye çalışarak. "Hem de başta fazlasıyla açık olacaktır ama o da zamanla geçecek."

Loelle konuşmasını tamamlarken Tenger'e imalı bir bakış attı ve Tenger de başıyla onaylarcasına bir işaret yaptı. "Bu beni ilgilendiriyorsa, yüksek sesle söylemeniz daha doğru olur," diye hatırlattım onlara.

Wynnow gülümsedi. "Yüzbaşı'yla senin için bundan sonraki en uygun adımın ne olabileceğini konuşuyorduk."

"Bu çok açık. Olden Hançeri'ni geri almam gerek ve..." Birden panikledim. "Hançerin nerede olduğunu bilmiyorum! Ya o anı geri dönmezse?"

“Zaten hiç öyle bir anın olmadı,” dedi Tenger, ortadaki riskleri düşünürsek ondan bekleyebileceğimden çok daha sakın bir sesle. “Parçaları birleştirebildiğim kadarıyla, Lord Endrick’i öldürmeye çalıştın ve sonra da kaçabilmek için pencereden atlamak zorunda kaldın. Basil aşağıda seni bekliyordu. Olden Hançeri’ni ona verdin ve sen de dahil olmak üzere kimsenin bilmediği bir yere saklamasını söyledin.”

“Peki Basil hançeri nereye saklamış?”

Tenger ellerini şaklattı. “Eh, sorun da bu. Halderianlar Red-dengrad’ın savunmasına katılmayı kabul edene kadar bize bunu söylemeyi reddediyor.”

Çizmemin yakınındaki bir çakıl taşını tekmeledim ama göğsümde yanmaya başlayan hüsrân duygusundan kurtulmama yardımcı olmadı. “Halderianlara güvenmiyorum.”

Tenger gülümsedi. “Üç sene önceki anıların kendini inşa etmeyi tamamladığında onlara daha bile az güveneceksin.”

Başımı geriye attım ama Tenger başka bir açıklama yapmadı. “Biz de savaşa katılacak mıyız?” diye sordum.

Loelle öne eğildi. “Kendini güçlü hissediyorsun ve bu çok iyi, ama büyüü sahiplenmek seni tutarsızlaştırabilir. Kendini tanımak, artık olduğun kişiyi anlamak için kendine biraz zaman tanımalısın.”

“Savaşa giderken yolda hallederim.”

Wynnow’un Loelle’e bakarken gözlerinde çakan şimşekler, bakışlarını bana yönelttiğinde yerini çok daha arkadaş canlısı bir ifadeye bıraktı. “Dilerseniz, leydim, sizi Brill sınırına götürebilirim ve kendinizi daha iyi hissedinceye kadar halkıma sığınabilirsiniz.”

Başımı yana eğdim. “Bu ne kadar sürer ki? Ben kendimi iyi hissediyorum zaten.”

“Onca yolu gidip Brill’e sığınmana gerek yok,” dedi Loelle. “Zihnin artık Lord Endrick’in büyüünden temizlendi, bu yüzden gerçeklerle gerçek olmayanları birbirinden ayırmaya başlamalısın. Birkaç gün içinde de, sahip olduğun büyü hakkında daha fazla bilgi sahibi oluruz. Ardından ne tür güçlere sahip olduğunu çözeriz; güçlerin varsa elbette.”

Başımı eğip ellerime baktım. Büyünün içimde aktığını hissedebiliyordum ve beni gelecekte nelerin beklediğini merak ettim. Aynı anda hem gergin, hem heyecanlı hem de temkinli ve olasılıkları deneyimlemeye hevesliydim.

Loelle nasıl hissettiğimi sezmiş gibi uzandı ve teselli edercesine ellerimi sıktı. Beni anlayan birinin varlığına minnet duyarak gü-lümsedim.

“Büyüyle deneyler yapmak için Brill daha uygun bir yer,” dedi Wynnow. “Kestra’nın Antora’da çok sayıda düşmanı var ve benim ülkemde hiç düşmanı yok.”

Wynnow bu konuda haklıydı. Büyü hakkında bir şeyler öğrenmeyi hayatımın sürekli tehdit altında olmadığı bir yerlerde yapma fikri hoşuma gitmişti. “Brill’e gidebiliriz,” dedim, aynı anda bu kararımdan pişmanlık duymamayı umarak. Loelle belli ki bu karara katılmamıştı. Dudakları öyle ince bir çizgi hâlini aldı ki artık onları göremiyordum bile.

Diğerleri kampı toparlarken ben de önümüzde uzanan topraklara bir göz gezdirmek için tepenin üstüne doğru çıktım. Dağlık bir bölgenin alt kısımlarındaydık, bu yüzden ufuk çizgisini göremiyordum ama manzara yine de sıradışı güzellikteydi. Buradaki dağların tepesi tüm yıl boyunca karla kaplı olurdu ve ufak tepeler, taşlı yamaçlar ve kış ayları içinde çoktan donmaya başlamış etkileyici bir şelaleyle gerçekten güzel bir yerdeydik. Yıkım Savaşı’ndan, Lord Endrick’in kendi insanlarını yok etmesinden önce buralar Endrean bölgesiydi. Benim de bir yanımda bu topraklara bağlıydı ve bir gün insanların benim için söyleyebilecekleri her şeye karşın, Antora benim evimdi. Onu Endrick’in pençesinden kurtarmaya kararlıyım.

Bunun için büyüye başvurmak zorunda kalsam bile.

Bunun için hayatımı riske atmam ve değer verdiğim her şeyi...

Simon.

Düşüncelerimin izlediği rota karşısında dehşete düşerek keskin bir nefes aldım. Ya Lord Endrick’e karşı kazanacağım bir zafer, beni

Simon'la beraber olabileceğim bir gelecekte mahrum bırakırsa? Bunu istemiyordum. Bunu asla seçmezdim.

Ama muhtemelen Simon'ı çoktan kaybetmiştim. Aksini düşünmek aptallık olurdu.

Onu kaybetmiştim. Beni Hükümdarlık kampından kurtarmaktan onu alıkoyabilecek başka hiçbir şey yoktu. Kendisi yerine Basil'i göndermişti. Eğer isteseydi, Simon da şimdi burada olurdu. Beni kendime bırakmaya karar vermişti.

En kötüsü de bunun için onu suçlamıyordum. Annesini kaybetmesinde oynadığım rolden sonra bunu yapamazdım. Bu türden bir suçlamayı hak edip etmediğimin bir önemi yoktu ama bana son kez baktığı o gün yüzündeki ifadeyi net olarak hatırlıyordum. Nasıl da parçalanmış, içi boşalmış görünüyordu.

"Kestra?" Wynn timer tepere tırmandı ve sonra yanımda durdu. "Gitmeye hazırız."

Kampa doğru yürümeye başladım ama Wynn timer koluma dokunup sesini alçalttı. "Loelle'e bize katılmamasını söylemelisin."

"Neden?"

"Tenger bana dün akşam, senin için düşündüğü planlardan bahsetti. Bu planların gerçekleştiğinden emin olmak için Loelle'in de seninle gelmesini istiyor."

"Ne tür planlar?"

Wynn timer daha fazlasını söylemeye istekli değilmiş gibi iç geçirdi ama bunu yapması gerektiğini de anlamıştı. "Vasilolan olarak görevini tamamlamanı istiyorlar. Ama görevini tamamladığında... Eh, büyü gücü taşıyan yeni bir Endrean'ın etrafta olmasını istemiyorlar diyelim."

"Loelle de büyü gücü olan bir Endrean."

"Senin büyü gücüne sahip olmanı istemiyorlar, leydim."

Yumruklarımı sıktım. Tepeden hızla indiğimde Tenger'i atımı eyerlerken buldum. Loelle de çoktan atına binmiş, ayrılmaya hazır hâlde bekliyordu. Ama öfkemi kontrol altında tutarak, "Wynn timer ve ben Brill'e yalnız gideceğiz," dedim.

Öfkemin farkında olmayan Tenger başını iki yana salladı. “Loelle’in de seninle gelmesi gerekiyor. Son birkaç gün açıkça gösterdi ki sana zarar vermek isteyen çok sayıda insan var. Onun yardımına ihtiyacın olabilir.”

Acı acı güldüm ve bunu bilerek yaptım. “Ne türden bir yardımdan bahsediyorsun? Endrick’i öldürdükten sonra ölmek için Loelle’in yardımına mı ihtiyaç duyacağım?”

Tenger aniden dilini yutmuş gibi göründü ve ihtiyacım olan tek cevap da buydu. Atımın dizginlerini elinden çekerek aldım ve Wynnow’a doğru kamptan uzaklaşmaya başladım ama Tenger arkamdan seslendi, “Evet, Kestra. Dediğin doğru.”

Durdum ve ağzım açık geriye döndüm. Bu kadar açıksözlü olması karşısında afallamıştım.

Ama Tenger sözünü bitirmemişti. “Gerçek şu ki sadece yarı Endrean olduğun için büyüünün seni nasıl etkileyeceğini bilmiyoruz ama büyüünün saf kan Endreanlara ne yaptığını iyi biliyoruz. Eğer sende yozlaşmanın işaretlerini görürsem, bu beni gerekeni yapmaya zorlayacaktır.” Tenger o kadar kayıtsızca konuşuyordu ki bahsettiği şeyin bir savaş taktiği planı değil de benim hayatım olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. “Bunun kulağa nasıl da acımasızca geldiğinin farkındayım ama savaş sırasında bu topraklara Endreanlar tarafından yapılan yıkımı görseydin, sen de benimle aynı fikirde olurdun.”

Ağırlığımı diğer ayağıma verdim, öne sürdüğü gerekçeye karşı kendi yaşama isteğim dışında öne sürebileceğim başka bir şey yoktu. Söyleyebildiğim tek şey, “Aynı şeyin başıma gelmesine izin vermeyeceğim,” oldu.

Tenger gülümsedi. “Ben de samimiyetle bunu umuyorum. Ama o zamana kadar, yanlış giden bir şeyler olursa, Loelle hayatını kurtarmaya yardımcı olabilir. Ayrıca kendisi büyüüyü anlayan tek kişi, elbette gidip Endrick’ten tavsiye almak istemiyorsan. Görevini tamamla. Geleceğiniyse sonra tartışırız.”

Wynnow tepeden inerek yanıma gelmişti. Gözlerini kısarak Loelle'e baktı ve "Brilliler seni koruyacaktır. Gerekirse Koraklardan bile."

"Asıl sorun Koraklar değil," diye mırıldandım. "Asıl önemli olan, beni onlardan korunmak zorunda bırakabilecek olan sebep."

Gözlerimi Loelle'e çevirdim ve sonra isteksizce başımı eğerek ona bizimle gelmesi için izin verdiğimi belirttim. Atlarımızı sürmeye başladığımızda Loelle bir süre Wynnow'la beni geriden takip etti ama yoldaki ilk kavşağı döner dönmez atını benimkinin yanına sürdü. "Açıklayabilirim."

"Gerek yok." Her ne söyleyecekse ya yalan olacaktı ya da hayatımı almak için sıraya girmiş ve sayıları giderek artan insanlara dair yeni bir söylev. İki konu da dinlemeye değer değildi.

Ama Loelle yine de konuştu. "Kestra, annen –gerçek annen Anaya– güçlü bir büyüye sahipti; varlığını diğer herkesten saklayabilme gücüne. Ama onun gerçek kuvveti, aslında kararlılığında ve iradesinde gizliydi. Aynı kuvveti sende de görüyoruz ve bunun oluşturabileceği potansiyel tehlikeyi göz ardı etmekle aptallık etmiş olurduk."

"İradesi kuvvetli bir Vasilolan sizi mutlu eder zannediyordum."

"Vasilolan olarak, evet. Başarıya ulaşmak için bu niteliğe ihtiyacın var. Ama başarıya ulaştıktan sonra, Olden Hançeri'ni tıpkı Lord Endrick'in yaptığı gibi elinde tutan tek Endrean hâline geldikten sonra ne olacak?"

Gözlerimi ona çevirdim. "Ne demek istiyorsun? Olden Hançeri'nin içindeki güçlerin bana geçeceğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Bunu bilmiyoruz. Büyünün üzerinde nasıl bir etkisi olacağından da emin değiliz."

"Annem hiç yozlaşmamıştı."

Loelle kendinden emin bir sesle konuştu. "Kusura bakma, leydim ama yozlaşma işaretleri gösteriyordu."

Doğrudan yüzüne bakabilmek için atımı döndürdüm. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Sen Vasilolan olduktan sonra Yüzbaşı Tenger, Anaya hakkında

daha derin bir araştırma yaptı. Pek çok insan hançeri hizmetkârı Risha'ya devretmesinin sebebini, Anaya'nın güçlerinin tükenmiş olmasına bağlıyor."

Evet, herkesin bildiği hikâye böyleydi.

Ama Loelle devam etti, "Ne var ki bu doğru değil. Anaya hayatının son günlerinde bile bir miktar büyü gücü taşıyordu; zindan duvarındaki kayaya o yazıyı yazabilmesini de buna borçluydu. Peki o hâlde neden hançeri Risha'ya vermiş olabilir? Anaya büyüsünü kaybetmiş değildi."

Sabırım hızla tükeniyordu. "Neden?"

"Risha, Olden Hançeri'ni Anaya'dan devralmıştı çünkü Anaya Kızıl Taht'a geçince yapabileceklerinden, Hükümdarlık'a sadık herkesten intikam alacağından ve önünde diz çökmeyen herkesi cezalandıracağından bahsetmeye başlamıştı."

"Bu, onun yozlaştığı anlamına gelmiyor."

"Başka ne sebepten bunları söylemiş olabilirdi ki?" Loelle dudaklarını sıktı. "Leydim, artık içinde olan büyü bir silah ve iyilik veya kötülük adına kullanılabilir. İkisi arasındaki çizgi ise sandığından çok daha ince olabilir. Sınırı fazla yaklaşırsan, kendini düşerken bulabilirsin."

"Bu sana olmadı," dedim. "Sen neden hiç yozlaşmadın?"

"Bir sebebi var," dedi. "Gerçek şu ki..."

"İlerlemeye devam etmeliyiz," diye seslendi önümüzden ilerleyen Wynnnow bize dönerek. Bu kadar geride kaldığımızı fark etmemiştim. "Brill'e ne kadar kısa sürede ulaşırsak, o kadar iyi olur."

Loelle bana fırsat bulduğu zaman açıklamasına devam edeceğine dair sessiz bir söz verir gibi baktı. Açıklamasının onu yanımda getirmekle doğru kararı verdiğim konusunda da beni temin etmesini umuyordum. Çünkü içimden bir his, henüz yüzleşmeye hazır olmadığım türden bir tehlikenin içine doğru yol aldığımı söylüyordu.

Belki de Wynnnow'un uyarılarına kulak vermeliydim.

• OTUZ BİR •

S I M O N

Dün akşam Halderian kampındaki herkesi görmezden gelmeyi başarabilmişim ve bugün de şansımın yaver gitmesini diliyordum. Bu kadar öfkeliyken, bu kadar parçalanmışken ve kılıcım bu kadar keskinken kendi başıma kalmam herkes için daha sağlıklıydı.

Günün çoğunda, Halderianlardan oluşan uzun bir sıranın sonunda, Trina ve Basil’le at sürdüm. Trina daha şimdiden benimle sohbet etmeyi defalarca denemişti ama önceden de ona söylemek istediğim hiçbir şey yoktu ve bunun değişmiş olduğuna inanması için bir gerekçe de söz konusu değildi.

“En azından şüphelerini bir kenara koyup burada olma sebeplerimize odaklanabilir misin?” diye sordu Trina sonunda.

Onu duymazdan gelmeye devam ettim ama aramızda at süren Basil, “Haklı, Simon. Halderianları Reddengrad’da yanımızda savaşılmaya ikna etmek için hep beraber çalışmalıyız,” dedi.

“Reddengrad’ın askerlerini buraya getir,” dedim. “Hepdiyarlar’ı savunabilirsek, Hükümdarlık Reddengrad’a asla ulaşamaz.”

Basil başını iki yana salladı. “Askerlerimiz sınırı geçerse, Hükümdarlık bunu bir savaş ilanı olarak yorumlar.”

“Hükümdarlık zaten size savaş açmaya geliyor!” dedim. “Sınırın hangi tarafında olduğunuzu umursamayacaklardır.”

“Eğer yanılıyorsak –ki umarım yanılıyoruzdur– o zaman Hükümdarlık’a bize saldırması için bir sebep vermiş oluruz.”

İç geçirdim. “Ama eğer ben haklıysam –ki haklı olduğumu biliyorum– o zaman sen Halderianları korkunç bir kadere mahkûm ettin.”

“Tahtı sahiplen, Simon. O zaman onlara Reddengrad’a gitmelerini ve bizim yanımızda savaşmalarını emredebilirsin. Bizim sınırlarımız içindeyken en azından sağ kalmak için bir şansları olur,” dedi Basil.

“Bana ihtiyaçları yok. Eğer Komutan Mindall insanlarına önem veriyorsa, onlar için en iyi olacak şekilde hareket edecektir.”

Trina araya girdi. “Olden Hançeri’ni geri almanın tek yolunun Reddengrad’a yardımcı olmaktan geçtiğini onlara anlatırsak...”

“Hayır!” Bunu açıklamak zorunda kaldığıma inanamıyordum. “Hançer’in Kestra’da olmadığını duyarlarsa, onun peşine düşmek için yeni sebepleri olur.”

Bir süre düşündükten sonra, Trina yüzünü Basil’e döndü. “Bize Hançer’in nerede olduğunu söylemen gerekiyor.”

“Söyleyeceğim. Halderianların Reddengrad’a desteğini sağladığımız zaman.” Basil bana doğru bir işaret yaptı. “Sen bunu kısa süre içinde bizzat sağlayabilirsin, Simon.”

Trina da benimle tartışmak için ağzını açtı ama dişlerimi sıkarak konuşmaya başladım. “İkiniz de beni iyi dinleyin çünkü bunu bir daha açıklamayacağım. Kral Gareth beni oğlu olarak evlat edindi ama aramızda benim onun tahtının vârisi olduğuma dair bir konuşma geçmedi. Asla. Hükümdarlık’ın onu tutuklamaya geldiği gün, bana kılıcı ve yüzüğünü verdi, sonra da saklanarak bu eşyaları hayatım pahasına korumamı söyledi ki ben de bunu yaptım ve o günden beri de yapmaya devam ediyorum. Gareth asla geri dönmedi. Kılıcı ve yüzüğü hâlâ bende ama bunun tek sebebi o halkı için hayatını feda ederken benim bir korkak gibi saklanmış olmam. Asla prens unvanını almadım, vârisi olmayı da asla talep etmedim ve kesinlikle onun halkının karşısına geçip başka türden bir iddia da bulunmayacağım.”

Sessizlik çöktü. Sonra Basil, "Gareth seni evlat edindi. Bu vârisi olarak seni seçtiği anlamına geliyor," dedi.

"Eh, ben vâris olmak istemiyorum. Bu şekilde değil."

"Nasıl bu kadar bencil olabilirsin?" Trina'nın yüzü öfkeyle çarpıldı. "Bu isyan ne zamandan beri *senin* ne istediğinle alakalı hâle geldi?"

"Konu asla benim ne istediğim olmadı!" Şimdi de benim öfkem alazlanmıştı ve sesimi alçak tutmak için bile büyük çaba sarf etmem gerekiyordu. "Bana emredildiği zaman savaştım ve gerektiği zaman can aldım, her seferinde de *o ânın* bir şeyleri değiştireceğini umdum! Derken nihayet, tüm mücadeleler, kargaşa ve her türlü ihane-tin ardından, hayatımın bir parçası hâline gelmesini *istediğim* birini buldum ama o artık yok. Beni aptallık veya dar görüşlülükle ya da korkaklıkla suçlayabilirsin ama burada olmamın tek sebebinin benim isteklerimle alakalı olduğunu söylemeye cesaret etme sakın!"

"Hişşt!" dedi Trina, gözlerini ileri dikerek.

Komutan Mindall sıradan çıkarak yolun kenarına geçmiş, bizi ona yaklaşmamızı bekliyordu. Beni duyduğundan endişe ettim ama Mindall, Basil ile Trina'nın yanına geçti ve ben de hemen onların arkasında at sürmeye devam ettim.

Mindall bir elinde bir baltalı kargı taşıyordu ve bunu Basil'e uzattı. "Anladığım kadarıyla silah tercihin bu?" Basil ona teşekkür etti ama Mindall derhal stratejiden bahsetmeye başladı. "Yüzbaşısı Tenger beni Hükümdarlık'ın planları konusunda bilgilendirdi. Nessel ile Hepdiyarlar'ın bir bütün olarak savunulmasını emrettim. Halderianlar'ın son savunması bu topraklarda olacak."

"Bu topraklar, Halderianların hayatına değmez," dedi Trina. "Er ya da geç Hükümdarlık savunmalarınızı açacak ve eli silahlı bir Halderian'la bir sivil arasında fark gözetmeyecektir."

"Bunun yerine, Halderianları Reddengrad'a gönder," teklifinde bulundu Basil. "Askerlerinizin Hükümdarlık'a karşı savaşımızda bize destek olmasına karşılık, sivilleriniz için korunma sağlayabiliriz."

Mindall güldü. "Yani askerlerimizin sizin için hayatını feda et-

mesine karşılık mı demek istiyorsun? Hükümdarlık'ın bu tarafa yönelmiş olması bizim suçumuz değil. Bu durumun sorumlusu Kestra Dallisor."

"Bu hangi anlamda onun suçu oluyor?" Mindall öfkemi sezmiş olmalıydı ki yüzünü sert bir şekilde bana dönerek tepki gösterdi.

Ama kendini hızla toparladı ve cevap verdi. "Vasilolan'ın yanımda duran bu Reddengrad prensiyle evlenmesi planlanmıştı. Böyle yapsaydı, Hükümdarlık da arzuladığı ittifaka kavuşmuş olacaktı. Ama Kestra'nın itaatsizliği nedeniyle insanlarımız şimdi soykırımla yüzleşmek zorunda." Tekrar Basil'e dönerek devam etti. "Sahip olduğumuz bu azıcık toprak için var gücümüzle çalıştık. Bu toprakları kaybetmeye niyetim yok."

"Ya size farklı emirler veren bir kralınız olsaydı?" diye sordu Trina. Ona dik dik baktım ama görmezden geldi.

Mindall yüzünü ona çevirdi. "Gareth üç yıl önce Dallisorlar tarafından infaz edildiğinden beri Halderianların bir kralı olmadı."

"Bir vâris bırakmış olabilir."

Mindall doğrudan onunla yüzleşmek için atını döndürdü. "Gareth bir süre yalnız başına saklanarak yaşadıktan sonra hayatını kaybetti. Bir vâris bırakmış olamaz ve olsaydı bile, o kişi şimdiye kadar mutlaka öne çıkmış olurdu."

"Efendim," dedi Mindall'ın adamlarından biri, sesinde bir uyarı tınısıyla.

Ama Mindall ona aldırmadan devam etti, "Halderianların bir kralı yok ve Vasilolan da kayıp. Komuta bende." Gözleri bana çevrildi. "Bizim yanımızda savaşmanızı memnuniyetle karşılıyoruz. Biraz şansımız varsa, bazılarımız hayatta kalabilir."

Daha sonra hızlanmak için askerlerine işaret verdi. Biz de takip ettik ama mideme bir taş oturmuş gibi hissediyordum. Halderianlar ne zamandan beri biraz olsun şanslı olmuştu ki?

Şu sıralar pek de şanslı olmadıkları kesindi. Çünkü yolun ilerisindeki tepenin üstünde duran Mindall'ın adamlarından biri geri dönerek, "Hükümdarlık! Geliyorlar!" diye haykırdı.

Kılıcımı çektim ve kendi gözlerimle görebilmek için atımı çevirdim ama hayal gücümün en kötü ürünü bile beni uzakta gördüğüm manzaraya karşı hazırlayamazdı. Yüzlerce Hükümdarlık askeri üstümüze doğru ilerliyordu. Çoğu yayaydı ama bu büyüklükteki bir garnizon söz konusu olduğunda, Endrick'in oropodlar ve dev konдорların yanı sıra büyüyle hayata getirdiği diğer lanetli yaratıkları da kısa sürede göndereceğini biliyordum. O sırada gördüklerimiz, yaklaşmakta olan savaşın sadece görünen yüzüydü.

Trina yanımda durdu, eyerinde öne doğru eğildi ve gözlerini kısarak ileriye, karşısına çıkan her şeyi ezip geçerek koşturan dört bacaklı, tüylü hayvanlardan oluşan bir sürüye baktı. "Sanırım bunlar Höyüköküzleri."

Ben onları daha önce hiç duymamıştım ve belli ki Basil de öyle, ama aramızda duran Trina bir küfür savurdu ve "Höyüköküzü bir öküzün bedenine ama bir kurdun hızı ile yırtıcılığına sahiptir. Kürkleri kalın ve derimsidir, bu yüzden doğrudan ve büyük bir güçle kılıç saplamak gerekir. Her şeyin ötesinde, sizi azı dişleriyle deşmelerine izin vermeyin. Kurbanlarını bu şekilde parçalarlar," diye ekledi.

Basil'in kılıcı belindeydi ama bunun yerine baltalı kargısına uzandı ve bu silahla daha önce defalarca dövüşmüş gibi bir elinde çevirdi. Bense bu silahın üstümüze hızla yaklaşan yaratıkları durdurmak için yeterli olacağından şüpheliydim. Ne var ki daha ikimiz de bir hamlede bulunamadan Mindall atını hızla yanımıza sürdü.

"Üçünüz ne kadar hızlı at sürebilirsiniz?"

"Oldukça hızlı." Trina gözünü bile kırpmadan yanıtladı.

"Kızımı önden Nessel'e gönderdim ve bu yaklaşan ordudan haberi yok." Mindall dizginleri tek elinde topladı. "Önden gidip halkı silahlanmaları için uyarmanızı istiyorum."

"Neyle yüz yüze olduğumuzu artık görüyorsun," dedim. "Halkını Reddengrad'a gönder."

Ben konuşurken Mindall'ın kılıcımı incelediğini fark ettim ama tanıdıysa bile buna dair tek söz etmedi. Bunun yerine sertçe ök-

sürdükten sonra, “Eli silah tutabilen herkes Nessel’in kapısında durup şehri savunacaktır. Biz onları burada geciktirmeye çalışacağız ama size hazırlanmanız için ancak şafağa kadar vakit kazandırabiliriz,” dedi.

Kaşlarını çattım ama Basil ve Trina’yla birlikte derhal tepeden aşağı, Hepdiyarlar’a doğru yöneldim.

“Mindall’ın emirlerine uyarsak, Halderianlar ölecek,” dedi Trina.

“O zaman emirlerine kulak asmayalım,” dedim.

Gece boyunca Hepdiyarlar’da at sürerken, bunlar son sözlerimiz oldu ve gece yarısını epey geçmişken nihayet Nessel’in eteklerine varabildik. Ellerinde berraktaş meşaleleri taşıyan, tepeden tırnağa silahlanmış üç kadın bizi karşıladı. Kadınlardan ortada yer alanı Harlyn’di. Kısa saçlarından bazı tutamlar yanaklarına dökülüyordu ama bize o kadar odaklanmıştı ki saçlarının farkında değildi.

Gözleri hızla üstüme dikildi ve aklımı okumak istercesine bana bakmaya devam etti. Sonra kaşlarını çattı ve “Sende bir değişiklik var, Simon. Başına ne geldi?” diye sordu.

Son derece rahatsız hissederek gözlerimi kaçırdım. Neyse ki Trina söz aldı. “Baban sizi uyarmamız için bizi gönderdi. Hükümdarlık beklediğimizden çok daha büyük bir orduyla geldi ve buraya doğru yoldalar.”

Harlyn’in dikkati Trina’ya çevrildi. “Babam hâlâ hayatta mı?”

Cevabı Basil verdi. “Hükümdarlık’ı elinden geldiğince geciktirmeye niyetli ama düşman muhtemelen çoktan savunmalarını aşmayı başarmıştır. Halkını Reddengrad’a sığınmaya davet ediyoruz; eğer eli silah tutan herkes bizim yanımızda savaşmayı kabul ederse.”

“Nessel’de kalırsanız, öleceğinize şüphe yok,” dedim. “Ama Reddengrad’a gider ve onların ordusuna destek verirseniz, halkınızın sağ kalmak için bir şansı olur.”

Harlyn gözlerini kıstı. “Ne kadar vaktimiz var?”

“Şanslıysak şafağa kadar. Halkına yanlarına aileleri dışında hiçbir şey almadan derhal yola çıkmalarını söyle.”

“Tahliyeye derhal başlayın. Ben burada kalacağım,” dedi Harlyn yanındaki iki kadına.

Harlyn diğer iki kadınla konuşurken, Basil de bana baktı. “Doğru olan bu, Simon.”

“Öyle mi?” Omuzlarıma çöken ağırlıkla dev bir kayanın altında kalmış gibi hissediyordum. Basil’in bakışlarına karşılık verdim. “Reddengrad’ın bu insanlara korunma sağlayabileceğini söyle bana.”

Sessizliği bana istediğimden de fazlasını anlattı: Nerede olursak olalım, herhangi birimizin Hükümdarlık saldırısından kurtulma ihtimali çok düşüktü.

Harlyn atıyla yanımıza yanaştı ama doğrudan bana hitap ederek konuştu. “Basil’e az önce attığın bakışı gördüm ama henüz her şey bitmiş değil. Hükümdarlık’ı Nessel’de bazı sürprizler bekliyor olacak.”

Trina atının yanından sarkan büyük bir çantaya pat pat vurdu ve hatta hafifçe güldü. “Brill halkı sayesinde benim de burada bir sürprizim var. Bu savaş henüz kaybedilmedi!”

• OTUZ İKİ •

K E S T R A

Wynnow'un deneyimli rehberliğinde, Gözcü Dağları'nı hızla aştık ve karanlık çöktükten kısa süre sonra Kardiyar'a ulaştık. Bu ufak köy Brill sınırından önceki son duraktı ve neredeyse tüm nüfusu Hükümdarlık'a sadık kullardan oluşuyordu. Bu yüzden pelerinimin başlığını yüzüme indirdim ve doğrudan Wynnow'un bizim için ayarladığı handaki odamıza geçtim.

Wynnow akşam yemeğimizi sipariş vermek için odadan ayrıldığında Loelle, "Anılarınınla ilgili bir değişiklik var mı?" diye sordu.

"Simon'a dair başka bir şey hatırlayamıyorum," dedim. "Belki Lord Endrick'in o anılara da ulaşmak isteyeceğini bildiğim için, Simon'a dair başka şeyler hatırlamaya korkuyorumdur."

Loelle gülümsedi. "Kralın artık ne anılarına ne de zihnine ulaşabilmesinin bir yolu var. Ne hatırlıyorsun?"

"Darrow'u hatırlıyorum. Ama bu eski anılarla alakalı değil. Sanırım..." Gözlerime yaşlar doldu. "Simon birkaç gün önce beni Woodcourt'tan kaçırdıktan sonra, Herruh Ormanı'nı sınırındaki nehirde neredeyse boğuluyordum. Darrow beni kurtardı. Beni suyun dibinden yukarı doğru ittirenin Darrow olduğunu artık biliyorum. Orada, o ormanda olmalı. Sanırım Lord Endrick ceza olarak Darrow'u oraya sürdü."

Loelle şaşırmadı ve sanki bu ânı bekliyormuş gibi konuşmayı yönlendirdi. “O ağaçlar arasında yüzlerce insan sonsuza kadar dolanmaya mahkûm edildi. Sadece dünyanın farkında olmalarına yetecek kadar hayattalar. Ona asla katılamayacak kadar da ölüler. Lanetlenmiş insanlar.”

Tıpkı benim gibi. Bunu da hatırlıyordum. Endrick bana zafere giden hiçbir yolun kalmayacağı bir noktaya ulaşacağını söylemişti.

Loelle adımı söyledi ve ardından bir şey anlatmaya yeltendi ama Wynnnow yanında bir han hizmetlisiyle birlikte odaya girdi. Hizmetli elinde üstü yahni kâseleriyle dolu bir tepsi taşıyordu. Loelle ağzını kapadı ve gece boyunca neredeyse başka hiçbir şey söylemedi.

Şafakta Brill’e doğru tekrar yola çıktık ve sınırı öğleden sonra aşttık. Sınırın ötesinde bizi bir arabanın beklediğini görünce oldukça şaşırdım. Ama arabanın kapısı açılıp da bizi karşılamak için dışarı çıkan kadını görünce şaşkınlığım ikiye katlandı.

“Imri Stout?” Ben Lord Endrick’e saldırdıktan sonra hizmetime atanmış olan nedimeydi bu. Kafam o kadar karışmıştı ki bu, yüzüme de yansımış olmalıydı.

Imri başıyla onayladı. “Wynnnow beni Koraklar seni kurtarana kadar korunmanı sağlamak için Woodcourt’a göndermişti. Bir Brillli asla yakalanıp da zorla hizmetkâr yapılamaz.”

O sırada Wynnnow da atından inmişti. “Imri’nin şu an burada olmasının amacı ise çok daha başka. Size büyünüzü kullanmayı öğretecek.”

“Buna gerek yok.” Loelle’in öfkesi sesinden okunuyordu. “Kest-ra’ya bilmesi gereken her şeyi ben öğretebilirim.”

Imri yüzünde safi bir küçümseme ifadesiyle Loelle’e baktı. “Leydi Dallisor artık Brill’de ve bizimle eğitim görecektir.” Imri arabaya binmemizi işaret etti. “Arabaya gelin ve beraber gidelim. Sürücülerimiz atlarınızla ilgilenir.”

Wynnnow önden gitti ve ona kapıyı açan iki adamın önce uygun bir şekilde eğilerek selam verdiğini gördüm. Nedense Wynnnow’u

hiç asil biri olarak düşünmemiştim ama şimdi anavatanına dönmüşken o rolü kesinlikle iyi oynuyordu.

Imri'nin işaretiyle birlikte, Wynnnow'un ardından arabaya binmeye davrandım, sonra ayaklarım aniden kurşuna dönmüş gibi duruverdim. Wynnnow dışarı doğru eğildi. "Ne oldu?"

"Ufak alanları sevmi—" Dişlerimi sıktım ve ellerim birer yumruk hâlini alırken sözlerimi tamamlayamadım. O arabaya binmem gerektiğini biliyordum ve Brilllilerin önündeyken böylesine önemsiz bir konuda zayıflık göstermek, isteyeceğim son şeydi. Gözlerimi kapatarak ikinci kez düşünmeden arabaya girdim. Loelle de arkamdan bindi. Kapı kapandı ve ellerim koltuğun kenarını kavrayıverdi. Ancak Imri bunun farkına vardığında ellerimi serbest bıraktım. Akıldaki en büyük sorunun beni bekleyen düğün olduğu sıralarda beni küçümsemediğini düşünürsek, artık benden şüphe duymak için çok daha fazla sebebi vardı.

Bir saat kadar sessizce ilerledikten sonra Loelle'in uyumuş olduğunu fark ettim. Sanki bu fırsatı kolluyormuş gibi, Wynnnow ânında yol arkadaşına bir işaret verdi.

"Brill halkı için sadık ve cesur bir casus olmasının yanı sıra, Imri aynı zamanda topraklarımızda büyü konusundaki en büyük uzmanlardan biri. Ne türden bir büyü grubuna sahip olabileceğini anlayacak şekilde olasılıkları azaltmamıza yardımcı olacak bazı testler biliyor."

Bir kaşımı havaya kaldırdım. "Büyü grubu mu?"

Imri öne doğru eğildi. "On büyü grubu var ama her grup içindeki beceriler, kişinin kuvveti ve yeteneğine göre değişiklik gösterebiliyor. Ne kadar kuvvetli veya zayıf olursa olsun, güçlerine ulaşabilmek için kendini tamamen buna odaklaman lazım. Son görüştüğümüzde zihninin Lord Endrick'in büyüsüyle dönüştürülmüş olduğunu biliyorum. Şimdi öncekinden daha ciddi olabileceğini umuyorum." Ben daha cevap vermeden parmaklarını kıvrarak saymaya başladı. "İlk beceri, bir başkasının zihnini etkileyebilmek."

"Endrick'in anılarımı benden almış olması gibi."

“Veya Demirkalplerle iletişim kurabilmesi gibi,” diye ekledi Wynnnow.

“İkinci beceri, bir diğerrinin hareketlerini etkileyebilmek,” dedi Imri.

Endrick’in bana diz çökmemi emrettiğı ânı hatırladım. Ona uymamak için gösterdiğim tüm çabaya rağmen dizlerimin üstüne çökmüştüm. Bir gün ona direnmenin bir yolunu mutlaka bulacaktım. Onun önünde tekrar diz çökmemeye son derece kararlıydım.

“Üçüncü beceri, objeleri etkileyebilmek ve dördüncü beceri de doğayı etkileyebilmek,” dedi Imri.

Annemin, Anaya’nın, Olden Hançeri’nin tekrar gün yüzüne çıkması için ipucu olarak bıraktığı zindan duvarındaki yazıyı da bu beceriyle mi yazdığını merak ettim. Keşke Basil’in yardımına gerek kalmadan hançerin tekrar bulunması için de ipuçları olsaydı diye düşündüm.

Imri başıyla Loelle’i işaret etti. “Onda beşinci grup büyü var; sağlığı etkileyebilmek. Aynı beceri Endrick’in Demirkalpleri yaratmasına da yardımcı oldu. Altıncı beceri ise algılanamaz hâle gelmek veya düşüncelerini diğer insanlardan gizleyebilmek.”

Oturduğum yerde doğruldum. “Annemin yeteneğiydi bu. Endrick bu beceriyi ondan asla alamadı. Yani o bu beceriye hâlâ sahip değil.”

“Başka bir yerden bulmadıysa elbette,” dedi Wynnnow. “Diğer Endreanlarda da aynı beceri mutlaka mevcut olmalıydı.”

“Yedinci beceri, kişinin kuvvetini veya yeteneklerini normalden daha güçlü bir şekilde artırabilmesi,” diye devam etti Imri. “Sekizinci beceri, yaratma kabiliyeti.”

“Endrick’in yaratıkları, teknolojisi ve silahları,” diye açıklık getirdi Wynnnow. Gereksiz bir açıklamaydı. Bunu zaten anlamıştım.

“Dokuzuncu beceriyi geri çağırma olarak adlandırıyoruz,” dedi Imri. “Bu büyüye sahip olan kişi ihtiyaç ânında gerek duyduğu bilgiyi aklma geri çağırabiliyor; o bilgi gereksiz görülerek zihinlerinden silinip gitmiş olsa bile.”

Belki Loelle bu beceriye de sahipti. İnsanların karşılaştığı herhangi bir sorun için her zaman bir çözüm yolu bulabiliyor gibi görünüyordu.

“Onuncu beceri de diğerlerinden büyü alabilmek – onları öldürerek,” diye tamamladı Imri. “Bildiğimiz kadarıyla, bu güce sahip olan tek Endrean, Endrick’in kendisi.”

“Benim büyümün hangi gruptan olduğunu tahmin etmenin bir yolu var mı?” diye sordum.

Imri kendini çalışmaya hazırlıyormuş gibi parmaklarını esnetti. “Seni her grup için ayrı ayrı test etmeliyiz. Şimdi araba içinde olduğumuza göre, sanırım en başından başlayabiliriz; bir başka zihni etkileyebilmek.”

Wynnow bana doğru eğildi. “Ne düşündüğümü biliyor musun?”

Ona bakarak sırttım. “Kafam bu kadar karmakarışıkken, herhangi bir anda *kendi* düşüncelerimi bile söyleyemem.”

“Ciddi ol, Kestra. Aklımdan geçeni biliyor musun?”

Gözlerinin içine baktım, düşüncelerine ulaşan bir pencerenin açılmasını veya beni bir cevaba ulaştırabilecek herhangi bir ipucu bulmayı umut ettim. Ama bu benim düşünerek bulabileceğim bir cevap değildi. Eğer gerçek becerim buysa, onun düşüncelerini çaba sarf etmeden *bilmem* gerekmez miydi?

Ama bilmiyordum.

Arkama yaslandım ve gözlerimi devirdim. “Sıradaki.”

Wynnow, Loelle’i işaret etti. “Ona sessiz bir emir ver. Senin zihninden onun zihnine. Uyanmasını ve akşam yemeğinde ne yiyeceğimizi sormasını emret.”

“Ne yiyeceğiz *gerçekten*?” diye sordum.

“Kestral”

“Tamam.” Loelle’e odaklandım ve ilk hedefim sadece uykusundan kıpırdanmasını sağlamaktı. Ama yine herhangi bir şey olmadı.

“İlk grubu eleyebiliriz,” dedim. “Ve bu arada ikinciye de. Uyanmasını sağlamak bir yana, Loelle’in esnemesini bile sağlayamam.”

Yemin ederim ki Imri’nin boynundaki bir damar kabarak dı-

şarı fırladı. “O zaman üçüncü grubu deneyelim; objeleri etkilemeyi.” Avucunu açtı ve içindeki tek bir inci küpeyi gösterdi. “Bunu dokunmadan kendi eline doğru hareket ettirebilir misin?”

Denedim ama hareket ettiremedim. Onun avucunun içinde herhangi bir yere doğru bile oynatamadım veya onu ezemedim ya da inci küpeyi başka hiçbir şekilde etkileyemedim.

Koltuğumda geriye doğru gömüldüm. “Tamam. Şimdilik bu kadar test yeterli.”

“Leydim...” diye lafa girdi Wynnnow ama Imri onun koluna dokundu ve sonra kulağına bir şeyler fısıldadı. *Kusurlu* kelimesini kullandığını işittim. Büyü kapasitesi olan ama onu geliştirmeyi başaramayanlar için kullanılan bir tanımdı bu.

Onlara baktığımı fark ettiğinde, Imri önceki sözlerini örtbas etmeye çalıştı. “Endişelenmeyin. Muhtemelen yorgunsun ve büyü de içinde henüz çok taze.”

“Elbette.” Her iki sebebin de geçerli olduğuna inanmasam da sesimi umutlu tutmaya çalıştım. Asıl sorun, içimden bir parçanın gerçekten kusurlu olduğumu umuyor olmasıydı.

Evet, Lord Endrick’e karşı bir şansım olması için büyüye ihtiyacım vardı. Ama eğer büyüye asla hâkim olamazsam, o zaman Simon’la bir hayat için hâlâ şansım olabilirdi.

Her ikisini de elimde tutacağım bir geleceğin var olduğundan kuşkuluydum.

• OTUZ ÜÇ •

SIMON

Harlyn, Nessel'in bir Hükümdarlık saldırısına karşı ne kadar hazırlıklı olduğu konusunda merak uyandırmayı kesinlikle başarmıştı ama aynı zamanda Trina'nın eyerinde sallanan o çantanın içinde ne olabileceği konusunda da aynı oranda merak içindeydim. İki kadın bir an göz göze geldi ve ilk açıklamayı kimin yapacağı konusunda sessiz bir pazarlığa girişti.

Pazarlığı Trina kazanmış gibi görünüyordu. Başını geriye attı, atından indi ve çantadan çıkardığı ahşap kutuyu dikkatle yere serdi. Biz de kutunun çevresinde topluştık. Trina kutunun kapağını açtı ve samanlar arasında duran bir kumaş topunu açığa çıkardıktan sonra gözleri heyecanla parlayarak bize baktı. "Hükümdarlık'ın ateş mermilerini hatırlıyor musunuz?"

Elbette hatırlıyorduk. Omuz toplarından ateşlenen bu mermiler metale temas ettikleri anda patlardı. Sadece birkaç tane atılmışken onlardan kaçınmak zor değildi ama çok sayıda atıldığında ölümcül sonuçlar doğururlardı.

Trina, "Bunun içinde tek bir ateş mermisi var ama bir tepenin yarısını havaya uçuracak kadar büyük. Sadece mermiyi sıkıp fırlatmak yeterli," diye ekledi.

Veya böyle bir silahın kontrolünü kaybedersek, onu bize fırlatırken de bulabilirdik. Başımı iki yana salladım. "Brill halkının Lord

Endrick'in teknolojilerini ve yaratıklarını kopyalamak istemesi çok tehlikeli. Ayrıca Endrick'le onun savaş aletlerini kullanarak dövüşmek bizim için daha da tehlikeli."

"Sana katılmıyorum." Harlyn kutunun içeriğini daha yakından incelemeyi umarak Trina'nın yanında diz çöktü ama Trina kutunun kapağını kapatıp, "Bu Brill teknolojisi, Endrick'in büyüğü değil," dedi.

Basil'le birbirimize temkinli bakışlarla baktık. "Bunun bize burada ne faydası olacak?" diye sordu Basil.

Trina omuz silkti. "Belki hiçbir faydası olmaz, belki de Hükümdarlık'ı durdurmak için bize son bir şans verebilir."

"Henüz o noktaya varmadık," dedi Harlyn, tekrar ayağa kalkarak. "Benimle gelin ve hazırlıklarımızı görün."

Atlarımıza döndük ve Nessel'e uzanan dar patikada yol almak için ikiye bölündük. Harlyn benim yanımda at sürdü ve diğerlerinin sohbetimizi duymaması için sesini alçak tuttu. "Ters giden bir şeyler varsa, benimle paylaşabilirsin."

Ona baktım ve birbirimizi tanımadığımızı belirtmeye, bir yalan olsa da her şeyin yolunda olduğunu söylemeye hazırlandım. Gerçeği hiç kimseye açıklayamazdım, belki kendime bile. Bu sadece kalbime veya kalbimden geri kalana daha fazla hasar verirdi. Harlyn sadece bunu anlamış gibi bana bakarak başını öne doğru eğmekle yetindi.

Şehir görüş alanımıza girdiğinde rahatladım. Beni kendi düşüncelerimden uzaklaştıran her şeyi memnuniyetle karşılamaya hazırdım. Son ziyaretimin üstünden sadece birkaç hafta geçmiş olması na rağmen Nessel'in etrafına ahşap suntuvar duvarlar örülmüştü ve duvarlar arasında sadece tek bir geçit kapısı duruyordu. Belli ki Vasilolan'ın ortaya çıkmasıyla birlikte Halderianlar savaşın kısa süre içinde Hepdiyarlar'a sıçrayacağını da tahmin etmişti.

"Şehri korumak için hazırlıklarınız olduğunu mu söylemiştin?" diye sordu Trina, Harlyn'e.

"Evet ama onları test etme zamanımız olmadı." Harlyn geçitten

geçerken onu takip etmemizi işaret etti. Tahliye çoktan başlamış olmalıydı çünkü bizden başka birini göremiyordum. Ama elbette, gece hâlâ karanlıktı ve gölgelerin arasına saklanmış bazı insanları gözden kaçırmış olmam mümkündü.

Yüksek duvarların dışında, Nessel tam olarak hatırladığım gibiydi; atlar ve arabalar için düzleştirilmiş toprak yolları ve Arnavut taşlı kaldırımları hâlâ aynıydı. Buraya önceki gelişimizde de şehir gözüme şimdiki kadar terk edilmiş görünmüştü ama o sırada böyle görünmesinin sebebi herkesin Kestra'nın Vasilolan seçtiği toplanı için şehrin sınırındaki bir alanda toplanmış olmasıydı.

Aynı zamanda Tenger'in Kestra'yı öldürmeye çalıştığı yer de burasıydı. Oysa Kestra şimdi Tenger'in yanındaydı. Aklım ne zaman oraya gitse, kendimi endişeden neredeyse hareket edemez hâlde buluyordum. Ama şimdilik bu düşünceleri bir kenara bırakmam gerekiyordu. Öyle *yapmalıydım* yoksa burada kimseye bir faydam dokunmazdı.

"Taşlı patikadan ayrılmayın," diye uyardı Harlyn.

"Neden?" diye sordu Basil, toprak yoldan kaçınarak.

Harlyn gülümsedi. "Normalde bunu yabancılara ilan etmeyiz ama şehrimiz bir yeraltı nehrinin üstüne kurulu. Hükümdarlık'ın bir gün mutlaka kapımıza dayanacağını bildiğimiz için, bulabildiğimiz her noktaya hızlı kaçış noktaları inşa ettik. Yollara delikler açıldı ve sonra üstü kumaş ve ahşapla kaplanarak, toprak yol görünümü verildi. Saldırıya uğrarsak, planımız o ahşapları bir kenara çekip kendimizi iplerle aşağıdaki nehirde bekleyen sandallara indirmek. Şehrin her yerinde buna benzer yüzlerce delik mevcut."

"Baban bu yüzden herkesin kalıp şehri savunmasını istedi demek," dedim.

Harlyn bir inilti koyuverdi. "Hayır, babam kalıp şehri savunmamızı istedi çünkü sahip olduğu tek içgüdü, savaşmak. Tahliye daha iyi bir seçenek." Atından indi ve bize de aynısını yapmamızı işaret etti, sonra yolun özellikle dikkat çekmeyen bir noktasında diz çökerek elindeki berraktaş meşalesini yere doğru tuttu. Ancak o zaman, üstü-

ne toprak atılmış açık kahverengi kumaşın dış hatlarını görebildim. Harlyn kumaşın bir köşesini kaldırdı ve aşağıdaki karanlığa doğru uzanan derin bir kuyudan aşağı baktık. "İnsanlar ayrılmadan önce herkese ahşapları kaldırmalarını söyledik ama kumaşı yerinde bıraktık. Hükümdarlık ordusu bu deliklerin üstünden geçmeye çalıştığında, aşağıdaki nehre düşecekler. Bu da benim fikrim, bu arada."

"Dâhice," dedim. Harlyn'in yüzü kızardı ama sözlerimde sami miydim. Gerçekten etkilenmiştim.

"Peki şu da kondorlar için mi?" diye sordu Trina, şehrin merkezinde yer alan ve ay ışığı altında açıkça görülebilen kuleyi işaret ederek.

Gözlerimi kısıtım ve kulenin tepesinde gördüğüm şeyin bir top olduğunu düşündüm ama planlarının bu olmadığını umdum. Bu kuşlar yetişkin bir adamı taşıyabilecek ve pençeleriyle parçalayabilecek kadar iriydi. Herhangi bir ağır toptan rahatlıkla kaçabilirlerdi.

"Ağlar." Harlyn, Trina'nın sorusuna cevap verirken gözlerini benden ayırmadı. "Kocaman ağlar."

"Ben kuleye gideyim," önerisinde bulundu Basil. "Düşmanı gözlerim."

Basil kuleye doğru koşmaya başlamışken Trina da gözlerini geldiğimiz patikaya geri çevirdi. "Ben de geçit kapısını kapatayım. Geldiklerinde en azından onları biraz yavaşlatmış oluruz." Gözlerini hâlâ ısrarla üzerimde tutan Harlyn cevap vermeyince Trina, "Sonra tüm orduyu kılıcım, kürdanım ve dikiş iğnemle tek başıma mahvederim, olur mu?" diye ekledi.

Harlyn'in üzerimdeki dikkatinin fazlasıyla farkındayken, Trina'nın alaycılığına gözlerimi devirerek karşılık verdim. Harlyn'in bakışlarına aynı şekilde karşılık vermekte olduğumu fark ettiğimdeyse bundan rahatsızlık duydum.

"Sen girişte duracaksan, ben de tuzakları aşan askerleri karşılamak üzere şehrin diğer tarafında konuşlanacağım," dedim Trina'ya.

"Ben de seninle geliyorum," dedi Harlyn. "Yardıma ihtiyacın olacaktır."

“Yarlım mı?” dedi Trina gülümseyerek. “İkiniz arasındaki şeyin parolası mı bu?”

Harlyn duyduysa bile duymazdan geldi ve birlikte şehir boyunca kıvrılan taşlı patikadan ilerlemeye başladık. “Nessel güzel bir şehir ve korunmaya değer,” diye açıkladı. “Korak kampındaki yüzleşmeden sonra buraya tekrar geleceğini hiç düşünmemiştim.”

“Korak kampına gelmeniz gerektiğini nereden biliyordunuz?” diye sordum. “Kestra’nın orada olduğunu size kim söyledi? Trina mı?”

Harlyn güldü. “Trina mı? Hayır, bana onun Risha Halderian’ın kızı olduğunu söylemişlerdi. Babam bana sadece, bize bu bilgiyi veren kişinin Korakların hayatlarını teslim edecekleri kadar güvendikleri biri olduğunu söyledi.” Bu bana pek bir ipucu vermemişti. Çünkü biz her Korak’a hayatımızı teslim edecek kadar güvenirdik.

Bir köşeyi dönerken Harlyn konuşmasına devam etti; “Halderianlar Vasıloian’dan nefret etmiyor. Ama bir yarımız onun başarıya ulaşamayacağına inanıyor. Diğer yarımızsa başarıya ulaşması hâlinde Kızıl Taht’a oturarak bir sonraki tiran hâline gelmesinden endişeleniyor.”

“Kestra başarıya ulaşacak, Harlyn. Ayrıca o bir tiran değil. Bizim tarafımızda savaşıyor.”

“Peki şimdi nerede?” Yüzümü tekrar ileriye çevirdim. Harlyn, uzun bir sessizlikten sonra, “En azından sen buradasın. Diğer iki arkadaşın da öyle,” diye devam etti.

Arkadaşlarım. Biri ihanetin her türlüyle suçladığım, diğeri de en başından beri bana, benim ona davrandığımdan çok daha iyi davranan arkadaşlarım.

Nessel’in diğer ucuna vardığımızda Harlyn bir berraktaşı ısıttı ve sonra beni bir dükkânın içine soktu. Raflar, üstünde güherçile yazılı torbalarla doluydu. “Torbaların içinde gerçekten güherçile mi var?” diye sordum, rafların önünde yürürken elimi torbaların üstünde gezdirerek. Zihnim şimdiden olasılıklarla dolmaya başlamıştı.

“Trina’nın elinde küçük bir kaya parçası iriliğinde tek bir ateş mermisi olabilir ama biz güherçileyi yüzlerce patlayıcı hâline getirebiliriz. Ayrıca sormak üzere olduğundan emin olduğum için söylüyorum; evet, tüm bu torbaları Reddengrad’a götürmek için uygun bir arabamız var.” Omzuma dokununca yüzüne bakmak için arkama döndüm. Ama o kadar yakın duruyordu ki geriye doğru bir adım atmak zorunda kaldım. “Şimdi biraz dinlenmelisin, Simon. Ne kadar bitkin olduğunu görebiliyorum.”

“Ben iyiyim.” Yalan söylüyordum ve o da bunun farkındaydı.

“Gözlerin kan çanağına dönmüş, omuzların sanki üstünde bir dağ taşıyormuşsun gibi çökük ve hareketlerin de son derece tutuk. Sanki içinde bir şeyler ölmüş gibi.” Keskin bir nefes aldı ve gözlerimiz tekrar buluştuğunda onun, kalbimin kabul edebileceğimden de derinlerini görebildiğini anladım. Son derece şefkat dolu bir tonla, “Kimdi?” diye sordu.

Kalbime bir çarpıntı girdi, canım tekrar yanmaya ve kalbim tekrar kırılmaya başladı. Annemin... o gecedeki beri, herhangi bir şey hissetmemek için elimden geleni yapmıştım; acı, ümitsizlik, keder... veya hepsinden çok canımı yakan aşk duygusunu hissetmemek için çabalamıştım. Duygularım öylesine iç içe geçmiş ve düğümlenmiş hâldeydi ki bir açıklama yapmak için tek bir duygumun bile ucunu tutsam, diğerlerinin çorap söküşü gibi peşinden geleceğinden korkuyordum. Ama Harlyn de bu konuyu kapatmaya niyetli değildi.

“Bir yıl önce ailem kuzeye doğru yola koyuldu. Deniz kıyısındaki Antoralılarla ticarette bulunmayı umuyorduk. Yoldayken Hükümdarlık askerlerinin bize doğru yaklaştığını fark ettik. Annem arabanın arkasında gümüş külçeler taşıyordu ve bunları saklamaya koyuldu. Beklenen oldu ve askerler kral için ödeme alma amacıyla arabamızı durdurdu. Onların tabiriyle Sürülmüşlerden olduğumuzu anladıklarında arabayı ateşe verdiler ve biz de canımızı kurtarmak için koşup kaçmak zorunda kaldık.” Konuşurken Harlyn’in sağ ayağı da titreyip duruyordu ama şimdi onu sabitlemişti. “Annem kaçamadı.”

Annesinin hayalimdeki imgesini kendi annemin ılıklarıyla birleştirdim ve yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Onun için ne kadar zorlu bir deneyim olduğunu çok iyi biliyordum çünkü benim için de o kadar zorlu bir deneyim olmuştu.

Harlyn burnunu çekti. “Senin kimi kaybettiğini bilmiyorum ama her kimse...”

“Ben de annemi kaybettim,” dedim, bir fısıltıdan yalnızca biraz daha yüksek bir sesle.

Harlyn başka bir söz etmeden bana sarıldı. Rahatsızca birkaç saniye durduktan sonra, ben de kollarımı kaldırdım ve bana vermeye çalıştığı iyileştirici teselliyi kabul ettim. Kollarının arasında yas tutmama ve kendimi bencil, zayıf, aptal gibi hissetmeme izin verirken sessizce gösterdiği anlayışla bana gerçekten bencil, zayıf ve aptal biri olsam bile, annemin başına gelenlerin yine de benim suçum olmadığı mesajını iletti.

Ne kadar süre öylece durduk bilmiyorum ama bir noktada, bu artık bir teselli veya anlayış sarılışından farklılaşmıştı. Parmakları saçlarımı taradı ve içimi karıştırarak, son birkaç günden açılan yaraları dokunuşuyla iyileştirdi. Kollarımı daha da sıkıca ona sardım ve elimi sırtına koydum; ne kadar yakınımda olduğunun, siyah saçlarının yanağımyı okşadığının ve nefesinin boynumu ısıttığının fazlasıyla farkındaydım. Yine de ondan ayrılmadım.

Önce o kendini geri çekti ama sadece benimle yüz yüze gelebilecek kadar geriledi. Başparmağıyla yanağımdaki bir yaşı sildi ve sonra elini geri çekmedi.

Kaybımı anlayan birine ihtiyacım vardı. Ama bir noktada, teselli için ihtiyacım olan o sarılış, bir yanımyın istek duyduğu bir kucaklamaya dönüşmüştü. Artık sadece bir kucaklama da değildi...

Ya Harlyn ve ben...

“Dinlenmen gerekiyor, Simon.” Harlyn beni köşedeki bir koltuğa götürdü ve sonra yanıma oturarak kolunu omzuma attı. Neredeyse oturduğum anda uykuya dalmıştım ve yukarıdan gelen bir çığlık sesiyle gözümü açtığımda sadece birkaç dakika geçmiş gibi-

di. Ama dışarıda hava aydınlanmıştı, yani en azından birkaç saat geçmiş olmalıydı. Harlyn ise şimdi pencere önünde duruyordu ve ben de ayağa fırlayarak yanına geçtim. Üstümüzden dev bir kondorun, erken sabah güneşi altında yere siyah bir gölge düşürerek geçtiğini gördük. Kondorun binicisi şehirde bir hayat işareti arıyor olmalıydı ve o işareti bulduğu anda omzundaki topu kullanarak şehri Hükümdarlık'ın ünlü ateş mermilerine boğacaktı. Boyutları küçük olsa da yeteri kadar ateş mermisi Harlyn'le içinde saklandı-ğımız bu dükkânı saniyeler içinde dümdüz edebilirdi.

Bir vınlama sesiyle birlikte, şehir meydanındaki saat kulesinden bir ağ fırlatıldı. Ağ doğrudan kondora çarpmadı ama bir ucu kondorun kanadına dolandı ve kondor silkinerek ağdan kurtulmaya çalışıyormuş gibi yana doğru yattı. Bir noktada o kadar yan yattı ki binicisi aşağı düştü ve ardından kondor uçarak uzaklaştı.

Harlyn bana göz kırptı. "Brill teknolojisi veya Endrick'in büyü-süne sahip olmayabiliriz ama Halderianların bölgedeki en iyi tutkal imalatçısı olmadığını söyleyemeyiz."

Diğer kondorlar da yoldaydı. Basil, kuledeki yerinden ikinci kondoru doğrudan vurmaya başardı ve binicisiz bu kondor burun üstü yere çakıldı. Basil üçüncü bir kondoru da vurdu ama diğerleri artık onun kulede olduğunu anlamıştı. Kulenin çevresinde daireler çizmeye başladılar ve Basil onların yukarıda olduğunu bilse de ağı-nın ulaşabileceği noktadan daha yüksekte uçmaya devam ettiler.

"Dışarı kaç," diye mırıldandım. Basil o sırada bir hedef hâline gelmiş olduğunun farkında mıydı?

Farkında olsun veya olmasın, en büyük kondor aniden kule-ye doğru süzölmeye başladı. Son anda kule hizasına dalış yaptı ve binicisi kulenin açık pencerelerinden içeri ateş mermileri yağdır-dı. Birkaç saniye sonra tüm kule havaya uçtu ve kuru dallardan yapılmış gibi çökuverdi. Nefesim bir an boğazımda düğümlendi. Eğer Basil hâlâ kulenin içinde bir yerdeyse, bundan sağ kurtulmuş olması imkânsızdı.

Tam o sırada oropodların seslerini işittim. Çılgık ve inilti sesleri

eşliğinde yeraltı nehrine düşmeye başlamışlardı. Bunu diğer bini-cilerin toprak yoldan uzak durma uyarıları izledi. Aynı zamanda höyüköküzlerinin deliklerden düşerken veya kuyu içinde sıkışıp kalınca çıkardıklarını tahmin ettiğim kükreme seslerini de duydum.

Ama sağ kalanların doğrudan önümüzdeki sokağı doldurması sadece birkaç dakika aldı. Onlar yaklaşırken Harlyn disk okunu üstlerine boşalttı. Bir höyüköküzü ancak birkaç disk okuyla vurulursa yere seriliyordu. Diğerleri üstümüze gelmeye devam ederken kılıcımı çektim ve sonra Harlyn'e, "Dışarı çıkıyorum," dedim.

"Ben de." Harlyn belindeki kından benimkinden ince görünen kılıcını çekti. "Seninleyim, Simon."

Ona kasvetli bir gülümsemeyle baktım ama höyüköküzleri önümüzdeki meydanı doldurmadan önce daha fazlası için vakit yoktu.

Dışarı çıktığımızda, doğrudan üstüme gelen bir oropodla yüzleştim ve kılıcımı göğsüne sapladıktan sonra dizginlerini yakalayarak onu aşağı çektim. Binici eyerinden atlayarak yere indi ama Harlyn kılıcını adamın sırtına indirdi. Binici yere serilirken Harlyn de bana gülümsedi. Meydana yeni bir ses geldiğinde gülümsemesi yüzünden hızla silindi.

"Höyüköküzleri!" diye bağırdı Harlyn.

En azından yirmi öküz üstümüze doğru koşturuyordu ve çoğu şehrin arka kapısına doğru yol almaya devam ederken, birkaçı bizim farkımıza vardı. Trina onları iyi tarif etmişti ama omuzlarından kuyruklarına kadar uzanan kalın ve siyah yelelerinden bahsetmeyi unutmuş olmalıydı. Bu yele, nerelerine nişan almamız gerektiğini anlamamızı zorlaştıracaktı.

"Yakınımda kal," diye seslendim Harlyn'e. Kılıcımı öküze doğru kaldırdım ama onu omzundan hafifçe yaralamaktan başka bir şey başaramadım. Yaratığın eti deriden değil de sanki taşlandı. Höyüköküzü bana doğru döndü ve dişlerini gösterdi ama Harlyn onu yanından yakalamayı ve kılıcını boynunun tam arkasına geçirmeyi başardı. Höyüköküzü kasvetli bir sesle uğuldadıktan sonra yere serilerek can verdi.

“Sayıları çok fazla!” diye bağırdı Harlyn, üstümüze gelen bir başka sürü tarafından neredeyse ezilmek üzereyken.

Elini kaptım ve onu dükkânın içine geri çektim. Herhangi bir binicinin dikkatini çekmediğimizi umuyordum. Gördüklerini sanmıyordum ama birilerinin içeri dalması ihtimaline karşı Harlyn’le birlikte kapıya yaslandık.

Sonunda dışarıdaki sesler giderek azaldı ve tehlike yakınımızdan geçip gitti. Harlyn bir omzu hâlâ kapıya yaslanmış hâlde bana doğru döndü. İçeride sadece tek bir berraktaşın ışığı varken, bakışlarını görmekten ziyade hissettim ve sanki etrafımdaki hava ısınmış gibi geldi. Sonunda, “Uyandığında karşında bulmayı umduğun manzara muhtemelen bu değildi,” dedi.

Pencereden dışarı göz attım, sokak gerçekten de sakinleşmişti. Birkaç saniye sonra Harlyn de yanıma geldi ve bir elini omzuma koydu. Kulağıma, “İyi bir dövüşçüsün. Annen seninle gurur duyardı,” diye fısıldadı.

İçgüdüsel olarak bir adım geriledim. “Harlyn, dün gece...”

Harlyn öne uzanıp yanağıma bir öpücük kondurunca sözümü tamamlayamadım. “Benim annem de benimle gurur duyardı, Simon. Mantıklı düşünerek bu ânın içine etme.”

“Simon! Harlyn!” Basil’in sesiyle birbirimizden uzaklaştık. Kapıyı ardına kadar açtım ve Basil ve Trina’yı at üstünde gördüğümde içim rahatladı. Basil’in üstü başı sanki terli terli toprakta yuvarlanmış gibi pislik içindeydi ama her ikisi de yaralı değildi ve bu umduğumdan daha iyi bir haberd.

Basil gözlerini şehrin arka kapısına doğru çevirdi. Şehrin önünden girip arkasından çıkan ordu artık görünürde değildi ama Basil sanki onları görebiliyormuş gibi bakmaya devam etti. “Reddengrad’a doğru savaşın peşinden gitmenin vakti geldi, dostlarım. Oradaki mücadelenin bundan çok daha zorlu geçeceğini söylemek zorundayım.”

“Biz anlaşmanın üstümüze düşen kısmını yerine getirdik,” de-

dim, ona doğru dönerek. “Şimdi sen de kendi üstüne düşeni yerine getir.”

Basil gülümsedi. “Çoktan yerine getirdim bile. Günler önce. Yalnız ağaç Kampı’ndan ayrılmadan. Koraklardan birine, Tenger’e bir mesaj iletmesini söyledim. Mesaj ona Olden Hançeri’ni nereye sakladığım konusunda her şeyi anlatıyor. Muhtemelen onu almak için yola çıkmıştır bile.”

“Hançer nerede?” diye sordu Trina, fazlasıyla hevesli bir sesle.

Ama Basil başını iki yana salladı. “Başka kimsenin bilmemesi daha iyi. Eğer önümüzdeki savaşta ele geçirilirsen, o bilginin ağzından işkenceyle alınmasını istemiyorum.”

Basil hakkında yanılmıştım. Sandığım gibi sersem ya da kötü bir adam değildi. Hatta muhtemelen, şu âna kadar her konuda yanılmıştım.

Basil ile Trina’ya güherçile deposunu gösterdim ve birlikte tüm güherçileyi bir arabaya yüklerken Harlyn de gidip ondan istediğim diğer tedarik malzemelerini; daha açık konuşmak gerekirse tuz, şeker ve bulabildiği her türlü yiyeceği topladı.

Hazır olduğumuzda, Harlyn beni arabada onunla birlikte sürücülük yapmaya davet etti ama ben daha güvenli olduğunu iddia ederek birtakım bahanelerle at üstünde gideceğimi belirttim. Gerçi güvenle ilgili kısım aslında gayet doğrudu. Duygularım fazlasıyla kırılıyordu ve Harlyn de onları iyileştirmeye hevesliydi. Onunla gereğinden fazla yalnız kalırsam neler olup biteceğini, dükkândayken kıyısına geldiğimiz şeyi biliyordum. Bu yüzden Basil ile Trina’ya at üstünde eşlik ettim ve hep beraber oropodlar ile höyüköküzleri tarafından yıkımla açılmış bir yolu takip etmeye başladık.

O yaratıklardan bazılarını durdurmaya başarmıştık ama bu yeterli değildi. Çok fazlası şehirden geçip gitmişti ve Hükümdarlık ordularından başka bir birlik de mutlaka yolda olmalıydı. Yani sabah olduğunda Reddengrad’ın önceden planlanmış yıkımına çoktan başlanmış olacaktı.

• OTUZ DÖRT •

K E S T R A

Brill'in başkenti Osterran'a vardığımızda hava karanlıktı. Binaların neden yapıldığından emin değildim ama duvarları Brilllilerin saçları kadar beyazdı ve yıldız ışığı altında parıltılar saçıyordu. Antora'da sıkça kullanılan sertleştirilmiş toprak yol veya taşlı yollardan ziyade, Brill sokakları camları andırıyordu ve hafif transparanlardı, sanki altlarından su akıyormuş gibi bir görüntü sergiliyorlardı. Evlerin yüzeyleri de aynı şekilde pürüzsüzdü ve kenarlarında kırışlar mevcut değildi. Bunun yerine, her ev bir sonraki evle akıcı bir bütünlük içinde birleşmişti.

Bunun tek istisnası saraydı. Saray mevsim sonu olmasına rağmen hâlâ yeşil görünen geniş bir çayırın ortasında yer alıyordu. Evlerdekiyle aynı pürüzsüz materyalden inşa edilmişti ama ortasında siyah halka bulunan altın rengindeki Brill bayrağı, sarayın bütün kulelerinde dalgalanıyordu. Burası Endrick'in Highwyn'deki sarayının, en az kendisi kadar dünyadan uzak ve kasvetli o sarayın tam olarak zıddı gibiydi.

Onu, ona karşı yerine getirmem gereken sorumluluklarımı düşününce oturduğum yerde ürperdim. "Buraya hiç gelmemeliydim," diye mırıldandım.

Başta kimsenin beni işitmediğini sandım ama sonra Wynnow'un gözlerini aniden kıstığını fark ettim. "Neden bahsediyorsun sen?"

“Hükümdarlık kurtuluşunun intikamını almak isteyecektir,” dedim. “Halderianlara veya Reddengrad’a ya da Koraklara savaş açacaklardır. Antora’ya geri dönüp üstüme düşeni yerine getirmem gerekiyor.”

Wynnow aniden ciddi mürebbiye rolüne bürünerek başını iki yana salladı. “Üstüne düşen, büyüü öğrenmek! Şu anda ne kadar savunmasız olduğunu göremiyor musun? Anıların tamamlanmadı, büyüü ortada yok ve Olden Hançeri de elinde değil. Nerede o?”

“Bilmiyorum! Ama savaşta hâlâ yardımcı olabilirim.”

Olması gerektiğinden daha sert bir sesle konuşmuş olmalıydım ki Wynnow’un ses tonu da benimkini taklit etti. “Senin amacın, o savaştan çok daha önemli Büyüyü öğren. Başka hiçbir şeyin önemi yok çünkü Olden Hançeri olmadan, Lord Endrick’e karşı durabilmek için tek şansın büyü. Sen büyüü kullanabilene kadar, Endrick korkunç hükmünü sürdürecektir.” Öne doğru eğildi. “Onu nasıl durdurabileceğini öğrenemezsen her ölüm, yanıp kül olan her köy, babanın zindanlarını dolduran her mahkûm senin suçun olacak.”

Sözleri havada ağır bir sis gibi asılı kaldı, bir an nefes alamadığımı hissettim, kendimi savunamadım.

“Bu adil değil, Wynnow.” Loelle bir elini koluma koydu ve teselli edercesine sıktı. “Kestra, Lord Endrick’in işlediği suçlardan sorumlu değil.”

Imri öne eğildi ve gözlerimin içine baktı. “Hayır, işlenmiş suçlardan sorumlu değil ama eğer büyüü kullanmayı öğrenemezse, Endrick’in işlemeye devam edeceği suçların sorumluluğunu üstlenmek zorunda.”

“Öğrenecek,” dedi Loelle. “Benim yardımımla.”

“Veya bizim yardımımızla.” Wynnow konunun kapandığını ima eden bir ses tonuyla konuşmuş ve sözlerini tam da arabanın kapısının dışarıdan açıldığı âna göre zamanlamıştı.

Saraya uzanan basamaklarda bizi altın renginde uzun cübbeler giyinmiş dört adam bekliyordu. Wynnow yanlarından geçtiği sıra-

da yere kadar eğilerek ona selam verdiler ve tekrar doğrulmalarının ardından adamlardan biri öne çıktı.

Kendine güvenen, otoriter bir sesle, “Annem nerede? Kraliçe için güzel haberlerim var,” dedi Wynnnow.

Sözcü sadece, “Kraliçe bizi gönderdi,” diye cevap verdi, sanki bu açıklama yeterliymiş gibi.

Wynnnow iç geçirdikten sonra konuştu. “Müşavirler, bu Kestra Dall— Kestra; Antora’nın Vasılolan’ı. Yanındaki de Korakların hizmetindeki doktor.” Sevgili doktorum belli ki isimlendirilmeyecekti ve Loelle’in dişlerini sıkmasına bakılacak olursa, bunu bir hakaret olarak kabul etmişti. Wynnnow’un Imri’yi tanıtmaması gerekmedi. Imri çoktan Wynnnow’un yanına geçmiş ve bana Woodcourt’ta hizmet ettiği zamanlardakinden bile beter, onaylamaz bir ifadeyle yüzüme bakmakla meşguldü.

Onları yansıtmaya karar verdim. Gayet uygun görünüyordu. Ya da en azından, eşit derecede kaba.

“Ne yapabiliyorsunuz?” diye sordu sözcü.

Zaten sinirlenmiştim, kaşlarımı çattım. “Yapmak derken?”

“Lord Endrick’i öldürmekle görevlendirildiniz, doğru mu? Bunu başarmak için ne gibi yetenekleriniz var? Kılıç kullanabiliyor musunuz?”

Yeteneklerimi o anda onlara göstermeyi çok isterdim. Özellikle de bu adamın üstünde. “Evet, hatırı sayılır derecede iyiyim.”

Bunu bir homurdanma sesi izledi. “Endrick’in makamına özel bir ulaşım yolunuz var mı?”

Son zamanlarda mı? “Bundan şüpheliyim.”

Sırf işittiğimden emin olmak için, daha uzun bir homurdanma sesi. “Olden Hançeri’ni kaybettiğiniz doğru mu?”

Bu kadarı yeterliydi. Gözlerimi belirgin bir şekilde devirerek, “Gerçek şu: Vasılolan benim ve görevimde başarıya ulaşmak için elimden gelenin en iyisini yapacağım.”

Loelle bir adım öne çıktı ve Wynnnow’a hitaben konuştu. “Vasılolan yorgun. Belki ona odasını göstermek istersiniz?”

“Elbette.” Wynnnow adamları azat etti ve onlar basamakları inmeye devam ederken biz de tırmanmaya başladık.

Loelle olması gerektiğinden biraz daha yüksek bir sesle, “Burada kimsenin ne düşündüğü konusunda endişelenme. Sen elinden geleni yapıyorsun. Diğer kusurlarının yanı sıra, Brill halkı pek sabırlı değildir. Büyünü anlayıp öğrenmek için zamana ihtiyacın olduğunu anlayamıyorlar,” dedi.

“Ben de sabırlı değilim,” diye parladım ve sonra derin bir nefes aldım. *Eğer* Loelle gerçekten arkadaşımса, bir avuç arkadaşımдан biriydi. Onu kaybetmeyi göze alamazdım. Daha sakın bir sesle, “Bu görevi tamamlayıp tamamlayamayacağımı veya büyümün kendini nasıl göstereceğini merak eden tek kişi Wynnnow değil. Benim kendimden duyduğum şüphenin yanında diğerlerinin benden duyduğu şüphe az kalır,” diye devam ettim.

Loelle kolunu omzuma koydu. “Belki arabadaki testlerin başarısız olmasının sebebi, büyünün o kadar küçük bir alana sığmayacak olmasıdır. Yarın daha büyük bir deneme yaparız.”

Bana teselli vermeye çalıştığını biliyordum ama söyledikleri tam tersi etkide bulundu. Simon’ın sözleri kulağımda çınladı; güçlendikçe, yozlaşırsam saçacağım tehlike de artacaktı.

Yozlaştığımda.

Wynnnow beni sarayın güney kanadına doğru götürürken Loelle başka bir şey söylemedi. Wynnnow benim için bir kapıyı açtığında, Sör Henry’nin kızı olarak kabul edildiğim günün sonrası da dahil olmak üzere o âna kadar gördüğüm en zarif odayla karşılaştım. Tavan yüksekti ve gün içinde bulutları, geceleyin ise şimdi olduğu gibi yıldızları andıracak şekilde boyanmıştı. Perdeler kısaydı ve farklı açılardan çeşitli pastel renkleri yansıtıyordu. Halılar kalın ve yumuşaktı ama bu beni içine girerek battaniyelerin altında kaybolmaya davet eden yatakla kıyaslanamazdı bile. Uyumayı ne kadar da çok istiyordum.

“Arabada olanlar için üzgünüm ve bizi karşılayan adamların yakışsız tavrı için de. Bu senden çok benimle ilgili bir tavidir.

Annem Koraklara katılmış olmamın meyvelerini yeterince hızlı almadığım için hayal kırıklığına uğradı ve kapıda bu yükü sen üstlenmek zorunda kaldın,” dedi Wynnnow.

Brillliler kendi çocuklarına bile üstünlük taslıyordu demek. “O yük zaten başından beri bana ait. Görevini tamamlaması gereken kişi de benim. Kalan herkesin yapabileceği tek şey, ben kendi üstüme düşeni gerçekleştirene kadar savaş vermeye devam etmek.”

“Katılıyorum.” Wynnnow bana doğru bir adım attı. Gözlerinde bir nevi sempati ifadesi olsa da daha derinlerde bir yerde sözlerini önceden hesaplayarak sarf ettiğini görebiliyordum. “Biz de sen büyünü kullanmayı öğrenene kadar üstümüze düşeni yapacağız. Ama Antora’daki arkadaşlarının başına ne gelirse gelsin, büyünü öğrenmek için burada kalmalısın. Hazır olmadan ayrılırsan, isyanın başarısızlığa uğramasına sebep olabilirsin.”

Tıpkı niyetlendiği gibi, sözleri üstümde kızgın demirle dövülmüşüm gibi bir his yarattı ve zihnimde bir başka anıyı tetikledi; Lord Endrick’ten duyduğum benzer sözleri hatırladım.

Koraklar arasında ona bağlı bir kurt olacaktım.

Wynnnow, kalbimin göğsümü nasıl dövdüğünden habersiz, iyi geceler diledi ve ben de odaya geri girdim, kapıyı kapattım ve kayarcasına yere oturuverdim.

İsyanın başarısızlığa uğramasına sebep olacaktım.

Elim boğazıma, Lord Endrick’in kolyesinin uzun zaman durmuş olduğu yere gitti. Gözlerimi kapadım ve anıyı iyice hatırlamaya çalıştım. Kolye hakkında bir şeydi. O kolye gerçekte neydi?

Soruyla birlikte cevap da geldi ve mideme kramp girmesine sebep oldu. Endrick’in sözleri neredeyse mükemmel bir açıklıkla zihnimde çınladı. *Bu hediye Korakların yanındayken gördüğün ve işittiğin her şeyi kaydedecek. Bu taş bana geri döndüğünde, Olden Hançeri’ni bulmak için gereken her türlü bilgiye de sahip olacağım. Ve ardından onları yok edeceğim.*

“Leydim?” Kapının arkasından Loelle’in sesi yükseldi ve ardından kapıyı çaldı.

Ayağa fırlayarak kapıyı açtım ve apar topar konuşmaya başladım. “Hükümdarlık kampından kurtarılmadan önce biri kolyemi çekip almıştı. Biri onu bulmuş olmalı ve yakında Lord Endrick’in eline geçmiş olacak. O kolyenin gerçek amacını artık biliyorum.”

Loelle koridorun iki tarafına da baktıktan sonra odaya daldı ve kapıyı arkamızdan kapadı. “Dikkatli olmalısınız, leydim.”

Başımı iki yana salladım. “Loelle, o kolye isyan hakkında bilgi topluyordu. Gördüğüm ve bildiğim her şey o kolyede gizli. Kolye isyanın bastırılmasına neden olacak.” Tekrar kapıyı açmaya yeltendim. “Onları uyarmak zorundayım!”

Loelle elimi sıkıca kavradı ve sonra derin bir nefes aldı. “Sana bunu göstermeyecektim ama sanırım artık bunu yapmak zorundayım.” Serbest olan elini pelerinin cebine uzattı ve kolyeyi dışarı çıkardı.

Başta donup kaldım, sadece kolyeyi tekrar gördüğüm için değil, Loelle’in elinde gördüğüm için afallamış hâldeydim. “Kolye bunca zamandır sende miydi? Nasıl?”

“Kolye Wynnnow’daydı. O gece onu boynundan çekip alan kişi Wynnnow’dur. Bunu yaparsa, sağ kalman için seni Mavi Mağaralar’a sokmak zorunda kalacağımızı biliyordu. Kardiyar’da durduğumuzda kolyeyi onun çantasından çaldım. Onu koruma altına almak için. Hükümdarlık’ın eline geçemeyecek.”

Rahat bir nefes verdim. Ne yapmış olursam olayım, en azından kolye hâlâ Korakların elindeydi.

Loelle devam etti. “Wynnnow kolyeyi aldığımı bilmiyor ve eğer gerçeği öğrenirse beni Brill’den sürecektir. Sizden bu sırrı saklamanızı istiyorum... ve” —sesini iyice alçalttı— “bir başka sırrı daha.”

Merak içinde başımla onayladım ve Loelle beni kocaman bir şöminenin yanındaki bir koltuğa götürdü, kendisi de diğer koltuğa oturdu.

Neredeyse bir dakika boyunca düşüncelerini toparladıktan sonra konuşmaya başladı, “Bunun sizin için zor bir dönem olduğunun farkındayım. Bir sürü sorunuz, şüpheleriniz var ve son bir saatin de

kanıtlamış olduğu gibi, burada olmak kesinlikle bu soru ve şüphe-
ler konusunda size yardımcı olmayacak.”

“Belki hissettiğim şey büyü değildir. Ya da belki büyü yeteneğim
o kadar küçüktür ki onu keşfetsem bile bundan haberdar olmayay-
cağız.”

“Doğru bir şekilde kullanılırsa, küçük bir büyü yeteneği bile teh-
likeli olabilir. Ama şunu aklınızdan çıkarmayın, aynı zamanda Lord
Endrick yenildikten sonra çok tehlikeli hâle gelebilecek, ileride en-
gellememiz gereken bir büyü gücü geliştiriyor da olabilirsiniz.”

İç geçirdim. “Antoralıların çoğunun başıma geleceğine inandığı
şey de bu, değil mi? Büyünün –güçlü olsun veya olmasın– beni
yozlaştıracasına inanıyorlar. Ama seni yozlaştırmadığına göre belki
benim için de aynısı olur.” Öne doğru eğildim. “Neden, Loelle?
Büyü diğer bütün Endreanları yozlaştırmışken, sen neden bundan
etkilenmedin?”

Loelle bana gülümsedi. “Gelmemin sebebi de bu soruya cevap
vermekti. Bu sorunun, muhtemelen aklına gelebilecek herhangi bir
cevaptan daha basit bir cevabı var. Diğer Endreanlar gibi yozlaşma-
dım çünkü ben bir Endrean değilim. Farklı bir ırktanım. Büyü gücü
olan ama denizin diğer tarafında yaşayan bir halkız biz.”

Sözlerinden şüphe duymasam da bunu özümsemem bir dakika
kadar aldı. Antora’nın etrafındaki denizlerin ötesinde yer alan çok
sayıda haritalandırılmamış toprak vardı. Elbette büyüye sahip tek
ırk Endreanlar olamazdı.

Loelle, “Yıllar önce, savaş topraklarımıza geldi. Ailem yok edildi
– çoğu aile yok oldu. Ben de kalan birkaç kişiyle birlikte bir gemiye
bindim ama gemimiz Güney Antora’nın kayalık sahillerinde battı.
Endreanların başına gelenleri anlamamız çok uzun sürmedi. Nor-
mal insanların arasına karışıp büyü yeteneklerimizi gizli tutmaya
karar verdik. Ben bir gün kendimi Korakların arasında buldum ve
zamanla, benim bir Endrean olduğuma inanmaya başladılar. Ben
de onları asla düzeltmedim,” diye devam etti.

“Halkından kaç kişi kaldı?” diye sordum.

Loelle'in gülümsemesi soldu. "Ben... tam olarak hayatta olan son kişi sayılıyım. Halkımdan kalanların büyük çoğunluğu Herruh Ormanı'na yerleşti."

Aklıma tekrar Darrow geldi ve dudağımı ısırđım. "Yani savaş sırasında orada Lord Endrick tarafından lanetlendiler."

"Endrick bunu daimi ceza olarak adlandırıyor." Loelle'in konuşmaya devam edebilmesi uzun bir zaman aldı. "Onları kaybettiğimden beri her gün, onları geri getirmenin bir yolunu bulmaya çalıştım. Şu âna kadar çabalarım hiçbir sonuç vermedi. Ölümün kıyısındaki bir insanı iyileştirme gücüne sahibim ama o sınırı geçtikleri anda, sadece bir parça bile olsa, artık benim uzanabileceğim alanın dışına çıkmış oluyorlar. Halkımın soyu muhtemelen birkaç yıl içinde tükenmiş olacak."

"Üzgünüm," dedim. Ama aynı zamanda kendim için de üzgündüm çünkü Loelle bir Endrean değilse, belki de Simon haklıydı ve artık benim için fazla bir umut kalmamıştı.

Loelle başını eğerek aklımdan geçenleri anladığını belirtti ve sonra, "Darrow'un Herruh Ormanı'nda olduğundan ne kadar eminsin?" diye sordu.

Görüşüm gözyaşlarıyla bulanıklaştı. "Oldukça eminim. Endrick anılarımı benden almadan kısa süre önce bana Darrow'un daimi cezaya çarptırıldığını söylemişti." Başımı iki yana salladım. "Gabe bana bir defasında etrafımdaki insanların başına kötü şeyler geldiğini söylemişti. Sanırım haklı."

"Saçmalık." Loelle elimi sıktı. "Büyünü keşfet ve Lord Endrick'in diğerlerini de aynı kadere mahkûm etmesine engel ol. Zaman daralıyor. Güneyde açık bir savaş başladı ve senin de değer verdiğin insanlar bu savaşın içinde. Onların tek umudu sen olabilirsin."

İması açıktı; burada başarısızlığa uğrarsam, Koraklar da orada başarısızlığa uğrayacaktı. Omuzlarımda zaten var olan yükü bu sözleriyle iki katma çıkarmayı başarmıştı.

Loelle ayrılmak üzere ayağa kalktığında, "Wynnow'a neden güvenmiyorsun?" diye sordum.

“Brill halkından kimseye güvenmiyorum. Sen de güvenmemelisin. Ama...” diye ekledi Loelle gülümseyerek, “onlar da sana veya bana güvenmiyor. Çünkü bizde gördükleri tüm eksikliklere karşın, onların sahip olamadığı bir şeye sahibiz. Büyüye.”

• OTUZ BEŞ •

SIMON

Reddengrad'ın sınırlarına yaklaşmışken, sonunda gece için durup dinlenmemiz gerektiğini kabullendik. Harl-yn yanında getirdiği yiyecekleri paylaştırdı ama ben sadece yemem gerektiği için yedim. Bu sürenin çoğunda gözlerimi Trina'nın üstünden ayırmadım ve Harl-yn'in Kestra'nın Yalnızagaç Kampı'nda olduğunu Halderianlara bildiren kişinin o olmadığına dair söylediklerini düşünüp durdum.

O kişi herhangi biri olabilirdi sanırım – kampta yüzlerce Korak vardı ve çoğu aynı zamanda Halderian klanındandı. Trina'yı suçlamakta fazla aceleci davranmıştım ve bu da ona büyük bir özür borçlu olduğum anlamına geliyordu. Söylediğim her şeyden ve gösterdiğim tüm kaba davranışlardan sonra, bir yılanı sarılmayı tercih ederdim ama yine de bu özrü dilemem gerekiyordu.

Bu yüzden Trina etrafın güvende olduğundan emin olmak için çevrede gezineceğini belirttiğinde, ona katılmayı teklif ettim. Şaşkınlıkla yüzüme baktı ama gözlerimiz buluştuğunda başını eğerek ona katılabileceğimi belirtti.

Yalnız kaldığımızda, "Benimle konuşmadığını sanıyordum," dedi.

"Konuşmuyordum ve bu da ne kadar aptal biri olabileceğimi kanıtıyor. Özür dilerim, Trina. Harl-yn bana Halderianlara haber uçurmanın sen olmadığını söyledi."

Kendimi öfke dolu bir cevaba çoktan hazırlamıştım. Eğer bana, 'Sana söylemiştim,' der, dizlerimin üstüne çöküp özür dilememi talep eder veya özrümü kabul etmezse, bunların hepsini de hak etmiş olacaktım.

Ama Trina yalnızca yürürken bana hafifçe vurdu ve "Kestra'ya o kadar kapıldın ki senin aklını başından aldı. Bunun farkındasındır diye umuyorum?" dedi.

Hafifçe güldüm. "Evet, farkındayım."

"Son birkaç gündür bundan gerçekten şüphe duyuyorum. Seni Rutherevi'nde bulduğumuz o gece, gömdüğün o kişi..."

"Evet." Cümlesini tamamlamasını, annemin adını iştirmeyi istemiyordum.

Aramıza ağır bir sessizlik çöktükten sonra, "Kestra'nın payı var mıydı?" diye sordu.

Omuz silktim. Kestra aklıma ne zaman gelse içimde çarpışan duyguları açıklayabilmem imkânsızdı. O akşam olanlar onun suçu değildi... ama bir anlamda, onun suçuydu da. Belki en az benim suçum olduğu kadar. Ona kızgın olduğum için kendimi berbat hissediyordum ve Hükümdarlık kampından kurtarılmasında rol almadığım için de kendime kızgındım. Orada olsaydım belki kolyesini kaybetmemiş olurdu ve böylece onu Mavi Mağaralar'dan uzak tutmayı başarabilirdim. Belki bir şekilde bir arada kalmamızı sağlayabilirdim ve gelecek için bir şansımız olabilirdi.

Trina kolumu tuttu ve teselli verircesine sıktı. "Yardımlı olacaksa, artık Kestra'dan tam olarak nefret etmiyorum. İsyanımızın sebeplerine gerçekten inandığını düşünüyorum. Yaptıklarını sadece sana değer vermiş olduğu için yapmadı."

Değer vermiş olduğu. Dişlerimi sıktım ve sadece bir ayağımı diğerinin önüne atmaya odaklandım. Trina muhtemelen bu üç kelimenin beni nasıl yaraladığının farkında değildi.

"Bunu söylediğim için bana kızacaksın ama yine de duyman gerekiyor. Sadece, bana berbat davrandığın için seni affettiğimi aklımdan çıkarma," dediğinde ruh hâlimi nasıl iyice berbat ettiğinin de.

Yürümeyi bıraktım ve sormaya ancak cesaret edebildim, “Nedir?”

“Kral olduğunda kraliçeni Halderianlar arasından seçmeni bekleyeceklerdir; seni klanlarına bağlayacak birini seçmeni yani. Belki de toplumda saygın görülen bir babanın kızını.”

“Harlyn’den mi bahsediyorsun?” Trina bundan fazlasını söylememi beklerken rahatsızlık dolu birkaç saniye geçti. Sonunda, “Sence Kestra’yla benim hâlâ şansımız var mı?” diye sordum.

“Onu büyüğü ile birlikte kabul edebileceğinden şüpheliyim. O da kendisine bu kadar fazla zarar vermiş bir klanın kralı olarak seni asla kabul etmeyecektir.”

Elimi sallayarak bu lafları geçiştirdim. “Bu bir sorun olmayacak. O konudaki fikrim hâlâ değişmedi.”

Bu onun yarım ağız gülümsemesine neden oldu ama benim yüzümdeki ciddi ifadeyi görünce, “Kaçınılmaza karşı bu kadar mücadele eden bir başkasını daha tanımadım. Fırtınayı sonsuza kadar uzakta tutamazsın,” dedi.

İçimde bir yerlerde, onun haklı olduğunu biliyordum. Üstelik sadece sonunda tahtı sahiplenmek zorunda kalabileceğim konusunda değil, Kestra’yı kendi hâline bırakıp bırakmama konusunda da. Bu artık kaçınılmaz gibi görünüyordu. Bir kolumu Trina’ya doğru uzattım. “Gidelim. Yoksa Harlyn kıskançlık duymaya başlayabilir.”

Trina yine güldü ama kampa döndüğümüzde tekrar ciddileştik. Basil toprağa Reddengrad’ın kaba bir haritasını çizmişti ve Harlyn’le birlikte strateji tartışması içindeydi.

O anda, Reddengrad ile Antora arasındaki sınırı belirleyen Sisnehrî’nin kuzey tarafında kamp yapmıştık. Nehri geçtikten sonra, dik dağların arasındaki bir geçitte yarım gün boyunca at sürmemiz gerekecekti. Doğuya dönersek, geçit bizi Kral Gölü’nün etrafındaki bir ormana ulaştıracaktı ve Basil topraktaki haritada bu ormanı büyük bir yaprakla işaretlemişti. Başkent Lynsk ise doğuda kalıyordu ve yerini bir taş parçası belirtiyordu.

Haritanın etrafında toplandık. Azıcık ay ışığı bu karanlık gecede görüşümüzü biraz kolaylaştırsa da Basil planlarını açıklarken yine de birbirimize oldukça yakın durmamız gerekti.

“Hükümdarlık ordusu muhtemelen iki ya da üç saat kadar önümüzde. Bu da Lynsk’e sabahın erken saatlerinde saldırabilecekleri bir pozisyonda oldukları anlamına geliyor. Ama babam onları ordusunun büyük bir kısmıyla karşılayacaktır. Biz de arkadan gelirsek, arada kapana kısılmış olacaklar.”

“Dördümüz tarafından mı?” diye burnumdan soluyarak güldüm. “Bu bir plan değil; intihar.”

Basil bir süre bunu düşündükten sonra, “Senin teklifin nedir?” diye sordu.

Bir dal yardımıyla doğruya doğru bir başka çizgi çizdim. “Düşmanı başkentinizden uzağa çekmek.” Kral Gölü’nün etrafındaki bölgeyi işaret ettim. “Orada ne var?”

“Yuvalanmış Ağaçlık. Orası pek çok açıdan mükemmel olurdu, ama...” Basil’in gözleri kocaman açıldı. “Hayır. Savaşı oraya götüremeyiz.”

“Neden?”

“Size Rawkyren’den bahsettiğimi hatırlıyor musunuz?” Yüzlerimizdeki boş ifadeyi görünce, “Herkesin bildiği bir şey olduğunu sanıyordum. Neyse, Rawkyren oldukça saldırgan bir ejderha cinsidir,” diye devam etti.

“Ejderha diye bir şey yok,” dedi Harlyn düz bir sesle.

Basil devam etmeden önce iki defa gözünü kırıştırdı. “Biz de öyle sanıyorduk, ta ki yetmiş yıl önce Yuvalanmış Ağaçlık’ın içlerinde dişi bir ejderha keşfedilinceye kadar. Rawkyren hayata minik başlar ama sonunda Endrick’in kondorlarının üç katı kanat genişliğine erişir. Pulları ışığı öylesine yansıtır ki önünde durdukları mekâna karışır ve oldukça öldürücüdürler.”

Harlyn ürperdi. “Haklısın. Yuvalanmış Ağaçlık’a gitmiyoruz.”

“Büyükbabam bulduğu Rawkyren’i öldürdü ve daha sonra yeni bir ejderha görülmedi,” dedi Basil. “İnsanların uyuyan bir ejder-

hayı yanlışlıkla uyandırmaması için ağaçların üstünden yolculuk edilmesini sağlayan kanopi inşa edildi ama zaten oraya pek kimse gitmez.”

“Eğer yetmiş yıldır bir ejderha görülmemişse, muhtemelen Rawkyren’in soyu tükenmiş demektir.” Trina bu fikre ikna olmuş gibi konuştu ama ben yetmiş yıldır yeni bir ejderha görülmemesinin asıl sebebinin o ağaçlığın terk edilmiş bir bölge olmasından kaynaklanabileceğinden kuşkulanıyordum. “Orada bir savunma kurabilir miyiz?” diye ekledi Trina.

Basil başıyla onayladı. “Ağaçların üstündeki kanopi, kondorların içinden geçemeyeceği kadar kalın ve ağaçlığın dibi ise oropodların takılıp düşebileceği bitkilerle dolu.” Gözleri aniden heyecanla parladı. “Belki de oraya gitmeliyiz! Büyükbabam oraya buraya uzun kargılı silahlar depolamıştı. Bir başka Rawkyren ortaya çıkarsa hazırlıklı olalım diye.” Heyecan dolu keskin bir nefes aldı. “Gitmem gerekiyor.” Bunu dedikten sonra ayağa kalktı ve hızla atına doğru ilerledi.

“Nereye?” diye sordu Trina. “Şimdi mi?”

“Lynsk’e ulaşan gizli bir yol biliyorum. Bu akşam babamla konuşmam gerekiyor.”

“Birimiz sana eşlik edelim.” Trina bana gülümsedi. Bunun ikili gruplarla ayrılmanız gerektiği anlamına geldiğini biliyordu ve bu ayrımı yapmak için sadece tek bir mantıklı yolumuz vardı. “Ben geleyim mi?”

“Teşekkürler.” Basil gözünü bir Harlyn’e bir bana çevirdi ve sonra, “Hükümdarlık’ı sınırimızda durdurmayı başaramazsak, sizinle yarın ağaçlıkta buluşuruz,” diye uyardı.

“Kendinize dikkat edin,” dedim ve Trina da aynı şekilde karşılık verince başımı eğerek onayladım.

Trina ve Basil’le vedalaştıktan sonra, Harlyn önceden oturduğu ağaç kütüğünün üstüne geri çöktü ve böylece ben de, isteksizce yanına oturmak zorunda kaldım. Nessel’deki sarılışımızdan sonra, aramızda bir şeylerin gelişmeye başladığının farkındaydım ve o şey

şimdi kalbimin hızlanmasına neden olmuştu. Bunu o da hissediyordu ve önümüzde rahatsız edici bir gece var gibiydi.

Elindeki dalla bir süre toprağın üstüne bir şeyler çizdikten sonra, "Sana bir soru sorabilir miyim?" dedi Harlyn.

Ne soracağını tahmin ederek başımı yana eğdim, sonra bütün gece boyunca bu konuşmadan kaçmamın mümkün olmadığına karar verdim. "Elbette."

"Babamın Halderianların komutasını neden ele aldığını biliyor musun?"

Omuz silktim ama bu konuda gerçekten merak içindeydim. Savaşın sonundan beri Halderianların lideri Thorne adında bir adamdı ve o da yıllar boyunca halkına ve daha sonra Kestra'nın kendisine, onun Vasilolan olarak doğru tercih olduğunu kanıtlamaya çalışmakla uğraşmıştı. Sonunda bunda başarılı olmuştu ama belli ki bu aynı zamanda ona hayatına mal olmuştu.

"Vasilolan'ın seçildiği akşam, ona dair oldukça fazla umudumuz vardı. Ama sabah olduğunda, Kestra Dallisor ortadan kaybolmuştu. Bize planları konusunda hiçbir açıklama yapmadı. Bizi yanına almak için hiçbir istek göstermedi."

"Adil olmak gerekirse," dedim. "Geçmişte Halderianlar Kestra'ya pek de dostça davranmadı."

"Bizimle kalması ve onu anlamamıza yardımcı olması da bu yüzden gerekliydi zaten! O ayrıldıktan sonra, Halderianlar kendi içlerinde kavgaya tutuştu; bazılarımız ona bir şans vermek istedik, diğerleri ise onun hançeri Endrick'e, kralına bir hediye olarak sunmak üzere yola çıktığını iddia etti."

"Bu asla doğru değil, Harlyn."

"Biliyorum. Onun tarafında olduğumu çoktan ispatlamadım mı? Ama gerçeğin bir önemi yok, sadece insanların neye inandığı önemli. Sonunda babam halkımızın liderliği konusunda Thorne'a meydan okudu ve bunu iktidara gelmek istediği için değil, Thorne insanların arasındaki anlaşmazlığa son veremediği için yapmak zorunda kaldı."

“Baban da o anlaşmazlığın bir parçasıydı!”

“Babam insanların sesini takip etmeyi kabul etti. Her evin reisi, fikrini beyan etmek üzere bir toplantıya davet edildi. Karar netti; Kestra Dallisor bizim Vasilolan’ımız olarak kabul edilemez. Halderianlar da bu yüzden onun yerine bir başkasının getirilmesini istiyor.”

Ona dik bir bakış attım. “O zaman Halderianlar onun ölmesi için oy kullandı.”

“Evet.” Ama sonra hızla ekledi. “Sana bunları anlatmamın bir sebebi var. Çünkü kim olduğunu biliyorum... majesteleri.”

Bakışlarım iyice karardı. “Nasıl?”

Yüksek sesle tartışmanın eşiğinde değilmişiz de sanki flörtleşiyormuşuz gibi yüzü kızardı. “Vasilolan’ın seçildiği akşam, gözümün sana takıldığını itiraf etmek zorundayım. Gerald da Woodcourt’tan kaçtıktan sonra Nessel’e geri döndü. Woodcourt’tayken beraber olduğunuzu biliyordum, bu yüzden ona senin hakkında sorular sordum. İkna etmek için oldukça çabalamam gerekti ama sonunda bu sırrı benimle paylaştı.”

“Peki. Ya başka kim biliyor?”

Omuzlarını silkti. “Benim bildiğim kadarıyla, hiç kimse. Hâlâ tahtı sahiplenmediğine göre, muhtemelen bunun için geçerli sebeplerin vardır diye tahmin ediyorum. Ama bence Kestra’nın iyiliği için bu kararını baştan değerlendirmelisin. İnsanları Kestra Dallisor’u kabullenmeye zorlayamazsın ama kral olarak onu bizden korumayı başarabilirsin.”

Uzun bir süre gözlerine baktım, sonra elimi dürülmüş yatağıma uzattım. “İyi geceler, Harlyn.”

Harlyn kolumu kavradı ve dizlerimiz birbirine değene kadar iyice yanıma sokuldu. “Bana söylemediğin nedir?”

Ona Kestra’ya dair duygularım —o duygular artık her neye dönüşmüş olursa olsun— ve geleceğe dair planlarım hakkında neredeyse hiçbir şey söylememiştim. Onun bu kadar yakınımda durmasının zihnimi bulandırdığını kabul etmeye de kesinlikle niyetim yoktu.

Ona cevap vermedim. Harlyn gözlerini benden hiç ayırmadan öne doğru eğildi ve yüzü tam olarak yüzümün önüne gelince durdu. Sonra gülümsedi, yatağımı kavradı ve elime tutuşturdu. “İlk nöbeti ben tutarım,” dedi, bir an için nefessiz kaldığının fazlasıyla farkında olarak.

Ayağa kalkıp yatağımı yere serdim ve ona sırtımı döndüğümde bile gözlerinin üstümde olduğunu hissedebiliyordum. Belki de nöbet tutmanın ne demek olduğunu bilmiyordu.

Ama uyuyamamamın sebebi bu değildi. Giderek daha net bir şekilde anlamaya başlamıştım ki sonuçta kral olarak tahtı sahiplenmek zorunda kalacaktım. Halderianlar için değil. Hele kendim için kesinlikle değil. Fakat Kestra için o tahta oturmam gerekecekti.

Kestra beni kurtarabileceğini umarak büyüü sahiplenecekti ama büyü onu yozlaştıracaktı. Ben tahtı onu kurtarabileceğimi umarak tahtı sahiplenecektim ve tahtın da beni yozlaştıracabileceğine şüphe yoktu.

Harlyn muhtemelen hâlâ beni izliyor, günün birinde kalbim diğer ihtimallere açılırsa eğer, orada beklediğini açıkça göstermek istiyordu.

Eğer Kestra’yla aramızda herhangi bir ilişki kaldıysa, onu yozlaştırması muhtemel olan da Harlyn’di.

• OTUZ ALTI •

S I M O N

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda Harlyn çoktan uyanmıştı. İkinci nöbeti ben tutmuştum ama o zaten fazla uyuyan biri olmadığını iddia ederek üçüncü nöbeti de tutmakta ısrar etmişti. Şimdi de minik ateşimizle ilgileniyordu ve her ne pişiriyorsa, burnuma gelen koku son derece lezzetli. Uyan-dığımı fark edince, “Canın isterse hazırda çay ve bisküvi var,” dedi.

Kesinlikle canım çekmişti ve ateşin yanına yanaştığımda benim için çoktan bir kupa doldurmuş ve üç ateşkeki bisküvisini hazırlamıştı bile. Ona teşekkür ettim ama bana gülümseyince gözlerimi hızla kaçırdım. Gecenin bir yarısını Trina’yla yaptığım konuşmayı, diğer yarısını ise Harlyn’in söylediği her şeyi düşünerek geçirmiş-tim. Bir parça uyuduğumda ise rüyalarımda Kestra vardı. Güneş altında kaybolan sis gibi, ellerimin arasından giderek uzaklaşmasını izlemek zorunda kalmıştım.

Yemeyi bitirdiğimde, Harlyn kampı neredeyse tamamen toparlamış ve atımı arabaya bağlı diğer atlara iştirakmişti. “Birazdan yola çıksak iyi olur. Ne kadar zamanımız kaldığını kim bilebilir?”

“Muhtemelen çok kalmamıştır.” Her şeyin yerinde olup olmadığını kontrol etmek için hızla çantamı karıştırdım. Gözlerim çizim defterime iliştiğinde üstüme hızla bir üzüntü çöktü. Kafamı dağıtmayı umarak, “Daha önce Yuvalanmış Ağaçlık’a hiç gittin mi? Orası hakkında bir şeyler biliyor musun?” diye sordum Harlyn’e.

“Basil’in bize dün akşam söylediklerinden fazlasını bilmiyorum.” Derin bir nefes alarak bana baktı. “Babam emirlerine uymadığım için mutlu olmayacaktır. Reddengrad’ı savunmanın bir anlamı olmadığını düşünüyor.”

“Yanılıyor. Eğer Hükümdarlık...”

Harlyn güldü ve bir elini omzuma koydu. “Ben anlıyorum, Simon. Sana katılıyorum ve babam da bize yetiştğinde, ona bunu söyleyeceğim. Ama yine de öfkeli olacağı konusunda seni uyarmak istedim.” Kolumu okşadıktan sonra yürüdü. Okşayışı içimde öldüğünü sandığım bir şeyi hayata geçirmiş, kalbimde yankılanmıştı. “Tahtı hemen sahiplenirsen her şey daha kolay olur.”

Buna cevap vermek yerine arabanın sürücü koltuğuna geçtim. Harlyn de yanıma oturdu ve neyse ki sohbet etmeyi zorlaştıran bir hızla ilerlemeye başladık. Zorlaştırmamanın ötesinde, sohbeti imkânsızlaştırmasını tercih ederdim.

Günün önemli bir bölümünde aynı şekilde ilerlemeye devam ettik ve sadece gerekli olduğunda mola verdik. Bu molalarda da, ben sadece yaklaşan savaşa ilgili konuştum ve sorular sordum. Kaç Halderianın savaşa katılmasını bekliyordu? Bu insanların ne tür yetenekleri vardı? Halderianlar ayakta savaşmaktan ziyade at üstünde dövüşme konusunda daha deneyimliydi ve o sık orman atlar için uygunsuz olursa, bu onlar için bir sorun olur muydu?

Harlyn her soruya kendinden emin bir şekilde, açık cevaplar verdi. Babasının ona neden bu kadar sorumluluk verdiğini anlamış oldum. Savaş zamanı geldiğinde ben de ona sorumluluk yüklemek ve güvenmek zorunda kalacaktım.

Akşamüzerine doğru, ufukta sık ağaçlıkların belirdiğini gördük. Yuvalanmış Ağaçlık.

Harlyn uzaktan iyice bir bakabilmemiz için arabayı durdurdu. “İyi bir hızla ilerlersek, sanırım bir ya da iki saat içinde oraya varabiliriz.”

“Gidelim o zaman.”

“Önce konuşmamız gereken bir konu var.”

Derin bir nefes alıp dişlerimi sıktım. "Gün ışığı azalmaya başladı. Bekleyemez mi?"

"Korkarım hayır."

Neyin gelmek üzere olduğunu biliyordum. Aramızdaki sarf edilmiş sözler, tüm yolculuğumuzda bize eşlik eden görünmez bir yol arkadaşı gibiydi ve ben o şekilde kalmasını yeğlerdim. İsteksizce yüzümü ona döndüm ve sinirlerim bozuk olmasına rağmen ona gülümsemeden edemedim. Yanakları ve burnu rüzgârla yanmıştı, saçları darmadağındı ama bir eliyle onları geriye doğru taradı ve utangaç bir gülümseme takındı. Kaldı ki Harlyn kesinlikle utangaç biri değildi.

"Mesele biziz," dedi.

Kendi bacağımı yumrukladım. "Biz diye bir şey yok."

"Ama olabilir. Şimdiye kadar anlamış olman gerekir, Simon. Ben sinsice planlar yapan biri değilim. Senden hoşlanıyorum ve senin de benden hoşlandığını kabul etmenle sonuçlanacak uzun bir flörtleşme dönemi fikri hoşuma gitse bile, gerçek şu ki bugünün sonunu göreceğimiz bile şüpheli."

"Ve?"

"Ve babam bunu iyi gizlese de oldukça hasta. Halderianlara uzun süre liderlik edemeyecek. Yerine yıllar önce Kestra'nın babasının elinde işkence görmekten kaçan iğrenç, alçak bir adam geçecek." Derin bir nefes aldı ve sonra ekledi, "Bu adam babamın onu Halderianların sonraki komutanı olarak ilan etmesine karşılık benimle evlenmeyi teklif etti. Babası yüzünden Kestra'ya özellikle kin duyuyor. Tahtın yakınına bile yaklaşmasına izin verilmemeli."

Gözlerim onun dışında her yerde geziniyordu. "Tahtı Kestra'nın iyiliği için mi yoksa senin iyiliğin için mi sahiplenmemi istiyorsun?"

"Tahtı sahiplenmeni istiyorum. Bunu yaptığında ben de yanında olursam, herkes kazançlı çıkar. Vasılolan koruma altına alınır. Halderianlar bir krala ve harika bir kraliçeye kavuşur, bu konuda sözüme güvenebilirsiniz. Benim yanımdaysa alçak bir ihtiyar yerine sen olursun. Sen de yanında boş bir koltukla oturmak yerine..." Eli-

mi tuttu. "Beni yanında bulursun." Gözlerimin içine baktı ve göğsüme yakıcı bir sıcaklık yayılmaya başladı. "Biz iyi bir ikili oluruz ve sanırım bunun sen de farkındasın. Benim yanımdayken bu kadar gergin olmanın sebebi de bu."

Bir cevap vermedim. Ama elini de bırakmadım. İçimde karma-karışık bir tartışma gerçekleşirken donup kaldım. Kalbim Kestra'yı ve sadece onu yanımda istiyor, Harlyn'in planındaki mantığı ve akılcılığı reddetmem için bana yalvarıyordu. Bir hayale inanmam için yalvarıyordu.

Bir anı. Artık var olmayan bir olasılık.

Harlyn parmaklarımı sıktı ve dikkatimi tekrar üstüne çekti. "Bana bir şans ver, Simon."

Anlayamadığım bir şekilde kendimi ona doğru çekilirken buldum ve gözlerinin içine baktım. Duygularım son birkaç gündür altüst olmuştu. Belki bu hissettiğim, paramparça olmuşken birinin o parçaları alıp beni tekrar bir araya getirmesine, ayağa kalkmama yardımcı olmasına duyduğum minnetti. Ya da aramızda gerçekten özel bir şeyler mi vardı? İçimde yol açtığı bu sıcaklık, gerçek miydi? Öne uzanıp Harlyn'le yeni bir kapı açmak ve zaten bir şekilde ona doğru ittirildiğim o geleceği nihayet kabullenmek oldukça kolay olurdu. Bir öpücük. Tek gereken buydu.

Bir öpücük.

Harlyn boştaki elini kaldırdı ve yanağıma dokundu. Zihnim aniden gerçekliğe dönünce irkildim ve geri çekildim.

"Özür dilerim," dedi. "Yanağında bir çürüğün belirmeye başladığını fark ettim. Acıyıp acımadığını merak ettim."

"Yola düşmeliyiz." Nefes alışımı yavaşlatmaya çalışarak ama bunda acınası bir başarısızlık örneği sergileyerek yüzümü tekrar ileri çevirdim.

"Bazı çürükler gözle görülebilir," dedi Harlyn, dizginlerini eline alarak. "Ama en derin yaralar nadiren gözle görülür. Senin içinde de bu tür yaralardan var, Simon. Oysa hiç kimse bu yaraların acısına bir başına katlanmak zorunda kalmamalı."

Bir şey demedim ama araba tekrar hareket ettiğinde Harlyn bir elini koltuğa dayadığım elimin üstüne koydu. Bu defa, elimi geri çekmedim.

Yaklaşık bir saat sonra Yuvalanmış Ağaçlık'ın dış sınırına vardık. Ağaçlar altındaki bitki örtüsü içeri bir arabanın girmesine izin vermeyecek kadar sıkı. Atları güvenli bir yere bağladık ve sonra yaya olarak ağaçlığı keşfetmeye koyulduk.

Bitki örtüsünün ilk başta görüldüğünden bile daha sık ve geçit vermez olduğu kısa sürede kendini belli etti. Yoğun çalılıkların arasında ve sonbahar yapraklarından oluşan örtülerin altından sarmaşıklar dolanıyordu. Attığımız her adımı ağır ve dikkatle atmak zorundaydık. Buna rağmen Harlyn bir noktada yine de sendeledi. Uzanıp onu yakaladım ve doğrulmasına yardımcı oldum ama bunu yaparken kendimizi fazlasıyla yakınlaşmış bulduk. Bekleyebileceğimden çok daha yakındık.

Yüzü kızardı ama geri çekilmedi. "Bu bir ipucu değil... tabii öyle olmasını istiyorsan, başka."

Sesindeki bir şey beni gülümsetti ve bu da aramızdaki gerginliği biraz olsun azalttı. Az önce geldiğimiz yönden yükselen sesleri, bir ordunun yaklaşmakta olduğunu işittiğimizde henüz çok uzaklaşmamıştık. Kılıcımı çektim ve Harlyn de aynı şekilde kılıcını çektikten sonra bitkilerin arkasına gizlenerek ormanın sınırına doğru ilerledik. Gelenler her kimse, hepsi at üstündeydi ve seslere bakılacak olursa onlarca atlıyla, hatta daha fazlasıyla karşılaşmak üzereydik.

Onları tanıyan ilk kişi Harlyn oldu. Bir çılgın atarak ormandan çıktı ve elini sallayarak atlılara doğru koşturdu. Ben de o sırada Halderian mavi şeridini taşıyan kahverengi bayrağı sonunda fark etmiştim.

İç rahatlaması mı yoksa gerginlik mi hissetmem gerektiğinden emin değildim ama kılıcımı kınına geri soktum ve ağaçların arasından ayrıldığım sırada Komutan Mindall'ın atından indiğini gördüm. Bir koluyla Harlyn'e sarıldı ve onu sevgiyle kucakladı, sonra birlikte bana doğru yaklaştılar.

“Emirlerimi yerine getirmedi.” Mindall’ın yüzündeki ciddi ifade, ses tonuyla uyum içindeydi.

“Evet.” Eğer tartışmaya başlayacaksak, ben buna çoktan hazırdım.

Ne var ki Mindall elimi sıkamak için uzandı. “Nessel’de neler olduğunu biliyorum. Orada kalmış olsaydık, çok sayıda hayat kaybedilmiş olacaktı.”

“Ama burada bir şansımız var.” Harlyn arkamızdaki ağaçlığı işaret etti. “Basil bize ağaçlardan aşağı sarkan ip merdivenlerden bahsetti ve bu sayede ağaçların tepesindeki kanopiden savaşabileceğiz.”

“Ağaç üstündeki kanopiden savaşmak mı?” Mindall başını iki yana salladı. “Burada açık meydan savaşı verirsek daha iyi ederiz. Bu daha onurlu bir mücadele olur.”

“Ölmenin de onurlu bir yolu olur,” dedim. “Daha önce açık alanda Hükümdarlık’la savaştım ve her seferinde mücadeleyi kaybettik.”

“Düşmanı sanki mızrakla balık avlar gibi yukarıdan dürtükleyerek savaş kazanacağımızı mı düşünüyorsun? Sen hâlâ bir çocuk sayılırsın ve cesaretini, hırsını takdir ediyorum ama belli ki önerdiğin planın ne kadar berbat olduğu hakkında bir fikrin yok.”

“Önerdiğim plan bu olsaydı, sana tamamen katılırdım.” Harlyn’in arabasını işaret ettim. “O arabanın içinde bize bu savaşta kazanma şansı verebilecek kadar malzeme var. Ama elimizi çabuk tutmamız gerekiyor.”

Mindall bir kaşını kaldırdı ve kızına doğru baktı. “Simon doğru söylüyor. Planına bir şans tanı,” dedi Harlyn.

Mindall aramızdan geçerek arabanın içine göz attı ve sonra tek bir kelime etmeden ormanın içine yürüdü. Birkaç dakika sonra döndü ve bir kez daha aramızdan geçerek adamlarına seslendi; “Güherçile deneyimi olan herkes burada kızım ile birlikte kalsın, o size ne yapmanız gerektiğini gösterecek. Geri kalanlarsa ormanın derinliklerine doğru Simon’ı takip etsin. Size talimatlarınızı o verecek. Kıpırdayın, hemen!”

Başımla onayladım ve ormana geri yürümeye başladım ama Mindall kolumu kavradı. "Umarım ne yaptığını biliyorsundur," diye uyarıda bulundu.

Gözlerinin içine baktım. "Bunun zaferi garantileyeceğini söyledim ve adam kaybedeceğimiz de kesin. Ama kanopi üstünde başarıya ulaşma şansımızın daha yüksek olduğuna yürekten inanıyorum."

"Adam kaybedeceğimiz kesin mi?" Mindall arkasına dönerek ellerini havaya kaldırdı. "Söyle bana, *senin* adamların nerede? Koraklar nerede? Yüzbaşın buraya gelmemiz için yalvardıktan, hatta bizi zorladıktan sonra, en azından onu da burada bulacağımı düşünüyordum."

"Gelecektir," dedim güvenle, haklı olduğumu umarak. Ama şimdiye kadar Koraklara rastlamamış olmamız benim de canımı sıkıyordu. Tenger, Kestra'nın hançerini geri almakla meşgulse bile, mümkün olduğunca çok sayıda adamına buradaki savaşta yer almak için yola çıkmalarını emretmiş olmalıydı. Belki de yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Bu düşünceyi kendime sakladım ve saatler ilerledikçe, bir yandan silahlar ve patlayıcıları ağaçlar arasında kilit noktalara yerleştirirken, bir yandan da aklımın bir ucunda giderek artan bir endişeyle düşünmeye devam ettim.

Bir baltalı kargı mesafesi yükseklikte, ağaçlar üstüne kurulmuş kanopide ahşap patikalardan oluşan bir sistem inşa edilmişti. Basil bu patikaları hatlar olarak tanımlamıştı. Hatların genişliği tek bir kişi ile üç kişinin yan yana geçebileceği şekilde değişiklik gösteriyordu. Tutunmak için tırabzanlar yoktu ama hatlar sağlam bir şekilde oturtulmuş görünüyordu ve kısa sürede uzun bir mesafenin kolayca katedilmesini sağlıyorlardı. Hatlara tırmanmak için çok sayıda ağaca ip merdivenler yerleştirilmişti ama hangi ağacın merdivenli hangisinin merdivensiz olduğuna işaret eden mantıklı bir sistemin mevcut olup olmadığını çözememiştim.

Sıkı çalıştık ve akşamüzerine doğru henüz araştırma işimizin

yarısını tamamlamışken, ormanın sınırında nöbet tutan Halderianlar, ileriden askerlerin yaklaştığını haykırdı. Karşımda Korakları bulmayı umarak koştum ama karşımda sadece Basil'le Trina vardı. Yanlarında istediğim kadar çok sayıda olmasa bile, hatırı sayılır güçte bir birlikle gelmişlerdi.

Trina'nın cesareti kırılmış gibiydi ve Basil de bitkin görünüyordu. Askerleri dikkatle incelediğimde üniformalarının kan lekeleriyle dolu ve kir pas içinde olduğunu gördüm. Bedenlerinde çürükler ve yüzlerinde yenilgi ifadesi vardı.

"Tam bir katliamdı," dedi Basil sessizce. "Çok gerimizde değiller. Umarım ki şu an gördüğümde daha büyük bir ordu içeride saklanmış bekliyordur."

Gözlerimi Trina'ya çevirdim, o da benimle aynı merak içinde olmalıydı. Ama önceki soruyu tekrarlayan, Mindall oldu. "Koraklar savaşa ne zaman katılacak?"

"Elimizdeki güçle savaş vereceğiz," diye yanıtladım. Sonra Basil'e dönerek, "Herkesi hatların üstüne çıkaralım. Fazla vaktimiz kaldığını sanmıyorum," diye ekledim.

Beklediğimden de az vaktimiz kalmıştı. Çünkü ben daha konuşmamı bitirmeden, ilk dev kondorun çığlıklarını işitmiştik bile.

Savaş başlamak üzereydi. Kazanma ihtimalimiz yüksek değildi ama Basil ve Trina'nın yaşadığı türden bir kıyımdan ziyade basit bir yenilgi alabilmeyi umut ediyordum.

Sonuç ne olursa olsun, en yakındaki ip merdivene doğru koştum, Reddengrad'ın ağaçlar arasına saklamış olduğu baltalı kargılardan birini elime aldım ve kendimi olacıklara hazırladım.

• OTUZ YEDİ •

K E S T R A

Brill'de yiyecek olarak adlandırılan tatlı krema ve hava yüzünden güne aç bilaç ve bitkin, berbat bir ruh hâliyle başlamıştım. Etrafımdaki herkesi hayal kırıklığına uğrattacağım uzun bir gün olacağının da farkındaydım.

Böylece beni sarayın yakınlarındaki bir açık alana götürdüklerinde ve karşımda beni on beş dakikadır beklediklerini yüzlerindeki ciddi ifadeden anlayabildiğim Wynnnow ile Imri Stout'u bulduğumda zaten gergin ve sinirliydim. Çalınan kolyeyi hatırlayarak, onlara daha temkinle yaklaşmaya karar verdim. "Loelle nerede?"

"Bir doktora ihtiyacımız yok," dedi Wynnnow, Imri'ye bakarak. Sonra benim yüzümdeki endişeli ifadeyi görünce, "Sana daha önce de söyledim, Kestra; ona güvenmiyorum. Bence senin büyünü kendi gizli çıkarları için kullanmak istiyor. Senden, Vasılolan olarak değil ama doğrudan kişisel olarak istediği bir şey var," diye ekledi.

Dün gece ben de Loelle için benzer şeyler hissetmiştim. Ama Wynnnow'dan da benzer bir izlenim edinmiştim; beni eğitime teklifinin ardında sadece Lord Endrick'in yenilmesi arzusundan başka bir şey vardı. Hayatımın uzun bir dönemi boyunca yeterince saflık etmişim, bundan sonra öyle olmayacaktı.

"Bir konuyu açıklığa kavuşturalım," dedim. "Loelle'e güvenip güvenmeme kararı tamamen bana ait. Sen bu toprakların prensesi

olabilirsin ama ben de Antora'nın Vasılo'lanı'yım ve senin aldığın kararlara boyun eğmeyeceğim."

Şaşırtıcı bir şekilde, Wynn timer saygıyla başını eğerek söylediklerini onayladı. "Anlaştık. Başlayalım mı?"

Imri bir adım öne çıktı. "Bu güzel bir sabah. Ben de belki doğayı etkileme yeteneğini test ederek işe başlayabiliriz diye düşündüm."

Başımı iki yana salladım. "Onu çoktan denedim..."

"Dün arabadayken fazla aceleci davrandık. Bu hiç adil değildi, özellikle de... dar alan fobini göz önüne alırsak. Bu senin düzgün bir şekilde odaklanmana ve rahatlamana engel olmuştur." Yapmacık gülüşü, yüzünde ekşidi. "Anılarının dönmesiyle birlikte kendini nadiren rahatlamış bulduğunu ve herhangi bir konuya odaklanmanın da rüzgârla savrulan yapraklara odaklanmaktan farklı olmadığını tahmin ediyorum."

Sözlerindeki doğruluk payı kabul etmek istediğimden fazlaydı. Kendimi tamamen rahat hissettiğim bir an hatırlamaya çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmedi. Bir zamanlar kim olduğumu tam olarak hatırlayabilmeyi, en azından hatırladıklarına güvenebilmeyi isterdim. Şimdi olduğum kişi, her zaman olduğum kişi miydi?

"Kestra?" Wynn timer koluna dokundu.

Gözlerimi açtım. "Bunu denemeden önce biraz daha beklemeliyiz. Hâlâ tam olarak kendim değilim."

"Endrick anıların tam olarak yerine oturana kadar bekleyecek midir sence? Sen güçlerini tam olarak anlayana kadar bekleyecek midir?"

Başımla onayladım ve aklımla kurcalayan endişeleri zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. "Haklısın. Başlayalım."

Imri başını iki yana salladı. Benden duyduğu şüphe, benim kendimden duyduğum şüpheden belki birazcık daha azdı, o kadar. "Bence sen..."

"İlk test nedir?"

Imri gülümsedi ve gökyüzüne doğru işaret etti. "Basit bir şey deneyelim. Bir parça rüzgâr estirebilir misin?"

Bir parça rüzgâr Endrick'in kılına bile zarar vermezdi. Bunun yerine bir fırtına yaratmaya odaklandım. Bulutların toplanması, şimşekler. Eğer havayı kontrol edebilirim, Olden Hançeri'nin de gücüyle birlikte sadece Lord Endrick'i yenmekten fazlasını yapabildim. Tek başıma tüm Hükümdarlık'a diz çöktürebildim.

Ama tüm odaklanmama, tüm kararlılığım ve bir saat boyunca gerçekten çaba sarf etmeme rağmen bir fırtına oluşturmamıştım. Ufak bir rüzgâr bile estiremedim ya da çimenlerden birini hafifçe titretemedim bile. Tüm bu çaba beni bitkin düşürdü ama bunu Wynnnow veya Imri'ye asla itiraf edemezdik. Sadece Brillilerin zihinsel çabadan asla yorgun düşmedikleri konusunda böbürlenmelerine çanak tutmuş olurdum.

"Yazık," dedi Imri. "Gücünün bu olmasını ummuştum."

Sonra beni annemin sahip olduğu güce, saptanamaz hâle gelme yeteneğine karşı test etmeye geçti. "Bu güce sahip olmasaydı, Anaya Olden Hançeri'ni asla çalamazdı. Senin de bu gücü ondan kalıtsal olarak devralmış olman mümkün." Arkasına döndü. "Tekrar döndüğümde, tam olarak karşımda duruyor olsan bile senin farkına varmamam gerekir."

Bu güzel bir umuttu ama yüzünü tekrar bana döndüğünde dudaklarını hayal kırıklığı içinde büzüştürdü. Tam karşısında durmuş, kollarımı çaresizlik içinde iki yana açmış ona bakıyordum.

Wynnnow yanıma geldi ve elimi tuttu. "Şu anda aklından neler geçiyor?"

Yüzümü buruşturdum. "Tam listesini ister misin?"

"Brill halkına büyü yeteneği bahşedilmemiş olması tam bir zulüm," dedi Imri. "Biz olsak güçlerimizi keşfetmek için asla böyle debelenmek zorunda kalmazdık."

"Imril" diye azarladı Wynnnow.

Yaşını almış Imri, başını eğdi. "Özürlerimi sunarım, prenses."

Aslında hakaret ettiği asıl kişiye, yani bana herhangi bir özür borcu olduğunu düşünmüyordu. Bunca zaman odaklanmaya ve

Imri'nin talimatlarını yerine getirmeye çalışmıştım. Belki de Imri haklıydı. Belki ben öğrenmekten acızdım.

Imri kaşlarını çatarak bana baktı. Tekrar. "Belki de yaratma gücüne sahiptir."

"Eğer öyleyse bile onu test etmeyi reddediyorum." Lord Endrick'in bir vahşi hayvanı bir diğeriyle birleştirmesinin sonuçlarını hepimiz görmüştük. Benim benzer bir davranışta bulunmam söz konusu değildi.

"Ya senin gücün buysa?" diye sordu Wynnnow.

"Değill!" Ona, Imri'ye ve özellikle de kendime karşı sabrım tükenmek üzereydi. "Belki de hiçbir gücüm yoktur."

"Denemeye başlaman gerekiyor artık."

Sinirim tepeme çıkmaya başlamıştı ve ona sert bir cevap vermek üzereydim ki Loelle'in çayırdan bize doğru ilerlediğini fark ettik.

"Kestra'nın ihtiyacı olan şey dinlenmek," dedi Loelle. "Büyücü henüz çok genç ve başta gücünü kullanmak için çokça enerji sarf etmesi gerekecektir." Gözleri Wynnnow'a odaklandı ve ona soğuk bir bakış fırlattı. "Geç kaldığım için kusura bakmayın. Beni bu toplantıdan haberdar etmek üzere gönderdiğiniz hizmetkâr yolunu kaybetmiş olmalı çünkü odama hiç gelmedi."

Wynnnow kollarını göğsünde kavuşturdu ve Loelle'le yüzleşti. "Hizmetkâr dün akşam sen de oradayken Kestra'nın odasına ulaşmıştı. Güçlerini kazanırsa, ondan istediğin şey nedir?"

Loelle'in gözleri suçluluk duygusuyla parladı. Ama cevap vermek yerine, "Onu sağlığı etki altına alabilme gücü için test ettiniz mi?" diye sordu.

"Bilmen gerektiği gibi, bu bir savaşta çok da arzu edilmeyen bir güç olacaktır," dedi Imri. "Korakların yanında doktor olarak zaten sen varsın ve bu türden yetenekler, Vasılolan için pek de faydalı olmayacaktır. Bu yüzden o testi sonlara saklıyordum."

"Eh, ben şimdi test etmek istiyorum," dedi Loelle. "Çünkü bu çayıra geldiğimden beri, başımda ani bir ağrı belirdi. Onu iyileştirebilir misin, Kestra?"

Gözlerinin içine baktım. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Ellerini başıma koy. Buraya." Loelle elimi alıp kaldırdı ve parmaklarımı alnına yerleştirdi. Elimini ânında geri çektim ve içime ani bir korku dolarken geriye sıçradım. Anılarımı çaldığı sırada Endrick de parmaklarını aynı bu şekilde alnıma yerleştirmişti.

"Ne oldu?" diye sordu Wynnnow.

Kalbimi ve zihnimi altüst eden duyguları açıklama gücünden yoksun hâlde başımı iki yana salladım. O odadayken yaşadığım korku berbattı ama bu, anıların teker teker zihnimden koparılıp alınırken, kendimden parçaların yok olduğunun bilincinde ama bir şey yapmaktan acizken hissettiğim korkuyla boy ölçüşemezdi. O ânı tekrar yaşamak zorunda kalmak da ilk seferki kadar korkunçtu.

"Yarın tekrar deneriz," dedi Loelle.

"Hayır." Gözlerimi kapadım ve sakinleşmeye çalıştım. Belki şimdi paniğe kapılmış olmamın tek nedeni, o zaman da paniğe kapılmış olmamdı. Birkaç derin nefesten sonra elimi tekrar kaldırdım ve Loelle'in alnına koydum. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle."

"Aklından tüm düşünceleri uzaklaştır, sadece parmaklarının altında ne hissettiğine odaklan. Başımdaki ağrının kaynağını bulmayı başarabilir misin?"

Gerçekten ve tüm kalbimi vererek denedim ama bir süre sonra yorgun düşerek durmak zorunda kaldım. Ellerimi geri çektim. "Başaramadım."

"Ama başarmış olman gerekirdi. İçindeki büyünün hareket ettiğini ve elinden geçtiğini hissettim. Büyün, benim acı içinde olduğumun farkındaydı."

"Hayır, *ben* senin acı içinde olduğunun farkındayım çünkü bunu bana zaten kendin söylemiştin. Herhangi özel bir şey hissetmedim ve hissetmiş olsam bile, o konuda ne yapabileceğim hakkında hiçbir fikrim yok."

"Zamana ihtiyacın var," dedi Imri. "Biraz da sabra."

"Zamanım yok." Gözlerimi Wynnnow'a çevirdim. Benden umu-

dunu çoktan kesmiş gibi tırnaklarını incelemekle meşguldü. “Başından beri söyleyip durduğunuz da bu değil miydi?”

Wynnow, Loelle’e yandan bir bakış attı. “Vasilolan’a biraz çay getirir misin? Biraz tazelenmeye ihtiyacı var sanıyorum.”

Loelle bir hizmetkâr muamelesi gördüğü için biraz homurdandı ama bana başıyla selam verdikten sonra kaleye doğru geri yürüdü.

Bu sırada Imri de konuşmaya başlamıştı. “Başka büyü grupları da var. Geri çağırma, diğerlerinin güçlerini çalma. Ayrıca test ettiğimiz her büyü grubunun içinde de sonsuz sayıda yetenek olasılığı söz konusu. Herhangi bir şeyi gözden kaçırmış olmamız mümkün.”

Gözlerimi kısıtım. “Ama Brillliler hiçbir şeyi gözden kaçırmaz, değil mi?” Başımı iki yana salladım ve çayırdan uzaklaşmaya başladım. “Testlerinizden bıktım!”

“Odaklanmıyorsunuz!” diye azarladı Imri. “Aklının başka bir yerde olduğu çok açık.”

“Neden öyle olduğu da çok açık olmalı!” Reddengrad’da olup bitenler konusundaki endişelerim arasında iki düşüncenin ucunu bir araya getirmekte zorlanıyordum. “Güneyde Hükümdarlık tarafından herhangi bir saldırı gerçekleştirildiğine dair bir haber aldınız mı? Savaş başladı mı?”

Wynnow başıyla Imri’ye işaret etti. “Bizi yalnız bırak. Dinlenmeye ihtiyacın var.”

Kaşlarımı çattım. *Imri’nin* mi dinlenmeye ihtiyacı vardı? Neden? Beni sürekli hor görüp azarlamak yorucu bir iş miydi? Sürekli zalimce davranışlar sergilemek onun için zor muydu?

Yalnız kaldığımızda, “Bir Hükümdarlık tabletimiz var ve onun vasıtasıyla savaş ve çarpışmalarla ilgili haberleri dikkatle takip ediyoruz,” dedi Wynnow.

Gözlerim şaşkınlıkla genişledi. “Elinizde bir tablet mi var?” Wynnow başıyla onaylayınca, “Bu tabletlere güvenemezsiniz. Üstlerinde beliren her mesaj, Endrick’in kendisinden geliyor,” dedim.

“Evet ama bu tablette gördüklerimizin doğru olduğuna inanıyoruz.” Wynnow dudaklarını ısırarak volta atmaya başladı. “Savaş iyi

gitmiyor. Hükümdarlık Reddengrad'a girdi. Dev kondorları, oropodları, höyüköküzleri ve tam donanımlı silahlarıyla savaş veriyorlar. Savaşın sonu çoktan tablette ilan edilmiş durumda."

Onlara yardımcı olma isteğiyle nasıl da yanıp tutuştuğumu anlamasını umarak elini tuttum. "Annenle konuş. Onu Reddengrad'ın mücadelesine yardımcı olması için Brill ordularını göndermeye ikna et."

"Brill diğer ülkelerin çıkarını düşünerek hareket etmez. Sadece kendi çıkarımız önemlidir."

"Şimdi ya da daha sonra, her durumda Hükümdarlık'ın yenilgisi de Brill'in çıkarına! Reddengrad düşerse, Endrick'in gözünü Brill'e çevireceğini biliyor olmalısınız."

Bu onu çok rahatsız etmiş görünmedi. "Brill, Hükümdarlık saldırısına karşı koruma altında."

"Hayır, değil. O gün geldiğinde kibriniz sizi kurtarmak için yeterli olmayacak, Endrick'in teknolojilerini kopyalamanız da sizi kurtarmak için yeterli olmayacak. Hem Brill'e ulaşan yolda diğer her şey yok edilmişken, yardımınıza gelebilecek herhangi bir müttefikiniz de olmayacak." Elini bıraktım ve hızla uzaklaşmaya başladım.

"Görünüşe göre sen de bizi kurtarmakta başarılı olamayacaksın."

Sözleri bir bıçak gibi kalbime saplandı. Vücudum gerildi ve tekrar yürümeye devam ettim. Ondan olabildiğince uzağa gitmek isterken bir yandan da geriye doğru, "Bu hiç adil değil!" diye bağırdım.

"Görev ve sorumluluklarının adil olacağını da kim söyledi? Büyü gücün neyle ilgili, Kestra? Bunu keşfedecek kadar önemsemeye başlaman için daha kaç tane hayatın sönüp gitmesi gerekecek?"

Hızla geriye dönüp onunla yüz yüze geldim. "Elimden gelenin en iyisini yapıyorum!"

"Elinden gelenin en iyisi *bu* mu?"

Tam o sırada yakınımdaki bir bahçıvan kapısı açıldı ve Loelle elinde bir fincan çayla dışarı çıktı. "Tartıştığınızı duydum..."

Wynnow kaşlarını çatarak bana baktı. “Eğer elinden gelenin en iyisi gerçekten buysa, o zaman Loelle hayatını kaybedecek demektir.” Ben daha ne olduğunu anlamadan bıçağını çekti ve Loelle’e doğru fırlattı. Brilllilere özgü o mükemmel nişancılıkla bıçağı Loelle’in midesine sapladı.

“Ne yaptın sen?” diye bağırdım. Loelle’e doğru koşup yere yığılırken onu yakaladım.

Wynnow arkamdan geldi. “Belki de büyüünü bulamamış olmanın sebebi, kendini ve her şeyi fazlasıyla güvende hissetmiş olmandır. İyileştir onu şimdi.”

“Bunu zaten denedik. Ben kimseyi iyileştiremem!”

“Loelle içindeki büyüünün hareket ettiğini hissettiğini söylemişti. Belki de iyileştirmekten fazlasını yapabiliyordur. Son nefesini vermek üzere, leydim. Elini çabuk tutsan iyi edersin.”

Loelle’in yanında diz çöktüm. Gözleri titreşerek açıldı ve sonra tekrar kapandı. “Ne yapmam gerektiğini söyle bana.”

“Bıçağı çek.”

Dişimi sıktım, bıçağın kabzasını kavradım ve “Bu canını acıtacak. Üzgünüm,” dedim. Bıçağı çekmemle birlikte Loelle’in bedeni gerildi ama acıyla bağırmadı.

“Ya şimdi?” diye sordum.

Loelle’in gözleri tekrar titreşerek açıldı ve ardından kapandı.

“Loelle!” diye bağırdım ama bir cevap vermedi. Parmaklarımı boynuna koyarak nabzını kontrol ettim. Kalbi hâlâ atıyordu ama bu çok uzun sürmeyecekti.

“Ona yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey yok!” Yüzümü Wynnow’a çevirdim. “Lütfen yardım çağır.”

“Çağırdım bile. Sen buradasın ya.” Wynnow kollarını rahatça göğsünde kavuşturdu ve olup bitenler umurunda değilmiş gibi karpıya yaslandı. Bir küfür savurdum ve kanamayı yavaşlatmak için ellerimi Loelle’in yarasına bastırdım. Düşünmem gerekiyordu. Bundan sonra Loelle için ne yapabilirdim?

Bilemiyordum. Kanamasını durdurmam gerekiyordu ama el-

lerimi öylece bastırmak bir çözüm değildi. İçeriden iyileştirilmesi gerekiyordu.

Bu düşünceyle birlikte içimden bir şeyin boşaldığını hissederek ürperdim. Bunun ne olduğundan emin değildim. Gücüm mü? Hayat enerjimin bir kısmı mı? Sadece öncekinden daha güçsüz hissettiğimin farkındaydım ve tam o anda, Loelle de rahatça nefes alabilmeye başlamıştı.

“Bir şeyler oluyor.” Umutla dolu bir sesle, Wynnow bir adım öne çıktı. “Devam et, Kestra!”

Devam ettim ama Wynnow için değil, Loelle için. Yarasına odaklandım ve kesilmiş olanı birleştirmek, kan akan yerlerini dağlamak için kendi gücümü ona sundum. İşe yaradığını biliyordum çünkü çektiği acı da bana geçiyordu. Bıçağı, kesilmiş eti, yakıcı acıyı sanki kendim yaralanmışım gibi hissedebiliyordum. Ona verdiğim her şey, benden de bir parça alıp götürdü. Loelle güçlenirken, ben zayıfladım.

“Yeter,” diye fısıldadı Loelle, ellerini ellerimin üstüne koyarak. “Bu kadarı yeter, Kestra.”

“Henüz tam olarak iyileşmedin.” Devam etmeye çalıştım ama Loelle ellerimi zorla kendinden uzaklaştırdı. “Daha fazlasını yapabilirim.”

“Hayır, yapamazsın. Yapmamalısın da.” Loelle gözle görülür bir çaba harcayarak doğruldu. “Gücünün içime aktığını hissettim, leydim. Eğer kendinden çok enerji verirsen, hayatını kaybeden sen olursun. Asla yarısından çoğunu verme.”

“Yarısının ne kadar olduğunu nereden bileceğim?”

“Bana vermiş olduğun kadarı, gücünün yarısı. Asla bundan fazlasını verme.” Elini yanağıma koyarak gülümsedi. “Yani on birinci büyü grubunu keşfetmiş olduk. Sadece sana ait bir grup bu. Sen benimle aynı türden bir iyileştirici değilsin; sen bir hayat verensin. Bu çok güçlü bir yetenek, Kestra. Onu iyi kullan.”

Ellerime baktım, titremelerini durdurmaya çalıştım ve zayıflığıma lanet ettim. Loelle yanıliyordu. Bu, benim ellerimde güçlü

bir yetenek değildi. Onu kullanmanın bedeli bu kadar yüksekken değil. Hiçbir zaman başka birine bundan daha büyük bir yardım sunamayacaktım.

Wynnow yanımıza geldi ve zafer kazanmış gibi tepemize dikildi. “Bu harika bir haber ve önemli bir güç,” dedi, sanki bu onun başarısıymış gibi.

Yüzümü ona çevirdim. “Bunun büyümü ortaya çıkaracağını nereden biliyordun?”

Omuz silkmekle yetindi. “Bilmiyordum.”

İçimden yükselen öfke, bana ayağa kalkıp çayırdan uzaklaşabilecek gücü verdi. Bu sefer Wynnow’dan olabildiğince uzaklaşmaya kesinlikle kararlıydım. “Burada işim bitti. Sizin üstünlük kompleksinizden, kendi ırkınız dışında kalan herkesi hor görmenizden, size fayda sağlamayan her şeyi yok saymanızdan bıktım. Sizin için savaşmayacak veya büyümü kullanamayacağım. Sabaha gitmiş olurum.”

Wynnow bir şeyler söylemeye yeltendi ama kapıyı hışımla iterek onu geride bıraktım. Ne var ki ne kadar öfkelenmiş olursam olayım, asıl sorun bu değildi. Göz göre göre hıçkırarak ağlamaya başladığımda henüz odama bile ulaşamamıştım. Kollarımı kendime sardım, acıdan tükenmiş hâlde sarayın sessiz bir köşesinde diz çöktüm ve gözyaşlarına boğuldum.

Sadece marjinal değere sahip bir büyü gücü elde etmiştim ve ne için? Bu sözümona büyü yeteneği Hükümdarlık’la olan savaşta herhangi bir şeyi etkilemeyecekti ve sadece bunun için, en değer verdiğim şeyden vazgeçmiş olduğumu fark etmek benim için yıkıcıydı.

Loelle’in hayatını kurtardığım o anda, Simon’la olan ilişkimin kaderini de mühürlemiştim. Artık bir ilişkimiz olamayacaktı.

• OTUZ SEKİZ •

S I M O N

Savaşın başlangıcı beklediğim gibiydi. Kondorlar ağaçlık-taki kanopinin üstünden uçmuştu ama dal ve yapraklar kondor binicilerinin omuzlarındaki topları kullanarak nişan alamayacağı kadar sıkı.

Ormana girmeye yeltenen ilk Demirkalplerin çoğu bunu oropodlarının üstünde yapmaya çalışmış ama hatalarının hızla farkına varmışlardı. Orman zemini öylesine sık çalılıklar ve ağaç kökleriyle doluydu ki oropodlar tökezleyerek yere yuvarlandı ve böylece yukarıda kanopide bekleyen bizler için kolay birer hedefe dönüştüler.

O ilk dalga Demirkalplerin en azından yarısını öldürmeyi veya yaralamayı başardık ama sağ kalanların tepki vermesi uzun sürmedi ve yukarı doğru disk okları atıldılar. Bizim durumumuz onlara göre daha rahattı ve birkaç seferinde diskler, atanların üstüne geri düşerek onları öldürdü. Kanopi hatlarının yere daha yakın olduğu noktalarda yüzüstü uzanarak baltalı kargılarımızı aşağı sarkıtıp onlar daha yukarıda olduğumuzu anlamadan askerleri telef etmeyi de başardık.

Ama bu kolay zaferler kalıcı olmadı. Ağır kayıplar aldıkları bir saatin sonrasında höyüköküzlerini devreye soktular. Öküzlerin bedenleri onlara baltalı kargılarımızla ulaşamayacağımız kadar yere yakındı ve uzaktan attığımız disk okları da kalın derilerini aşmayı başaramıyordu. Bunun yanı sıra orman zeminini de ayakları altın-

da ezerek düzleştirdikleri için, bir sonraki Demirkalp dalgasına rahatça ilerleyebilecekleri bir patika oluşturdular.

“Şimdi mi?” dedi Basil, gözlerini bana çevirerek.

Başımınla onayladım ve kanopi üstündeki kilit noktalarda bekleyen adamlarımıza verdiğim sessiz bir işaretle, aşağıya çok sayıda ip merdiven sarkıtıldı.

Demirkalpler ilk saldırıya göre çok daha öfkeli dönmüştü ve belli ki bizi kanopiden indirme emri almışlardı. Bu da tam olarak benim umduğum şeydi. Subaylarından biri asilerin bir hata yaptığını ve boşta bir ip merdiven bulduğunu haykırdı. Sırıttım. Kesinlikle bir hata yapılmıştı ama o hatayı yapan taraf biz değildik.

Bir ısıklık öttürdüm ve ısılığım ânında uzaktaki savaşçılarımız tarafından tekrarlandı. Demirkalpler bizi kapana kıştıraraklarından emin, merdivenleri tırmandı. Biz de bu sırada onları ormanın iyice içlerine doğru çektik ve önceden belirlenmiş noktalarda sessizce kanopiden inerek, Demirkalplerin bir sonraki saldırısına karşı hazır beklemeye koyulduk. Basil ve ben aşağı birlikte inmiştik ama görüş alanında kalma koşuluyla birbirinden olabildiğince uzak saklanma noktaları seçmiştik.

Dakikalar içinde Hükümdarlık askerleri kanopinin kontrolünü ele geçirdiklerini haykırmaya başladı. Bu doğrudu ama baltalı kargılarımızı yanımıza almıştık ve onların elindeki kılıçlar bize ulaşmalarına yetecek uzunlukta değildi.

Bu, güvende olduğumuz anlamına gelmiyordu elbette. Demirkalplerin çoğunun yanı sıra höyüköküzleri ve oropodlar hâlâ orman zemininde, bizim yakınıımızdaydı. İlerideki bazı bölgelerden dövüş seslerinin yükselmeye başladığını duymuştum bile.

Savaşın akışını tekrar değiştirme vakti gelmişti. Basil yüz adamımızı kundaklama işiyle görevlendirmişti ve bu adamların ilk işi, ip merdivenleri tutuşturarak yukarıdaki Demirkalpleri kanopide kapana kıştırmaktı. İkinci işleriye Harlyn’in Halderianlara güherçile ve şekerle nasıl yapıldığını gösterdiği sis bombalarını ateşlemektir.

İlk ateşler yakılır yakılmaz orman neredeyse ânında kalın bir

beyaz dumanla kaplanmaya başladı ve duman hızla yükselerek, kanopiye kapladı. Demirkalplerin çoğu nefes alabilmek için koştururken hatlardan aşağı düştü ve biri nihayet rotasını değiştirmeye karar verene kadar, düşen her adamın arkasından üç beş kişi daha düşmeye devam etti.

İşimiz tamamlanmamıştı. Güherçilenin bir kısmını da barut hâline getirmiştik ve ağaçların dibini patlatarak, yukarıdaki tüm bir hattı ve üstündeki herkesi yere indirdik.

“Geri çekilin!” diye bağırdı yukarıdan biri.

“Nasıl?” diye cevapladı bir başka ses. “Burada kapana kısıldık!”

“Bir yolunu bulun!”

Aşağıda dövüşürken bir yandan da kundakçılarımıza geri çekilmeye çalışan Demirkalplerin bir adım ötesinde kalmaya devam ederek, mümkün olduğunca çok düşmanı kanopi üstünde tutmaya devam etmelerini emrettim. Kalan herkesi de ormanın içlerine doğru yönlendirdim. Hükümdarlık henüz bu kadar içeri girmemişti ve bu da bize dinlenmek için az da olsa zaman kazandırdı.

İçim hâlâ dövüşme arzusuyla atan bir enerjiyle doluyken huzursuzca bir ağaca yaslandım. Bu sırada Komutan Mindall ve Harlyn de askerlerimizi kontrol ediyor, Trina kolundaki uzun bir kesikle ilgileniyordu. Basil, adamlarını hızla inceledikten sonra bana yaklaştı. Yüzünde temkinli bir umut ifadesi vardı. Keşke umutlanmasaydı. Kazanmak veya sağ kalmak için hâlâ çok küçük bir umudumuz vardı.

“Yararlıları toplayın,” diye seslendi Basil’in subaylarından biri. “Ölüleri de gömün.”

“Bizim ölülerimizi.” Herkes gözünü bana çevirdi. “Onların ölülerini değil,” diye ekledim.

Basil ağırlığını diğer ayağına verdi. “Simon. Ölülere saygıdan dolayı...”

“Herkesi gömersek, Hükümdarlık geri döndüğünde karşısında temiz bir savaş meydanı bulacak ve bugüne ait kayıplar da tarihe karışacak. Hayır, ne kadar adam kaybettiklerini açıkça görmelerini

ve bizden hiç kimseyi öldürüp öldüremediklerini merak etmelerini istiyorum.”

Basil başıyla onayladı ve adamlarına seslendi. “Ölülerimiz için sakın bir yer bulun. Rahatsız edilmeden uyuyabilecekleri bir yer.”

Savaşın ilk dalgası iyi geçmişti ve Hükümdarlık bizden çok daha fazla kayıp vermişti. Buna rağmen biz de çok kayıp vermiştik ve bu yüzden, Komutan Mindall’ın bana doğru ilerlediğini gördüğümde içime büyük bir sıkıntı çöktü. Ben kendime zaten yeterince yükleniyordum. Bir de onun eleştirilerini dinlemeye ihtiyacım yoktu.

Ama Mindall yanımda durdu, gözlerini hâlâ ormandan süzülen beyaz dumana çevirdi ve konuştu. “Bir savaşa komutanlık etmek berbat bir şeydir. Savaş nasıl son bulursa bulsun, hayatının kalanını verdiği her kararı sorgulamakla, yaptığın her hata için kendine yüklenmekle geçireceksin. Yaşadıklarından kendine ders çıkar ve sonra hepsini geçmişte bırak. Bunu yapabilirsen, bugünün hataları yarının zaferleri hâline gelebilir. Geçmiş arkadaş bırakmayı reddetmek de bu hatalardan biri.” Sadece kaşlarını çatarak ona bakmam üzerine bir elini omzuma attı ve “Halkımız için iyi bir gündü,” diye ekledi.

Mindall başıyla saygılı bir selam verdikten sonra yanımdan ayrıldı ama sözleri aklımdan çıkmadı; *halkımız* için iyi bir gündü. Onun Halderianları için değil. Beni rahatsız eden, durumu bu şekilde ifade etmesi değil, bunun benim için bir önem ifade etmedi.

Hükümdarlık gece için ormanın dışında kamp kurdu. Bu soğuk havada ısınmak için ateşler yakıldılar ve güzel yemekler hazırladılar. Yemeklerin ağız sulandıran kokusu rüzgârla birlikte bize kadar ulaşıyordu.

Ağaçların altında kamp kurmaya zorlanmışken, hâlâ dinmeyen duman ve is kokusuyla, henüz gömülmemiş cesetlerin arasında dinlenebilmek için elimizden geleni yaptık. Yeterli yiyeceğimiz olmadığı için Mindall adamlarından bazılarını yenilebilecek bir şeyler avlamaları emretti, birkaç adam da ağaçlığın iyice içlerindeki bir açık alanda, Kral Gölü’nün kıyısında balık tutmayı teklif etti.

“Gölün doğu ucunda, nehir ağzından hemen önce bir köprü var,” dedi Basil. “Balık avlamak için en iyi yer orası.”

Yemek yeme fikri bana da cazip geliyordu ama uyuma fikri ondan bile daha çekiciydi. Trina ufak bir ateş yakmıştı ve ben de onun yanına oturarak gözlerimi alevlere diktim, Hükümdarlık’ın tekrar saldırmak için sabahı bekleyip beklemeyeceğini düşündüm. Öyle olmasını umuyordum. Her yanıma ağrıyordu ve önceden dikkatimi çekmemiş ufak tefek yaralarımı keşfetmeye başlamıştım. Bitkinlikten ölüyordum ve galiba uyuklamaya başlamıştım ki gözcülerimizden birinin bağırdığını işittim. “Esirlerimiz var!”

Mindall ile aynı anda ayağa kalktık ve Halderian savaşçılarından bazılarının iki kişiyi itekleyerek getirdiğini gördük. Önce Dev’in farkında vardım ve koluyla yürümesine yardımcı olduğu kişi de Gabe’di. Mutluluk dolu bir sesle haykırarak onlara doğru koştum.

“Bunlar esir değil!” Bir kolumu Dev’in omzuna attım ve sonra yaraları hâlâ iyileşmemiş, neredeyse iki büklüm olmuş Gabe’e başımla selam verdim. Onlara eşlik eden adamlara seslendim. “Arkadaşlarımı serbest bırakın!”

O sırada Trina da bize katıldı ve Gabe’i Harlyn’in önceden hazırlamış olduğu bir yer yatağına doğru sürüklememe yardımcı oldu. Onu dikkatle yere yatırdık.

“Teşekkürler,” diye mırıldandı Gabe, Harlyn onun bitkin bedeni üstüne bir battaniye sererken.

Dev ateşin yakınındaki bir kütüğün üstüne oturdu ve biri ona bir su matarası uzattı. Suyu minnetle kabul eden Dev, uzun bir yudum aldıktan sonra matarayı su içmeye hevesli görünen Gabe’e uzattı.

Mindall’ın gözleri bir Dev’e, bir Gabe’e, ardından da bana çevrildi ve başını her çevirişinde yüzündeki ifade biraz daha ekşimiş göründü. “Sonunda müthiş Korak ordusu savaşa katıldı,” dedi kuru bir sesle. “İkiniz birden hem de.”

“Diğerleri nerede?” diye sordum Dev’e. “Hem Gabe’i neden buraya getirdin? Yalnızcağaç Kampı’nda dinleniyor olmalıydı.”

Dev'in gözleri bir Trina'ya bir bana döndü ve sonra alçak bir sesle cevapladı. "Yalnızagaç Kampı diye bir yer yok artık. Yerle bir edildi."

Kalbim tekledi. "Hükümdarlık mı?"

Dev başıyla onayladığında Trina öne eğildi. "Kamptaki Koraklara ne oldu?"

Dev ona anlamlı bir bakış attı ama bir şey söylemedi. Etrafta onu duyabilecek çok kişi vardı.

"Tenger kampta mıydı?" diye sordum.

Dev'in gözleri bir an için Mindall'a çevrildi, sonra başını hafifçe sallayarak onayladı.

Yakınımdaki Gabe bir şeyler mırıldandı. Üstüne eğildim ve tekrarlamasını istedim ama o sadece, "Söyle ona, Dev," dedi.

Bir açıklama için yüzümü Dev'e çevirdim ama o bakışlarını tüm grupta gezdirdi. Ayağa kalktım ve Trina'ya, "Gözünü Gabe'den ayırma. Dev, sen benimle gel," dedim.

"Söyleyeceği önemli bir şey varsa, bunu hepimize söylemeli," dedi Mindall. "Sonuçta, burada komuta bende."

"Ama bu Korak meselesi," dedi Harlyn ve babası ona sert bir bakış attı. Mindall onu azarlamaya koyuldu ama ne dediğini duy-mak için orada beklemedim. Dev'le birlikte çoktan uzaklaşmaya başlamıştık bile.

Kral Gölü'nün yanma ufak bir çadır kurulmuştu ve oraya ulaşmak için uzun bir yürüyüş yapmamız gerekse bile, özellikle diğer savaşılar uyanıp sabah hazırlıklarını tamamlamaya koyulmuşken Dev'le yalnız kalabileceğimiz tek yerin bu çadır olduğunu biliyordum. Çadıra girdiğimizde kollarımı göğsümde kavuşturdum ve Dev'e baktım. "Her şeyi anlat bana."

Dev derin bir nefes aldı. "Hükümdarlık bugüne kadar Yalnızagaç Kampı'nın nerede olduğunu asla keşfedememişti – bu kampı bu kadar güçlü yapan da buydu. Ama Hükümdarlık askerleri kampı yerle bir etti ve birkaç dakikada boşaltmayı başardı. Tek umudu-

muz adamlarımızın çoğunun kaçmış olması ama en azından hatırı sayılır sayıda adamımızın ele geçirilmiş olduğunu da biliyoruz.”

Bu bilgiyi özümserken ağırlığımı diğer ayağıma verdim. “Hükümdarlık kampı nasıl bulmuş olabilir?”

“Gabe Hükümdarlık teknolojisini bütün Koraklardan daha iyi biliyor ve Kestra’nın boynundaki o kolyeyle ilgili güçlü bir teorisi var. Kolyenin bir tür takip cihazı olduğuna ve Kestra’nın kampta gördüğü her şeyi kaydettiğine inanıyor. Bunun gibi bir şey olmalı çünkü Hükümdarlık sahip olduğumuz her tür güvenlik sistemini kolayca aşmayı başardı. Tünellerden ve içinde nasıl hareket etmeleri gerektiğinden haberleri vardı. Kaçış yollarımızı ve saklanma yerlerimizi biliyorlardı. Bu tür konularda mutlaka içeriden bilgi almış olmalılar.”

“O zaman Hükümdarlık kampındayken kolyeyi Kestra’dan bir şekilde almış olmalılar.” Elimle saçlarımı taradım. “Kolyeyi almalarından önce Kestra’ya ulaşmış olmalıydık.” Hayır, *ben* ona ulaşmış olmalıyım. Onlarla birlikte gitmiş olmalıyım.

“Ona zaten zamanında ulaşmıştık,” dedi Dev. “Kestra’yı babasının çadırından dışarı sürüklediklerinde kolyenin hâlâ boynunda olduğunu görmüştüm. Ama Wynnnow onu kurtardıktan sonra kolyesi boynunda değildi.”

Gözlerimi kıstım. “Wynnnow’un kolyeyi aldığını mı söylemeye çalışıyorsun?” Dev omuzlarını silkti ama ben düşünmeye devam ederken bir yandan da yüksek sesle devam ettim. “Wynnnow, Kestra’nın Mavi Mağaralar’a gitmesini istiyordu. Kolyeyi boynundan alıp Kestra’yı hayatını kurtarmak için oraya gitmeye zorlamak istemiş olabilir.”

“Ama kolyeyi almanın Kestra’yı öldüreceğini önceden biliyor olamazdı,” dedi Dev. “Hiçbirimiz bu türden bir büyüü önceden sezemez veya tahmin edemezdik.”

Buna bir cevap veremedim ama ipuçlarını birleştirmeye başlamıştım. Wynnnow ve Trina Yalnızagaç Kampı’ndayken birlikte çalışmışlardı. Wynnnow, Halderianlara mesaj göndermek için pekâlâ Tri-

na'nın defterini kullanmış olabilirdi, özellikle de şüpheyi Trina'nın üstüne çekmek istiyorsa. Trina, Wynnnow'a annemin nerede yaşadığını söylemiş de olabilirdi ve Wynnnow da bu bilgiyi Hükümdarlık'a aktarmış olmalıydı. Kestra'nın beni zehirlediği o akşam, Trina ve Gabe birlikte bizi arıyordu. Wynnnow ise o gece ortalarda yoktu. O sırada kolayca Hükümdarlık'la temas kurmuş olabilirdi.

Hem Gabe saldırıya uğradığı sırada, Demirkalplerin hain Korak kadınıyla ilgili bir şeyler söylediklerini duymamış mıydı?

"Kestra şimdi nerede?" Bedenimin gerginliği, sesimin de sabırsız çıkmasına neden olmuştu.

Dev omuz silkti. "Tenger onu iyileşmesi için güvenli bir yere göndermiş olmalı..."

"Wynnnow'la birlikte."

"Aceleci davranıyoruz," dedi Dev. "Bunların hepsi sadece tahmin. Ortada herhangi bir kanıt yok."

"Doğru ama Kestra'nın Wynnnow'la yalnız kalmaması için bir sürü sebep var. Neler olabileceğini kim tahmin edebilir ki?"

"Simon..." Trina başını çadır kapısından içeri uzattı.

"Onu bulmak zorundayım. Umarım çok geç kalmamışımdır."

"Simon!" dedi Trina, daha ısrarcı bir sesle. "Dinle!"

Dinledim ve o anda gözcülük etmekte olan Reddengard muhafızlarının bağırışlarını işittim. Hükümdarlık geri dönmüştü ve elimizde yeni bir numara kalmamıştı. Koraklardan destek bekleyemezdik ve başarı için tek umudumuz da –Kestra'nın elinde Olden Hançeri'yle ortaya çıkması– muhtemelen gerçekleşmeyecekti. Wynnnow bize ihanet ettiyse bu mümkün değildi.

Eğer ihanet ettiyse, savaş çoktan kaybedilmişti.

• OTUZ DOKUZ •

K E S T R A

Gecenin bir yarısı uyandığımda güçlükle nefes alabiliyordum ve avuçlarımla boynum ter içinde kalmıştı. Yorganımı bir kenara fırlattım ve ayağa kalkarak karanlıkta yolumu bulmaya çalıştım. Giysilerim neredeydi?

Önemi yoktu. Yere yığıldım ve kollarımı dizlerime sararak sadece tekrar rahatça nefes alabilmeyi diledim. Az önce yaşadığım şey, sıradan bir rüya değildi. Bu bir anıydı ve kendimi tekrar o ânı yaşıyor gibi hissedeceğim kadar gerçektir.

Tepemdeki yıldızlı tavan sayesinde gözlerim karanlığa yavaş yavaş alıştı ama hâlâ nabzımı yavaşlatmam ve nefes alışımı rahatlatmam gerekiyordu.

Anılarımı aldığı gün Lord Endrick'le bir odada olduğumuzu hatırlıyordum. Her şeyi hatırlıyordum. Duvarlardan ve mobilyalardan yükselen o asitli kokuyu. Beni koltuğa bağlayan o iplerin dokusunu. Anılarımı çalma hevesiyle o çizgilerle dolu gri suratını yüzüme yaklaştıran Lord Endrick'i.

Her şeyi hatırlıyordum ve önceden kayıp olan şeyleri tekrar hatırlama işi, tahmin ettiğimden daha da kötü bir deneyimdi.

Endrick bana Simon'ı öldürmemi emretmişti. İtaat etmediğim bir emirdi bu. Koraklar içinde casusluk yapmam için o kolyeyi takmamı da emretmişti ki en azından kolye şimdi Loelle'in yanında

güvendeydi. Ama Endrick bir de eğer ben başarısız olursam, Koraklar arasında başka bir casusunun daha olduğu konusunda Sör Henry'ye güvence vermişti.

O casus her kimse, Yüzbaşı Tenger'i bu konuda uyarmam gerekiyordu. Eğer bunu yapmazsam casus Olden Hançeri'ni ele geçirebilirdi. İsyanı dair bütün bilgileri Lord Endrick'le paylaşabilirdi.

Casus, Simon'ı öldürebilirdi.

Buradan hemen ayrılmam gerekiyordu.

Bu kararı verdikten sonra ayağa kalktım ve binici pantolonumla temiz bir gömlek giydikten sonra sahip olduğum azıcık eşyayı bir çantaya atıp çantayı da omzuma astım. Wynnnow buradan ayrılacağı mı zaten biliyordu, yani sabah olduğunda beni burada bulmadığına şaşırması gerekirdi. Bu kararım onu öfkeli edebilirdi belki ama onun Loelle'e yaptığı şey için benim ona karşı duyduğum öfkeden daha güçlü olamazdı bu. Wynnnow bu kadar önemsiz bir büyü yeteneğiyle, savaşın gidişatını asla etkileyemeyecek güçlerle savaşa gittiğim için bir aptal olduğumu düşünebilirdi. Ama ben yine de Reddengrad'a gidecektim.

Odamdan ayrıldıktan sonra hizmetkârlardan olabildiğince sakınarak ve karşıma çıkanları da görmezden gelerek yürüdüm. Ahıra ulaştığımda, kendime Antora'da sahip olduklarımızdan çok daha kuvvetli ve dayanıklı bir Brill atını seçtim. Bu at bir oropodla yarıştan galip çıkamazdı belki ama beni yarın gün içinde savaş yerine ulaştırırdı.

Atı eyerledikten sonra dizginlerinden tutup onu çektim. Ahır kapısından çıktıktan sonra üstüne binmeyi planlıyordum. Ama Wynnnow ahıra girip önümde dikildiğinde ve bedeniyle kapıyı bloke ettiğinde beş adım bile ilerleyememiştim. Elinde bir disk oku vardı ve belinde de ince bir kılıç asılıydı.

"Bir yere gitmiyorsun." Yüzü öfkeyle gerilmişti ama benden daha öfkeli olamazdı.

"Ben esir ya da hizmetkâr değilim. Senin emirlerin beni ilgilendirmiyor."

“Burada kalacaksın, Kestra.”

Niyetini kanıtlamak istercesine, elini omzundaki çantaya attı ve dışarı çıkardığı siyah bir diski okunun cebine yerleştirdi. Nabzım hızlandı. “Siyah diskler sadece Hükümdarlık’ta bulunur.”

Gölüşündeki bir şey mideme kramp girmesine sebep oldu. “O zaman bunu Hükümdarlık’tan almış olmalıyım.”

“Çaldın mı?”

“Hayır.”

Buraya vardığımızdan beri sergilediği soğuk davranışların üstüne bir de bu tek sözcük baştan ayağa ürpermeme sebep oldu. Gerilemeye başladım. “Sen bir Koraksın. Seninle aynı taraftayız.”

“Ben bir Brillliyim ve halkım için en iyi olanı yapıyorum.”

“Ben halkına bir tehdit oluşturmuyorum,” dedim.

“Ama sen halkım *adına* yaptığım bir anlaşmanın parçasısın... şimdi.” Okunu üstüme doğrultmuşken üzerime gelerek beni ahırın bir köşesine sıkıştırdı. “Böyle olmasını istemezdim, Kestra. Imri Stout’u sana hizmet etmesi için Woodcourt’a yolladım ve Simon araya girmemiş olsaydı, seni oradan kaçırmış olacaktı. Bu sırada ben de Koraklara katıldım. Tek niyetim seninle arkadaş olmaktı. Anıların geri gelene kadar güvendiğin biri hâline gelmekti. Ama Simon yine araya girdi.”

“Lord Endrick, Koraklar arasında bir başka casusunun olduğundan bahsetmişti. O sen miydin?”

Wynnow iç geçirdi. “Halkım için en iyi olanı yapmak zorundayım ve annemle tahtını koruma altına almak için de gereken neyse onu yapmalıyım. Yaptım da. Lord Endrick’le Brill’e asla saldırmayacağına dair bir anlaşmayı daha az önce onayladık.”

Midem altüst olurken başımı iki yana salladım. “O *burada* mı?”

“İki talebinden ikincisini teslim almak üzere şu anda bu ahıra doğru yolda. Büyük fedakârlıklarda bulunmamız gerekti.”

“Ne taleplerinden bahsediyorsun?”

“İlk talebi kolyeyi geri almaktı. Aslında bunu önemsememesi gerekirdi çünkü ona Koraklar hakkında bilmek isteyeceği her şeyi

söylemiştim zaten ama belki de kolyeyi istemesinin sebebi duygusal değeri olmasıdır. Loelle'in kolyeyi çaldığını fark ettiğimde ne kadar dehşete düştüğümü sen hayal et. Loelle bu akşamüstü Brill'den kaçmayı son anda başardı ama kolyeyi ondan geri aldım."

Zaten anlamış olsam da bir umutla, "Korakların yanında mücadele ettin. Onlara nasıl bu şekilde ihanet edebilirsin?" diye sordum.

"Sen olmadan, Koraklar zaten yok olacaktı."

"Ben olmadan." İşte şimdi kalbim sızlamıştı. Dudağımı ısırardım ve anladığımı belirtmek için başımı salladım. "Çünkü ikinci talep bendim."

"Sen ve yeni bulduğun güçlerin. Endrick artık o güçleri senden rahatça alabilecek."

"Aldığı zaman da eskisinden daha güçlü olacak." Dehşet içindeydim ve içimdeki kaçıp saklanma dürtüsüne karşı koymaya çalışıyordum ama ihanete uğramanın ve karşımdaki kadının beni zorla büyüye ulaştırmaya itekledikten sonra hayatımı pazarlık konusu yaparkenki soğukkanlılığının bende doğurduğu öfke daha baskındı. "Sana ne söz vermiş olursa olsun, eninde sonunda Brill'in de kapısına dayanacağını biliyor olmalısın," dedim.

"Ama bugün değil," dedi Wynnnow, okunu tekrar üstüme doğrultarak. "Arkadaş olmayı gerçekten çok isterdim. Bu kişisel değil."

Kalbim göğsümde güm güm atarken cevap verdim. "Sana katılmıyorum. Yaşamak üzere olan şey son derece kişisel." Kendi hayatım pahasına bile olsa, Lord Endrick'in gücümü ele geçirmesine izin veremezdim. Kendimi az sonra gerçekleşecek olana hazırlamak için nefesimi tuttum ve sonra kollarımı açarak Wynnnow'un üstüne atladım.

Wynnnow ânında okunu tetikledi ve siyah disk omzuma saplandı. İçimden bir acı dalgası yayıldı ve omzuma baktığımda diskin etimin derinliklerine gömülmüş olduğunu gördüm. Ancak birkaç saniye daha hayatta kalabilirdim.

"Beni neden bunu yapmak zorunda bıraktın?" diye haykırdı Wynnnow. "Endrick öfkelenecek!"

“İyi.” Yere yığıldım.

“Bunca yol geldi. Eğer şimdi ölüp gidersen bizi yok eder.”

“İşe seninle başlayacağına şüphem yok.” Müthiş bir acı içindeydim ve bedenimin iflas etmekte olduğunu hissedebiliyordum. Ama son nefesimi ona cevap vermek için harcamaktan çekinmeyecektim.

Wynnow yanımda diz çöktü. “Belki diski çıkarırsam o buraya gelene kadar hayatta kalabilirsin. Evet, o varana kadar seni hayatta tutabilirim.” Diski omzumdan çekip aldı ve bu, canımın etime saplandığı andakinden bile daha çok yanmasına sebep oldu. Haykırdım ve görüşüm kararmaya başladı.

Endrick içeri girdiğinde bunun onun suçu olduğunu, sözünü yerine getirmemiş olduğunu anlasın diye Wynnow’u yanımda tutmak üzere kolunu kavradım. Çektiğim acıyı hissedebilmesini dileddim.

Tam o anda Wynnow keskin bir nefes verdi ve geriye çekilmeye çalıştı. Bunu düşünerek yapmamıştım ama o zayıf düşerken ben de içime yeni bir yaşam enerjisinin dolduğunu hissettim.

Wynnow’un yaşam enerjisi. Onun hayat enerjisini kendime aktarıyordum.

“Ne yapıyorsun sen?” dedi Wynnow kulağıma zayıf gelen bir sesle. Evet, *gerçekten* de zayıflamıştı.

Bunun nedenini anlamaya başlıyordum. Wynnow yere yığılırken omzum giderek iyileşiyordu. Onu öldürmeyecektim çünkü asla öyle biri olmak istemiyordum. Ama oturabilecek duruma gelene dek elimi kolundan ayırmadım ve sonra ayağa kalkarak onu yarı bilinçsiz bir hâlde öylece yatarken bıraktım. Bu hâlinin ne kadar süreceğini bilmiyordum ama Brill halkının genelde her konuda diğer insanlardan üstün oldukları düşünülürse, yakında kendine gelirdi herhalde. Oradan *derhal* ayrılmam gerekiyordu.

Hayır. Çoktan ayrılmış olmalıydım. Arkamdan, saraya uzanan koridordan ayak sesleri yükselmeye başlamıştı ve öylesine ağır ve güçlü bir ayak sesi ki bu, yankısı buraya kadar geliyordu. Endrick’in ayak sesleri.

Ahırın içine bakındım. Saklanabilecek hiçbir yer bulamadım ve üzerimde bir silah da yoktu. Wynnnow'un okunu kaptım ve içinden siyah diski çıkardığı çantasını da açarak başka bir disk bulabilmeyi ümit ettim ama kontrol ettiğimde çantanın içinde sadece bana önceden bahsetmiş olduğu taş tabletin bulunduğunu gördüm. Ben de belindeki kılıcı alarak kendi belimdeki kına yerleştirdim. Son olarak da üstümde kullandığı siyah diski aldım ve ok üstündeki cebe geri soktum. Sonra geriledim ve Lord Enrdick'in kapıdan girdikten sonra duracağı noktaya nişan almaya çalıştım. Bu onu öldüremezdi belki ama belki kaçmama izin verecek kadar yavaşlatabilirdi.

Kapı açıldı ve o yara izleriyle dolu yüzünü görür görmez okumu tetikledim. Disk umduğumdan yukarı doğru gitti ama yine de omzuna doğru uçtu. Endrick elini uzatarak diski havada yakaladı. Elinde kavrayış eldiveni olduğu için eti kesilmedi. Diski parmaklarının arasında kırdı ve diskin siyah tozdan parçaları yere doğru süzüldü.

"Hayatıma kastettiğin bu üstünkörü saldırıya bakılacak olursa, anılarını geri kazandığını anlıyorum," dedi.

Öfkeden, korkmayı bile unutmuştum. "Anılarım da gücüm ve görevimi tamamlama kararlılığım gibi geri döndü. Sen ne bir kral-sın ne de herhangi bir şeyin lordu. Kızıl Taht sana ait değil ve o tahta oturmaya hakkı olan gerçek kral yerine geçene ve sen de mezarı boylayana kadar gözümü kırpmayacağım."

Tahminen boş laflar olarak değerlendirdiği bu sözlerim karşısında eğlenmiş gibi gülümsedi. "O zaman gözünü asla kırpmayacaksın, hayatım. Özellikle de bugün. Şimdi, diz çök."

Bacaklarım bu büyümlü emir karşısında zayıflamaya başladı ama diz çökmeyi reddettim. İçimdeki tüm kararlılık ve ateşle onunla yüzleştim. Diz çökmeyecektim.

"Sana bir emir verdim." Kavrayış eldiveniyle kolumu kavradı ve ânında dizlerimin üstüne yığıldım. Beni cezalandırmak için diz çöktürdüğü hâlde tutuşunu gevşetmedi.

Ama çok öfkeliydim. Önünde daha fazla diz çökmeyecektim.

Buna çoktan karar vermiştim. Ne tercihen ne de zorla veya zayıflıkla, *kesinlikle* diz çökmeyecektim.

Ya da çökmek zorunda kalacaksam, o zaman o da benimle birlikte diz çökecekti. Elimi kolumun üstündeki eline götürdüm ve Wynnnow'a yaptığım gibi büyümü tüm gücüyle yaşam enerjisini çekmek için ona gönderdim. Öfkeyle bağırdı ve içime bir acı dalgası gönderdi. Bu beni zayıflattı ama gücümü tekrar ondan aldığım enerjiyle geri kazandım.

Bedenime acı dalgaları göndermeye devam etti ve sadece onun gücünü kendime çekerek hayatta kalabildim. Canımı yaktığını sanıyordu ve gerçekten de yakıyordu ama bu şekilde devam ederse sonunda kendi kendini öldürebilirdi.

Endrick elimi elinin üstünden çekmeye çalıştı ama bu hayat alışverişi bizi sanki birbirimize bağlamıştı. Kavrayış eldiveni hâlâ üstümdeyken, ben de onu kavrayışıma bir son veremezdim. Yavaşça ayağa kalktım. Eli hâlâ kolumun üstündeydi ve bedenime acı dalgaları gönderiyordu ama o acının her parçasını ona geri gönderdim ve güç kazanmak için onun enerjisinden çaldım.

Ondan kazandığım güç sadece fiziksel değildi, zihnim, iradem ve hatta ruhum bile güçlenmişti. Daha önce hiç hissetmediğim türden bir güç hissiyle dolmuştum. Onun gücüyle. Öldürdüğü yüzlerce Endrean'dan çalmış olduğu gücün sadece ufak bir parçasını ondan borç alıyordum.

Elimin altındaki kavrayış eldiveni çatırdamaya başladı ve sonra parmaklarımın altında toza döndü. Endrick öfkeyle, "Lanet olsun sanal" diye haykırdı ve bu defa beni iki eliyle tutup bedenime ateşe benzer bir şey gönderdi.

Geriye düştüm. Nefessiz kalmıştım ve aklım bulanmaya başlamıştı; bilincimi kaybetmek üzereydim.

"Birinin büyüsünü almanın nasıl bir his olduğunu biliyor musun?" diye sordu, bana doğru ilerleyerek. Görüşüm bulanmıştı ve sadece pelerinin ucunu görebiliyordum, o da giderek üstüme doğru geliyordu.

Dirseklerimin üstüne kalkarak ondan uzağa kaçmaya çalıştım ama tepeme dikiliverdi ve beni ölümle sonuçlanacak bir cezaya çarptırmaya, öldürücü bir darbe indirmeye hevesli olduğunu hissedebiliyordum. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarpıyordu ama ben hâlâ ona karşı koymaya niyetliydim. Henüz hiçbir şey sona ermemişti.

“Büyünü katbekat çözerek kendime alırken sen de içeriden yırtılıyormuş gibi hissedeceksin. Başladığımda kimse beni durduramayacak. Merhamet dileneceksin ama merhamet gösterme zamanı çoktan geçti. Senin yalvarışların kulağıma kakhaha sesleri gibi gelecek ve seni bir bez parçası gibi sıkıp içindeki büyüünün her bir damlasını aldıktan sonra, artık bir insan değil boş bir kabuk olacaksın ve sonra ben, ikimiz için de kakhaha atacacağım.”

“Sen de az önce böyle mi hissettin?” diye sordum. “Elim elinin üstündeyken, senden yaşam enerjisi çaldığımı hissettin mi? Onu katbekat çözerek aldığımı hissettin mi?”

“Benden borç aldığın minik enerjinin bir değeri yok,” dedi.

Hiddetle gülümsedim. “Senden yaşam enerjinden fazlasını çaldım. Büyünü de borç aldım.” Ardından ellerimi ileri uzattım. Savurduğum büyüyle ahırın girişine doğru uçtu ve kapıya öyle büyük bir güçle çarptı ki kapıyı çevreleyen duvarlar çatladı. Bunu tekrar yapamayacaktım çünkü az önceki kısa süreli çatışmamızda alabildiğim gücün hepsi buydu ama bana kaçmak için zaman kazandırmıştı.

Ayağa fırladım ve eyerlediğim ata doğru koştum. Atın üstüne geçtiğim anda onu mahmuzladım ve tepeden aşağı doğru hızla ilerledim. Yanımda menekşe renginde alev sütunları yükseldi -- Endrick beni yavaşlatmaya çalışıyordu-- ama altımda bir Brill atı vardı ve at atik bir şekilde alevlerden kaçmayı başardı. Arkamdaki tepeden bir gümbürtü sesi yükseldi ve Brill sarayı tamamen çökerken yerin sallandığını hissettim. Durmaya ve hatta geriye bakmaya bile cesaret edemedim ama sanki ciğerlerimdeki hava dışarı doğru boşalmıştı. O sarayda kaç insan vardı? Onlarca mı? Yüzlerce mi?

Wynnnow.

Beni öldürmenin merhametli bir davranış olacağını düşünen Wynnnow. Merhamet işe yaramadığında da ihanet yolunu seçen Wynnnow.

Bunun karşılığında olabilecek en kötü kadere mahkûm olmuştu.

Sadece o da değil. Muhtemelen Brill'in tüm yönetimi az önce yok edilmişti. Bunun kâbuslarıma gireceğine şüphem yoktu ama şimdilik, odaklanmam gereken tek şey Reddengrad'a ulaşmaktı.

• K I R K •

S I M O N

Savaş öncekinden daha şiddetli devam ediyordu. Hükümdarlık tekrar toplanmıştı ve belli ki askerler bizden yeni tuzaklar beklemeleri konusunda uyarılmışlardı. Ancak bu defa elimizde hiçbir sürpriz yoktu. Daha da kötüsü, orman kanopisinin üstünde gece karanlığı hâkimdi ve bize yaklaşan birinin dost mu düşman mı olduğunu çok geç olana kadar fark edemiyorduk.

Kendimi ormanın giderek daha içlerinde çarpışırken buldum, çoğu zaman çok sayıda düşman tarafından takip edildim ve bazen de bu düşman grupları kaçınılmaz olarak bitki örtüsü veya dar patikalar arasında dağılmak zorunda kaldığında, takip eden ben oldum. Çoğu zaman takip edilen mi yoksa eden mi olduğumdan bile emin değildim ve neden hâlâ dövüşmeye devam ettiğimi de bilmiyordum.

Nihayetinde, sabah güneşi orman kanopisini aydınlatmaya başladı ve en azından hâlâ yanımda kalan savaşçılara bir parça umut ışığı oldu. Bir açıklıkta önüme geleni kesip biçerken, ilerideki bir grup adamdan yükselen haykırışların ardından midemi altüst eden bir çığlık yükseldiğini işittim. Yeteri kadar ölüm ve acı yaşanmamış mıydı? Kulağıma gelen bu ses sanki askerler kendilerinden daha ufak ve zayıf bir hayvana işkence ediyormuş gibi bir sestti. Buna izin

veremezdim. Kılıcımı hazırlayıp sesin geldiği yöne doğru ilerledim. Karşımda ne bulacağımdan emin değildim.

Ufak bir tepenin zirvesine ulaştığımda, aşağıdaki dört askerin göremediğim bir hedefe doğru Hükümdarlık renklerinde disk okları fırlatmakla meşgul olduklarını gördüm. Disklerinin çoğu hedefe vardığında metalik bir ses çıkarıyordu ama o şey her neyse disklerin çarpmasının ardından bir çığlık atıyor, askerlerse buna tezahüratlarla karşılık veriyordu.

“Simon!”

Adımın fısıldandığını duyduğum anda ruhum neredeyse bedenimden fırladı ama Trina bir elini omzuma koydu ve sonra yanımda diz çöktü. “Sen de mi sesleri takip ederek kendini burada buldun?”

“Sanırım bir Rawkyren bu,” diye fısıldadım. “Basil’in bize bahsettiği şu ejderha. Muhtemelen bir yavru. Onu kurtarmayı planlıyorum.”

Ayağa kalkmaya davrandım ama Trina kolumu kavradı ve beni tekrar aşağı çekti. “Basil’in bahsettiği kadar tehlikelilerse, belki askerlerin bu yaptığı herkes için en iyisidir.”

Hayır, değildi. Başımı iki yana salladım. “Bunu anlamayı beklemiyorum, Trina. Ama burada oturup yaptıkları işkencenin sesini dinleyemem. Annemin ölümüne kulak misafiri olduktan sonra... bunu yapamam.”

Trina dudaklarını birbirine bastırdı ve anlayışla başını salladı, sonra elini yanındaki disk okuna uzattı. Okun cebini kontrol etti ve beş adet disk çıkardı; aşağıdaki her adam için bir ok ve bir de yedek ok. “Seni koruyacağım ama ikimiz de bunun berbat bir fikir olduğunu iyi biliyoruz.”

“Berbat fikirler bize ne zaman engel oldu?” Ona göz kırptım ve sonra kılıcımı sıkıca kavrayarak elimden geldiğince sessiz hareketlerle tepeden inmeye başladım. Adamlar yaratığa zulmetmeye o kadar odaklanmıştı ki farkıma vardıklarında yolun yarısından çoğunu aşmıştım bile.

Bir uyarı seslenişiyle bana doğru döndüler ve içlerinden biri elindeki disk okunu bana fırlatmaya davrandı ama Trina'nın oku onu vurdu ve adam arkadaki minik göletin içine savruldu. Bana ulaşan ilk adamla kılıçlarımızı çarpıştırdık ve o sırada tam önümden yükselen bir vınlama sesiyle Trina'nın bir disk oku daha fırlattığını anladım. Hâlâ Rawkyren'i vurmaya çalışmakla meşgul olan bir adamı yere indirmişti.

Adamın düşmesiyle birlikte, kısa bir an için bile olsa yarattığı ilk defa görebildim. Göletin içindeki bir kayanın üstünde duruyordu. Herhangi bir yırtıcı kuştan daha büyük değildi, yani gerçekten çok küçük bir yavru olmalıydı. Gümüşi kanatları iki yana açılmıştı ve onları var gücüyle çırpıyordu ama ön bacağına saplanmış bir disk oku yüzünden uçmayı beceremiyordu.

Öfkem birden tavan yaptı, kalan iki adama da aynı anda saldırdım. Kılıcımı birinin omzuna gömdüm ve arkamdan gelen adama da bir tekme savurduktan sonra onu benimle yüz yüze gelmeye zorladım.

"Onların ne olduğunu, ileride ne hâle geleceklerini biliyor musun?" dedi adam, kılıcımıla birlikte dönerek onunla yüz yüze geldiğimde.

"Aynı soruyu senin için de sorabiliriz," diye cevapladım. "Sen kendinin ne hâle geldiğini göremiyor musun?"

Adam yüzünü çarpıtarak bana doğru atıldı. Yana çekilerek saldırısından kurtuldum ama adam yavru ejderhaya saldırmaya devam etmek için beni bırakıp gölete doğru koşmaya başladı. Ejderha tekrar bir çığlık attı ama bu sefer sesi acıdan ziyade korku doluydu. Çığlığı kulaklarımı acıttı ve içimi deldi. Bu adam nasıl bu kadar duygusuz olabilirdi?

Ona arkadan saldırdım ve o da beni yakalayarak gölete doğru düşürdü, ardından kılıcını aşağı doğru savurarak koluma bir çizik attı. Açılan yara canımı yakmıştı ama kolumun içinde daha kötü bir his de yayılmaya başlamıştı; sanki yaranın içinden içime doğru sirkeye benzer bir şey akıyordu.

“Simon!” Trina ağaçların arasından fırladı ve beni yaralayan adamı okuyla vurdu ama ben dikkatimi çoktan uzanabileceğim kadar yakınımda duran Rawkyren’a vermiştim bile. Kocaman gözleri vardı ve bakışları en az benim hissettiğim kadar büyük bir acıyı yansıtıyordu. Ağzını açtığında henüz yeni oluşmaya başlamış dişleri ortaya çıktı. Attığı çığlık, benim ağzımdan da çıkmış olabilirdi.

Ayağındaki diski çıkarmak için yaralı kolumu uzattım. Diski aldığı anda Rawkyren başını geriye doğru uzattı ve sonra ağzını tekrar açarak koluma ateş püskürttü.

Etim yanarken bir çığlık attım ama o kısacık an geçer geçmez Trina diğer elimi kavrayarak beni göletten dışarı çekti. Trina kolunu omzuma atıp yürümem için bana destek olurken ejderhaya tekrar bakmak için başımı geri çevirdim ama her nasılsa ortadan kaybolmuştu. Yakınlardan askerlerin sesleri geliyordu ve artık buradan uzaklaşmamız gerekiyordu.

Trina yürümeme yardım ederken bir yandan da başıyla kolumu işaret etti. “Yaranı suyla temizlemeliyiz. O göletin içindekinden... farklı bir suyla.”

Bu tarafa gelirken yanından geçtiğimiz bir su kaynağına yöneldik. Kaynağa vardığımızda diz çökerek sağ kolumu suya soktum. Ejderha nefesi pardösümün sağ kolunu büyük oranda yakmış ve kolumu açığa çıkarmıştı. Kolum şimdi parlak bir kırmızıydı; saldırganın kolumda açtığı kesikten bağımsız olarak. Kesik artık kanamıyordu ama siyah bir çizgi hâlini almıştı. Bilerek mi yaptı bilmiyorum ama ejderha, nefesiyle yaramı dağlamıştı. Kolumda tarif edemeyeceğim bir acı vardı. Sadece tenimde değil, etimin içi acıyordu. Sanki yaranın dağlanmasıyla birlikte aslında içeride olması gereken bir şey orada mahsur kalmış gibi.

Kolumu sudan çektiğimde Trina keskin bir nefes verdi. “Canın yanıyor mu?”

Zaten aşikâr olanı dillendirmek istemedim, başımı yana eğerek ona baktım. Trina anlayışla başını salladığında, omuz silktim ve söyleyebileceğim tek şeyi söyledim: “Diğerlerinin yanına dönelim artık.”

Ormanın içindeki ana alana döndüğümüzde, sabah güneşi iyice yükselmişti ve gördüğüm manzara karşısında dehşetle irkildim. Orman, her iki taraftan da ölümler ve yaralılarla doluydu. Üstelik Hükümdarlık hâlâ gelmeye devam ediyordu. Kondorları orman kano-pisi içinde delikler açmıştı ve kayda değer bir hedef bulduklarında bu deliklerden aşağı ateş mermileri yağdırıyorlardı. Höyüköküzleri ve oropodlar sürücüsüz olarak koşturuyor, önlerine çıkan herkesi hangi taraftan olduğuna bakmaksızın ezip geçiyordu ve etrafta fark edilebilir bir liderlik belirtisi yoktu. Yani savaş tam da Mindall'ın öngördüğü şekli almıştı: kaotik ve vahşi.

Bu bir Korak olarak daha önce deneyimlediğimden çok daha farklı bir çarpışmaydı. Biz hızla ve güçlü bir şekilde saldırırdık, hedeflerimiz önceden belli olurdu, belli kişi veya mekânları ele geçirmeye odaklanırdık. Bu türden bir açık savaşa hiç de hazır değildim.

Trina bizi Kral Gölü'nün çevresindeki açık alana yönlendirdi; çarpışma bu bölgede daha da büyük bir şiddetle devam ediyordu. Kayıplar bir halı gibi zemini sarmıştı ve herhangi bir yöne doğru bir cesedin üstünden atlamadan beş adım atabilmek mümkün değildi. Yanmış bir ağaç grubundan siyah dumanlar yükseliyordu, havaya kan kokusu hâkimdi ve kulağa gelen tek ses metalin metale çarpma sesi ile hayatı için mücadele veren askerlerin bağırışlarıydı.

Mücadele edenler arasında Harlyn'i buldum ve hâlâ sağ olduğunu görünce için rahatladı. Daha az önce baltalı kargısı ortadan ikiye kırılmış bir Reddengrad askerinin hayatını kurtarmıştı. Ayağa kalkması için adama elini uzattı ve o sırada bana hızlıca tebessüm etti.

Komutan Mindall ise sol tarafta yanında adamlarıyla savaşıyor ve açıklığa girmeye çalışan bir grup Demirkalp askerini durdurmaya uğraşıyordu. Trina bir yöne doğru koştururken ben de komutana katıldım ama elimi kılıcıma attığımda onu kınından çekecek kadar bile gücüm olmadığını fark ettim. Ağaçların arasında yalnız kalana kadar geriledim ve sonra tekrar yaramı inceledim. Yanık izi daha da koyulaşmıştı ama bu türden bir yaranın olması gerektiği

gibi su toplamamıştı. Bu da bana umut verdi ama kolum yandığı o ilk andakinden bile daha zayıftı. Bu işte kesinlikle bir terslik vardı.

Açıklıkta, Mindall tüm boştaki Halderianları kendisine destek olmaya çağırırdı. Yumruğumu sıktım ve ne kadar güçsüz olduğuma şaşırarak suratımı buruşturduktan sonra Mindall'ın çağırısına uydum.

Ağaçların arasından çıktığımda neredeyse bir höyüköküzüyle ve üstündeki iriyarı bir Demirkalp'le çarpışıyordum. Hayvan arka ayakları üstüne kalktı ve ben bıçağımı çekmeye çabalarken ön ayaklarıyla bir tekme savurdu. Devrilmiş bir ağaçtan geriye kalan ufak bir kök kalıntısının üstüne düştüm ve sırtıma bir acı saplanırken nefesim de boşalıverdi.

"Simon!" diye bağırdı Harlyn.

Demirkalp askeri öne doğru eğildi ve tok bir kahkaha patlattı. "Sen Simon Hatch misin? Bunun daha zor olacağını düşünmüştük!"

"Neyin daha zor olacağını?" Onlarla sohbet etmek, höyüköküzünü benden bir ısırık almaya yönlendirmelerinden daha iyi bir fikirdi.

"Tüm bu kargaşa içinde seni bulabilmenin. Seni bundan daha iyi koruyacaklarını düşünmüştük. Ordumuzdaki bütün askerlerin seni bulmak üzere emir aldığından haberin yok muydu?"

O sırada ben de sol elimi bıçağıma uzatabilecek kadar kıpırdanmayı başarmıştım. Höyüköküzünün derisine bir kesik açtım ama bu onu sadece daha da öfkeliendirdi ve bir toynağını bacağıma üstüne bastırdı. Acıyı azaltmayı umarak yana doğru yuvarlandım ama bunun bana bir faydası olmadığı gibi beni savunma açısından daha kötü bir pozisyona soktu.

Demirkalp askeri hayvanına bir emir vermeye yeltendi ama bunun yerine yüksek bir inilti çıkarıverdi. O öküzün üstünden düşerken ben de geriye doğru baktım ve Harlyn'in tam olarak askerin arkasında durmuş, kılıcını da höyüköküzünün yanına saplamış olduğunu gördüm. Hayvan sendeleyerek geriledi ve yere düşüp ölürken benim bacağıma da serbest kaldı.

Harlyn hızla yanıma koşturdu. "Yaralı mısın?"

"Canım yanıyor ama yaralı değilim," dediysem de ayağa kalkmak için ondan yardım almam gerekti.

Harlyn elimi bırakmadan önce kolumu çevirdi ve dağlanmış yarama doğru baktı. "Ne oldu?"

Elimi geri çektim. "Reddengrad ordusundan birilerinin ne yapılması gerektiğini bildiğinden eminim. Ya da doktorumuz Loelle'in." Keşke Loelle'in nerede olduğunu bilseydim.

"Sancılı görünüyor."

Başımı iki yana sallamaya başladım ama Harlyn bir elini omzuma koydu. "Bu askerlerin seni bulmak için emir almalarının sebebi ne?"

"Uzun hikâye."

"Eh, o zaman şimdilik yanımdan ayrılma da belki o hikâyeyi anlatabilecek kadar uzun süre hayatta kalmayı başarabilirsin."

Elimi yumruk yaptım ama daha da zayıflamış olduğunu hissettim. Eğer dövüşürsem bunu sol elimle yapmak zorunda kalacaktım ki normalde kılıç kullandığım elim değildi. Harlyn'in yanında kalmak iyi bir fikirdi.

Harlyn'le birlikte Kral Gölü'nün diğer tarafına doğru koştuk. Irmağın geniş bir noktasından geçiş sağlaması için bu tarafa bir köprü kurulmuştu. Gölün bize ait olan tarafına vardığımızda, Basil ile Trina'yı ve yanlarında en azından elli adamımızı, kestikleri ağaç kütüklerini yatay bir şekilde istiflemeye çalışırken bulduk. Çarpışma o noktaya ulaştığında, bu kütükler bize arkasında toplanacağımız savunulur bir alan sağlayacaktı.

Basil'i bir kenara çektim. "Fazla ortalarda görünmemelisin. Beni hedef belirlediklerine göre, muhakkak senin için de durum aynıdır."

"Ben bir prensim," dedi Basil. "Sen de normalde kral olmalıydın. Yani biz her zaman hedefteyiz." Derin bir nefes aldı. "Yalnızcağaç Kampı'nın düştüğünü duyduğuma üzüldüm. Bu, isyanı nasıl etkileyecek?"

“Mahvolmamıza yol açacak,” dedi Trina. “O kampa yapılan tek bir saldırı, muhtemelen adamlarımızdan yüzde sekseninin ölmesine veya dağılmasına sebep oldu.” Trina bana bir bakış attı. “Kolun nasıl?”

Harlyn elimi tuttu ve Basil’in yaramı görebilmesi için kolumu yukarı kaldırdı. Basil yaramı inceledikten sonra genişçe açılan gözlerle yüzüme baktı. “Bir Rawkyren bulmuşsun.” Bu bir soru değildi ve aynı zamanda bu kelimeleri sarf etmekten dolayı da mutlu görünmüyordu.

“Ona nasıl yardım edebiliriz?” diye sordu Harlyn.

“Bunun ne anlama geldiğini biliyorum.” Basil’in kaşları daha da çatıldı. “Zamanımız olduğunda açıklayacağım. Ama bu her şeyi değiştirebilir.”

Sözleri üstümüzden yükselen bir çığlık sesi altında kayboldu ve bu ses bir Rawkyren’e ait değildi. “Herkes barikatların arkasına geçsin!” diye emretti Basil.

Kendi adamları ona yanlarına gelmesi için seslenirken, Basil Trina ile benim önden koşmamız için bekledi. O sırada üstünden bir gölge geçti ve Basil duraklayarak yukarı doğru baktı. Trina bir uyarı çığlığı atsa da artık çok geçti. Dev bir kondor aşağı süzüldü, Basil’i pençeleri arasına aldı ve havaya kaldırdı.

“O kuşu yere indirin!” diye bağırdım, barikatların arkasından çıkıp koştururken. Basil’in adamları kondora doğru mızraklar fırlattı ve elinde disk oku olan birkaçı da yukarı doğru nişan alıp oklarını tetikledi ama kondor çoktan atış mesafesi dışına çıkmıştı bile.

Kondor ve onunla birlikte Basil, sabah güneşine doğru uzaklaşarak gözden kayboldu. Highwyn’in zindanlarına doğru gittiklerine şüphe yoktu. Kendi kıyametine doğru.

• KIRK BİR •

SIMON

Basil'in pençeler arasında uzaklaştırılması üzerimde top ateşi etkisi yaratmıştı ve hâlâ olanlara inanamıyor, ayaklarımın üstünde durabilmek için bile tüm irademi kullanmam gerekiyordu. Etrafımdaki kargaşa arasında, Basil'in bedeni gözden kaybolana kadar gökyüzüne bakmaya devam ettim ve onu bekleyen dehşetli anların, korkunç işkencenin ve bunu durdurmak için yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığının tamamen farkındaydım.

Basil gözden kaybolduktan sadece birkaç saniye sonra, bir Hükümdarlık birliği Komutan Mindall'ın savunma hattını aşmayı başararak açıklığa vardı. Kaçabileceğimiz hiçbir yer kalmamıştı.

Gri saçlı bir Reddengrad askeri komutayı devraldı ve adamların yarısına mızraklarını doğrultmalarını emrederken kalan adamlar da arkamızda yeni barikatlar kurmaya devam etti. Kılıcım sol elimdeydi ve bu da onu neredeyse tamamen işe yaramaz kılıyordu. Harlyn kocaman açılmış gözlerle bana baktı ve "Sonumuz geldi mi?" diye sordu.

Uzaktan bir boru öttürüldü ve aniden ortama sessizlik çöktü. Koşan hayvan sesleri ve savrulan kılıç sesleri sona erdi. Haykırılan emirler de kesildi. Basil'in adamları da işlerini bırakıp gözlerini bir cevap vermesini beklercesine komutanlarına çevirmişti. Etrafa ür-

kütücü bir sessizlik hâkimdi ve kulağıma çalman tek ses nehirden akan suların sesiydi.

Tepenin üstünden gelmeye başlayan bir ses yavaşça onlarca ayağın ritmik bir şekilde yere vurduğu bir gümbürtüye dönüştü. Yüzümü nehrin güneyinde kalan tepeye çevirdim. Onları gördüğüm anda kalbim buruldu.

Bunlar Yalnızcağaç Kampı'ndan gelen elli civarında Korak'tı. Çoğunu tanıyordum ama bu kadar uzaktan bile, ortada yanlış bir şeyler olduğunu anlamıştım. Yüzleri ifadeden yoksundu ve gözleri sanki emir bekliyormuşçasına Hükümdarlık ordusuna odaklanmıştı. Bunun sadece tek bir sebebi olabilirdi.

"Demirkalpler," diye mırıldandım ve o sözcüğü telaffuz eder etmez içim ürperdi. Endrick belli ki bu adamların hareketlerini uzaktan yönetmekle meşguldü.

Son iki sıradaki adamlardan biri öne çıkarak merkezde pozisyon aldı. Mideme bir kramp girdi. Bu adam Yüzbaşı Tenger'di. Endrick onun kim olduğunu anlamış olmalıydı ve onu bu şekilde görmemizi, böylece bunun sadece bu savaşın değil, tüm isyanın sonu olduğunu anlamamızı istiyordu.

Üstümüzde uçuşan kondorların sayısı arttı ve ateş mermileri yağdırarak barikatlarımızı yıkmaya ve bizi açık alana kaçmaya zorladı. Yaralı kolum ve sadece bıçağımla dezavantajlı durumda olduğumun farkında olsam bile, diğer herkesle birlikte ben de çarpışmak için öne atıldım. Hayır, dezavantajlı olmanın da ötesindeydi bu. Kendim için de diğerleri için de neredeyse hiç umudum yoktu.

Ormanın sınırında, benden en az bir baş daha uzun bir asker, kılıcını benim tarafıma doğru kaldırdı. İç geçirdim ve sanki yenilgiyi kabullenmiş gibi bıçağımla indirdim. Belki de gerçekten kabul lenmiştim ama kesinlikle bu aşırı gelişmiş aptala teslim olacak değildim. Bana yaklaştığı anda kılıcından eğilerek kaçtım ve bıçağımla göğsüne gömdüm. Bu, omzumda derin bir kesige mal oldu ama adamı yere sermeyi başarmıştım.

Midem bulanırken ve acıdan kendimi kaybedecekmiş gibi hissederken, biraz toparlanmak için ormanın içine yürüdüm ve sonunda bir ağacın yanına çöktüm. Omzum kanıyordu ve elimi yarımın üstüne koyduktan sonra biraz dinlenip bir sonraki adımda ne yapılması gerektiğini düşünmek için gözlerimi kapadım.

Gerçi anlayabildiğim kadarıyla, pek fazla seçeneğimiz kalmamıştı.

Savaşı kaybetmiştik ve her birimiz bunu hayatımızla ödeyecektik.

• KIRK İKİ •

K E S T R A

Sisnehri Köprüsü'nü fark edilmeden geçmeyi başardım ama Yuvalanmış Ağaçlık'ın eteklerine vardığımda ilk Demirkalple karşılaştım. Bu adam Lord Endrick'in çok uzun zamandır kölesi olacaktı ki gözleri tamamen ölü bakıyordu. Kılıcını uzatarak üstüme atıldı ve beni kendimi savunmaya zorladı. Wynnnow'dan aldığım kılıçla onu yere serdim ve kılıcın ne kadar hafif ve keskin olduğunu fark ettiğimde oldukça şaşırdım. Bu gerçekten de benzerlerinden üstün bir silahtı.

İlk adamın ardından dört asker daha kılıçlarını saldırıya hazırlamış hâlde üstüme doğru at sürdü. İlk ikisine bir darbe savurdum ve onları yaralamayı başardım ama üçüncü asker atıyla yanımdan geçerken kolumu o kadar derin kesti ki neredeyse atımdan düşüyordum. Serbest olan elimle en yakınimdaki askerin bana doğru uzattığı kolunu kavradım ve ondan yarayı iyileştirmeye yetecek kadar yaşam enerjisi çektim, sonra üstünde görünür bir yara olmasına rağmen atından baygın hâlde yere düşmesine sebep olana kadar enerjisini çekmeye devam ettim.

Bu grup ormanın dış sınırını korumakla görevlendirilmiş olmalıydı çünkü kanopiden yükselen dumanı ve orman üstünde uçuşan kondorları görebiliyordum. Asıl savaş orada olmalıydı. Simon orada olmalıydı.

Geçit vermez bitki örtüsü yüzünden atımı ormanın dışında bırakmam gerekti. Onu bir ağaca bağladım ve sonra elimden geldiğince sessiz olmaya çalışarak çarpışma alanına doğru ilerledim. Pelerinin başlığını yüzüme indirmiş ve kılıcımı da pelerinin arkasına saklamıştım. Kendimi gerekenden önce ilan etmenin bir anlamı yoktu.

Bu tarafta gerçekleşmiş olan birkaç ufak çarpışmanın izlerine rastladım ve ormanın içine doğru ilerledikçe çarpışma sesleri yükseldi, kan kokusu ve duman da yoğunlaştı. Beni nasıl bir manzaranın beklediğini hayal bile edemiyordum.

Sonra az ileride birinin bir ağaca yaslanmış olduğunu görerek keskin bir nefes aldım. Simon'dı bu! Yoksa o...

Ona yaklaştım ve yanında diz çökerek göğsünün inip kalkmasını inceledim. Nefes aldığını fark ettiğimde ben de nihayet rahat bir nefes alabildim. Yüzü kir içindeydi ve bir yanağında kan lekeleri vardı. Omzunda açılmış derin bir kesikten hâlâ kan akıyordu. Elimi yarasının üstüne koydum ve çok az odaklanarak, yarayı içimde hissettim. Enerjimin tamamını vermedim – Loelle yarısından fazlasını vermemem konusunda beni uyarmıştı. Ama kanamayı durduracak kadar enerji aktarmayı başardım.

Yarasını iyileştirmek için büyü kullandığımı anladığında öfkeleनेcekti ama bunun artık ne önemi vardı ki? Büyü gücüm olduğu için özür dileyecek değildim ve dilemem de gerekmemeliydi. Buna rağmen, ne yapabileceğimi bizzat deneyimlemeden önce bu konuda konuşabilmiş olmak isterdim.

Simon kıpırdandı ve sonra gözleri açıldı, ânında yüzüme odaklandı. Karşısında duranın ben olduğumu idrak etmeye çalışırken gözleri kısıldı ve birkaç saniye boyunca gözlerini kırptırdı. Bir şey söylemem gerektiğinin farkındaydım ama o anda söze nasıl girmem gerektiğinden emin değildim. Veya “merhaba”nın ötesine nasıl geçeceğimden. Hatta onunla hangi tondan konuşmam gerektiğinden bile emin değildim.

“Kes?” diye mırıldandı Simon, gerçekten kafası karışmış bir hâlde.

Sonra arkamızdan bir bağırış yükseldi ve bir Hükümdarlık askeri kılıcını doğrultarak bana doğru saldırıya geçti. Zamanında doğrularak kılıcını kılıcım ile bloke etmeyi başardım ama yeni bir darbe savurmaya yeltendi ve o anda elini kavrayarak ondan çekebildiğim kadar enerji çektim, ânında dizlerinin üstüne çöktü ve şaşkınlığını belirten birkaç kelime mırıldandıktan sonra bayılarak yere yığıldı.

Yüzümü hemen Simon'a çevirdim. Bakışlarına temkinli, belki korkulu bir ifade yerleşmişti. Tek kelime etmeden omzundaki iyileşmiş yaraya baktı, sonra gözlerini yerdeki askere çevirdi ve gördüklerini anlamlandırmaya çalıştı. "Ne yaptın sen?"

"Seni öldürebilirdi!"

Simon gözlerini kapadı ama yüzündeki gerginlik ve içinde bulunduğu hayal kırıklığı da en az içindeki çaresizlik hissi kadar aşikârdı. "Ama onu durdurma şeklin... büyü."

Yanına diz çökerek, "Artık yapabildiklerimle... bu savaşın gidişatını değiştirebilirim. Lord Endrick'i yenebilirim," dedim.

Büyü gücüne sahip olduğumu duyunca sevinç gösterisinde bulunacağını zaten hiç düşünmemiştim ama en azından büyümün ne tür faydalar sağlayacağını anlamaya çalışmasını beklemek aptalca mıydı? Ama bunun yerine sırtını dikleştirdi ve omzunu gereğinden uzun bir süre ovuşturdu. Yüzünü tekrar bana çevirdiğinde gözlerindeki ifade öncekinden bile daha soğuktu.

"Dikkatli ol, Kes. Hayat ve ölüm gücüyle oynamak son derece tehlikeli olabilir."

Belindeki kılıcı işaret ettim. "Ya taşıdığın bu şeye ne demeli? Bu da senin hayat ve ölümle oynamana izin veren bir şey değil mi?"

"Aynı şey değil! Ben bu kılıcı asla isteyerek kullanmıyorum!"

"Ben de bu gücü asla istemedim! Ama senin bazen bir hayat alman gerekiyorsa, benim yaşam vermemin neresi yanlış?"

"Çünkü bunun bir bedeli var. Ölmekte olan birine yaşam bahsettiğinde, senin bir parçan da yok oluyor. Birinden yaşam alırsan, onlardan bir parçayı da içine alıyorsun. Zamanla bunun seni parçalamayacağını nereden bilebilirsin?"

Öfke ve çaresizlik içinde, bağırılmaya çalışarak ayağa kalktım. "Ben hâlâ benim, Simon!"

"Bu ne anlama geliyor?" Onun da içindeki bir şey patlayıverdi. "Çünkü herhangi bir anda, senin artık kim olduğundan asla emin olamıyorum. Bir Dallisor musun? Korak mısın? Endrean mısın?"

Sözleri bende tahmin edebileceğinden daha derin bir yara açmıştı. Yüzüne bile zar zor bakarak, "Kim olursam olayım, beni her zaman önemseyeceğini söylediğini hatırlıyorum," dedim.

"Seni önemsemek mi?" diye homurdandı. "Bizimle ilgili hatırladığın tek şey seni önemsediyim mi?"

Sözleri aramızda yoğunlaşan bir sis gibi havada asılı kaldı. Gözlerine bakmaya devam ettim ama artık onu göremiyordum. Gerçek benliğini. Gözümden bir damla yaş süzüldü. "Hayattayım, Simon. En azından bunun için mutlu olacağını düşünmüştüm."

Ağır bir sessizlikten sonra Simon ayağa kalktı ama yanıma yaklaşmak için hiçbir efor sarf etmedi. "Yaşadığımız onca şeyden sonra, seni sadece *önemsemiğimi* nasıl düşünebilirsin?"

"Simon?" Güzel bir Halderian kızı, elinde kılıcıyla Simon'a doğru koşturdu. "Gördüm ki... Ah."

Kız benim farkıma varınca kılıcını hemen indirdi. Sonra Simon'a, ardından yerdeki Hükümdarlık askerine baktı ve nihayet gözlerini tekrar bana çevirerek, "Ben Harlyn Mindall. Sen de Vasılolan'sın," dedi.

"Kestra Dallisor," dedi Simon, bana doğru belirsiz bir hareket yaparak.

Üçümüzün üstüne rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Simon'la aramızda geçen tartışma hâlâ zihnimde yankılanıyordu. Bundan önce benim hakkımdaki hislerinden emin değilsem bile, şimdi kafam iyice karışmıştı. Öncesinde aramızda olanlar bir yana, hâlâ arkadaş olup olmadığımızdan bile emin değildim. Harlyn'le arkadaş olduklarıysa ortadaydı. Belki arkadaştan da fazlası.

Sonunda Harlyn, Simon'a hitap ederek sessizliği bozdu. "Sizi bölmek istememiştim. Ama savaş..."

“Gelme sebebim de bu,” dedim, oradan uzaklaşmak için herhangi bir bahaneye sığınma hevesiyle. “Savaş için. Sadece savaş için.” Sonra da oradan ayrıldım.

Simon bana seslendi ama açıklığa çıkana kadar koşmaya devam ettim ve kendimi birden savaşın dehşet verici manzarası ve sesleri arasında buldum. Etrafım Reddengrad üniforması ve Halderian renkleri içindeki askerlerle, oraya buraya koşturan hayvanlarla sarıldı. Hayvanlardan bazıları yaralanmış, bazıları lider komutasından yoksun bir hâlde koştururken bazıları da üniforma ayırımı yapmaksızın diş ve pençeleriyle ulaşabildikleri herkese saldırmakla meşguldü.

Koşmaya devam ettim ve düşmanla çarpışmaya girmekten kaçındım. Simon’ın sözleri, sahip olduğum güçlerin bir gün beni parçalayabileceğine dair sorusu zihnimde yankılanmaya devam ediyordu. Bu sadece bir soru, büyüünün kökünde kötü bir güç olduğuna dair inanışından ileri gelen bir fikirdi sadece.

Ama yine de beni rahatsız etmişti ve güçlerimi tekrar kullanıp kullanmama konusunda artık emin değildim. Ta ki bakışlarım gölün diğer tarafındaki bir tepeye ilişene, o güne kadar şahit olduğum en tuhaf manzarayla karşılaşana kadar; Yalnızzağaç Kampı’ndan hatırladığım Koraklar, başlarında Tenger’le öylece durmuş, savaşı seyrediyordu. Savaş tüm hızıyla devam ederken, nefes alıp göz kırpmaktan başka bir şey yapmayan birer heykel gibiydiler. Artık hepsi birer Demirkalp’ti.

Wynnow’un ihaneti ve kamptayken boynumda gezdirdiğim kolye sayesinde, Endrick onları yakalamış ve bu hâlde getirmişti. O anda nasıl hissettiklerini, mantık veya iradeye baskın gelen emirlerle kontrol altında tutulmanın, itaatsizlik etmenin ölümle eş anlamlı olduğunun içgüdüsel olarak farkında olmanın nasıl bir his olduğunu iyi biliyordum. Endrick’in Tenger’i öldürerek isyana yıkıcı bir darbe indireceğinin de farkındaydım.

Simon’ın benim içimdeki büyü konusunda haklı veya haksız olmasının bir önemi yoktu; Koraklara yardım etmem gerekiyordu.

Tepeye doğru koşturdum ve sadece gerekli olduğu zamanlarda dövüştüm. Tenger'in durduğu nokta onu kurtarmaya cesaret edemeyeceğim kadar açıktaydı ama elimi arka iki sıradaki en yakında duran Korak'ın kalbine koydum. Beni kampa ilk götürdüğü sırada Simon'a hayranlık gösterisinde bulunan gençti bu.

Ona gücümden bir parça verdim ve bunun Endrick'in kalbinden alıp sakladığı o minik parçayı iyileştireceğini umdum. Bu, göğsümün içinde çimdiklenme benzeri bir acıya sebep oldu ama bunu kontrol altına alabilecek kadar güçlüydüm ve birkaç saniye sonra genç sanki bir anda uyanırmış gibi kendine geldi.

Beni tanıdı ve etrafında olup bitenlerin de tamamen farkında gibi görünüyordu. "Savaşı görüyorduk, leydim," dedi. "Sadece bu konuda hiçbir şey yapamıyorduk."

"Şimdi yapabilirsin. Git!" Arka sıradaki diğer on iki Korak'a da aynı işlemi yaptım. Daha fazlasını yapmak istiyordum ve Tenger'e ulaşmam gerektiğinin de farkındaydım. Ama artık başka birine yardım edemeyecek kadar zayıf düşmüştüm. Birilerinden güç almam gerekiyordu.

Ama henüz değil.

Onun yerine tepe üstündeki uzun çimenlerin arasına saklandım ve savaşı izledim. Halderian askerleri ve Reddengrad ordusu ne kadar iyi dövüşüyor olursa olsun, kazanma şansımız yoktu. Ben güçlenip savaşa dönmezsem elbette.

Sonra ormanın dışından gelen, Hükümdarlık renkleri içindeki sekiz atlı açık alana vardı. En öndeki adamı görür görmez tanıdım ve parmaklarımın uyuştüğünü hissettim. Sör Henry'ydi bu. Ne tür bir canavar olduğunu gayet iyi biliyor ve bana çekti olduklarını hatırlıyor olsam da bugün ya da gelecekte büyümü onun üstünde kullanmam gerekebileceği düşüncesi beni rahatsız etmişti. O bir düşmandı, bana işkence eden bir krala hizmet ediyordu ve dünyada en çok hor gördüğü kişi bendim. Ama yine de bir zamanlar, bir parça da olsa bana babalık etmişti ve belki içimde bir yerlerde ona karşı hâlâ belli belirsiz bir sevgi kırıntısı vardı. Henry önünde-

ki manz arayı inceledi ve subaylarına birtakım işaretlerle talimatlar verdi. Savaşın gidişatından memnunmuş gibi görünüyordu.

Bir boru öttürüldü. Çıkan ses hemen herkesin durup Sör Henry'ye bakmasını sağlayacak kadar güçlüydü. Sör Henry kendisini izleyenlere seslendi: "Sevgili kızımın burada olduğunu duydum. Onu Vasılovan olarak tanıyor olabilirsiniz. Onu bana getiren herkeşe hayatta kalma garantisi veriyorum. Ne var ki eğer on beş dakika içinde bana teslim edilmezse hepiniz ölmek zorunda kalacaksınız."

Omuzlarım çöktü. Belli ki onun için ben sadece bir düşmandım. Daha fazlası değil.

• KIRK ÜÇ •

K E S T R A

Nerede olduğuma dair bir fikirleri yoktu belli ki, yoksa Sör Henry yakınimdaki Korak Demirkalplere bana saldırmalarını emrederdi. Benim onlara asla zarar vermeyeceğimi de biliyordu. Bu bana biraz zaman kazandırmıştı... ama ne yapmak için zaman?

Henüz dilediğim kadar güçlü değildim ama öyle olsaydım bile bu savaşın gidişatını değiştiremezdim. En iyi ihtimalle askerlerinden birkaç tanesini yere indirirdim ve Hükümdarlık da kalan herkesi tamamen kesip biçerek karşılık verir, savaşı tamamlardı.

Yalnızca tek bir çözüm vardı. Düşüncesi bile ellerimin titremesine neden oluyordu ve tepeden aşağı inecek cesareti nereden bulacağımı hiç bilmiyordum ama bunu yapmak zorundaydım.

Teslim olmam gerekiyordu.

Ayağa kalktım ama bir kızın at üstünde Sör Henry'ye doğru ilerlediğini görünce duraksadım. Daha iyi görebilmek için gözlerimi kısıtım. Az önce tanıştığım o Halderian kızıydı – Harlyn Mindall. Burnumdan soluk vererek güldüm ve başımı iki yana salladım. Beni teslim edecek olanın o olmasına şaşırırmamalıydım. Simon'ın bundan haberi olup olmadığını merak ettim.

Gerçekten, haberi var mıydı?

Simon'ın beni tekrar karşısında gördüğünde verdiği tepki beklediğimden daha soğuk olmuştu ve bu hissettiği acıdan kaynak-

lanıyor olmalıydı. Durumu tam olarak anlayamasam da, gözlerinde korkuyu gördüğümde –benden duyduğu korkuyu– bizim için beslediğim son umudum da yok olmuştu. Belki de hiçbir zaman umudumuz olmamıştı.

Harlyn, Sör Henry'yle olan konuşmasını tamamladı ve onunla el sıkıştıktan sonra gözlerinden süzülen yaşları sildi. Ardından gölün benim de bulunduğum tarafına, Halderianların çoğunun toplandığı noktaya doğru bir işaret yaptı.

Harlyn'in benim için gözyaşı dökmesine imkân yoktu, yani Henry'yle yaptığı konuşmanın içeriği benim tahmin ettiğimden farklı olmalıydı. Bu da teslim olmayı daha fazla geciktirmemin bir anlamı olmadığını gösteriyordu. Biraz dinlenmişken kendimi daha güçlü hissediyordum ve tepeden aşağı yürümeye başladım. Ama bir el arkamdan uzandı ve ağzımı kapattı. Geriye doğru bir dirsek savurdum ve bir homurtu sesinin ardından bir el kılıç tutan kolumu da kavradı. "Dur, Kestra. Benim!" dedi Trina.

Başımı çevirdiğimde Trina'yı arkamda buldum ama beni tutan kişi Trina'nın kısaca Dev olarak tanıttığı iri cüsseli bir Korak'tı. Rahatladığım anda Dev de beni serbest bıraktı. "Buna gerek yok. Ben zaten kendim aşağı gidiyordum," dedim.

"Ne?" Trina yüzünü buruşturdu. "Hayır, Kestra. Planımız bu değil. Bizimle gel."

Aşağıdaki açıklığa göz attım. Herkes savaşmayı bırakmış, içlerinden sessizce, tamamen bana bağlı olan kaderlerine kalan on beş dakikayı saymakla meşguldü.

Derin bir iç çekişle kılıcımı indirdim ve sonra Dev ile Trina'yı tepenin sırtına doğru izledim. Burası da çevreyi saran orman gibi sık ağaçlarla kaplıydı ve bu yüzden neredeyse dibine girinceye kadar Simon'ı görmemiştim. Ama onun gözleri kesinlikle benim üstümdeydi ve bakışları her zamanki kadar yoğundu.

Keşke bu bakışlar için bu kadar geç kalmamış olsaydı. Zamanım hızla daralıyordu.

“Herkes bizi yalnız bırakabilir mi?” diye sordu Simon, gözlerini benden ayırmadan. Talebine herkes saygı gösterdi. Trina ve Dev ile benim kurtarmış olduğum birkaç Korak derhal bölgeyi terk etti.

“Sohbetimiz tamamlanmadan ayrıldın,” dedi Simon.

Sabit duramayacak kadar rahatsız hissederek ağırlığımı diğer ayağıma verdim. “Hislerini açıkça belli ettin. Artık büyü gücüm olduğum için benden korkuyorsun, hatta belki de tiksiniyorsun.”

Ayrılmak için geriye döndüm ama Simon yolumu kapamak ve beni kendisiyle yüz yüze durmaya zorlamak için hızla önüme geçti. “Büyünden korkuyorum, evet. Ama senin için hissettiklerim” —san-ki sözlerinin ağırlığı altından kalkmakta zorlanıyormuş gibi durak-sadı— “seni önemsemekten çok daha fazla.” Elimi tuttu ve ekledi, “Seninle hayatı paylaşmak, elimden geldiğince her ânımı paylaş-mak istedim. Her güne uyandığımda ilk düşüncem, seni karşımda bulmak. Ayrıldığımızdan beri senin nerede olduğunu merak ederek kendime işkence etmeden geçirdiğim tek bir gün bile olmadı.”

Gözlerinde artık korku, şüphe veya sessiz suçlamalar yoktu. Gördüğüm tek şey sevgi ve şefkatti. Parmaklarını sıktım ve gülüm-sedi ama gülümsemesi biraz zoraki ve boştu. Yanlış giden bir şeyler vardı ama neyle ilgili olduğu konusunda bir fikrim yoktu.

Trina beklediği yerden, “Vakit neredeyse geldi,” diye seslendi.

Başımı salladım ve kaderimi kabullendim. Zaman tutmaları iyi olmuştu çünkü ben kesinlikle bunu unutmuştum.

Simon kolumu kavradı ve beni geriye doğru çekti. “Oraya git-miyorsun. Henry birkaç dakika önce açıklıktan geçerken ne kadar öfkeli olduğunu görmüş. Harlyn onu savaşı terk ettiğine ikna etti.”

Harlyn’in onun yanına at sürmesinin sebebi bu muydu? Hayır, henüz tam olarak anlayamadığım başka bir şey söz konusu olma-lıydı. “Henry yeni koşullar mı öne sürdü?”

Simon başıyla onayladı. “Öne sürdüğü koşullar bizim lehimize. Korakları serbest bırakmayı kabul etti ve diğer tüm savaşçılarımız da barış içinde buradan ayrılabilirler. Bundan daha fazlasını uma-mazdık.”

Gözlerimi kısıtım. “Ona bunun karşılığında ne söz verdik?” Her ne söz verildiyse bu son derece önemli bir teklif olmalıydı ve eğer o ben değilsem...

Simon ayağının altındaki yaprakları tekmeledi ve kalbim buruldu. “Hayır, Simon. Benim yerimi almayacaksın!”

“Ben Hükümdarlık için senin kadar değerli bir ödül olmayabilirim ama yine de bir tür zafer kazandıklarını düşünmelerine yetecek kadar önemliyim.”

İçimde bir öfke kabardı. “Vasılolan olarak bir değerim yok. Olden Hançeri’nin nerede olduğunu bile bilmiyorum. Çok az arkadaşım var ve güvenebileceğim insanların sayısı daha da az. Benim için güvenli olan hiçbir yer yok, özellikle de artık büyü gücüm varken.”

Simon başını iki yana salladı. “Sör Henry ile anlaşmayı yaptım bile. Bırak, ne olaksa olsun.”

“Bırakmayacağım! Korakları serbest bırakmayacak. Muhtemelen savaşa da son vermeyecek. Yaptığın bu anlaşma delilik!”

Simon aşağıdaki vadiyi işaret etti. “Bu savaşın kendisi delilik! Lord Endrick’in bize yaptığı her şeye rağmen hâlâ savaşmaya devam ediyor olmamız bile delilik!”

“Durdurulmadığı sürece yapmaya devam edeceklerinin yanında bir hiç bu.”

“Evet, durdurulması gerekiyor. Senin hayatta kalman da bu yüzden gerekli.”

“Hayır, beni dinle!” Onu tekrar kaybetmeden önce her saniyenin nasıl da hızla geçip gittiğinin fazlasıyla farkındaydım. “Onunla yalnız çarpışamam. Buraya senin için geldim. Seni kurtarmak için.”

“Kestra...”

“Nasıl bu kadar aptalca bir anlaşma yapabilirsin?”

“Senin için yaptım!” Keskin bir nefes aldı. “Eğer ben oraya gidersem, sen hayatta kalacaksın.”

Bu sözlerini sessizlik takip etti ve aklımdaki her şey uçup gitti, tek bir şey dışında: Bunu benim için yapıyordu.

Simon bana yaklaştı ve yanağımdaki yaşları sildi. “Bir gün Endrick’i alt edeceksin.” Sesi ne kadar da yumuşak, ne kadar da şefkatle doluydu. “Orada olup o günü görebilmeyi isterdim.”

“Bunu yapma,” dedim.

Omuz silkti. “Yaptım bile.”

“Benim için olmaz. Annen benim yaşayabilmem için hayatını feda etti. Bunun benim için nasıl bir işkence olduğunu biliyor musun? Kimin hayatının daha değerli olduğuna dair bu oyunları oynamayı reddediyorum artık.”

Trina bize yaklaştı ve dikkatimizi çekmek için öksürdü. “Gitmemiz gerekiyor, Simon.”

Simon başıyla onayladı ve ona doğru yürümeye başladı ama bir an için geriye dönerek, “En değerli olan *senin* hayatın. Eğer gerekirse, hepimiz *senin* için hayatımızı feda ederiz,” dedi.

Sonsuza kadar aklımdan çıkmayacak sözler. Tabii eğer...

Simon uzaklaşana kadar bekledim ve sonra farklı bir yöne doğru ilerlemeye başladım. Neredeyse ânında Dev’le burun buruna geldim. Beni burada tutmakla görevlendirilmiş olmalıydı.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve en ciddi ses tonumla, “Nasıl gerçekleşecek?” diye sordum.

Dev kaşlarını çatı ve bir süre bekledikten sonra cevap verdi, “Simon köprüünün yarısına kadar gidecek. Okçumuz onu vuracak ve Simon nehre düşecek.”

“Hangi diskle?” diye sordum.

Yüksek sesle dillendirmeye cesaret edemiyormuş gibi fısıldayarak cevap verdi. “Beyaz. İş şansına bırakmak istemiyorlar.”

Nefesim boğazımda takılı kaldı. Beyaz bir disk. Bu ölümünden bile kötü bir kader, Simon’ı sonsuza kadar yarı-yaşar bir hâlde do lanmaya zorlayacak bir sondu.

“Şimdi gidiyorum,” dedim. “Sen de beni durdurmayacaksın.”

Dev yoluma çıktı. “Seni durdurmam gerekiyor. Simon’ın emirleri böyle.”

“Simon *senin* komutanın değil.”

“Seni de değilsin, Vasılolan.”

“Beni savaş meydanındayken gördüysen, Dev, istediğim takdirde seni yolumdan çekebileceğimi biliyor olmalısın. Seni incitmek zorunda bırakma beni.”

Dev kollarını iki yana açtı. “Senin için hayatını feda edebilecek tek kişi Simon değil, leydim. Eğer beni geçmek istiyorsan hayatımı almak zorunda kalacaksın çünkü seni burada tutmak için gerekirse onu seve seve feda ederim.”

İç geçirdim ve sonra bir elimi ona doğru uzattım. “Sen bilirsin.” Tepki bile veremeden önce dizlerinin üstüne düştü, birkaç saniye sonra da yerde dümdüz yatıyordu.

• KIRK DÖRT •

SIMON

O şekilde ayrılmış olmaktan nefret ediyordum. Beraber geçirdiğimiz son anların bir tartışmayla geçmesinden de. Ama belki de en iyisi buydu. Son ânımızın mutlu ve... umutla dolu bir anı olması belki onun için daha kötü olurdu.

Ne var ki Kestra'nın orada öylece durup umutla beklemediğini biliyordum. Bir çözüm, beni kurtarmak için bir yol arıyor olmalıydı. Ve onu tanıyorsam, kurduğu planının sonunda başarıya ulaşma ihtimali olduğuna da kendini inandıracaktı.

Öyle bir ihtimal yoktu. Hükümdarlık'ın benim için ne planladığını biliyordum. Dehşet vericiydi ama bu fedakârlığı yapması gereken kişi bendim. Adil olan buydu. Woodcourt'a gizlice giren, Hükümdarlık için utanç kaynağı olan ve Kestra'yı Olden Hançeri'ni bulmaya zorlayan bendim. Trina da bizimleydi elbette ama Sör Henry'nin ondan haberi yoktu ve ben de asla öğrenmemesini sağlayacaktım.

Trina sessizce benimle birlikte tepeden aşağı indi ama tepedeki ağaçlıktan ayrılmadan önce koluma dokundu. Yüzündeki çizgiler endişeyle derinleşmişti ve sanki gözyaşlarını tutmaya çalışıyormuşçasına sık sık gözlerini kırptırıyordu. Bu normaldi. Ben de aynı durumdaydım.

"Hazır mısın?" diye sordu, sesi titreyerek.

Yüzümü ona çevirmeden önce derin bir nefes aldım. Az sonra olacıklara *hazır* olmama imkân yoktu.

“Yürümeye devam edelim,” dedim. Yürümeye devam etmemiz gerekiyordu çünkü eğer durursak her an geriye dönüp kaçabilirdim.

“Sana söylemem gereken bir şey var...” Trina gözlerini kaçırdı, sonra iç geçirerek tekrar bana baktı. “Birilerinin sana yaptığın bu fedakârlık için teşekkür etmesi gerekiyor. Görünüşe göre o kişi ben olacağım.”

“Simon bunu yapmayacak!” Harlyn ağaçlığın içine koşturdu. Bizi duyacak kadar yakında bekliyor olmalıydı. Korkuyla açılmış gözlerini gözlerime dikti. “Dikkatlerini dağıtmanın bir yolu olmalı, Simon. Onlara bir numara çekmeliyiz. Bırak yardım edeyim.”

İkimiz de bir cevap veremeyince Harlyn bana yanaştı ve kesik kesik nefes almaya başladı. “Sör Henry’yle o anlaşmayı yapmamın tek sebebi, bana bunun daha büyük bir planın ufak bir parçası olduğunu söylemendi!”

“Öyle zaten.” Ne cevap vereceğini tahmin ederek kendimi onun gözlerinin içine bakmaya zorladım. “Ama beni kurtarmak için değil.”

Harlyn başını iki yana salladı ve öfkelenmeye başladı. “Kestra Dallisor’un hayatı seni kaybetmeye değmez! Bir başka Vasılolan bulabiliriz.”

“Ama başka bir Kestra bulamayız.” Kaşlarımı çattım ve ona bu kadar derin bir acı yaşattığım için içtenlikle üzüldüm. Sonra onu yanağından öptüm ve Trina’yla birlikte ağaçlıktan ayrıldım. Harlyn arkamdan seslendi. “Kendini kurtarmak için senin ölmene izin verdiğine göre, Kestra ne biçim bir insan ki zaten?”

Geri dönmeye davrandım ama Trina kolunu koluma geçirdi ve bizi ilerlemeye zorladı. “Onun fikrini değiştiremeyeceksin, Simon. Ayrıca zaten yeterince geciktik.”

Aynı zamanda görülmüştük de. Köprüdeki bir gözcü benim yolda olduğumu duyurdu. Köprü görüş alanıma girdiğinde, Hü-

kümdarlık ordusunun gölün diğer tarafında sıralanmış olduğunu, Reddengrad ve Hepdiyarlar'dan gelen savaşçıların da bu tarafta durduğunu gördüm.

Trina bana bakmadan konuşmaya devam etti, "Her zaman aynı fikirde olmadığımızı biliyorum ama şu anda kalbim senin için sızlıyor. Ben..."

Lafını yarıda kestim. "Bundan sonra Kestra'yı sen korumak zorundasın. Sanırım Harlyn'den de."

"Koruyacağım. Söz veriyorum." Trina bir an duraksadı ve sonra ekledi. "Köprüdeki fedakârlığın boşa gitmeyecek. Son anlarında Sör Henry'nin gözlerinin içine bakacağına dair söz ver bana. Kendi iyiliğin için."

Durup yüzümü ona çevirdim. "Neden?"

Trina'nın gözleri tekrar doldu ve bir kolunu belime diğer kolunu da boynuma atarak bana sarıldı. Bu sırada kulağıma, "Beyaz diskin sunduğu kaderi hak etmiyorsun sen," diye fısıldadı.

Ondan ayrıldım ve yanağındaki bir damla yaş sildim. "Köprüye vardığımızda benimle gelmeye devam etme. Gereksiz bir risk."

"Risk almaya istekli olan sadece sen ve Kestra değilsiniz," dedi Trina. "Ben de seninle geliyorum. Korakları serbest bırakma konusunda verdiği söze dair son bir teminata ihtiyacım var."

Sanki Sör Henry'nin sözünün bir değeri varmış gibi. "Tamam ama başını eğik tut ve konuşmayı bana bırak."

Trina burnundan soluyarak güldü ama ben isteğimi yerine getireceğini düşündüm. Bu gururla risk alınacak anlardan biri sayılmazdı.

Aklımda bu düşüncelerle, köprüye kalan yolu geçmem sanki saatler sürdü ve en kötüsü de Reddengrad ile Halderian savaşçıların aradan geçmemiz için iki yana açılmasıydı. Bana bunu sanki onlar veya Antora için yapıyormuşum gibi saygıyla bakıyorlardı. Sanki bu planı önerdiğimde aklımda Kestra'dan başkası varmış gibi.

Sör Henry köprünün ortasında, subayları olduğunu tahmin ettiğim bir grup adam ve bir bölük askerle çevrilmiş hâlde duruyor-

du ve tüm donanımlı askerlerin yüzünde muzaffer bir ifade vardı. Adamlardan her biri, tek bir ter damlası bile dökmeden beni yumruklarıyla parçalayabilme kapasitesine sahip görünüyordu.

Benimse yanımda sadece Trina vardı.

Kollarımı göğsüme kavuşturup kendimi olabildiğince boyun eğmeyecek biri gibi göstermeye çalışarak Sör Henry'yle yüz yüze durdum. İçimden hissettiğimse sanki pudingden yapılmışım ve tek bir dokunuşla yere yığılacakmışım duygusuydu. Ama Sör Henry'nin bunu anlamasındansa o an orada bayılmayı yeğledim.

Sör Henry bir *cık cık* sesi çıkardı. "İtiraf etmeliyim ki gerçekten de geleceğini düşünmemiştim. O Halderian kızını dikkat dağıtmak için gönderirken kızıyla birlikte kaçıp gideceğini tahmin etmiştim... yine."

"Kestra senin kızın değil," diye yanıtladım.

Yorumuma verdiği tek cevap gülümsemek oldu. "Bir yandan keşke gelememiş olsaydın diyorum. Zira bu, beni kontrolünü elinde tuttuğumuz bir savaşı sonlandırmaya zorluyor. Savaşı zaten kazanacaktık ama sen düşer düşmez adamlarımı Kestra'yı bularak onu Lord Endrick'e tekrar teslim etmekle görevlendireceğim."

"Kestra muhtemelen çoktan Sisnehri'ni aşmıştır bile." Trina'nın yalanı şaşırtıcı bir cesaret gösterisiydi ama ona başını eğik tutma konusundaki tavsiyeme uygun olduğu pek söylenemezdi. "Ama eğer Simon sözünü tutarsa, sen de sözünü tutacak mısın? Lord Endrick o tepedeki Korakları serbest bırakacak mı?"

Sör Henry'nin gülümsemesinden samimiyetsizlik akıyordu. "Elbette."

Trina başıyla onayladı ve sonra gözlerimin içine bakarak kederli bir sesle, "Güle güle, Simon," dedi.

Kalbim güm güm atıyordu ama artık kendimi konuşabilecek hâlde hissetmiyordum. Sadece elini sıktım ve sonra başımla selam verdim. Elimi bırakmadan önce beni tekrar Sör Henry'ye dönmeye zorladı. Bunu yapmaktaki sebebi her ne olursa olsun, belli ki köprüye benimle gelmesinin ardında bu yatıyordu.

Trina ayrılmaya yeltendiğinde Sör Henry ona seslendi. “Bekle. Geri dön ve yüzüme bak.”

Trina oflayarak bu isteğe uydu ve onunla yüzleşirken başını eğik tuttu. İşte *şimdi* gözleri yere bakıyordu.

“Sen de Woodcourt’taydın,” dedi Henry. “Kızımın nedimesi olarak. Doğru mu?”

Trina inkâr edemeden önce Sör Henry başıyla bir işaret yaptı ve adamlarından üçü öne çıkarak Trina’yı ellerinden ve ayaklarından yakaladı. Trina kaçınmaya çalıştı ama başarılı olamadı ve adamlar onu havaya kaldırırken bir çığlık attı.

Trina’nın koluna dokundum ama ona yardım edemeden geriye doğru ittirildim. Trina’nın yüzündeki dehşet ifadesi, kaderinin artık benimki kadar mühürlenmiş olduğunu anladığında sakın bir kabullenmişliğe döndü. Gözlerimin içine baktı ve ağzıyla sessizce, “Özür dilerim!” dedi.

“Koraklar için ölüm vakti!” diye bağırdı Henry gölün bizim tarafımıza doğru. “Lord Endrick’in temsilcisi olarak otoritemle, kalplerinize durmasını emrediyorum!”

“Hayır!” diye haykırdı Trina. Ama o daha haykırışını bitirmeden, tepede dikilen Koraklar ânında yere yığıldı. Kıpırtısız. Ölü. Tenger de dahil olmak üzere. Onlar için yapabileceğim hiçbir şey yoktu ama Trina’yı kurtarmam hâlâ mümkün olabilirdi.

Ona ulaşmaya çalıştım ama Henry’nin bir başka adamı beni arkamdan kavradı. “O sadece benim emirlerime uyuyordul” diye bağırdım, adamın kolları arasında debelenirken.

“O zaman seninle aynı cezaya çarptırılacak.” Henry başını salladı ve adamları Trina’yı köprüden aşağı attı. Trina düşerken çığlık attı ama sonra buz gibi suyun dibini boylarken sesi de boğuldu.

İzlemekte olan Halderianlar keskin bir nefes verdi ama onların ne dediğini duyamadım. Çünkü o sırada beni tutmakta olan adam, “Bu da ne?” dedi.

Pardösümün sol cebine elini sokup yumruğum büyüklüğünde

bir Brill ateş mermisini dışarı çıkardığında Henry'nin yüzü kıpkırmızı kesti.

İçimden bir küfür savurdum ve her şeyi anlamlandırmaya çalışırken gözlerimi yere doğru indirdim. Trina'nın benden özür dilemesinin sebebi buydu. Birkaç dakika önce kısaca sarıldığımızda, beni beyaz diskin kaderinden kurtarmak için bunu cebime o koymuş olmalıydı. Sör Henry'nin gözlerinin içine bakmamı da bu yüzden istemişti. Bu durumda ateş mermisinin bulunduğu cebim Trina'ya yakın duracaktı. Mermi avuç içinde sıkıldığında patlatılabilirdi ama Trina'nın planının mermiyi başka bir şeyle vurup patlatmak, ben beyaz diskle vurulmadan önce beni ve köprüdeki herkesi yok etmek olduğunu tahmin ettim.

Bunu Sör Henry de anlamış olmalıydı. Gözlerini kısarak, "Ne cesaretle?" dedi ve mideme savurduğu bir yumrukla iki büklüm olmama yol açtı. Tekrar doğrulduğumda henüz nefesimi tam toplayamamıştım. Bir şekilde o ateş mermisine ulaşmayı umuyordum ama Sör Henry onu ulaşamayacağım bir noktada tuttu.

Çok geç kalmıştım. Tam karşımdaki bir okçu, beyaz diskini yerleştirmiş olduğu okunu bana doğrultmuştu bile. Tenger bana bir defasında, insanın son nefesinin her zaman huzurla dolu olduğunu söylemişti. O anda anlamıştım ki Tenger bu konuda yanılıyordu.

Disk bana saplandığı anda, tıpkı Trina gibi ben de köprünün zayıf tırabzanlarından aşağı düştüm. Bedenim suya varana kadar sanki saatler geçmişti ve disk okunun saplı olduğu göğsümdeki acı, suya çarpmamla birlikte ikiye katlandı. Üstümde bir yerlerden gök gürültüsü gibi bir ses yükseldi ama o sesin kaynağını tahmin bile edemiyordum ve artık bunun bir önemi de yoktu. Akıntı beni hızla sürüklerken kendimi sanki bedenimden ayrılıyormuş gibi, sanki bir yanımdan çoktan başka bir yere, karanlık ve bomboş bir diyara ulaşmış gibi hissediyordum.

Göğsümdeki diski tuttum. Onu çıkarmayı umuyordum ama sonra pes ettim. Bunun bir önemi yoktu. Su görüşümü bulandırmıştı veya belki de bu, yani gerçek dünyaya olan net görüşümü

kaybetmek, sadece sonumun başlangıcıydı. En azından artık acı hissetmiyordum. Hiçbir şey hissetmiyordum.

Gözümün ucuyla ileride bir hareketlilik fark ettim. Daha güçlü olmayı veya bunun umurumda olmasını diledim. Ama artık bu dünyaya ait değildim. Bu benim hayatım değildi.

Bir kol sıkıca bedenime sarıldı ama o kolu hissetmedim. Sadece bedenime sarılmış olduğunu biliyordum.

O kol bir zamanlar bana ait olabilecek bir bedene sarılmıştı. Bir zamanlar her kimsem. Bir zamanlar her neysem. Artık bedenimle bir bağlantım yoktu. Hayatla bir bağlantım yoktu.

• KIRK BEŞ •

K E S T R A

Köprüden sonraki akıntı yönünde, nehrin kenarında ki sık çalılıkların arasında saklanmışım. Buradayken kimsenin beni görebileceğini sanmıyordum ama ben hem köprüyü hem de tepedeki Korakları net olarak görebiliyordum. Kalbim beklenti içinde hızla çarpıyordu ama şimdiye kadar her şey plana uygun olarak gerçekleşmişti.

Dev sadece birkaç dakika baygın kalmış olmalıydı. Sadece kısa bir süre önce nehrin aşağısına doğru at üstünde yanımdan hızla geçip gitmiş, geçerken de başıyla belirsiz bir selam vermişti. Bunu planlarımı tahmin ettiğini ve bana yardımcı olmaya karar verdiğine dair bir işaret olarak yorumladım.

Planlarım... bu doğru bir tabirse. O anda oturmakta olduğum noktanın ötesinde hiçbir detayı düşünecek vaktim olmamıştı. Dev'i geride bıraktıktan sonra ilk durağım Demirkalp Korakların yanına gitmek olmuştu ve Sör Henry'nin onlara dair verdiği sözü bozmakta hiç gecikmediği düşünülürse, iyi ki de öyle yapmışım.

Köprüde, Hükümdarlık askerlerinin Trina'yı kavradığını gördüm ve sonra Henry bağırdı; "Lord Endrick'in temsilcisi olarak otoritemle, kalplerinize durmasını emrediyorum!"

Toplanmış birliklerimizden keskince alınan nefes sesleri yükselirken, Koraklar da yere yığıldı. Kusursuz bir performanstı bu. Onlara tam zamanında ulaşmışım.

Bu çalılığa gelmeden önce, yakındaki bir tepede yaralı yatan birkaç Hükümdarlık askerinden yaşam enerjisi ödünç alarak Ten-ger ve diğer Korakları iyileştirmiştım. Şimdi yere yığılan Koraklar aslında oldukça hayattaydılar ama şimdilik Hükümdarlık'ın, isya-nın burada sona erdiğine inanmasını istiyorduk.

Buna rağmen, bu noktaya kadar her şey yolunda gitmiş olsa bile, tüm plan köprü üstünde bozuldu. Korakların yere yığılması-nın hemen ardından Trina köprüden atıldı ve uzun bir düşüşten sonra nehrin sularına gömüldü. Becerebilirsem onu çekmeye hazır olmak için öne doğru eğilerek bekledim ama bedeni birkaç saniye sonra bulunduğum noktaya vardığında, ona ulaşamayacağım ka-dar uzaktaydı ve baygın gibiydi. Simon'a yardım etmek için Trina'yı feda etmek kalbimi sızlattı ama Dev'in ona yardımcı olabileceğini umuyordum. Zaten Trina köprüye neden gitmişti ki?

Köprüde, bir Hükümdarlık askeri Simon'ın sol cebinden bir şey çıkardı. Ne olduğunu anlayabilmek için gözlerimi kıstım ama gör-düğüm şey bir tür kaya ya da koyu renkli bir top gibi bir şeydi. Bu her neyse, Henry'nin öfkeden delirmesine sebep oldu ve Simon'ın midesine bir yumruk indirdi. Arkasındaki subay hâlâ onu tutuyor olmasaydı, Simon bu yumrukla rahatlıkla yere serilmiş olabilirdi.

Yumrukla birlikte Simon iki büklüm oldu, bu yüzden Henry'nin okçuya nişan alması için yaptığı işareti göremedi. Ama ben gör-düm ve beyaz diskin de okçunun okuna çoktan yüklenmiş oldu-ğunu fark ettim. Simon doğrulur doğrulmaz göğsünden vuruldu ve sırtüstü suya doğru düştü. Bulunduğum noktaya sürüklenmesi muhtemelen otuz saniye alacaktı.

Simon düşerken köprünün Hükümdarlık tarafından bir teza-hürat sesi yükseldi ama benim dikkatim Reddengrad tarafındaydı. Harlyn Mindall kalabalıktan bir adım öne çıktı ve elindeki disk okunu doğrulttu. Köprüye doğru nişan alıp ateşledi.

Ok doğrudan Henry'nin Simon'ın cebinden aldığı topa isabet etti ve o anda tüm köprü havaya uçtu. Olup bitenler karşısında afallayarak ayağa fırladım. Köprünün ortası çöktü ve parçaları suya

düştü. Köprüdeki kimse o patlamadan sağ kurtulmuş olmazdı. Sör Henry de dahil.

Bundan sağ kurtulmuş olamazdı.

Simon'ın bedeni nehirdeki bir kıvrımdan belirdi. Suya atladığımda hâlâ patlamanın yarattığı şokun etkisiyle titriyordum. Akıntıyı zamanında yakaladım ve Simon'ın tamamen suyun altına gömüldüğünü fark ettim. Su buz gibiydi ve nefesimin kesilmesine yol açıyordu ama bu şu anda Simon'ın başına geldiğini tahmin ettiğim şeyle kıyaslanamazdı bile. Bu yüzden kendimi hızla yüzmeye zorladım.

Onu tutmayı başardığım sırada Simon artık tamamen tepkisizdi, muhtemelen çoktan... o beyaz diskin etkisi gerçekleştiğinde ne hâlâ gelecekse o hâldeydi. Diski göğsünden çekip aldım ve kanı suya aktı ama kanamayı yavaşlatmak için elimi yarasının üstüne bastırdım.

İkimizi de sudan çıkarmam gerekiyordu ama güvenli bir yere çıkmak için daha ne kadar sürüklenmemiz gerektiğinden emin değildim ve ayrıca bunu yapacak gücü nereden bulacağımı da merak ediyordum. Simon'ın benden yaşam enerjisi çekme hızına bakılacak olursa kısa süre sonra onu taşıyamayacak kadar güçsüz düşebilirdim.

Düşmanın görüş mesafesinden çıktığımızdan emin olunca ikimizi de su yüzüne çıkardım. Ama Simon nefes almıyordu ve bu içime bir korku dalgasının yayılmasına sebep oldu. Ona yardım edebileceğim noktanın ötesine çoktan geçmiş olabilir miydi?

Sonra bir çift el ansızın suya uzandı ve hem beni hem de Simon'ı dışarı çekti. Başımı kaldırdığımda Dev'in tepemizde dikilmiş olduğunu gördüm. "Tek kancayla iki balık," dedi gururla, bizi kıyıya çekerken. Demek bu yüzden öylesine hızla at sürmüştü. Benim niyetimi tahmin etmiş olmalıydı.

"Ben..." Açıklama yapabilecek kelimeleri toparlayamadım ve bunun yerine ancak, "daha öncesi için... üzgünüm," diyebilirdim. O da başını sallayarak özrümü kabul etti.

Trina da kıyıda'ydı ve titriyordu ama ayakta'ydı ve kocaman açılmış gözlerine benim de içimde hissettiğim türden bir panik duygusu hâkimdi. "Yoksa Simon?.."

Dev, Simon'ı yere yatırdı ve ben de yanına diz çökerek hayattan yoksun yüzünü kendime doğru çevirdim. Simon gözle görülür bir şekilde titriyordu ve cildinin rengi de giderek soluyordu. Bunu görünce dehşete kapıldım ve o dehşetle haykırdım. "Bizi bu şekilde bırakıp *gitmeyeceksin*, beni duyuyor musun?"

Duyduysa bile cevap vermedi.

Elimi tekrar göğsüne, disk okunun saplandığı yere koydum. Yarası yavaş iyileşiyordu ama bunun bir önemi yoktu çünkü o anda onun hayatını tehdit eden şey yarası değildi. Daha yüksek sesle bağırdım. "Savaşmadan pes edeyim deme sakın, Simon!"

Simon'ın kirpikleri titreşti ve bu belki de elinden gelen tek şeydi. Bundan sonra yapacağım şeyi onaylamayacağını biliyordum ama umurumda bile değildi. Buna bir itirazı varsa, uyanıp bunu bana bizzat kendisi söylemekte özgürdü.

Beyaz disk onun ruhunu çalıyordu. Bunun tek tedavisi ona kendi ruhumun yarısını vermek, onu kendine getirmek için beni ben yapan her şeyin yarısını onunla paylaşmaktı. Sadece enerjimden vermem yeterli değildi. Ona kendimden bir parça vermem gerekiyordu.

Diğer elimi kendi göğsüme yaslardım ve içimdeki tüm gücü ona aktarmaya odaklandım. Elime doğru bir enerjinin toplandığını hissettirdim; kalp atışlarımdan veya damarlarımda dolaşan kandan daha farklı ve derin bir şeydi bu. Beni hayatta tutan güçtü ve bu gücü elimden akıtarak Simon'a gönderdim.

Kendimden bu kadar fazlasını vermek, ânında yüksek bir be-dele mal oldu. Başım dönmeye başladı ama elimi sabit tuttum ve onunla bir bağ kurmak için azıcık bir umutla da olsa Simon'ı bırakmadım.

Ruhumun bir parçası da ona aktarılmış olmalıydı çünkü birden kendimi onun bir parçası olarak buluverdim. Ya da Simon'dan kalanların bir parçası.

İçi ne kadar da boştu. Bir zamanlar olduğu kişinin geride bıraktığı bir kabuk gibiydi. Tutunabileceğim bir şey bulabilmek umuduyla daha derinlere indim ve bağlantımız sayesinde, ruhundan geri kalanları bulabildim. Ruhunun parçaları rüzgârla dağılan yapraklar gibi darmadağındı. Endişeleri hâlâ oradaydı ve onları kontrol edecek bir mantık veya düşünceden yoksun oldukları için daha da güçlülerdi. Bu şekilde titremesine şaşırmasaydı. O duyguları ben de hissettim ve içimin buz kesmesine sebep oldular. Artık neden tahtı sahiplenmek istemediğini, olması gereken kişi olamamaktan nasıl korktuğunu anlayabiliyordum. Sonra kendimi onun gözlerinden gördüm. Şimdi olduğum hâlimle değil ama büyü yüzünden bir gün olabileceğim hâlimle. Yozlaşmış, intikam hırsıyla dolu, içten çürümüş. Her biri sebep olduğum ölümleri temsil edecek şekilde, yüzümde gri yara izleriyle.

Tıpkı Endrick gibi.

Bundan öylesine bir dehşetle, öylesine bir güçle irkildim ki nehir kenarındaki kendi benliğime geri döndüm. Hiçbir şey değişmemişti. Simon'ın üzerine eğildim. Orada olduğumu sezmesini, hayatta olduğumu ve onun da hayatta kalmasına ihtiyacım olduğunu anlamasını umuyordum.

“Bana geri dönmek zorundasın, Simon!” diye bağırdım. “Yalnız başıma mücadele edemem!”

“Parmağı titreştil” diye haykırdı Trina. “Devam et, Kestral”

Devam etmek istiyordum ama benden de geriye fazla bir şey kalmamıştı. Simon benden ruhumun yarısından fazlasını alıyordu; duygularım ve fiziksel gücümün de besleniyordu. Gerçekliğe pamuk ipliğiyle bile olsa bağlı kalabilmek için benim içimi tamamen boşaltıyordu.

Ama o pamuk ipliği sayesinde, içindeki varlığımın da farkında olmalıydı çünkü ruhunun benim ruhumun çevresine sanki merak ettiği bir şeyi incelemiş gibi sarmalanmış olduğunu hissettim. Bunu yapması gerekiyordu belki ama onun uzaklara çekilen her parçası benden de daha fazla parçanın yitip gitmesine sebep oluyordu.

O parçalardan biri Endrick'in daimi ceza dünyasına girdi ve bu hayal edebileceğim her şeyden daha kötüydü. Karanlık ve tamamen boş bir alandı burası ve kaderleri benzeyen yüzlerce kişi, dinlenme şansından yoksun bir şekilde sonsuza kadar burada dolanmaya mahkûm edilmişti. Şimdi de kömürleşmiş siyah ağaçlar altında duran yüzlerce ruhu gördüm. Yatıştırılamayacak türden bir açlığa çare, iyileştirilemeyecek türden bir acıya deva arıyorlardı. Bunlar Herruh Ormanı'nı arşınlayan ruhlardı. Yıkım Savaşı sırasında, Loelle'in halkından çok sayıda kişi de dahil olmak üzere pek çok insanın sığınmaya çalıştığı o orman, artık bir hapishaneden bile daha kötüydü; Lord Endrick'in yaratmış olabileceği en berbat mahkûmiyet yeri idi. Simon da buraya gidecekti.

"Kestra?" Görünün içinde, tam karşımda bana bakan bir adam buldum. Tanıdık ama çok eski bir anıya ait biriydi bu. Üstünde onu en son gördüğüm zamanki giysileri vardı ama tamamen renksizdiler ve bedeninden yayılan minik gri sis parçaları sanki onu yavaşça bir zamanlar olduğu kişiden ayrı tutuyordu.

"Darrow?" Gözlerimi kırptırdım. "Baba?"

"Burası sana göre bir yer değil," dedi. "Hâlâ yapabilecekken git buradan!" Sonra iki elinin parmaklarını birbirine dolayarak üstüme bir enerji dalgası gönderdi. Bu o kadar güçlü bir dalgaydı ki beni kendi gerçekliğime geri ittirdi. Ona son bir bakış atıp gözlerimin önünde silinip gitmesini seyretmekten başka bir şey yapamadım.

Tekrar nehrin yanındaydım, Simon'ın başında diz çökmüştüm ve onu geri çekmeyi başaramazsam nereye gideceğini artık çok net biliyordum.

Simon'ı sarstım ve sonra iki elimi birden göğsüne koydum. Onu o yerden, o lanetli ormandan kurtarabileceksem, hayatımın tamamını feda etmeye razıydım. "Geri dön," diye emrettim. "Şimdi!"

Sonra son bir büyü patlamasıyla, içimden bir şey öylesine bir güçle ona geçti ki ellerimi göğsünden geri ittirdi ve geriye doğru yuvarlanmama sebep oldu. Gözlerimi tekrar açtığımda, Simon

bana bakıyordu. Kafası karışmış gibiydi ama yavaşça etrafının farkına varmaya başlamıştı. Bu gerçeğe de Simon'dı.

Tekrar doğrudum ve yüzüne dokundum. Simon adımı fısıldadı ama ben işimi henüz bitirmemiştim. Bitirmiş olamazdım çünkü göğsündeki yara tekrar açılmıştı. Onu fiziksel yarası yüzünden kaybetmek için o lanetli yerden geri çekmemiştim ben.

Yaranın üstüne koyduğum elim titriyordu. Yarasını kendime almaya çalıştım ama gelmedi. Bir elimi diğerinin üstüne koydum, durmamı söyleyen fısıltıları duymazdan geldim, kendi içimde fazla ileri gittiğimi söyleyen sesleri de duymazdan geldim.

"Yeter!" Trina beni arkadan çekerek Simon'dan uzaklaştırdı. "Bu kadarı yeterli, Kestra!"

Başımı iki yana salladım ve Simon'ın yanına geri dönmeye çalıştım ama bunu yapabilecek gücüm yoktu artık. Yüzümü tekrar Trina'ya çevirdiğimde, artık yalnız olmadığımızı fark ettim. Sadece Dev ve Trina değildi etraftakiler. Atı üstünde kahverengi üniforma ve mavi kuşak içindeki bir adam ve on iki kadar diğer Halderian da buradaydı.

Komutanın at sırtındaki adamda olduğunu tahmin ederek ona hitaben konuştum. "Yarasını artık kapatabilirsiniz. Onu kurtarabilirsiniz."

Trina da aynı adama seslendi. "Komutan Mindall. Simon'ın yaradınıza ihtiyacı var."

"Onun cesaretini takdir ediyorum ama yarasını iyileştirmek kendi sağlık malzememizin büyük bir kısmını tüketecektir. Bunun yerine kendi adamlarımızı iyileştirmeye odaklanacağız."

Bir şekilde, yüzümü ona çevirip konuşmayı başardım. "Adamlarınız arasında en önemli kişi Simon."

"Kes. Hayır," diye mırıldandı Simon ama o benden bile zayıf hâldeydi ve beni durdurmayı başaramazdı.

Simon'ın çantası hâlâ omzundaydı. Trina yüzüğü bulmak için elini çantanın içine attı ve sonra yüzüğü havaya kaldırdı, bu sırada ben de ilan ettim: "Kral Gareth bu genci vârisi olarak belirle-

di. Simon kralın yüzüğünü taşıyor ve kullandığı kılıcı da kolayca tanırırsınız zaten. O sizin kralınız ve şimdi hayatını kurtarmak için elinizden gelen her şeyi yapmakla yükümlüsünüz.”

Tüm gözler Mindall’a çevrildi. Mindall birkaç ölçülü nefes aldıktan sonra, “Hayatta kalması için gereken her şeyi yapın,” diye emretti.

Taşınırken Simon’ın kirpikleri titreşti. Sanki bana kızgın olması umurumdaymış gibi. Hayattaydı ve asıl önemli olan buydu.

Bense ancak o gözden uzaklaştığında kendimden geçerek yere yığıldım.

• KIRK ALTI •

K E S T R A

Simon götürüldükten kısa süre sonra, ben kumlar üstünde yatmış, bilincimi açık tutmaya çabalarırken Dev üstüme eğildi. “Benden biraz güç al, leydim. Bende fazlası var.”

Başımı iki yana sallayarak, “Bunu bir kere yaptım zaten. Tekrar yapmayacağım,” diye mırıldandım.

Trina yanımda diz çöktü. “O zaman beni kullan.” Elimi alıp kolunun üstüne koydu. “Fazla açgözlülük yapma yeter.”

Öyle yapmayı ben de istemiyordum ama işin gerçeği Simon’a çok fazla enerji vermiştim ve şimdi gözlerimi açık tutmakta bile zorlanıyordum. Gözlerimi kapatırsam, sonsuza kadar kapalı kalacaklarmış gibi hissediyordum.

“Bunun için üzgünüm.” Trina’dan bana akan gücü kontrol altında tutmaya çalıştım ama buna rağmen büyümün onun içinden enerji çektiğini hissederek keskin bir şekilde nefes verdi.

Kendimi hayatta tutabilmek için gerekenin en azını aldım ve bu sadece birkaç saniye sürdü ama sonra elimi geri çektim ve Trina yere yığılmamak için ağırlığını bir dirseğinin üstüne vermişti.

“Hâlâ bir Dallisor’sun ve alabileceğinin en fazlasını almaktan çekinmiyorsun,” diye homurdandı ama hafifçe gülümsediğini de gördüm.

“Artık siz ikinizi güvenli bir yere götürelim.” Dev önce beni kaldırdı ve önceden farkına varmadığım bir arabanın üstüne yerleştirdi.

di. Trina'yı da yanıma yatırdıktan sonra, sanki birer cesetmişiz gibi ikimizin de üstünü beyaz çarşafla kapadı. Bu çarşaflar herhangi bir Hükümdarlık askerinin bizi görmesine engel olmak için bile olsa, o sırada gerçekten de hayatta olmaktan çok ölü gibi hissediyordum. Araba yola çıktığı anda ben çoktan uykuya dalmıştım bile.

UYANDIĞIMDA DUYDUĞUM ilk şey, azarlama sözleri oldu.

"Yeteneklerini asla kendi gücünün yarısını aşacak kadar kullanmamayı söylemiştim! Neredeyse ölecektin!"

Loelle.

Zayıfça gülümsedim. "Ötesine geçmediğim sürece, gücümün yarısının ne kadar olduğunu nereden bilebilirim ki?" Bununla birlikte gözlerimi açtım. İçinde bulunduğum çadırı tanıyamamıştım ama ufak ve basit bir çadırdı ve ben de sıcaktım. Daha da iyisi, hayattaydım.

"Neredeyiz?" diye sordum.

"Hepdiyarlar'dayız. Nessel'in hemen dışında. Seni kendi aptallığından kurtarmak için zamanında buraya vardım."

"Simon nerede?"

Loelle dudaklarını ıslattı ve gözlerini benden kaçırdı. "O sorunun cevabını bir başkası vermeli." Ayağa kalktı ve çadır kapısını araladı. "Kestra uyandı."

Bir an sonra Yüzbaşı Tenger ve Gabe içeri girdi ve yüzümdeki beliren hayal kırıklığını fark etmemiş olmaları imkânsızdı. Karşımda Simon'ı görmeyi beklemiştim.

Gabe kapıya yaslanıp nöbetçilik görevini üstlenirken Tenger de yanıma, az önce Loelle'in oturduğu koltuğa geçti. "Eh, genç leydi. Senden beklentilerimin ötesine geçtin."

"Beklentilerin ne kadar düşüktü ki?" Gülümsedim ama aslında şaka yapmamıştım.

"Beklentilerim geçmişte ne olursa olsun, artık senden daha da büyük başarılarla imza atmanı istemek zorundayız."

“Buna hazırım. Sadece bana Olden Hançeri’ni ver yeter.” Tenger kıpırdamayınca mideme kramp girdi. “Hançer sende, değil mi?”

“Yalnız ağaç Kampı ben Basil’in bıraktığı notu okuyamadan önce yok edildi. Ben de sana nerede olduğunu söylemiş veya en azından birkaç ipucu vermiş olabileceğini umuyordum.”

“Öyle bir şey yapmadı. Şimdi ona soramaz mıyız?” Dirseklerimin üstünde doğruldum, nefes almakta zorlanıyordum ve fazlasıyla endişelenmiştim. “Basil nerede? Yoksa o?..”

“Hükümdarlık tarafından yakalandı. Onu geri almak için elimizden geleni yapacağız, Kestra. Ama Hükümdarlık onun Olden Hançeri’ne dair sırrı elinde tuttuğunu fark ederse...”

“O zaman sonumuz geldi demektir.” Tekrar uzandım ve birden bitkin hissederek gözlerimi kapadım.

Tenger kolumu okşadı. “Trina’nın cesareti sayesinde Basil’in şimdi biraz daha zamanı var.”

Gözlerim kapalıyken, köprüdeki ani patlamayı ve suya savrulan bedenleri tekrar gözümde canlandırmak çok çaba gerektirmedi. “Köprünün çökmesinden Trina mı sorumlu?”

“Bir de Harlyn Mindall. Halderianlardan biri. Bunun Hükümdarlık ordusundan en az dört kıdemli subayın ve... Lord Endrick’in sağ kolu Sör Henry Dallisor’un ölümüne yol açtığına inanıyoruz.”

Tenger’in ondan babam olarak bahsetmemesini takdir ediyordum. Sör Henry benim için artık sadece bir isimdi.

Buna rağmen, bir zamanlar sıradan bir isimden fazlasını ifade etmişti. Ama şimdi o meseleyi düşünmeyi hiç istemiyordum.

Gözlerimi tekrar açtığımda Loelle, Yüzbaşı’nın yanında duruyordu ve sanki omuzlarına katlanılamaz bir ağırlık çökmüştü. Tenger de gülümsemiyordu. “Bizi fazlasıyla endişelendiren bir şey daha var. Köprünün çöküşünü çocuk oyunu gibi gösteren türden başka bir patlama.” Tenger devam etmesi için yüzünü Loelle’e çevirdi.

Loelle devam etti. “Wynnow beni kolyeyle yakaladıktan sonra tutuklanmamı emretti ama ben kaçmayı başardım. Senin iyiliğin için, Brill sarayının yakınlarında bir yere saklandım.” Loelle durak-

sadı ve muhtemelen benim de sıklıkla yaptığım gibi, o geceye damgasını vuran sesleri ve korkularını hatırlıyordu. “Patlamaya şahit oldum, Kestra. Sarayın tamamı dahil olmak üzere, başkentin belki yarısı havaya uçmuş olmalı. Birkaç saniye sonra da senin, atının taşıyabildiği kadar hızla tepeden aşağı yol aldığını gördüm.”

“O patlamaya ben yol açmadım!” dedim ama bu sohbetin nereye gittiğini de ancak bu sözleri söyledikten sonra tahmin ettim.

“Elbette hayır,” dedi Tenger. “O türden bir patlamayı hiçbir şey açıklayamaz... büyüden başka.”

Loelle ekledi, “Lord Endrick’in orada olduğuna ve artık kolyeyi de elinde bulundurduğuna inanıyoruz. Bu doğru mu?”

Gözlerimi indirdim ve sessizliğimin onlara cevap olmasına izin verdim. Bunu yüksek sesle onaylamak ancak daha fazla soruyu beraberinde getirecekti ve bunu istemiyordum.

Tenger uzunca iç geçirdikten sonra, “Detaylı bir açıklamaya ihtiyacım olacak... sen iyileştikten sonra. Cevaplar almak üzere peşine düşen Brilllilere ne diyeceğimizi de sonra düşünerüz,” dedi.

O konuşmanın nasıl gideceğini tahmin edebiliyordum. Ama şimdilik, başka endişelerim vardı. “Simon’ı görebilir miyim?”

“Korkarım ki şu anda bu imkânsız.”

Panikle doğruldum. “O hâlâ...”

“Hayatta mı? Evet ama artık bir kral... senin sayende. Artık üstüne düşen sorumluluklar var. Tıpkı senin de sorumlulukların olduğu gibi.”

“Beş dakika, Tenger. En azından bu kadarını hak etmedim mi?”

Gülümsemesi anlayışlıydı. “Ettin ama bu karar bana ait değil. Benim bile ona ulaşma imkânım yok. İnan bana. Denedim.”

Bir dudağımı ısırarak, “Burada olduğumdan haberi var mı?” diye sordum.

“Bilmiyorum.” Tenger sonra Gabe’e seslendi. “Vasilolan’ı duydu. Sorusuna cevap bulabilir misin? Sen de Loelle.”

Gabe başıyla onayladı. “Evet, efendim.” Sonra Loelle’in geçme-

si için çadır kapısını araladı ve ardından kendisi de dışarı çıkarak beni Tenger'le yalnız bıraktı. Bu bir rastlantı değildi.

Tenger yüzünü tekrar bana çevirdi ve anlayış zamanı artık geçmişti. "Sen ve Simon için bir gelecek söz konusu değil. Bir umudunuz yok. Bunu anlıyor musun?"

"Neden olmasın? Sadece sen bunun mümkün olabileceğine inanmadığın için mi?"

"Bundan daha önemli kaygıların olduğu için. Lord Endrick artık büyü taşıdığını biliyor."

Yarım ağız gülümsedim ama bundan keyif almadım. "Bunu ne kadar iyi bildiği konusunda hiçbir fikrin yok."

Tenger dilini şaklattı ve dirseklerini dizlerinin üstüne yaslayarak öne eğildi. "Endrick'in kolyeyi ele geçirdiği doğruysa, Simon hakkındaki gerçeği de biliyor demektir. Nessel'de kalırsan, Endrick'in buraya gelmesine yol açacaksın."

Ona bir cevap vermeye davranmışken, Gabe elinde bir parşömenle içeri daldı. "Halderianlardan bir mesaj geldi. Halderian Klanı'nın yeni kralı adına, Komutan Mindall tüm seçkin Korakları bu akşam yemeğe davet etmek istiyor."

Yatakta doğruldum. "Gidip onu görmem gerekiyor, Tenger."

"Kolye..."

"Ona veda etmeliyim. En azından buna izin vermek zorundasın."

Tenger kaşlarını çattı ama başını hafifçe sallayarak onayladı. "Sadece vedalaşmak için."

• KIRK YEDİ •

SIMON

Kendime geldiğim günün ertesi, katlanılamayacak kadar uzun ve merhametten tamamen yoksun bir gün olmuştu.

Oyma ahşaptan bir yatakta, asla benim seviyemdeki birine ait olamayacak türden ipek çarşaflar arasında yatıyordum. Ama yataktan kalkmaya çalıştığımda, göğsüme, omzuma ve sağ koluma sıkıca sarılmış sargılar hayal meyal anımsadığım o kâbusun aslında gerçekten yaşanmış bir deneyim olduğunu bana hatırlattı.

Kestra beni beyaz diskin en kötü sonuçlarından kurtarmıştı. Buna rağmen, tamamen farklı bir anlamda yine de ikiye bölünmüş gibi hissediyordum. İçinde bulunduğum odaya bakılırsa artık kral olarak tanınmıştım ve bu unvan beni hayal ürünü olan Cümbüşçütüyyumakları'nın hükümdarı olmaktan daha gerçekçi bir şekilde tanımlamıyordu. Diğer yarım ise sadece yaşadığı yıllara oranla çok fazla şey görüp geçirmiş ama yine bu durumda ne yapması gerektiğini bilemeyen genç bir adamdı. Bir asiydim, bazen insanları koruyan bir muhafızdım, bazen de hiç istemeyeceğim kadar aptallık eden bir adamdım. Ama bir kral değildim.

O günkü ilk ziyaretçim Gerald oldu ve Halderian doktorları gereğinden fazla hareket etmememi tavsiye ettiği için beni yatak odamda ziyaret etti. Kıpırdadığım zaman omzumda bir testere oynatılıyormuş gibi hissediyordum. İyileşmekten çok uzaktım.

Gerald yatağının yanındaki bir koltuğa oturdu ve bana bakarak gülümsedi. “Kral Simon. Sizi bu şekilde çağırmak kulağa doğru geliyor.”

“Ben bunu asla istemedim... İsterdim ki...” Bu itirazları bir kenara bıraktım. Gerald’la bunu tartışmanın hiçbir anlamı yoktu. “Kestra nasıl?”

“Başka bir yerde dinleniyor. İyi olacaktır.”

Ama yanlış giden bir şeyler vardı. Gerald’ın sesindeki bir şey en azından bunu açıkça belli ediyordu. “Gerald...”

“Kestra artık ilgi alanınızda olmaması gereken biri. Sizin halkınız artık Halderianlar.”

“O her zaman benim ilgi alanımda olacak ve *halkım da* aynı şekilde düşünüyor olmalı. Kestra’ya ihtiyacımız var!”

“Hayır, halkınızın *size* ihtiyacı var.” Gerald sesini alçaltarak, biraz daha mantıklı bir açıklama yapmayı denedi. “Savaşın sonundan beri Halderianlar dağılmış... darmaduman olmuş hâldeydi. Bugüne kadar sağ kalabilmelerinin tek sebebiyse Kızıl Taht’ın kendilerine ait olduğuna ve bir gün o tahta tekrar oturacaklarına inanmaları. Siz de Kızıl Taht’ı onlara geri vermelisiniz.”

“Nasıl? Geçmiş, altını ve doğru kişi tarafından yolun kenarında yarı ölü hâlde bulunup kurtarılma dışında taht üzerinde hiçbir hakkı olmayan bir kralım ben. İkimiz de şu anda burada olmamam gerektiğini biliyoruz.”

“Ama buna rağmen insanlar önünüzde saygıyla eğilecek,” dedi Gerald. “Onlara bunun için bir sebep verin. Onları sevin, onlara hizmet edin ve gelecek için onlara umut verin.”

Bu konuşmanın gidişatını tahmin ederek gözlerimi tekrar kapadım. “Kestra sadece benim değil, hepimizin tek umudu. İnsanlar bunu anlamalı.”

Uzun bir sessizlikten sonra gözlerimi açıp tekrar Gerald’a baktım ve gözlerinde samimi bir üzüntü gördüm. “Onun burada kalmasına izin verilemez, ekselansları. Bunun sebebini siz de anlıyor olmalısınız.”

Öyle olamamasını istesem de anlıyordum. Hem de başka kimseye açıklayamayacağım sebeplerden dolayı gayet iyi anlıyordum.

Ne var ki Gerald aklımdan geçenleri zaten biliyor gibiydi. Fısıltıya yakın bir sesle, "Yatakta yattığınız sürece, uykunuzda tekrar ve tekrar aynı kelimeyi mırıldandınız: *Yozlaşma*."

Gözlerimi ondan kaçırdım. "Başka kim duydu?"

Gerald, Harlyn'in adını mırıldandığında gözlerimi yumdum. Ardından ekledi, "Yanınızdan neredeyse hiç ayrılmadı. Neden bu kelime, ekselansları?"

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışarak duraksadım ve sonunda pes ederek cevap verdim. "Kestra beni o nehirden çıkardıktan sonra ne yaptı, tam olarak bilmiyorum. Ama bir süre için birbirimizin ruhunu paylaştık. Çoğunu hatırlamıyorum ama onun ruhunun çoktan..." Tekrar duraksadım. Kestra'dan aldığım o hissi düşünmek istemişyordum.

"Çoktan yozlaşmaya başladığını mı hissettiniz?" Gerald kendi sorusuna cevap verir gibi başını sallayarak onayladı.

Aramızdaki o birkaç saniyede, Kestra'ya bağlandığımı, onun sıcaklığı ve sevgisiyle birlikte benzersiz bir güçle bana tutunduğunu hissetmiştim. Ben de aynı şekilde ona doğru uzanmıştım ama ruhunun buz gibi soğuk, çoktan ölmüş ve etrafına ölüm yaymakta olan bir parçasına dokunmuştum. O zaman da dehşete düşmüştüm, şimdi hatırladığımda da ürperiyordum.

Gerald devam etti. "Diğerlerinden enerji çektiği her seferinde, onların bir parçasını kendi içine alıyor. Bunu gerçekten kötü birine, Lord Endrick gibi birine yaptığını düşünün."

"Bu onun parçalanmasına sebep olur." Duraksadıktan sonra kendimi tekrar nefes almaya zorladım. "O ölü parçayı iyileştirmenin bir yolunu bulmalıyız. İşe Kestra'yı burada, iyi insanların arasında tutmakla başlayacağız."

"İnsanlar onun ne yaptığını gördü ve bunun için ona minnettarlar. Ama önceden bir Dallisor kızına temkinle yaklaşırken, şimdi onu etrafta görünce ne hissedeceklerini bir düşünün: Sıradışı de-

recede güçlü bir büyü yeteneğine sahip ve bu yeteneği yüzünden Lord Endrick'in hedefi olan bir Endrean. Eğer o burada kalırsa, Hükümdarlık geri dönecek ve zaten yıkılmamış olan her şeyi yakıp yıkacaktır."

"Eğer Kestra başarısız olursa, elimizde zaten hiçbir şey kalmayacak!"

Gerald, benimle aynı görüşte olmasa bile başıyla onayladı. "Doğru sebeplerle bile olsa, bazen yanlış kararlar almak mümkündür. Bunun yerine bilgece davranın ve ayrılması için Kestra'ya güvenin. Eğer Lord Endrick'e meydan okuyacak kadar güçlüyse, buradan uzakta olduğunda kendini koruyabilecek kadar da güçlü demektir.

"Evet, ama en büyük tehlike..."

"En büyük tehlike hâlâ aramızda olan ve tekrar tekrar onun hayatını tehdit etmiş insanlar olabilir. Kestra'nın yozlaşmaya başladığına veya kralları üzerinde bir tür etkiye sahip olduğuna inandıkları takdirde Halderianların nasıl hızla tepki göstereceklerini bir düşünün."

"O zaman kralları olmayacağım!"

"Peki, sizin yerinize kim geçecek? Tahta geçtiği anda ilk iş, Vasılolan'ın bulunup yok edilmesini emredecek olacak Komutan Mindall mı? Öncesinde Mindall'ın infazını emretseniz bile onun yerine rahatlıkla bir başkası geçecektir."

İç geçirdim. "Kestra'yı kaybetmek istemiyorum, Gerald."

Gerald'ın gözlerinin kenarı kırıştı ve "Ona hiç sahip oldunuz mu ki, ekselansları?" diye sordu. Kısa bir an bunu düşünmemeye izin verdikten sonra devam etti, "Kendi iyiliğiniz için onu uzağa yollayın. Diğer insanların iyiliği için. Onu uzağa yollayın ve yapması gerektiği gibi, görevini tamamlamasına izin verin. Ondan sonra Kızıl Tahr'ı sahiplenerek bu insanları ait oldukları şekilde Antora'ya geri kazandırma konusunda özgür olacaksınız."

"Peki sonra Kestra'ya ne olacak?"

Gerald omuz silkti. "Eğer şanslıysa, Antora'dan ayrılmasına izin verilir. Eğer şanslı değilse ya da her şey sona ermeden önce yozlaşması kötüleşirse..." Sözünü tamamlamadan sadece gözlerimin içine baktı.

Başımı iki yana salladım. Göğsümün üstündeki ezici ağırlık yüzünden becerebildiğim tek hareket buydu. Aklım Kestra'yla beraber olabileceğimiz bir senaryo bulmak için debeleniyordu. Ama başarılı olamadı.

"İnsanlar onun hakkındaki hislerimin mutlaka farkındadır. Onları bunun aksine asla ikna edemem."

Gerald iç geçirdi. "Bunu düşündüm. Buna bir kılıf uydurmalıyız. Bu konuda Harlyn Mindall'ı öneriyorum. Sizden hoşlanıyor ve belki zamanla siz de ondan hoşlanırsınız."

Sinirle homurdandım. "Ondan hoşlanmam mı... yoksa evlenmem mi gerekiyor?"

"İkisi de. Ama öncelik konusunda karar sizin." Gerald öne doğru eğildi. "İnsanlar Harlyn'e saygı duyuyor. Eğer sizin yanınızda yer alırsa, size de saygı duymayı öğreneceklerdir. Ona ihtiyacınız var."

Bir küfür savurarak yumruğumu karyola direğine indirdim ama bunu yaptığım anda, ikinci ziyaretçim odaya girdi ve bu kişi Harlyn'in ta kendisiydi. Yaramı kontrol etme bahanesiyle içeri sokulmuştu, ne var ki ben on yedi yaşındaki bu kızın Halderian tıbbının uzman bir temsilcisi olduğundan kuşkuluydum.

Harlyn bana göz kırptıktan sonra sargılarımı kontrol etti. Sıra sağ koluma geldiğinde, kaşlarını çattı ve ardından Gerald'a attığı bakışlarda derin bir endişenin izleri vardı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Göğsündeki sargıyı bu akşam çıkarabiliriz sanıyorum ve bu iyi haber. Ama kolundaki yaranın altında bir şişlik var ve cildin de olması gerekenden daha sıcak. Yanık yarası için bile. O konuda ne yapmamız gerektiğini anlayana kadar sargıyı çözmesek iyi olur diye düşünüyorum." Kaşlarını çattı. "Vasilolan seni iyileştirme işinde olması gerektiği kadar başarılı olamamış."

“Vasilolan benim hayatımı kurtardı,” diye parlardım.

“Taç giyme seremonisini erteleyemeyiz,” dedi Gerald. “İnsanların en kısa süre içinde başlarında bir lider görmeye ihtiyacı var.”

“Yeterince iyiyim,” dedim, bir fırsatın kokusunu alarak. “Bizimle savaşılan Koraklara saygımızı sunmak için, lütfen katılmak isteyenlere bir davetiye gönderin.”

Kestra. Seremoniye gelmesini umuyordum.

Gelip gelmeyeceğini anlamak için tüm gün bekledim.

Olabildiğince sabırlı davranarak bana taç giyme törenine uygun bir kıyafet hazırlamaya çabalayan terzilere tahammül ettim. Sonunda siyah bir gömlek, kahverengi bir kuşak, omzumda üç mavi şerit ve hepsinin üstüne de bir ceket giydim.

Daha az sabırlı olsam da, lütfumu kazanıp güçlü bir pozisyona atanmak isteyen ziyaretçilere de tahammül ettim. Onlar hakkında gerçekte ne düşündüğümü bilmemeleri daha iyiydi.

Sonra da sabırlıymış gibi bile yapmadan, zamanın ağır akışına tahammül ettim. Kestra’nın gelip gelmeyeceği konusunda gerçekten bir fikrim yoktu – son birkaç görüşmemiz pek iç açıcı geçmemişti. Ama geleceğini umuyordum.

Sonunda seremoni vakti geldi. Sonra da şehir meydanında bir şölen gerçekleştirilecekti. Seremoni, Kestra’nın da Vasilolan olarak isimlendirildiği, tepenin bir yanına inşa edilmiş, sahnenin en dipte yer aldığı o açık hava tiyatrosunda gerçekleştirilecekti. Bütün Halderianlar varlığına, statüsüne veya rütbesine bakılmaksızın bu seremoniye davetliydi. En ön sıradaki koltuğumda oturarak insanların alana gelişini izledim. Bazıları tekrar bir kralları olduğu için heyecanlı, bazılarıysa endişeliydi. Birkaç sıra geride, annelerin parmaklarıyla işaret ederek çocuklarına beni gösterdiğini ve genç kızların da kraliçem olmak için aralarında en uygun kişinin kim olabileceği konusunda tartışıkları işittim.

Hiçbiri. Özellikle de kıkırdadıklarını duymuşken. Bir kralın kıkırdamayı yasadışı ilan edip edemeyeceğini merak ettim.

“Onlara kulak asma.” Harlyn geldi ve yanıma oturdu. O koltuğun ona ayrılmış olabileceğini ancak şimdi fark etmiştim. Elbette öyleydi. Resmî bir tarzda, kahverengi işlemeli uzun mavi bir elbise giyinmiş, saçlarını geriye doğru taramıştı. Güzel görünüyordu.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Harlyn.

“Harika sayılmaz. Korakların bir doktoru var. Seremoniden sonra ondan beni ziyaret etmesini isteyeceğim.”

“Kolun hakkında doktorlarımız çoktan Loelle’le görüşmeye başladı bile. Yakında bir çözüm bulacaklarına eminim. Ama o bir yana, bu akşam tarihe geçecek bir akşam olacak. Etrafımızdaki beklentiyi hissedebiliyor musun?”

Etrafımızdaki?

Kararlı ama aynı zamanda elimden geldiğince nazik olmayı umarak yüzümü ona çevirdim. “Benden sana bir şans vermeme istediğini biliyorum, Harlyn. Ama sana açıklamam gereken...”

“Hayır, benim açıklamam gereken bir şey var.” Harlyn elimi ellerinin arasında aldı ve doğrudan kulağıma konuşabilmek için öne doğru eğildi. “Kraliçen olmaya hazırım ama ancak sen de hazır olduğun zaman. O âna kadar, insanların komutan Mindall sana kızını emanet edecek kadar güvendiye, onların da sana güvenmesi gerektiğini düşünmelerine izin vereceğim. Yanında duracak ve Kızıl Taht’ı alman için ne gerekiyorsa yapacağım. Ama benimle evleneceksen, bunu sadece beni sevdiğin için yapmanı istiyorum. Başka bir sebepten değil.”

Harlyn gülümsedi ve sonra yanağıma hafif bir öpücük kondurdu. Arkamızdan tekrar kıkırtı sesleri duydum ve hızla yüzümü sahneye döndüm. Bu konuşmaya sonra, mideme kramplar girmediği ve daha az göz önünde olduğumuz bir zamanda devam edecektik.

Sadece bir dakika sonra, Gerald sahnede Komutan Mindall’ın yanına geçti. Kalabalığı sessizliğe davet ettikten sonra konuşmaya başladı. “Simon Hatch’i saltanatını sahiplenmeden önce tanıma şerefine eriştim. Muazzam bir cesaret ve yeteneğe sahip biri olduğuna ve Lord Endrick’in hükmüne son vermeye kendini tüm kalbiyle

adamış olduğuna ben şahidim. Simon Hatch, Kral Gareth'in sürgün hayatı sırasında evlat edindiği biri ve bunu kanıtı olarak kralın kılıcı ve yüzüğü elinde." Gerald yüzüğümü havaya kaldırdı. Harlyn beklentiyle elimi sıktı. Bense o kadar gergindim ki elimi tuttuğunun bile farkında değildim.

Komutan Mindall da kılıcımı havaya kaldırdı ve onu tekrar indirdiğinde, konuşmayı Gerald'dan devraldı. "Neredeyse sürüldüğümüz o günden beri sizlere ordu komutanınız olarak ve son bir aydır da politik lideriniz olarak hizmet verdim."

Politik lider oluşunun, Vasıloian olarak Kestra'ya verdiği destek yüzünden öfkeyle Thorne'a meydan okumasıyla gerçekleştiğinden bahsetmeyi unutmıştu. Belki bunun bu insanlar için bir önemi yoktu ama benim için vardı.

Mindall devam etti, "Reddengrad'daki mücadelemizde, Simon Hatch'm cesareti, Hükümdarlık'tan dört kıdemli subay ile Lord Endrick'in sağ kolu Sör Henry Dallisor'un ölümüne ön ayak oldu. Kendisine kızım Harlyn'le evlenmesini önerdim ve o da kabul etti."

Elimi Harlyn'in ellerinin arasından çektim. Harlyn eğildi ve kulağıma, "Bunlar sadece boş sözler," diye fısıldadı.

Bizi evlilik takı altına bir adım daha yaklaştıran sözler.

Ardından Mindall beni sahneye davet etti. Harlyn koluma girerek benimle yürüdü ve kolumu sıkarak istemeden de olsa yaramın tekrar sızlamaya başlamasına neden oldu. Buna rağmen, yaram aklımdaki son şeydi. Kalabalık önünde attığım o on beş adım, hayatımda attığım en zor adımlardı.

Sahneye vardığımızda, Harlyn resmî bir şekilde dizlerini bükerek selam verdi ve sonra tekrar doğrularak yanağıma bir öpücük daha kondurdu. Yanımdan ayrılırken, "Ekselansları," diye fısıldadı.

"Diz çök, Simon Hatch." Mindall'ın ses tonu saygılıydı ama bu saygısında içten olup olmadığından emin değildim. Ona bakarak başımı eğdim. Ben de ona ne kadar saygı duyduğumdan emin değildim.

Gerald'a da aynı şekilde başımı eğerek selam verdim ve sonra

gözlerimi izleyicilere çevirdim. Ama durduğum noktadan Kestra'yı hiçbir yerde göremiyordum. Belki de en iyisi buydu. Ben ve Harlyn konusundaki ilanı hoş karşılamış olacağından şüpheliydim. Ben *kendim de* bu ilanı hoş karşıladığımdan şüpheliydim.

Mavi kadife yastığın üstüne diz çöktüm ve başımı öne eğdim. Mindall kılıcı başımın üstünde kaldırdı ve önce sağ omzuma sonra da sol omzuma değdirdikten sonra, "Halderian ordularının generali olarak otoritemle, seni Halderianların Kralı, Antora'nın Kızıl Taht'ının vârisi ve Hükümdarlık'a karşı zaferimizin lideri ilan ediyorum. Ayağa kalk, Kral Simon!"

İzleyicilerden bir tezahürat sesi yükseldi ve herkes sağlığını ve mutluluğum için dileklerini haykırırken Gerald elimi tutarak Gareth'in yüzüğünü ortaparmağıma geçirdi.

"Sizi evlat edinen babanızın umduğu kişi hâline geldiniz," dedi. "Ve sadakatim, saygım ve hizmetimi gururla sunacağım gerçek bir kral." Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve Mindall da onu takip etti.

Ardından Harlyn tam önüme gelerek diz çöktü ve başını kaldırıp bana baktığında, yüzünde gördüğüm ifade içime bir sıcaklık yayılmasına neden oldu. Bana elini uzattı ve ben de elini tutarak onu ayağa kaldırırken gözlerini gözlerimden hiç ayırmadı. Daha sonra izleyicilerin hepsi diz çöktü ve bu sırada bir hareketlilik dikkatimi çekti. Aceleyle ortamdan ayrılan birinin rüzgârla sallanan peleriniydi bu.

Kestra. Onun Kestra olduğundan emindim.

• KIRK SEKİZ •

K E S T R A

Simon iyi bir kral olacaktı. Harika bir kral. Bundan emin dim ve yeni tebaasının da benim gibi düşündüğünü umu yordum. Halderianların onun gibi birine ihtiyacı vardı. Simon onların kendilerini toparlamalarına ve daha önem lisi, eninde sonunda Highwyn'e geri dönmelerine yardımcı olacak, bu sırada Kızıl Tahtı da sahiplenecek, sadece tek bir halkı değil, tüm bir ülkeyi yönetimi altına alacaktı. Ardından tüm ülkeyi refaha ulaştırmak da onun sorumluluğunda olacaktı.

Daha az bencil olsaydım, bu kadarı benim için yeterli olabilirdi. Onun için mutlu olmalı, onu bekleyen gelecekten dolayı heyecan duymalı ve tahta geçme yolunda ona birazcık yardımcı olabildi ysem gurur duymalıyım.

Ama bunların hiçbirinin benim için bir önemi yoktu. Kalbim, Endrick'in yol açtığından da büyük bir acı içindeydi ve her şey daha da kötüleşmek üzereydi. Simon'a hoşça kal demem gerekiyordu.

Seremoninin ardından şehir meydanında, katılmak isteyen her kесе açık bir kutlama şöleni gerçekleştirildi. Lütfunu kazanmak için ona iyi dileklerini sunmaya çalışan kalabalık içinde Simon'ı sadece ara sıra görebildim.

Yeni krala yağcılık yapmak istemeyenlerse üstü ekmekler, pe y nirler ve çeşitli et yemekleriyle dolu uzun masaların iki yanında vakit geçiriyordu. Kayda değer bir noktaysa, Vasılo lan ilan edildi-

ğim akşam o alanda bulunanlardan çok azının şölene katılmış olmasıydı. Halderianlar çok sayıda savaşçı kaybetmişti. Reddengrad ise daha da fazlasını.

Buna artık Hükümdarlık'ın bir esiri olan prensleri de dahildi. Tenger, Basil'in kurtarılmasını planlamakla meşguldü ve ben de o planın bir parçası olmaya niyetliydim. Basil, beni Woodcourt'tan çıkarmak için riske attığı her şeyden sonra, en azından bu kadarını hak ediyordu.

Meydanın bir köşesinde, taştan alçak bir duvarın üstünde oturmuş, Simon'ın her hareketini izlemiyormuş, yanına sabitlenmiş gibi duran o güzel Harlyn Mindall'ın da farkında değilmiş gibi yaparken Trina da bana katıldı.

Trina bana tabağından bir parça ekmek ikram etti ama benim hiç iştahım yoktu. Bakışlarımı takip ederek Simon'ı izlediğimi fark etti. "Değiştin sen."

Yüzümü ona çevirdim. "Nasıl yani?"

"Eskiden tanıdığım kız aslında istediği şey oradayken asla burada oturup kalmazdı."

"Belki o kız gerçekleri kabul etmeye karar verdiği içindir. Yapılan ilanı duydun, Trina. Simon o Halderian kıızıyla evlenmeyi kabul etti."

"Kabul etmişse bile, bunun tek sebebi başka seçeneğinin olmamasıdır. Onunla konuşman gerekiyor."

Gözlerim buğulandı. Buraya gelmemin amacı da buydu ve onunla konuşmayı planlamıştım. Ama şimdi onu seyrederken birden cesaretimi kaybetmiştim. Ayağa kalktım ve Trina fark etmeden gözlerimi sildim. "Gitsem iyi olacak. Buraya gelmem bir hataydı." Sonra hızla meydandan uzaklaşmaya başladım. Sadece yakınımda olmakla bile tehlike altında olduğunu düşünen insanların korkuyla önümden kaçıştığının hayal meyal farkındaydım.

"Bekle, Kestral" Geriye baktım ve Simon'ın bana doğru hızla yürüdüğünü gördüm.

"Halkına geri dön. *Onun* yanına geri dön."

“Kes... Dur, lütfen.”

Durdum ama ona bakmamaya kararlı bir şekilde kollarımı göğsümde kavuşturdum. Sessizce arkada durdu ve sonra gerideki kalabalığın içinden biri, “Kral nerede?” diye seslendi. Simon iç geçirdi ve sonra bir elini sırtıma koyarak beri ileri doğru yürümeye zorladı. “Yalnız kalabileceğimiz bir yerde konuşalım.”

Kalbim güm güm atıyordu ve sırtımdan bir ürperti geçti ama önceden hissettiğim ürpertiden tamamen farklı bir sebeple. Tenger benimle konuşurken, Endrick kolyeyi elinde tuttuğu için Simon’la aramdaki duygulardan da haberi olduğunu söylediğinde bunu ben de kolayca anlamış ve kabullenmiştim. Belki de Tenger haklıydı; Simon’la arama olabildiğince fazla mesafe koymalıydım.

Ama şimdi onun yanındayken, kendime yumurtanın çoktan kırılmış olduğunu söylemek daha kolaydı. Endrick’in o kolye vasıtasıyla ulaştığı bilgilerle ne yapacağı konusu, benim burada kalmam veya uzaklaşmamla ilgili değildi.

Sonunda Simon’a bakmaya cesaret edebildiğimde, gözlerini ânında gözlerime dikti ve o anda boğazım düğümlendi. Onu daha önce hiç böyle görmemişim. Bakışlarındaki yoğunluk içimi hem ürpertiyor hem de ısıtıyordu.

Bir süre sessizce yürüdük ve duvarla çevrili bir sebze bahçesine ulaştık. Belki de bu akşamki şölenin malzemesi bu bahçeden çıkmıştı. Güneş çoktan ufukta alçalmış ve koyu mavi gökyüzünde yıldızlar göz kırpmaya başlamıştı. Gün batımının ışığı üstümüze vurdu ve Simon’ın yüzüne altından bir parıltı saçtı.

Bahçe girişinde donup kaldım ama Simon elimi tuttu ve beni gölgeler arasındaki bir köşeye çekti.

Yeni bir tartışmaya girmek istemiyordum ama onun niyeti buymuş gibi görünüyordu. Elimi çekip bir adım geriledim ve tam olarak karşısına geçip onunla yüz yüze durdum. Aramızda zaman durdu. Derin ve ölçülü nefesler alıyordu. Bense onunla yüz yüze geldiğimden beri neredeyse hiç nefes almamıştım. Sonunda, “Simon...” diye mırıldandım.

Tek bir adımla aramızdaki mesafeyi aştı, yanağımlı avucunun içine aldı ve beni öptü. Bu o kadar aç ve istekli bir öpüştü ki tüm kalkanlarımı ânında eritiverdi. Ardından bir başka öpücükle içimde bir sonraki öpücüğe karşı istekle yanan bir ateşin tutuşmasına sebep oldu. Kalbinin atışını kalbimin üstüne hissetmek istiyordum. Sol eli belime dolandı, beni iyice kendine doğru bastırdı ve sonra eli sırtıma geçti. Kollarının arasında durmuş, daha fazlasına duyduğum istekle titriyordum. Sadece onu istiyordum.

Sadece onun ve benim var olduğumuz bu hayali dünyada yaşayıp gitmek için yanıp tutuşuyordum. Beraberliğimizin sorgulanmadığı, kimse tarafından meydan okunmadığı veya... zorla ayrı tutulmadığımız bir dünya. Ama artık elimizdeki tek şey buydu; geçici bir rüyanın içinde, hayali bir hayat.

Yüzümü ona doğru kaldırdım ve sonra yavaşça köşenin iyice içine doğru çekildim. Attığım her adımda ortadan ikiye bölündüğümü hissediyordum. Cesaret edebildiğimde gözlerine baktım ve yüzündeki ifadeden canının nasıl da yandığını gördüm. Ne yapması veya ne söylemesi gerektiğini benden daha iyi biliyor değildi.

“Woodcourt’tan ayrıldığımızdan beri, benden kaçıp uzaklaşmaya çalıştığın zamanların sayısını bilmiyorum,” dedi sonunda.

Omuz silktim. “Kaçıp uzaklaşmama izin vermeliydin.” Ama bunları söylerken bile, hatta bu sözlerle yürekten inanıyorken bile, yine de kendimi yürüyüp ondan uzaklaşmaya zorlayamadım.

Bir eliyle çenesini ovuşturdu, sonra elini indirerek, “Lütfen kal,” dedi. Sanki bu basit talebi her şeyi iyileştirmiş gibi. Ya da bu bir emir miydi? Sonuçta artık o bir kraldı.

“Benden kalıp o kızla evlenmeni izlememi mi istiyorsun?”

Bir an gözlerini kaçırdıktan sonra tekrar bana baktı. “Onlar sadece halkın iyiliği için sarf edilmiş sözlerdi.”

“Evet ama Harlyn senin önünde eğildikten sonra, senin ona attığın bakışta o sözlerden çok daha fazlası vardı.” Başını iki yana sallamaya başladı ama devam ettim, “Onu seçmen mantıklı, Simon. Beni seçmenden çok daha mantıklı. Senin hükümdarlığını garanti

altına almanı sağlayacak. Bense hükümdarlığına ancak bir tehdit oluşturabilirim. O her zaman seninle aynı fikirde. Bizse sürekli tartışıyoruz gibi geliyor bana. Hem onda büyü gücü de yok...”

Simon bana doğru bir adım attı. “Büyünden söz açılmışken, Kes. O konuda bilmem gereken bir şey var mı?”

Gözlerimi indirdim. “Ne demek istiyorsun?”

Duraksadı ve sonra, “Sahip olduğun bu güçler... seni etkiliyor mu?” diye sordu.

Gözlerimi tekrar kaldırdığımda Simon’ın yüzündeki ifade değişmişti. Gözlerinde artık yumuşak bir bakış veya hislerini yansıtan türden bir yoğunluk değil, ormanda onu iyileştirmemden hemen sonraki gibi bir şüphe ifadesi vardı. Bu bakışla birlikte tekrar o âna, şüphelerine ve güvensizliğine geri dönmüştük. Bunlar üzerine bir ilişki inşa etmemiz nasıl mümkün olabilirdi ki?

Bu sorunun cevabı beni her zamanki noktaya geri götürdü: Edemedik.

Batmaya başlayan gözlerimi kırptıştırarak, “Gerçek şu ki beraberliğimizde varma ihtimalimiz olan en son noktaya çoktan vardık,” dedim.

“Büyün yüzünden mi? O konunun bir çaresine...”

“Çaresine bakılacak bir şey yok. Bu benim. Büyü benim bir parçam. Bundan hoşlansan da hoşlanmasan da gerçeklerle yüzleşmek zorundayız.”

“Katılıyorum. Seni gördüğüm her seferinde kalbimin teklemesi bir gerçek. Bana sırtını her çevirişinde mideme kramp girdiği bir gerçek. Çünkü gerçek olan *bu*, Kes. Bu an. Sen ve ben, içinde bulunduğumuz bu an; işte gerçek olan *bu*.”

Göğsüme bir ağırlık indi. “O zaman *bu* nedir? Yakalanırsak senin bir tarafa, benim diğer tarafa çekileceğimizi bildiğimiz için, bir an yalnız kalabilmek adına gizlice bir yere saklanmamız mı? Geleceğimiz bundan mı ibaret?”

“Bu sadece bir başlangıç.” Tekrar yanıma sokuldu ve ellerimi kollarımdan yukarı doğru gezdirerek saçlarımin altına, omuzlarıma

koydu. "Seni bekleyen güçlükleri biliyorum. Hem savaş alanında, hem de kalbinde. O mücadelelerde yanında yer almama izin ver."

Sözlerini benden istediği şekilde algılamaya çalıştım. O sözlerin gerçekleşmesini istemenin, onları gerçek kılmaya yeterli olacağına inanırmış gibi yapmaya çalıştım. Ama bu asla yeterli değildi.

"Gitmek istiyor musun? Yoksa gitmen gerektiğini mi hissediyorsun?" diye sordu.

Cevabım boğazımda takılı kaldı. Sadece ellerinin tekrar sırtımda gezindiğinin ve beni kendine doğru çektiğinin farkındaydım.

"Çünkü burada kalmak istiyorsan, bunun bir yolunu buluruz."

"Tenger dedi ki..."

Simon gözlerini devirdi. "Ve Gerald da dedi ki. Ve Loelle de dedi ki. Herkesin bizim beraber olup olmamamız konusunda söyleyecek çok sözü var nedense. Ama onları dinlemek zorunda değiliz. Sana söylüyorum, Kes. Herkes yanılıyor."

"Bunu nereden bilebilirsin?"

Cevabını dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırarak verdi ve kalbimin hızla çarpmasına sebep oldu. O geri çekilmeden önce ondan, üçüncü bir öpücük için orada kalmaya davet eden, daha derinden bir öpücük daha çaldım. Beni bahçe duvarına doğru ittirdi ve bedenim onun bedenine karıştı. Parmaklarının altında ürperirken, eli sırtımda gezindi ve beni iyice kendine bastırdı.

Dudakları çeneme indi, sonra kulağıma doğru yaklaşmışken fısıldadı, "Yanıldıklarını biliyorum, Kes. Çünkü senin için hissettiklerimin gerçek olduğunu biliyorum. Sana âşığıyım ben, Kes."

Kalbim kulaklarımda zonklamaya başlamışken geri çekildim. Bu sözleri gerçekten de duymuş olabilir miydim? İçime bir mutluluk doldu ve beraberinde o güne kadar hiç hissetmediğim türden bir huzur getirdi.

Ama bu kadar güzel olan hiçbir şey, sonsuza dek süremezdi.

Bahçenin girişinde biri yüksek sesle öksürdü ve sonra, "Ekse-lansları?" diye seslendi.

Simon geriye yaslandı ve gözlerini devirdi. "Evet?"

“Varlığınız talep ediliyor, kralım.”

Bana baktığında Simon’ın yüzünde sinirli bir ifade vardı ama ben sadece, “Halkına geri dön,” dedim.

“Lütfen ayrılma. Yarın konuşuruz. Bir çözüm yolu buluruz.” Onu başımla onayladığımda gülümsedi ve bana son bir öpücük verdi. “Seni yakında tekrar göreceğim. Söz.”

O ayrılırken ben de gülümsemesine karşılık verdim ama sağ kolunu diğer eliyle dikkatlice yokladığı da gözümünden kaçmadı. Kolumdaki bir şey onun canını sıkıyordu. Gücümü biraz daha topladığımda ona yardımcı olabilirdim. Yarın. O zamana kadar, parmaklarımı dudaklarımda gezdirdim ve az önce aramızda yaşananlara dair anıyı oraya mühürledim.

Bana âşıktı. Bu gerçektir.

Ve şimdilik, bu kadarı yeterliydi.

• KIRK DOKUZ •

K E S T R A

Hava gittikçe soğuduğu için, Simon bize sürgündeki sarayı olarak hizmet veren malikânesinde oda teklif etti. Malikâne Woodcourt'tan küçüktü ve çok daha az gösterişliydi ama muhtemelen Nessel'deki en güzel evdi ve Hükümdarlık şehirden geçtiği sırada hasar almamış gibi görünüyordu. Bana Trina ve Loelle'le birlikte bir oda verildi ve erkekler de koridorun sonundaki başka bir odaya yerleştirildi.

Gecenin bir saatinde, birileri omzumu sarstı. Yatağımda doğruldum ve içgüdüsel olarak elimi Brill kılıcına uzatmışken Loelle elini elimin üstüne koydu ve adımı fısıldadı.

"Ne oldu?" diye sordum, bu geç saate Loelle'in yüzündeki gergin ifadeyi görünce.

"Giysin." Loelle bana üstüme geçirmem için bir elbise uzattı. "Trina sana yardım edecek."

Loelle gibi, Trina da çoktan uyanmış ve giyinmişti. Ben elbisenin bağlarını ilştirir ve düğmeleri iliklerken, Trina çizmelerimi getirdi ve sonra Brill'den kaçarken Wynnow'dan aldığım çantamı uzattı. "Buna da ihtiyacın olacak," diye fısıldadı.

"Neler oluyor?" diye sordum. "Ayrılıyor muyuz?"

Bir cevap alamadan önce kapı çalındı. Loelle kapıyı açtı ve Gerald'la kısaca bir şeyler fısıldaştıklarını işittim. Sonra yüzünü bize döndü ve "Koridorda gözcülük eder misin, Trina?" diye sordu.

Trina, Brill kılıcını belime takmam için bana uzattı ve sonra kasvetli bir gülümsemeyle Loelle'in isteğine uydu.

"Ne için gözcülük edecek?" diye sordum, kalbim endişeyle dolmaya başlarken.

Gerald içeri girdi ve kapıyı kapadı, sonra Loelle'le birlikte karşıma geçip yüzlerinde son derece ciddi bir ifadeyle bana baktılar.

"Oturur musunuz, leydim?" diye sordu Gerald, bana bir iskemle uzatarak.

"Oturmayacağım."

"Bu daha iyi zaten," dedi Loelle. "Derhal ayrılmamız gerekiyor."

Gözlerimi kıstım. "Neden şimdi?"

Loelle kaşlarını daha da çattı ve Gerald'a bir bakış attıktan sonra devam etti. "Tehlikedesin. Yüzbaşı Tenger senin için tehdit oluşturuyor."

Artık nabzım iyice hızlanmıştı ve kulaklarıma inanamayarak başımı iki yana salladım. "Bana zarar vermeye mi niyetli? Simon'la ilişkimi sonlandırmadığım için mi?"

"Hayır, leydim. Asıl sebebi..." Gerald iç geçirdi. "Kralı iyileştirdiğiniz sırada, ruhlarınız bir an için bile olsa bağlantıda mıydı?"

Tereddüt ettim ama eğer hayatım tehdit altındaysa, bu konuda dürüst olmam gerekiyordu. "Evet. Simon'ı... aramızda tutmanın tek yolu buydu."

"Elbette." Gerald boğazını temizledikten sonra devam etti. "O bağlantı sırasında, kral içinizde oldukça endişe verici bir gözlemde bulunmuş."

Bununla ne kastettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve sadece yüzüne bakmaya devam ettim. Sonunda tek bir kelime daha sarf etti: "Yozlaşma."

Yüzüme bir anda sıcak bastı. "Bu imkânsız. Büyüye sahip olalı daha bir hafta bile olmadı."

"Evet." Gerald başıyla onayladı. "Yani sorunun ne olduğunu anlayabiliyorsunuz."

Sanki yozlaşma tam olarak oradaymış, sanki cerrahlar tarafından kesilip alınabilecek bir şeymiş gibi ellerimi karnıma bastırdım. Simon bahçedeyken bana bunu anlatmaya çalışmıştı. Belli ki Tenger'in de bundan haberi vardı. Endrick'i öldürmemi beklemeyecekti. Yerime yeni bir Vasilolan geçirmeye niyetliydi.

Trina.

Başımı iki yana salladım. "Kaçmayacağım. Kendimi Tenger'e karşı savunabilirim. Diğer herkese karşı da."

"Problem, kendini savunman değil," dedi Loelle. "Hem zaten kaçmıyorsun."

"Uzağa gönderilmelisiniz." Gerald bana doğru bir adım atarak ekledi, "Halderianlar Yalnız ağaç Kampı'na gittiğinde, Yüzbaşı Tenger bize bir uzlaşma önerisi sundu. Geri çekilip anılarınızın tazelenmesine izin verirsek, sizin Hepdiyarlar'dan uzak duracağınıza söz verdi."

Onay için Loelle'e baktım ve o da başını sallayarak bu sözleri onayladı. Kalbim biraz daha buruldu. Yani Tenger başından beri Simon'la beni ayrı tutmaya niyet etmişti. Kolye konusu sadece bir bahaneydi.

Gerald olabildiğince şefkatle dolu bir sesle devam etti, "Bu akşam Hepdiyarlar'dan ayrılmanız ve bir daha dönmeyeceğinize söz vermeniz gerekiyor. Kralımız ve halkımız için bir tehdit oluştuyorsunuz."

"Kralının hayatını kurtardım ve halkının da hayatını kurtarmaya çalışıyorum!"

"Savaşta yaptıklarınıza minnettarız, lütfen buna inanın. Ama Halderianların çoğu sizden korkuyor."

Endişeyle başlayan duygu seli büyüyerek hızla tüm göğsümü kalp ağrısı ile doldurdu. "Simon benden kalmamı istedi ve ben de bunu kabul ettim. Uyanıp da gittiğimi öğrendiğinde benim peşimden gelecektir. Bu hep böyle oldu."

Gerald üzüntüyle baktı. "Ayrılmazsanız, leydim, kral asla uyanmayacak."

Gözlerimi Loelle'e çevirdim. "Neden bahsediyor o? Simon hasta mı?"

"Simon'm kolunda bir enfeksiyon var ve vücuduna yayılıyor."

"Enfeksiyon mu?" Bahçedeyken ovuşturduğu kolunda olmalıydı bu. Peki, bunu benden neden gizlemişti ki? "Durumu ciddi mi?"

Loelle'in gözleri, dudaklarından önce yanıt vermişti. "Çok ciddi."

Başka bir şey söylemeden ikisinin arasından yürüdüm ve koridora geçtim. Trina durduğu yerde doğruldu ama pozisyonuna bakılacak olursa, kapıdan bizi dinlemişti.

"Sana yemin ederim, Kestra, senin yerine Vasılolan olarak isimlendirilmek konusundaki hiçbir planın bir parçası değilim."

Onu duymazdan geldim ve Simon'm odasının bulunduğu tarafa, malikânenin doğu kanadına doğru ilerledim. Tam olarak hangi odada kaldığını bilemezdim ama kapıda bekleyen iki muhafız bunu açıkça belli ediyordu.

Benim yaklaştığımı fark ettikleri anda kılıçlarını havaya kaldırdılar. Bir elimi Brill kılıcında tutarken, diğer elimi de onlara doğru uzattım. "Geçmeme izin vererseniz, hayatta kalırsınız."

"Bunun için üstümüzden geçmen gerekiyor," dedi muhafızlardan biri, mutlulukla kabul edebileceğim bir meydan okumayla.

Ama Gerald'la Loelle de beni takip etmişti. Gerald muhafızlara, "Geçmesine izin verin," dedi.

Muhafızlar silahlarını indirdi ve ben de tek bir kelime etmeden Simon'ın odasına girdim. İçerisi oldukça karanlıktı ve oturma alanı, dinlenme alanı, çalışma alanı ve giyinme alanı gibi alanlara bölünmüş, beklediğimden büyük bir odaydı.

Ama odada önemli olan tek şey Simon'dı. Yatağında yatıyordu ama huzursuz bir uyku içinde, üstündeki yorganı bir atıyor, sonra titreyerek tekrar üstüne çekiyordu. Ona yanaşmaya davrandım ama taç giymeden önce yanına yapışmış olan o kız, Harlyn Mindall belli ki burada da Simon'a yapışmış hâldeydi. Yandaki başka bir kapıdan odaya girdi ve benim varlığımın farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Elinde su dolu bir tas ve bezle Simon'ın yatağının yanındaki bir sandalyeye oturdu. Bezi suya bandırdı ve sonra şefkatle Simon'ın yüzünü sildi. Bunu yaparken parmakları Simon'ın yanağında gezindi ve Simon da dokunuşu altında bir an için kıpırdandı, sonra tekrar hareketsiz kaldı. Harlyn sanki öpecekmiş gibi onun üstüne doğru eğildi.

İçimde bir öfke kaynadı ve ağızımdan çıkan her kelimeyi net olarak duyabileceği kadar yüksek bir sesle dışarı taşıtı. "Yaralı olan yeri kolu. Onu bu şekilde iyileştiremezsin."

Harlyn irkildi ve neredeyse elindeki tası yere düşürüyordu. Ama sonra ayağa kalktı ve tası yanındaki taburenin üstüne koydu. Yüzüme bakmadan, "Sadece ona biraz teselli vermek istedim." Sonra bakışlarını gözlerime doğru kaldırdı. "Neden buradasın?"

"Enfeksiyonu görmek için." Ve becerebilirim, iyileştirmek için.

Kısa bir tereddüitten sonra Harlyn, Simon'ın sağ kolundaki sargıyı açtı. Simon'ın cildi yanmıştı ve parlak bir kırmızıya dönmüştü, damarı boyunca devam eden dağlanmış bir yara izi dışında. O izin diğer tarafında ise, cildi hafifçe kabarmış ve daha açık bir renge bürünmüştü. Enfeksiyon burada olmalıydı. Onu iyileştirmenin bana neye mal olacağını bilmiyordum ama bunu denemem gerekiyordu.

Elimi koluna koymaya davrandım ama o sırada Loelle, "Bunu denememelisin, leydim. Bu enfeksiyonun doğası hakkında bir fikrimiz yok. Bu benim daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor," dedi.

Loelle muhakkak çok şey görüp geçirmişti. Beni geriye çekti ve Harlyn de hızla Simon'ın yanındaki sandalyeye döndü, bir kolunu korurcasına onun omzuna sardı.

"Onun için yapabileceğin bir şeyler olmalı," dedim Loelle'e.

"Onlara ilaçlarımdan verdim." Loelle kaşlarını çattı. "Ama o artık Halderianların Kralı. Onlar da ilaçları ona kendileri vermek konusunda ısrar ediyorlar."

Gerald'in kolunu kavradım. "O zaman verin o ilaçları!" Ama Gerald sadece gözlerime bakmakla yetindi ki bu da oldukça sinir bozucuydu.

“Onunla yalnız konuşmama izin verin.” Harlyn ayağa kalktı ve başıyla Loelle ile Gerald’a ayrılmalarını işaret etti.

Onların ayrılmasını beklerken, sinirim de iyice artmaya başlamıştı. Harlyn bana yaklaştığında gözlerindeki yaşları gördüm.

“Simon’a önem veriyorum,” dedi. “Ona gerçekten değer veriyorum ve onu ölmeye bırakmaman için de sana yalvarıyorum.”

“O zaman halkına o ilaçları Simon’a vermelerini söyle.”

Harlyn’in gözlerindeki ifade üzüntüyle şüphe arasında gidip geldi ve o daha konuşmadan, ağzından çıkacak sözleri tahmin edebilmişim. “Bu akşam o küçük bahçede Simon’ı öptün.”

“O beni öptü.”

Harlyn’in gözleri parladı. “Evlerin reisleri arasında bunun söylentisi yayıldı. Bir Endrean’ın krala... bu kadar yakın olması fikrin-den hoşlanmıyorlar. Loelle’in ilaçlarını ona vermek için birtakım şartlar koştular.”

“Ne cesaretle? O, onların kralı!”

Harlyn burnunu çekti. “Sabah olduğunda, durum değişmiş olabilir.”

Gözlerimi bir Simon’a bir de Harlyn’e çevirdim. Harlyn’in duygularındaki yoğunluk sanki havada süzülerek kalbimi delmiş ve seslendirmedığım sorumu cevaplamıştı. “O şart benim.”

“Loelle senin güvende ve... buradan uzakta olacağı bir yer bildiğini iddia ediyor.”

Gözlerimi kapadım ve sakinliğimi korumaya çalıştım. “Simon iyileştiğinde, siz ikiniz evleneceksiniz.”

“Olabilecek en kısa zamanda. Senin için hissettiği duygular, zamanla kaybolacaktır.”

Sonra da aynı duygular, onun için serpilecekti. Bu oyunun kurallarını iyi biliyordum.

Simon yatağında tekrar kıpırdandı. Ona doğru bir adım attım ama Harlyn bana engel oldu ve “Eğer senin de ona karşı duyguların varsa, o zaman onu kurtarmamıza izin ver. Lütfen, git buradan,” dedi.

Gözlerime yaşlar doldu ama konuşabileceğimden emin olamamış olarak sadece başımla onayladım. Simon'a son bir defa baktıktan sonra odadan ayrıldım ve Gerald, Loelle ve Trina'nın yanından sessizce geçtim. Onlar da arkamdan beni takip etti. Kendi odama ulaşmadan kısa bir süre önce, geriye dönerek onlara baktım ve özellikle Gerald'a hitaben konuştum.

"Eğer onun hayatını kurtarmazsanız şunu iyi bil: Büyüm, kılıcım ve dindirilemez bir öfkeyle geri döneceğim. Ölümünden sorumlu olan her Halderian'ın canına okuyacağım ve işe seninle başlayacağım."

Gerald'ın gözlerine kasvet çöktü. "İşte bu, leydim, Halderianların sizden korkmasının sebebi."

Yanağım ilk gözyaşımla ıslandı. "Gitmeden önce tek bir talebim var."

Gerald başını eğdi. "Elimden gelirse."

"Lütfen ona gitmeyi benim tercih ettiğimi söyler misin? Ona içimdeki yozlaşmanın onun tahmin ettiğinden daha kötü olduğunu ve bunun bir çaresi olmadığını söyle." Yüzüm yanıyordu ama gözlerimi kapadım ve duygularıma hâkim olmaya çalıştım. Bunu başardığımda, "Simon'a kalbinin kırılmaması için söylemen gereken neyse, onu söylemekten de çekinme," diye ekledim.

Gerald başıyla onayladı ve sonra Loelle kolumu kavradı. "Dışarıda bir araba bizi bekliyor. Trina, odada bırakmış olabileceğimiz her şeyi topla ve elini çabuk tut. Sen de bizimle geliyorsun."

Loelle boş koridorda beni malikânenin arkasındaki bir çıkış kapısına kadar götürdü. İki Halderian muhafızı bizi arabaya bindirmek üzere hazır bekliyordu. Loelle'in sohbet çabalarını duymazdan gelmeye kararlı bir şekilde arabanın duvarına yaslandım.

"Senin için bir anlamı var mı, bilmem," dedi Loelle. "Ama işler bu noktaya vardığı için üzgünüm."

Benim için bir anlamı yoktu. Loelle sadece üstümden geçip giden, beni kendi isteklerine boyun eğmeye zorlayan ve sonra başka

hiçbir seçenekleri olmadığı bahanesiyle özür dileyenler listesindeki son kişiydi.

Trina arabada bize katıldığında gözlerim kapalı ve yüzüm de başka bir yana çevriliydi. Gitmeye hazırdık. Loelle sürücüye seslendi ve araba harekete geçti.

“Uyusan iyi olur,” dedi Loelle. “Önümüzde uzun bir yol var.”

Uyumaya hiç niyetim yoktu. Sadece bir plan yapabileceğim kadar sessizliğe ihtiyacım vardı. Bu iş burada bitmeyecekti.

• ELLİ •

SIMON

Uyandığım andan beri Kestra'nın gittiğinin farkındaydım. Bunu odadaki diğer hizmetkârları hızlıca dışarı gönderen Gerald'ın yüzündeki gergin ifadeden anlayabiliyordum. Bunu doktorların enfeksiyonun omzuma yayılmaması için harcadığı çabayı anlatırken Harlyn'in sesinden anlayabiliyordum. Ayrıca Kestra'nın yokluğunu kalbimin derinliklerinde hissedebiliyordum.

Kestra'nın artık burada olmadığını biliyordum. Bilmediğim şeyse, bunun nedeni veya burayı ne zaman terk ettiğiydi.

"Bundan hanginiz sorumlu?" diye sordum.

Gerald'la sessizce bakıştıktan sonra Harlyn konuşmanın en kolay tarafından söze girerek başladı.

"Üç gündür bilincin yerinde değildi. Kolun hâlâ..."

"Kestra kendi tercihiyle mi ayrıldı yoksa ayrılmaya mı zorlandı?"

Harlyn bakışlarını kaçırdı ve parmakları rahatsızca kıpırdandı. Gözlerimin içine bakmadan, "Sanırım, her ikisinden de bir parça. Kalmasının oluşturacağı tehlikeyi anladığı zaman, kendi isteğiyle ayrıldı," dedi.

Harlyn'e bakışım iyice karardı. "Kalmasının oluşturacağı tehlike mi? Onu tehdit eden kimdi?"

Buna Gerald yanıt verdi. "Onu kimse tehdit etmedi. Ama mutlaka siz de farkında olmalısınız ki Kestra'nın kimliğinin..."

“O Vasilolan.”

“Kestra’nın kimliğinin ayrı bir anlamı var... ve artık onu evlat edinen iki ebeveyni de hayatta değil.”

İnledim ve başımı yatağın başlığına yasladım. “Kestra Woodcourt’un vârisi.”

“Peki Lord Endrick tahttan indirilirse?” diye tüyo verdi Gerald.

“Kızıl Taht Kestra’ya geçecek.”

“Evet, *eğer* Dallisorlar yönetimi elinde tutmaya devam ederse. Halderianların Kralı olarak buna izin veremeyeceğiniz çok açık.”

“Çok açık.” Gözlerimi kapadım ve sinirime hâkim olmaya çalıştım. “Şimdi nerede?”

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı Harlyn.

Daha yüksek sesle sordum. “Nerede o?”

“Harlyn bunu bilmiyor ve ben de öyle,” dedi Gerald. “Loelle onu bulunamayacağı bir yere götürmeye söz verdi. Lord Endrick ve Hükümdarlık’ın onu bulamayacağı bir yere. Bizim onu bulamayacağımız bir yere ve...”

“Benim onu bulamayacağım bir yere.” Dudaklarımı birbirine bastırdım ve yumruğumu altımdaki yatağa indirdim. Bunu Loelle dışındaki herhangi biri planlamış olsa, Kestra’yı bulmak için bir şansım olabilirdi. Ama Loelle, Kestra’yı saklarken büyüden de faydalanabilirdi. Bildiğim kadarıyla, Kestra burnumun ucunda bile duruyor olabilirdi ve ben bunun farkında olmayabilirdim.

Gerald tekrar boğazını temizledi. “Eklemem gerekirse, ekselansları, artık sizin de bazı sorumluluklarınız var. Halderianlar Red-dengrad’da çok sayıda savaşçı kaybetti ama Hükümdarlık da ağır kayıplar verdi. Endrick yenildikten sonra Kızıl Tahr’ı ele geçirmek için şimdiden stratejiler geliştirmek zorundayız.” Bir an duraksadıktan sonra ekledi, “Eğer Kestra Kızıl Tahr’ı sahiplenmeye çalışırsa, onun da ortadan kaldırılmasını emretmek zorundasınız. Bundan başka bir hamlede bulunursanız, Halderianlar sizi...”

“Bir hain olarak değerlendirecektir.” Bu konuşma benim için sonlanmıştı. Öfkeyle haykırdım. “Dışarı çıkın. İkiniz del”

Gerald söz aldı. “Harlyn’e veya bana öfke duymayın. Kalbinizi Kestra’ya vermemeniz konusunda sizi uyarmıştım. Ona dair duygularınız gerçek ve derin olabilir ama bu duygular artık aynı zamanda bir tür ihanet niteliği taşıyor.” Elini Harlyn’in omzuna koydu, Harlyn ise tıpkı Kestra’nın yaptığı gibi ortadan kaybolmuş olmayı diliyor gibiydi. “Bu hanım bir gün kraliçeniz olacak ve bu ne kadar kısa zamanda gerçekleşirse o kadar iyi. Ona kalbinizi açın. Sizden tek isteğim bu.”

“İstek?” dedim neredeyse tükürürcesine. “Ben bunların hiçbirini asla istemedim!”

“Evet, istemediniz. Ama bu konuda uyarılmıştınız.” Gerald sanki her şey benim suçummuş gibi iç geçirdi. “Tüm ev reisleri bir saat içinde alt katta toplanacak ve krallarını karşılarında görmeyi bekliyorlar. Sizin iyi bir kral olacağınızı umuyoruz. Olacaksınız da... Eğer Kestra’yı geçmişte bırakırsanız.”

Harlyn, yüzünde beklemediğim türden sert bir ifadeyle ayağa kalktı ve Gerald’ı kapıya doğru takip etti. Ama son anda geriye döndü ve “Eğer onun hakkında bir bilgim olsaydı, işlerin bu kadar ileri gitmesine asla izin vermezdim. Kalbin zaten açıkça başkasına aitken, müstakbel kraliçe rolünü oynamaya hevesli değilim. Ama bunu yine de yapacağım çünkü halkımın iyiliği için en doğrusu bu. *Senin* iyiliğin için de en doğrusu benim, Simon. Şu anda bunu göremeyecek kadar kör olsan da,” dedi ve hışımla kapıdan çıktı.

Asıl sorun körlük değildi. Tam tersi, ben bilinçsiz yatarken neler olup bittiğini fazlasıyla açık bir şekilde görebiliyordum.

Halderianların yeni kukla kralı olarak benden beklenenleri yerine getirmek dışında, tüm gün odamdan ayrılmadım ve geçip giden karanlık bulutları seyrederek yağmurun sabah kara dönüşüp dönüşmeyeceğini ve her neredeyse, Kestra’nın güvende ve sıcakta olup olmadığını merak ettim. Beni düşünüyor muydu? Beni öz-lüyor muydu? Aklımdan geçen her iki düşüncenin en az birinde mutlaka Kestra vardı.

O akşamın geç saatlerinde, balkona açılan kapı çalındı. Başta

bu sesi yağın yağmura yordum ama sonra kapının tekrar ve daha büyük bir aceleyle çalındığını işittim. İlk düşüncem muhafızlara seslenmek oldu ama kendime herhangi bir saldırganın, kapıyı çalmak yerine sadece içeri dalmış olacağını hatırlattım. Ayrıca, daha birkaç gün öncesine kadar isyanın bir parçası ve yetkin bir savaşçıydım. Yardım için muhafızlara seslenmeye ihtiyacım olmamalıydı.

Üstüme bir cübbe geçirdikten sonra her ihtimale karşı kılıcımı elime aldım, perdeyi hafifçe araladım ve karşımda sıırsıklam olmuş Trina'yı buldum.

Derhal kapıyı açarak onu içeri aldım. Titremesini bastırmak için yatağımın üstündeki battaniyeyi aldım ve üstüne sardıktan sonra onu odamdaki şöminenin başına oturttum.

Belki nezaket icabı, konuşmadan önce iyice ısınmasını beklemeliydim. Ama bunun için sabrım yoktu. "Burada ne işin var? Bir sorun mu çıktı?" diye sordum.

"Eh, burada olmamın sebebi Kestra. Eğer bu cevap sana yeterli gelecekse." Trina kaşlarını çatarak bana baktı. "Tenger hâlâ burada mı?"

Başımı iki yana salladım. "Basil'i kurtarmak ve Kestra için Olden Hançeri'ni geri almak amacıyla Highwyn'e doğru yola çıktığını söylediler. Neden?"

Trina kendi kendine mırıldandı, "Tenger, Kestra'ya saldırmayı planlamıyordu. Loelle bu konuda yalan söyledi."

Ne demeye çalıştığını anlayamamıştım. "Loelle neden yalan söylemiş olsun ki?"

Trina bir kez daha ürperdi ve muhtemelen bunun sebebi soğuk değildi. Üstündeki battaniyeyi bir kenara bırakarak öne doğru eğildi. "Biraz daha geriye gidelim. Beni Halderianlara Yalnızagaç Kampı'nın yerini bildirmekle itham ettiğin o notu hatırla."

Başımı salladım. "Harlyn bana notun Korakların hayatlarını teslim edecek kadar güvendiği birinden geldiğini söylemişti."

Trina başını yana eğdi ve "Sanırım bu kelimenin tam anlamıyla doğru," dedi.

“Loelle mi?” Yüzümü çarpıttım. “Bu imkânsız. Loelle bu kadar çok insanın hayatını asla tehlikeye atmaz.”

“Atmaz mı? Kestra’yı saklanacağı bir yere götürmeyi teklif ettiğinde oradaydım. Neden o? Loelle bir savaşçı, bir muhafız değil.”

“Hayır, değil. Ama büyü konusunda herkesten fazla bilgisi var.”

“Bu da onu Kestra’nın kolyesinin gerçek amacı hakkındaki gerçekleri en iyi anlayabilecek insan yapıyor. Herkese Kestra’yı Hükümdarlık Kampı’ndan kurtarmanın gerçek amacının, hatta Kestra’nın hayatını kurtarmaktan bile daha öncelikli olarak o kolyeyi geri almak olduğunu söylediğini hatırlıyor musun? Wynnnow’un Kestra’nın kurtarılması sırasında kolyeyi çekip almasının sebebi de bu sözlerdi.”

Kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. “Loelle’in kolyeyi boynundan aldıklarında Kestra’nın başına geleceklerden haberi olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Loelle’in kolyedeki büyüü sezinleyebildiğini düşünüyorum. Bu, hiçbirimizin yapamayacağı bir şeydi. Kestra’nın bir Demirkalp olduğunu biliyordu, yani en azından kolyenin çıkarılmasının sonuçları hakkında birtakım tahminleri olmalıydı.”

Bunu anlıyordum ama bu yine de tanıdığım Loelle’in yapacağı türden bir şeye hiç benzemiyordu. Elbette onu gerçekten iyi tanıyorsam.

Trina bana doğru eğildi. “Dahası var, Simon. Daha kötüsü. Kestra, Brill’e doğru giderken Loelle’in kolyeyi Wynnnow’dan geri çaldığını söylemişti. Loelle o kolyeyi neden almak istedi?”

Başımı iki yana salladım. “Kolyenin Lord Endrick’i Brill’e çektiğini biliyoruz. Ama bunu Loelle planlamış olamaz. Kes’i büyü sahibi yapmak için harcadığı tüm çabadan sonra, Lord Endrick’le zoraki bir yüzleşmeyle her şeyi riske atmak istemiş olamaz.”

Trina’nın buna da bir cevabı vardı. “Loelle’in Kestra’yı Lord Endrick’le yüzleşmeye zorladığını düşünmüyorum ama Kestra’nın Brill’e gitmesini özellikle istediğini düşünüyorum. Loelle, Brill hal-kını sevmiyor ve Wynnnow’a da asla güven duymadı. Brillliler End-

rick'in yapabildiği her şeyi, büyü gücü dışında, taklit etmeye çok yakındı. Loelle'in Endrick'in de bunu fark edip Brill'i yok edeceğini düşündüğüne inanıyorum."

"Yani Wynnnow, Kes'e hiç ihanet etmedi mi?"

"Hayır, kesinlikle etti. Ama bence o ihanet Endrick'in Brill'e gelmesinden sonra gerçekleşti. Endrick muhtemelen Loelle'in istediği gibi, Brill'i yok etmekte tehdit etti ve Wynnnow'da ona bunu unutturacak bir teklif yapmak zorunda kaldı. Barışı garantilemek adına ona Kestra'yı sunmuş olmalı."

"Ama Kestra bu planlara uymadı. Mücadele etti ve belki Endrick'e karşı küçük bir zafer kazandı."

Trina ekledi, "Endrick de o öfkeyle kraliyet sarayı da dahil olmak üzere Brill'in başkentin büyük bir kısmını yerle bir etti. Wynnnow'un da ölmesine sebep oldu." Trina koluma dokundu. "İsteyerek veya değil, Kes'in yozlaşmasına sebep olan kişi Loelle. Ve Kes şimdi onun yanında."

Boğazım düğümlendi. "Neredeler?"

"Bilmiyorum. Sana söyleyebileceğim tek şey sürücü değiştirmek için mola verdiğimizde, Loelle yolun kalanını sadece kendisiyle Kestra'nın bilmesi gerektiğini öne sürerek arabayı kendi kullanacağını belirtti ve beni azat etti."

"Onları bulmak zorundayız. Eğer Loelle, Kestra'yı kontrolü altına almak için bunca çaba sarf ettiyse, bunların da ötesinde büyük bir şey planlıyor olmalı."

"Katılıyorum." Trina gülümsedi. "Ama kötü haberleri bir yana bırakalım. Sana özel bir mesajım var. Kestra artık her şeyi hatırladığını bilmeni istedi. Bundan daha önemlisi..." Bakışları açığındaki koluma gidince, Trina lafını yarım bıraktı ve gözleri endişeyle açıldı. "Yanığım!"

İçgüdüsel olarak kolumu göğsüme doğru çektim. Taç giyme töreninden beri kolum sargı içindeydi ve doktorların cildime krem sürmesinden sonra artık kolumun sargılı olmadığını unutmuştum. "Görüldüğü kadar kötü değil."

“Bence tam tersi.” Trina koluma daha yakından bakmak için iyice eğildi. Cildim, bileğimden dirseğime kadar büyük oranda ilk yandığı andaki kadar kırmızı görünüyordu ama cildimden yayılan ısı sanki sürekli bir şöminenin yanında duruyormuşum hissi verecek kadar yüksekti. Dağlanmış yara iziyse koyu kırmızı rengini almıştı ve altındaki şişlik giderek sertleşiyordu. Trina hafifçe şişliğe bastırdı ve kolumu ânında geri çektim.

“Canın mı yandı?”

Koluma baktım. “Hayır, sadece... sen üstüne bastırdığında bir şey hissettim.” Sanki içimden binlerce minik titreşim geçmiş ve kolumda toplanmış gibi bir histi bu.

Trina kaşlarını çatarak bana baktı ve “O gölete düştüğünde kolda bir kesik vardı ve Rawkyren de ayağından bir kesik ile aynı göletteydi. Ya kanı kanına karışmışsa? Simon, ya bir şekilde o ejderha seninle bir bağlantı kurmuşsa?”

Sorusuna cevap verir gibi balkon kapısından bir kanat sesi yükseldi ve ardından balkon kapısı gümbürdedi. Trina ayağa kalkarak kılıcını çekti ve ben de kapıya yaklaşarak tekrar perdeyi araladım. Gördüğüm manzara karşısında nefesim kesildi: Ormandaki Rawkyren, artık bir şahinden biraz daha büyüktü ve belli ki buraya gelmesinin bir amacı vardı.

Kendi bacağındaki yarayı da dağlamış olmalıydı ki yaranın yerinde benim kolumdakine benzer bir siyah çizginin uzandığını görebiliyordum. Ejderhanın gümüş pulları minik aynaları anımsatıyordu ve fırtınalı geceyi yansıttığı için, pencerenin diğer tarafında durmuş o kocaman gözleriyle doğrudan gözlerimin içine bakıyor olmasa belki onu göremezdim. Elimi kapı koluna uzattım.

“Dışarı çıkma sakın!” dedi Trina.

Kapıyı açtım ve Rawkyren içeri uçtu. Ben içgüdüsel olarak yaralı kolumu kaldırırken o da gelip koluma kondu. Pençelerinin etime değdiğini hissettim ama derimin altındaki şişlik sayesinde canım acımadı. Sanki... bu şişliğin amacı tam olarak buydu.

Genç ejderha kanatlarını açıp sanki evine varmış gibi etrafı incelerken, Trina da ayağa kalktı.

“Sanırım bu ejderhayla bir bağlantım olduğu konusunda haklısın,” dedim, neredeyse kendi kendime. Sonra Trina’ya dönerek, “Keşke Kestra’yla da bağlantıda olabilseydim.”

Trina gülümsedi. “Bence bağlantıdasın; Kestra’nın sana iletmemi istediği bir mesajı var.” Doğrudan gözlerimin içine bakarak devam etti, “Simon. Kestra sana onun da seni sevdiğini söylememi istedi.”

TEŞEKKÜRLER

Çıkardıkları inanılmaz işler için herkese hak ettikleri şekilde minnettarlığımı ve takdirimi ifade etmem mümkün değil. Özellikle aileme beni cesaretlendirdikleri, bana inandıkları ve destek oldukları için sonsuz teşekkür borçluyum. Aynı zamanda temsilcim Ammi-Joan Paquette'nin uzmanlığı ve ince düşünceleriyle, editörüm Lisa Sandell'in yeteneği ve zekâsıyla kendimi kutsanmış hissediyorum ve Scholastic ailesinin bir üyesi olmaktan gurur duyuyorum. Kitabın oluşum sürecinde görev alan herkese, yaptığınız çalışmanın sadece bir kısmının farkında olsam da beş yıldızlı bir iş çıkardığınızı iyi biliyorum.

Son olarak okularıma ve hayranlarıma teşekkür etmek istiyorum. Siz olmadan yaptığım hiçbir şeyin önemi de olmazdı. Kitaplarımdan birini eline aldığınız, başkalarına tavsiye ettiğiniz, üstüne yorumda bulduğunuz veya bir arkadaşınıza ödünç verdiğiniz her seferinde bana iltifatların en büyüğünü sunuyorsunuz ve bunun için, sizin bana duyuyor olabileceğinizden daha büyük bir sevgiyle her zaman kalbimdesiniz.

